Al șaselea volum al seriei
SUPRAVIEȚUITORII

CAVALERII APOCALIPSEI

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

„Buck stătea în picioare pe dîmbul pietros, sleit de puteri. Privea mulţimea care dansa ameţită de băutură, elicopterele care îi duceau pe Carpathia şi pe cei din camarila sa la petrecere. Buck ura priveliştea înfiorătoare a trupurilor iubiţilor predicatori. Oare cum ajunsese să le cinstească pielea vînătă, aspră, picioarele groase şi murdare, veşmintele de pînză groasă pline de praf? Fuseseră atît de maiestuoşi, de imperiali, de patriarhali. Mîinile şi umerii lor osoşi, feţele şi gîturile noduroase, părul şi bărbile lungi, fumurii, nu făceau decît să adîncească misterul lor nepămîntesc."

Dr. Tim LaHaye este cel care a avut ideea scrierii unor romane despre Înălțarea la Cer și Apocalipsă. El este pastor și un recunoscut autor și conferențiar pe teme legate de profețiile biblice. Este doctor în teologie la Western Theological Seminary și în literatură la Liberty University. A scris peste patruzeci de cărți, care au fost traduse în treizeci și trei de limbi și au fost tipărite în peste douăzeci și două de milioane de exemplare.

Jerry B. Jenkins este autorul seriei *Supraviețuitorii* care cuprinde, pînă în prezent, cincisprezece titluri. A scris peste o sută de cărți dintre care zece au intrat în clasamentul de best-seller-uri al *The New York Times* și *Publishers Weekly.* Romanele sale „apocaliptice" se bucură de un mare succes, iar *Supraviețuitorii* a fost desemnată Cartea Anului de către Asociația Publiciștilor Creștini Evanghelici în 1997, 1998 și 1999.

TIM LAHAYE

JERRY B. JENKINS

CAVALERII APOCALIPSEI

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LaHAYE, TIM; JENKINS, JERRY B.
Cavalerii Apocalipsei / Tim LaHaye, Jerry B. Jenkins;
trad.: Adrian Moşoianu. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN (10) 973-103-097-2 ISBN (13) 978-973-103-097-5

I. Jenkins, Jerry B.
II. Moşoianu, Adrian (trad.)

821.111(73)-31=135.I

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS
Left Behind #6: Assassins, Romanian
Copyright © 1999 by Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins
Romanian edition © 2002 by RAO International Publishing Company
with permission of Tyndale House Publishers, Inc.
All rights reserved
Left Behind ® is a registered trademark
of Tyndale House Publishers, Inc.

Traducere din limba engleză
ADRIAN MOŞOIANU

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română,
cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc.

noiembrie 2006

ISBN (10) 973-103-097-2
ISBN (13) 978-973-103-097-5

Doctorului John F. Walvoord,
cel care, timp de mai bine de cincizeci de ani,
a ținut vie
făclia profeției

TREIZECI ŞI OPT DE LUNI DE PĂTIMIRI

CREDINCIOŞII

Rayford Steele, în jur de patruzeci şi cinci de ani; fost căpitan de 747 pe Pan-Continental; şi-a pierdut soţia şi fiul în timpul Înălţării la Cer; fost pilot al Potentatului Comunităţii Globale Nicolae Carpathia; membru în Armata Pătimirilor de la înfiinţarea acesteia; fugar internaţional, aflat în prezent în exil la casa din Mount Prospect, Illinois.

Cameron („Buck") Williams, puţin peste treizeci de ani; fost redactor principal la *Global Weekly*; fost editor la *Global Community Weekly* pentru Carpathia; membru în Armata Pătimirilor de la înfiinţarea acesteia; redactor la revista în format electronic *Adevărul*; fugar în exil la casa cea sigură.

Chloe Steele Williams, puţin peste douăzeci de ani; fostă studentă la Universitatea Stanford; şi-a pierdut mama şi fratele în timpul Înălţării la Cer; fiica lui Rayford; soţia lui Buck; mama lui Kenny Bruce, în vîrstă de zece luni; director al Cooperativei Internaţionale de Bunuri, o reţea secretă de credincioşi; membră în Armata Pătimirilor de la înfiinţarea acesteia; fugară în exil, la casa cea sigură.

Tsion Ben-Judah, aproape cincizeci de ani; fost savant rabin şi diplomat israelian; şi-a dezvăluit credinţa în Isus ca Mesia la

televiziunea internațională – drept urmare, soția și cei doi copii adolescenți i-au fost uciși; a fugit în Statele Unite; lider spiritual și profesor al Armatei Pătimirilor; are o audiență pe internet de peste un miliard zilnic; locuiește la casa cea sigură.

Doctorul Floyd Charles, aproape patruzeci de ani; fost medic pentru Comunitatea Globală; exilat la casa cea sigură.

Mac McCullum, aproape șaizeci de ani; pilot al lui Carpathia; locuiește în complexul Comunității Globale, Noul Babilon.

David Hassid, în jur de douăzeci și cinci de ani; director de achiziții/livrări în Comunitatea Globală; palatul din Noul Babilon.

Leah Rose, aproape patruzeci de ani; asistentă medicală șefă la Arthur Young Memorial Hospital, Palatine, Illinois; locuiește singură.

Tyrola („T") Mark Delanty, aproape patruzeci de ani; proprietar/director, al Aeroportului Palwaukee, Wheeling, Illinois.

Domnul și doamna Lukas („Laslos") Miklos, în jur de cincizeci și cinci de ani; magnați ai industriei de lignit; Grecia.

Abdullah Smith, puțin peste treizeci de ani; fost pilot de luptă; Iordania.

Dușmanii

Nicolae Carpathia, în jur de treizeci și cinci de ani; fost președinte al României; fost secretar-general al Națiunilor Unite; autointitulat Potentat al Comunității Globale; palatul Comunității Globale, Noul Babilon.

Leon Fortunato, puţin peste cincizeci de ani; mîna dreaptă a lui Carpathia; comandantul suprem; palatul Comunităţii Globale, Noul Babilon.

Peter Mathews, aproape cincizeci de ani; fost cardinal, Arhidioceza din Cincinnati; autointitulat Suveranul Pontif, Peter II, conducătorul Organizaţiei Enigma pentru o Religie Unică din Babilon.

NEHOTĂRÎŢII

Hattie Durham, treizeci de ani; fostă stewardesă pe Pan-Continental; fostă asistentă personală a lui Carpathia; casa cea sigură.

Dr. Chaim Rosenzweig, aproape şaptezeci de ani; botanist şi diplomat israelian; descoperitorul formulei care a făcut deşertul israelian să înflorească; fost Omul Anului în *Global Weekly*; Ierusalim.

PROLOG

Din *Apollyon*

Apăruse – se pare spontan – o rețea vastă de case-biserici, în care evrei convertiți, evident dintre cei 144 000 de martori, dețineau funcții de conducere. Ei predicau misiunea în fiecare zi prin predici virtuale și prin lecții de la prolificul Ben-Judah. Zeci de mii de astfel de case-biserici locale clandestine, a căror existență se ascunde în fața atotcuprinzătoarei Organizații Enigma pentru o Religie Unică din Babilon, vedeau convertiți curajoși care se adăugau zilnic bisericii. (...)

Buck scotea de multă vreme, sub anonimat, revista virtuală *Adevărul*, care nu era singura sa apariție în scris. În mod ironic, aceasta atrăsese un public de zece ori mai mare decît cel de care se bucurase el vreodată. Era îngrijorat pentru propria siguranță, desigur, dar mai mult pentru cea a lui Chloe. (...)

Nicolae recită litania de realizări. De la reconstruirea orașelor, drumurilor și aeroporturilor, la aproape miraculoasa reconstrucție a Noului Babilon, devenit cel mai mare oraș construit vreodată.

– Este o capodoperă pe care sper că o veți vizita de îndată ce veți putea.

Menționă și sistemul său de sateliți celulari-solari (Cell-Sol) care permiteau oamenilor să intre în legătură unul cu altul prin

telefon şi internet, indiferent de momentul sau locul în care se aflau. Buck clătină din cap. Toate acestea nu făceau decît să inaugureze construcţia necesară pentru ca Nicolae să conducă lumea. (...)

Buck ştia că va veni ziua în care semnul crucii de pe frunte va spune totul între sfinţii Pătimirilor. Chiar şi arătatul în sus va atrage atenţia forţelor inamice.

Problema era că acea zi va veni în momentul în care şi ceilalţi vor avea semnul lor propriu, care va fi vizibil tuturor. De fapt, conform Bibliei, cei care nu vor avea „semnul fiarei" nu vor putea să cumpere sau să vîndă. Marea reţea de sfinţi va trebui atunci să-şi dezvolte propria piaţă tainică pentru a supravieţui. (...)

Comandantul Suprem al Comunităţii Globale, Leon Fortunato, îl prezentă publicului telespectator pe Excelenţa Sa, Potentatul Nicolae Carpathia. Tsion îl avertizase pe Rayford că abilităţile supranaturale ale lui Carpathia vor fi în curînd trîmbiţate şi chiar exagerate, pregătind terenul pentru cînd se va declara Dumnezeu însuşi, în timpul celei de-a doua jumătăţi a Pătimirilor. (...)

Rîsul din toată inima sau nimicurile nu-şi mai aveau locul în viaţa lor. Supărarea era obositoare, credea Rayford. Aştepta cu nerăbdare ziua în care Dumnezeu va şterge lacrimile tuturor şi în care nu vor mai fi războaie. (...)

– Simt o mare compasiune pentru tine, spuse Tsion, doresc să te alături lui Iisus.

Dintr-odată nu mai putut continua. Hattie ridică din sprîncene şi se uită la el.

– Iartă-mă, reuşi el să şoptească. Luă o înghiţitură de apă şi se adună. Apoi continuă printre lacrimi: Într-un fel Dumnezeu

mi-a dat voie să te văd prin ochii Lui: o tînără speriată, mînioasă, tulburată, care a fost folosită şi abandonată de mulţi pe parcursul vieţii ei. El te iubeşte cum nu se poate mai mult. Odată, Isus s-a uitat la cei adunaţi în jurul Său şi a spus: „Ierusalim, Ierusalim, care omori pe proorocii şi cu pietre ucizi pe cei trimişi la tine; de cîte ori am voit să adun pe fiii tăi, după cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar nu aţi voit."

Domnişoară Durham, tu ştii adevărul. Te-am auzit spunînd acest lucru. Şi totuşi nu vrei. (...) Mă uit la tine, cu frumuseţea aceasta fragilă, şi văd ce ţi-a oferit viaţa şi îmi doresc să îţi găseşti pacea. Mă gîndesc la ceea ce ai putea face pentru împărăţie în aceste vremuri periculoase şi sînt gelos să fii parte a familiei noastre. Mă tem că îţi pui viaţa în primejdie respingîndu-l pe Dumnezeu şi nu aş vrea să văd cît vei suferi înainte ca El să vină la tine. (...)

Viaţa sa ca pilot de curse comerciale părea mult în urmă. Era greu de crezutîn urmă cu mai puţin de trei ani era un soţ şi un tată de suburbie, nici măcar unul prea bun, care nu avea altă grijă decît unde şi cînd va zbura data viitoare.

Rayford nu se putea plînge că nu avea nimic important cu care să-şi ocupe timpul. Dar ce preţ plătise pentru a ajunge aici! Putea să-l înţeleagă pe Tsion. Dacă Pătimirea era grea pentru unul ca Rayford, nu-şi putea imagina cum era pentru cel chemat să-i adune pe cei 144 000 de martori şi să înveţe poate un miliard de alte suflete noi. (...)

Lui Buck îi plăcea tare mult să vorbească cu Tsion. Trecuseră prin atît de multe împreună. Îl mira că se plîngea de complicaţiile sarcinii soţiei sale unui om care îşi pierduse şi soţia, şi copiii. Totuşi, într-un fel, Tsion avea capacitatea să gîndească înţelept şi limpede şi avea un efect calmant asupra oamenilor. (...)

– Aşadar, urmează a şasea trîmbiţă. Acum la ce te aştepţi?

Tsion oftă.

– Pe scurt, Cameron, este vorba de o oaste de două sute de milioane de călăreţi care vor ucide o treime din populaţia lumii.

Buck amuţi. Citise profeţia, dar nu ajunsese niciodată la esenţa ei. (...)

– Doar că orice am suferit, orice urîciune am înfruntat, toate vor păli în comparaţie cu această judecată care va fi cea mai rea de pînă acum.

– Iar cele care o urmează vor fi şi mai rele?

– E greu de închipuit, nu-i aşa? (...) Doar un sfert dintre cei care au supravieţuit Înălţării lă Cer vor rezista pînă la Apariţia Glorioasă, Cameron. Nu mi-e teamă de moarte, dar mă rog zilnic ca Dumnezeu să-mi dea privilegiul de a-L vedea revenind pe pămînt pentru a-şi instaura împărăţia. Dacă mă ia înainte de asta, îmi voi regăsi familia şi pe cei iubiţi, dar o, bucuria de a fi aici cînd Iisus va sosi!

Întîiul vai a trecut; iată vine încă un vai şi încă unul, după acestea.

Şi a trîmbiţat al şaselea înger. Şi am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu, zicînd către îngerul al şaselea, cel ce avea trîmbiţa: „Dezleagă pe cei patru îngeri care sînt legaţi de rîul cel mare, Eufratul."

Şi au fost dezlegaţi cei patru îngeri, care erau gătiţi spre ceasul şi ziua şi luna şi anul acela...

Apocalipsa 9:12-15

1

FURIE.

Nu exista alt cuvînt pentru asta.

Rayford ştia că erau multe lucruri pentru care trebuia să fie recunoscător. Nici Irene, care îi fusese soţie timp de douăzeci şi unu de ani, nici Amanda, care îi fusese soţie mai puţin de trei luni, nu mai trebuiau să suporte această lume. Raymie era şi el în rai. Chloe şi copilul ei, Kenny, erau sănătoşi.

Toate astea ar trebui să fie suficiente. Totuşi, vechea expresie stereotipă „consumat" se redeşteptă în mintea lui Rayford. Ieşi ca o furtună din ascunzătoare, în aerul proaspăt şi revigorant al unei dimineţi de luni din mai, fără nici o haină pe el şi mulţumit de asta. Nimeni din locuinţa de refugiu nu-l împinsese la asta.

Hattie se purtase aşa cum se purta ea de obicei, plîngîndu-se de neputinţa ei exact în momentul în care îşi aduna forţele.

– Tu nu crezi că o să reuşesc, îi spusese ea în timp ce efectua o nouă serie de abdomene. Prea mă subestimezi.

– Nu mă îndoiesc că eşti destul de nebună ca să încerci.

– Dar nu m-ai duce acolo cu avionul pentru nimic în lume.

– Nici în ruptul capului.

Rayford umbla de-a lungul unei cărări de pe lîngă un rînd de copaci care separa un maidan prăfos de ceea ce rămăsese din ascunzătoare şi de dărîmăturile care odinioară fuseseră

casele din vecinătate. Se opri şi cercetă orizontul. Furia era un lucru. Prostia, un altul. Nu avea nici un sens să renunţe la poziţia lor doar pentru o gură de aer curat.

Nu văzu nimic şi pe nimeni, totuşi rămase mai aproape de copaci decît de maidan. Cît de mult se schimbaseră lucrurile, în doar un an şi jumătate! Toată zona, pe o suprafaţă de kilometri întregi, fusese odată o suburbie aflată în plină expansiune. Acum nu mai erau decît dărîmături rămase de la cutremur, abandonate fugarilor şi dezmoştenitilor. Timp de luni de zile, Rayford fusese o persoană. Devenea din ce în ce mai repede o alta.

Furia brutală ameninţa să-l devoreze. Mintea sa raţională, croită după calapodul ştiinţei, se lupta cu instinctele şi cu pasiunile sale. Ştia că alţii, inclusiv Hattie, aveau tot atîtea sau chiar mai multe motive pentru asta. Şi totuşi, Rayford se ruga lui Dumnezeu să-i încredinţeze lui misiunea. Voia să fie el acela care va împlini fapta. Credea în destinul său.

Rayford scutură din cap şi se întinse sprijinindu-se de un copac, astfel încît coaja acestuia să îi scarpine spinarea. Unde erau miresmele de iarbă proaspăt cosită, zgomotele copiilor care se jucau în grădină? Nimic nu mai era cum fusese odată. Închise ochii şi îşi recapitulă încă o dată planul. Să meargă în Orientul Mijlociu incognito, deghizat. Să ajungă în momentul potrivit la locul potrivit. Să devină arma lui Dumnezeu, instrument al morţii. Să-l ucidă pe Nicolae Carpathia.

David Hassid făcu în aşa fel încît să primească însărcinarea de a însoţi elicopterul Comunităţii Globale, care urma să transporte o comandă en-gros de computere pentru palatul Potentatului. Jumătate din personalul Comunităţii Globale din departamentul său urma să-şi petreacă următoarele cîteva săptămîni scotocind internetul pentru a descoperi locul de unde

Tsion Ben-Judah îşi trimitea învăţăturile zilnice, iar Buck Williams – revista sa virtuală săptămînală.

Potentatul însuşi voia să ştie cît de repede puteau fi instalate computerele.

– Trebuie prevăzută o jumătate de zi pentru descărcare, reîncărcare şi pentru transportul lor de la aeroport pînă aici, îl informase David. Apoi trebuie descărcate din nou şi programate încă două zile pentru instalare şi punere la punct.

Carpathia începuse să-şi frîngă mîinile cu nervozitate cînd auzise cuvintele „o jumătate de zi" din gura lui David.

– Trebuie să ne mişcăm mai repede, replică el. Cum am putea face pentru a mai cîştiga cîteva ore?

– Va fi mai costisitor, dar aţi putea să...

– Costurile nu constituie o problemă pentru mine, domnule Hassid. Viteză! Viteză!

– Elicopterul ar putea lua întreaga încărcătură şi s-o lase în faţa intrării pentru mărfuri.

– Asta da, într-adevăr, da, încuviinţă Carpathia.

– Aş dori să supraveghez personal ridicarea şi livrarea.

Carpathia se gîndea la altceva şi îl concedie pe David cu un gest al mîinii.

– Bineînţeles, nici o problemă.

David îl sună pe Mac McCullum pe telefonul securizat al acestuia.

– A mers, îl anunţă el.

– Cînd va avea loc zborul?

– Cît de tîrziu posibil. Trebuie să pară o greşeală.

Mac chicoti.

– Ai reuşit să îi convingi să livreze marfa pe pista greşită de aterizare?

– Bineînţeles! Una le-am spus, alta am trecut în acte. Vor acţiona după cum au auzit. Iar eu voi fi acoperit în faţa lui Abbott şi a lui Costello datorită actelor.

– Se mai uită Fortunato peste umărul tău?

– Întotdeauna, dar nici el şi nici Nicolae nu bănuiesc ceva. Şi pe tine te iubesc, Mac.

– Cum să nu! Trebuie să profităm la maximum de oportunitatea asta.

Rayford nu îndrăznea să stea de vorbă cu Tsion despre ceea ce simţea. Rabinul era şi aşa destul de ocupat, iar Rayford ştia ce-ar fi spus: „Dumnezeu are planul Său. Să-L lăsăm să şi-l ducă la capăt".

Dar cu ce-ar strica Rayford încercînd să dea o mînă de ajutor la ducerea la bun sfîrşit a acestui plan? Ar putea să-l pună în practică. Şi ce dacă asta l-ar costa viaţa? Aşa ar fi din nou alături de cei pe care îi iubea, iar alţii i se vor alătura mai tîrziu.

Rayford ştia că era o nebunie. Pînă atunci nu se lăsase niciodată condus de sentimente. Poate că problema lui era că momentan era scos din joc şi stătea departe de acţiune. Teama şi tensiunea care se acumulaseră în el în timpul lunilor în care îl tot dusese pe Carpathia cu avionul nu fuseseră în zadar, căci îi permiseseră să se afle tot timpul în proximitatea acestuia, pentru a-i supraveghea mişcările, lucru care fusese în avantajul Armatei Pătimirilor.

Pericolul implicat de rolul său actual nu era de acelaşi tip. Era pilotul-şef al Cooperaţiei Internaţionale, singura entitate care îi mai putea ţine în viaţă pe credincioşi atunci cînd libertatea lor comercială urma să dispară. Pentru moment, Rayford nu făcea decît să-şi creeze relaţii, să-şi stabilească rute şi, în esenţă, să lucreze pentru propria fiică. Trebuia să rămînă anonim şi să înveţe în cine să aibă încredere şi de cine să se ferească. Dar nu era acelaşi lucru. Nu se simţea la fel de util cauzei.

Dar dacă el era acela care urma să-l ucidă pe Carpathia?

Ei, dar cu cine se punea el? Mai mult ca sigur că acela care urma să-l asasineze pe Carpathia ar fi fost condamnat la

moarte fără proces. Iar dacă Nicolae Carpathia era cu adevărat Antihristul – iar cei mai mulţi dintre oameni, cu excepţia celor care îl urmau, credeau asta –, oricum n-ar fi rămas mort. Crima nu l-ar implica decît pe Rayford, nu şi pe Carpathia. Nicolae ar ieşi din această poveste într-un mod mai eroic şi mai spectaculos ca niciodată. Însă, faptul că acest asasinat trebuia oricum să fie comis şi că ar fi putut fi el însuşi în poziţia de a-l comite părea să-i dea lui Rayford un motiv pentru a trăi. Şi, în acelaşi timp, unul pentru a muri.

Nepotul său, Kenny Bruce, îl cucerise cu totul, însă chiar numele lui îi amintea lui Rayford de pierderile dureroase pe care le suferise. Răposatul Ken Ritz fusese cel mai nou prieten al său şi avusese toate calităţile unuia bun. Bruce Barnes fusese primul mentor al lui Rayford şi îl învăţase atît de multe lucruri după ce îi oferise caseta video care îi arătase calea spre Isus Hristos.

Asta era! Asta trebuia să fie ceea ce produsese în el atîta ură, atîta furie. Rayford ştia că Nicolae Carpathia era doar un pion în slujba lui Satan, parte a planului imemorial al lui Dumnezeu. Dar acest om produsese atîta distrugere, făcuse atîta rău, adusese atîta suferinţă, încît Rayford nu se putea opri să nu-l urască.

Rayford nu voia să devină neputincios şi impasibil în faţa morţii, a dezastrului şi a nenorocirii, care erau demult la ordinea zilei şi aproape că se banalizaseră. Voia să se simtă în continuare viu, ofensat, revoltat. Lucrurile mergeau rău şi nu încetau să se înrăutăţească, iar haosul creştea exponenţial cu fiecare lună care trecea. Tsion predica faptul că răul urma să cunoască un vîrf de pantă la jumătatea celui de-al şaptelea an de Pătimiri, peste patru luni, adică. Iar apoi va veni Marea Pătimire.

Rayford spera să treacă peste toţi cei şapte ani pentru a fi martorul Venirii în Slavă a lui Hristos, care-şi va instaura Împărăţia de o mie de ani pe pămînt. Dar ce şanse avea oare?

Tsion predicase asta, şi anume că doar un sfert din populaţia lăsată pe Pămînt după Înălţare va supravieţui pînă la sfîrşit, iar cei care vor trăi s-ar putea să-şi dorească să fi murit.

Rayford încerca să se roage. Se gîndea oare că Dumnezeu îi va răspunde, îi va da încuviinţarea, îi va fixa planul criminal în minte? Ştia el mai bine cum stăteau de fapt lucrurile. Toată schema sa mentală nu era decît un pretext pentru a se simţi viu, şi totuşi funcţiona, îi dădea un motiv pentru a continua să respire.

Mai avea şi alte motive pentru a trăi. Îşi iubea fiica, pe soţul ei şi pe copilul lor; totuşi, se simţea vinovat de faptul că fiica sa, Chloe, ratase Înălţarea. Singura familie care îi rămăsese va trebui să trăiască în aceeaşi lume în care trăise şi el. Ce fel de viitor mai era şi ăsta? Nu voia să se gîndească la asta. Nu voia să se gîndească decît la ce fel de arme ar fi putut să-şi procure şi la cum putea să facă uz de ele cît mai bine la momentul oportun.

Imediat după lăsarea întunericului, în Noul Babilon, David primi un telefon de la şeful lui de rută.

– Pilotul vrea să ştie dacă să aterizeze pe pistă sau pe...

– Dar i-am spus deja! Spune-i să facă ce i s-a spus!

– Domnule, în fişa de aterizare scrie despre pista palatului. Dar credea că i-aţi spus aeroportul din Noul Babilon.

David făcu o pauză, ca şi cum ar fi fost furios.

– Dumneata înţelegi ce ţi-am spus?

– Aţi spus pe aeroport, dar...

– Mulţumesc! Care este timpul său estimativ?

– Treizeci de minute pînă la aeroport. Patruzeci şi cinci pînă la pistă. Ca să fiu sigur...

David întrerupse convorbirea şi îl sună pe Mac. O jumătate de oră mai tîrziu se aflau amîndoi în elicopter pe pista palatului.

– Spune-i pilotului unde ne aflăm!

– Omule, zise Mac, văd că i-ai zăpăcit pe toţi.

– Tu credeai că îmi doresc ca ei să aibă computere noi şi cea mai nouă tehnologie ca să găsească ascunzătoarea?

Mac comută pe frecvenţa aeroportului şi auzi instrucţiunile care i se dădeau pilotului cargoului, pentru a ateriza pe pista palatului. Se uită la David.

– Către aeroport, jocheu, porunci David.

– O să-l depăşim în aer.

– Sper.

Aşa se şi întîmplă. Lui David i se făcu în cele din urmă milă de pilot, îi dădu asigurări că el şi cu Mac vor rămîne pe loc şi îl instruiră să se întoarcă.

Exista o macara care ajuta la descărcarea computerelor, iar Mac manevră elicopterul astfel încît să intre în legătură cu aceasta. Şeful cargoului legă cablul, îi dădu asigurări lui Mac că dispunea atît de capacitatea, cît şi de energia necesare pentru a transporta încărcătura cu uşurinţă şi îl sfătui cum să decoleze.

– În caz de urgenţă, aveţi la dispoziţie o trapă de eliberare la bord, domnule, dar, în mod normal, n-ar trebui să aveţi nici o problemă.

Mac îi mulţumi şi îl privi ţintă pe David.

– Nu, n-o s-o faci, spuse el, clătinînd din cap.

– Ba, bineînţeles că da! Mînerul ăsta de aici? Eu mă voi ocupa de el.

2

Imediat după prînz, Buck stătea la computerul său din marele adăpost extins situat sub locuinţa de refugiu. El, socrul său şi doctorul Charles efectuaseră mare parte din săpături. Nu că doctorul Ben-Judah n-ar fi vrut sau n-ar fi fost în stare. Se dovedise a fi surprinzător de pregătit din punct de vedere fizic pentru un om care îşi petrecea cea mai parte din timp cu nasul în cărţi şi cu ochii în monitorul computerului.

Însă Buck şi ceilalţi îl încurajaseră să se concentreze asupra muncii sale pe internet, mult mai importantă în ceea ce îl privea, învăţîndu-i pe noii credincioşi şi străduindu-se să determine cît mai multe convertiri. Era limpede că Tsion se simţea de parcă s-ar fi sustras de la treabă, lăsîndu-i pe ceilalţi bărbaţi să facă munca manuală în timp ce el rămînea să se chinuie cu ceea ce numea „munca uşoară", în dormitorul de sus. Timp de zile întregi, tot ceea ce îşi dorise era să se alăture celorlalţi la săpat, la încărcat de saci şi la transportat molozul din pivniţă pe cîmpul din apropiere. Ceilalţi îi spuseseră că se descurcau şi fără ajutorul lui, că spaţiul era mult prea strîmt ca să încapă patru bărbaţi acolo şi că misiunea lui era mult prea importantă pentru a fi ţinută în loc de munca brută.

În cele din urmă, îşi amintea Buck cu un zîmbet, Rayford îi spusese lui Tsion:

– Tu eşti cel mai în vîrstă, pastorul, mentorul, învăţătorul nostru, însă eu deţin autoritate ca adjunct al acestui grup, aşa că preiau comanda.

Tsion luase poziţia de drepţi acolo, în pivniţa mîncată de igrasie, se sprijinise de perete şi se prefăcuse cuprins de teamă.

– Am înţeles, să trăiţi! Şi care e misiunea mea?

– Să nu ne stai în drum, bătrîne. Ai mîini fine, de om educat. Ca şi noi, bineînţeles, dar tu ne stai în drum.

Tsion îşi ştersese fruntea cu mîneca.

– Rayford, nu-ţi mai bate joc de mine, nu vreau decît să vă fiu de ajutor.

Buck şi doctorul se opriseră din lucru şi se alăturaseră şi ei lui Rayford, pentru a-l tachina pe Tsion.

– Doctore Ben-Judah, începuse Floyd Charles, avem cu toţii impresia că vă pierdeţi timpul, că vă *pierdem* timpul lăsîndu-vă să faceţi asta. Vă rugăm, de dragul nostru, luaţi această povară de pe conştiinţa noastră şi lăsaţi-ne să terminăm fără dumneavoastră.

Fusese rîndul lui Rayford să se prefacă a fi fost ofensat.

– Adică autoritatea *mea* e egală cu zero? se mirase el. Tocmai am dat un ordin, iar acum felcerul se roagă de el!

– Domnilor, dumneavoastră vorbiţi serios, replicase Tsion, cu un accent evreiesc mai pronunţat ca niciodată.

Rayford ridică ambele mîini.

– În sfîrşit! Învăţătorului i-a picat fisa.

Tsion se tîrîse pe scări înapoi sus, mormăind că „Asta n-are nici un sens", dar nu mai încercase de atunci să se strecoare în echipa de săpători.

Buck era impresionat să vadă cum se completau reciproc ceilalţi trei. Rayford era cel mai priceput dintre ei la chestii tehnice, Buck însuşi se dovedea cîteodată a fi prea analitic, iar Floyd, în pofida diplomei de medic, părea a se mulţumi să facă exact ceea ce i se spunea. Buck îl tachina în privinţa asta,

spunîndu-i că el credea că doctorii pretind întotdeauna că ştiu totul. Floyd nu îi răspundea, dar nici nu părea amuzat. De fapt, Floyd părea să-şi piardă puterile din ce în ce mai repede în fiecare zi, dar nu se eschiva niciodată. Doar că petrecea mult timp trăgîndu-şi răsuflarea, trecîndu-şi mîinile prin păr şi frecîndu-se la ochi.

Rayford planifica fiecare zi de muncă conform unei scheme ferme, care avea la bază două surse. Una din ele era constituită de meticuloasele agende ale proprietarului iniţial al locului, Donny Moore, care murise zdrobit, la biserică, în timpul marelui cutremur din perioada Mîniei Mielului, cu aproape optsprezece luni în urmă. Buck şi Tsion găsiseră cadavrul soţiei lui Donny în chicineta demolată din spatele casei.

Se părea că Donny se pregătise tocmai pentru o astfel de variantă de evoluţie a lucrurilor, presupunînd că, la un moment dat, el şi soţia sa vor fi nevoiţi să trăiască în izolare. Fie că se temea de un dezastru nuclear sau intenţiona doar să se ascundă de forţele Comunităţii Globale, el pusese la punct un plan detaliat. Schiţa sa prevedea lărgirea micii şi umedei pivniţe din spatele casei, astfel încît aceasta să ocupe întregul spaţiu de sub cealaltă parte a duplexului, şi mai departe, înspre curte.

Cealaltă sursă pe care Rayford o consultase era dezvoltarea planului original, rămasă de la defunctul Ken Ritz. Ken îşi crease o imagine de pilot playboy, teribilist şi neserios. Se dovedi că era absolvent al Şcolii de Economie de la Londra, că era specialist în tot felul de avioane de mare viteză şi, după cum demonstrau acele planuri, un arhitect autodidact. Ken simplificase procesul de săpare, mutase stîlpii de rezistenţă ai lui Donny şi prevăzuse un sistem central de comunicaţii. Odată totul pus la punct, adăpostul urma să fie imposibil de detectat, iar diversele conexiuni prin satelit, staţiile de emisie-recepţie şi

interfețele în infraroșu ale computerelor, ușor de accesat și de pus în funcțiune.

În timp ce Buck muncea alături de doctor și de Rayford, iar Tsion își redacta elaboratele misive zilnice către publicul său global, Chloe și Hattie se ocupau cu treburile lor. Hattie părea să folosească fiecare moment liber pentru a-și consolida tonusul și rezistența și pentru a cîștiga în greutate. Buck era îngrijorat, căci se temea ca ea să nu pună ceva la cale. De obicei, o făcea. Nimeni din casă nu era sigur dacă nu cumva ea deconspirase deja locul în care se aflau, în demersul ei necugetat de a se întoarce în Europa, cu luni în urmă. Pînă acum nu venise nimeni să dea tîrcoale pe acolo, dar cît va mai dura asta?

Chloe își petrecea, bineînțeles, cea mai mare parte a timpului cu micul Kenny. Cînd nu trăgea un pui de somn, încercînd astfel să-și mai recapete din forțe, își folosea timpul liber pe internet, ocupîndu-se cu numărul din ce în ce mai mare de furnizori și de distribuitori din cadrul Cooperativei. Deja, credincioșii începeau să vîndă și să cumpere unii de la alții, anticipînd acea zi neagră în care urma să le fie interzis accesul la comerțul normal.

Buck suporta constant presiunea traiului înghesuit în comun, a cantității mari de muncă, fără a mai ține cont și de amenințarea reprezentată de viitor. Era fericit că putea să scrie și îi ajuta pe Rayford și pe doctor la munca din adăpost, încercînd, totodată, să petreacă cît mai mult timp cu Chloe și cu Kenny. Zilele lui erau mai lungi ca niciodată. Singurul moment pe care el și Chloe îl aveau liber pentru ei înșiși era la sfîrșitul zilei, cînd de-abia dacă mai puteau rămîne treji pentru a sta de vorbă. Kenny dormea în camera lor și, dat fiind că nu era genul care să deranjeze toată casa, atît Chloe, cît și Buck stăteau adesea treji noaptea.

Într-o noapte, Buck stătea întins, fără să doarmă, mulțumit să audă respirația adîncă și ritmică a lui Chloe și să știe că ea

doarme. Îşi bătea capul cum să sporească eficienţa Armatei Pătimirilor, sperînd să poată contribui la asta la fel de mult pe cît păreau să o facă şi ceilalţi bărbaţi. Încă de la început, atunci cînd Armata era compusă doar din răposatul Bruce Barnes, Rayford, Chloe şi el, Buck simţise că devenise parte a unui demers crucial, cosmic. Printre primii credincioşi de după Înălţarea la Cer, Armata Pătimirilor îşi luase ca misiune atragerea cît mai multor oameni de partea lui Hristos, lupta împotriva Antihristului şi supravieţuirea pînă la a doua venire a lui Hristos, pînă la care mai erau acum doar trei ani şi jumătate.

Tsion, căruia Dumnezeu îi dăduse misiunea de a-l înlocui pe Bruce, era o valoare de nepreţuit, care trebuia protejată înainte de orice altceva. Cunoştinţele şi înflăcărarea sa, precum şi capacitatea lui de a comunica uşor cu oamenii de rînd, făceau din el inamicul numărul unu al lui Nicolae Carpathia. Sau, cel puţin, primul după cei doi martori de la Zidul Plîngerii, care continuau să-i ameninţe pe necredincioşi cu nenorociri şi pedepse.

Chloe îl uimea prin faptul că reuşea să gireze cu deplină competenţă funcţionarea unei companii internaţionale şi, în acelaşi timp, să aibă grijă de un nou-născut. Doctorul reprezenta, fără nici o îndoială, un dar de la Dumnezeu, căci îi salvase viaţa lui Hattie şi îi menţinuse pe ceilalţi sănătoşi. Hattie era singura necredincioasă şi, lucru de înţeles, singura egoistă. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea ocupîndu-se de propria persoană.

Însă Buck se îngrijora cel mai mult pentru Rayford. În ultima vreme, socrul lui nu fusese în apele sale. Părea să mocnească în el însuşi, repezind-o adesea pe Hattie şi rămînînd pe gînduri, cu faţa întunecată de deznădejde. Rayford începuse şi el să plece deseori de acasă, rătăcind aiurea în miezul zilei. Buck ştia că Rayford nu era nepăsător, dar ar fi vrut să-l ajute cineva. Îl rugă pe Tsion să se ocupe mai îndeaproape de el, dar rabinul spuse:

– Căpitanul Steele poate să vină oricînd la mine dacă are ceva de destăinuit. Nu-mi pot permite să abordez cu el chestiuni intime.

Buck îi ceruse doctorului opinia.

– El este maestrul meu spiritual, şi nu invers, afirmase Floyd. Eu sînt cel care merge la el cu probleme, nu mă aştept ca el să vină la mine cu ale lui.

Chloe se eschivă şi ea.

– Buck, tatăl meu este un tată tradiţional, aproape de modă veche. E gata să îmi dea toate sfaturile din lume, chit că nu i le cer, dar nici măcar nu-mi permit să visez că ar putea vreodată să îşi deschidă sufletul în faţa mea.

– Dar observi şi tu, nu?

– Bineînţeles! Însă la ce te aştepţi? Am luat-o cu toţii razna. Asta se poate numi viaţă? Să nu te duci nicăieri pe lumină, decît la Palwaukee, o dată la nu ştiu cît timp, să trebuiască să foloseşti nume de împrumut şi să stai tot timpul cu grijă ca nu cumva să fii descoperit?

Tovarăşii lui Buck aveau cu toţii motive de a nu-l provoca la o discuţie serioasă pe Rayford. Asta însemna că Buck urma să fie nevoit să o facă chiar el. „Ce plăcere", se gîndi.

David Hassid stătea pe locul pasagerului din elicopterul One al Comunităţii Globale şi privea, alături de Mac McCullum. Echipa de la sol de pe aeroportul din Noul Babilon tracta un cablu gros de oţel de la elicopter spre un şir de platforme pe care se aflau 144 de computere. Şeful echipei îi făcu semn lui Mac să purceadă la o ascensiune lentă, pentru a întinde cablul. Apoi, încet, îl ridică de-a binelea, aparent pentru a livra încărcătura către palatul Comunităţii Globale.

Mac spuse:

– Paleţii ar trebui să nu reprezinte o problemă, cu condiţia să nu te atingi de maneta de eliberare. N-ai face una ca asta, nu?

– Pentru a-i întîrzia pe cei din propria mea echipă să descopere punctul de transmisie al lui Tsion, al lui Buck şi al lui Chloe? Ba bine că nu, dacă ar fi singura cale!

– Dacă?

– Hai, Mac. Mă cunoşti mai bine decît atît. Crezi că aş arunca la gunoi atîtea computere? Oi fi eu de trei ori mai tînăr decît tine...

– Alo!

– Bine, în regulă, cu un pic mai puţin de jumătate, dar acordă-mi totuşi încredere. Tu crezi că acele computere pe care le-am comandat s-au pierdut pur şi simplu?

Mac ridică un deget şi porni transmiţătorul radio.

– Elicopterul One al Comunităţii Globale către turnul palatului, terminat.

– Aici turnul, One, comunică.

– Timpul estimativ al sosirii, trei minute, terminat.

– Am recepţionat, terminat.

Mac se întoarse către David.

– Mi-am dat seama că de asta ai făcut o comandă en-gros. Cîte unul la fiecare o mie de martori.

– Nu că vor fi distribuite după criteriul ăsta, dar în nici un caz nu le voi abandona pur şi simplu în deşert.

– Dar nici nu voi mai ateriza la palat, nu?

David zîmbi si scutură din cap. Din poziţia în care se aflau, avea acces la panorama extinsă a complexului palatului. Hectare întregi de clădiri înconjurau marele castel strălucitor – cum altfel l-ar fi putut numi? – pe care Carpathia îl ridicase în onoarea lui însuşi. Fuseseră prevăzute toate utilităţile imaginabile şi mii de angajaţi lucrau pentru a satisface cel mai mic capriciu al lui Carpathia.

David îşi scoase telefonul securizat din buzunar şi formă rapid un număr.

– Caporal A. Cristopher, începu el. Directorul Hassid la telefon. Acoperi telefonul cu palma şi îi spuse lui Mac: Noul tău şef de convoi pentru Condor.

– Îl cunosc?

David ridică din umeri şi scutură din cap.

– Da, caporal Cristopher. Condorul este accesibil?... Excelent! Fiţi gata, venim... Ei bine, nu pot face nimic în privinţa asta, caporale. Sînteţi liber să luaţi legătura cu personalul, dar, aşa cum văd eu lucrurile, nu aveţi nici un cuvînt de spus în această privinţă.

David îndepărtă aparatul de obraz şi îl închise.

– Mi-a trîntit telefonul în nas, pufni el.

– Nimănui nu îi place treaba cu încărcătura pentru 216, replică Mac. Nu e destulă muncă. Ai încredere în tipul ăsta?

– N-am de ales, mărturisi David.

Buck îşi mutase temporar computerul pe masa din bucătărie şi încropea un articol pentru *Adevărul* cînd Rayford se întoarse din plimbarea sa matinală.

– Hei, îi strigă Buck.

Rayford dădu doar din cap şi rămase la capătul scărilor care duceau spre pivniţă.

Hotărîrea era pe cale să îl părăsească pe Buck.

– Ce planuri ai pentru astăzi, Ray?

– Aceleaşi ca întotdeauna, mormăi Rayford. Trebuie să ne apucăm să ridicăm ziduri aici jos. Apoi trebuie să facem adăpostul invizibil. Să nu aibă nici o intrare la vedere. Unde e doctorul?

– Nu l-am văzut. Hattie e în...

– Partea cealaltă, bineînţeles! Fără îndoială, se antrenează pentru un maraton sau ceva de genul ăsta. O să o şteargă şi din cauza ei o să murim cu toţii.

– Hei, tată, încercă Buck, ar trebui să încerci să vezi şi partea frumoasă a lucrurilor.

Rayford nu îl băgă în seamă.

– Unde sînt ceilalţi? întrebă el.

– Tsion e sus. Chloe e la calculatorul ei în sufragerie. Kenny trage un pui de somn. Ţi-am spus unde e Hattie; doar Floyd e dat dispărut. S-ar putea să fie jos, dar nu l-am observat ducîndu-se într-acolo.

– Nu mai spune că e dat dispărut, Buck. Nu e deloc amuzant.

Era ceva neobişnuit la Rayford să-l pună la punct în felul ăsta, iar Buck nu ştiu ce să răspundă.

– Voiam doar să spun că nu ştiu unde e, Ray. Adevărul e că nu arată prea bine în ultimul timp, iar ieri arăta de-a dreptul îngrozitor. Mă întreb dacă doarme înăuntru.

– Pînă la prînz? Ce s-a întîmplat cu el?

– Am remarcat că are ochii cam galbeni.

– Eu, nu.

– E întuneric acolo jos.

– Atunci, cum i-ai văzut ochii?

– I-am observat seara trecută, asta-i tot. Mi se pare că i-am şi spus ceva în privinţa asta.

– El ce a zis?

– A răspuns cu o glumă despre cum feţelor palide li se pare întotdeauna că negrii arată ciudat. N-am insistat.

– Pînă la urmă, el e doctorul, observă Rayford. Lasă-l să-şi poarte singur de grijă.

Buck decise că acesta putea fi un început al discuţiei. Ar putea să-i spună lui Rayford că parcă nu era el însuşi, el care, de obicei, se arăta atît de altruist şi de grijuliu în privinţa celorlalţi. Dar momentul oportun se duse, căci Raydford trecu la ofensivă.

– Dar programul tău pe ziua de azi care e, Buck? Revista sau munca la adăpost?

– Tu eşti şeful, Ray. Tu decizi!

– Mi-ai fi de folos jos, dar fă cum vrei.

Buck se ridică.

*

Mac coborî cu grijă paleţii pe pavaj, în partea de est a hangarului în care se afla Condorul 216. Poarta hangarului era deschisă, iar cavernoasa cală a Condorului, de asemenea. David sări jos înainte ca elicele să înceteze să se învîrtă şi se grăbi să desprindă cablul de încărcătură. Din hangar ieşi în viteză un motostivuitor care apucă repede prima încărcătură, o trase în spate înspre camion, apoi se întoarse în hangar. În timp ce Mac i se alătura lui David şi închideau poarta hangarului, conducătorul motostivuitorului tăiase legătura cu cargoul Condorului şi se ocupa, într-un colţ, de maşinăria lui.

– Caporal Cristopher! strigă David, iar caporalul se întoarse cu repeziciune spre el, de la treizeci de metri distanţă. În biroul dumitale, acum!

– Nu pare prea mulţumit, observă Mac în timp ce se îndreptau spre biroul de sticlă din interiorul hangarului. N-a salutat, n-a răspuns. Limbaj corporal negativ. O să avem probleme?

– Caporalul este subordonatul meu. Toate cărţile sînt în mîna mea.

– David, ca să primeşti respect trebuie, la rîndul tău, să oferi respect. Nu puteam avea încredere în nimeni. Doar nu vrei ca unul dintre oamenii noştri de bază...

– Crede-mă, Mac, am totul sub control!

Numele de pe uşa biroului de lîngă Mac tocmai fusese revopsită: „CCCCC".

– Da' ce mai e şi asta? se miră Mac.

– Caporal Cristopher, Comandant de Cargo al Condorului.

– Nu mai spune! exclamă Mac.

David îl trase pe Mac după el în biroul caporalului, închise uşa şi se aşeză în faţa pupitrului, arătîndu-i lui Mac un scaun. Bărbatul mai în vîrstă păru să se aşeze fără nici un chef.

– Ce? spuse David.

– Aşa tratezi un subordonat?

David îşi puse picioarele pe birou şi dădu afirmativ din cap.

– Mai ales pe unul nou. Trebuie să fie clar de la bun început cine e şeful.

– Eu am învăţat că, dacă ajungi să fii nevoit să foloseşti cuvîntul „şef" cu un angajat, înseamnă că ţi-ai pierdut deja autoritatea asupra lui.

David ridică din umeri.

– Trăim vremuri întunecate, medită el. În momente disperate eşti nevoit să iei măsuri disperate...

Afară se auziră zgomote de paşi care se opreau, iar clanţa se mişcă.

– Atunci cînd intri peste şeful şi peste pilotul tău, mai întîi baţi la uşă, nu-i aşa, caporale? strigă David.

Uşa se opri, întredeschisă.

– Închide uşa la loc şi bate înainte să intri, caporale! urlă David, cu mîinile agitîndu-i-se deasupra capului şi cu picioarele tot pe birou.

Uşa se închise, puţin cam zgomotos. Apoi urmă o lungă pauză. În cele din urmă, se auziră trei bătăi rare, puternice, în uşă. Mac scutură din cap.

– Tipul ăsta bate la mişto, şopti el. Dar asta e, o meriţi.

– Intră, răspunse David.

Scaunul lui Mac scîrţîi în momentul în care se ridică în picioare în semn de respect faţă de pătrunderea în încăpere a unei tinere femei care părea obosită. De sub şapcă îi ieşeau cîteva şuviţe de păr scurt brunet, tuns aproape băieţeşte, dar avea nişte ochi mari, negri, extrem de plăcuţi, dinţi perfecţi şi o piele fără cusur.

Mac îşi scoase şapca.

– Doamnă!

– Scuteşte-mă, căpitane, spuse ea, apoi îşi îndreptă iritatea spre David. Mi se cere să bat la uşa propriului meu birou?

David nu se mişcase.

– Stai jos, Mac, spuse el.

– De îndată ce se va aşeza doamna, mă voi aşeza şi eu, replică Mac.

– Nu are permisiunea mea pentru a sta jos, i-o întoarse David, iar caporalul Cristopher îi făcu lui Mac semn cu mîna spre scaunul lui. Căpitane Mac McCullum, dumneaei este caporal Annie Cristopher. Annie, el este Mac.

Mac se pregăti din nou să se ridice în picioare, dar Annie făcu un pas înainte şi îi strînse mîna.

– Nu e nevoie, căpitane. Ştiu cine eşti şi am remarcat misoginismul tău neanderthalian. Dacă vom fi nevoiţi să lucrăm împreună, te sfătuiesc să încetezi să mă mai tratezi ca pe o femeiuşcă.

Mac se uită la ea şi apoi la David.

– Poate că într-adevăr o tratezi cu respectul pe care îl merită, observă el.

David înălţă capul.

– După cum ai spus, Mac. Nu ştii niciodată în cine poţi să ai încredere. Cît despre biroul acesta, despre care pretinzi că este al dumitale, caporale, te anunţ că tot ceea ce îţi aparţine îmi aparţine acum mie, atîta timp cît te afli sub comanda mea. Acest spaţiu ţi-a fost alocat pentru a ţi se facilita îndeplinirea ordinelor pe care le vei primi de la mine. S-a înţeles?

– Întru totul.

– Şi mai e ceva, caporale, nici măcar nu fac parte din armată, dar ştiu că a sta cu capul acoperit în prezenţa unui superior constituie o încălcare a protocolului.

Annie Cristopher oftă şi îşi lăsă umerii să cadă în timp ce îşi scotea şapca. Îşi trecu o mînă prin părul scurt şi se îndreptă spre fereastra aflată între birou şi restul hangarului. Trase storurile.

– Ce faci? întrebă David. Nu e nimeni afară şi nu ţi-am acordat permisiunea de a...

– Dar haideţi, vă rog, directore Hassid! Chiar trebuie să am permisiunea dumneavoastră pentru orice gest pe care îl fac?

David îşi ridică picioarele de pe birou şi se îndreptă, în timp ce Annie se apropia de el.

– De fapt, da!

El îşi deschise braţele, iar ea i se aşeză în poală.

– Ce mai faci, iubire? şopti ea.

– Eu sînt bine, dar cred că Mac e pe cale să facă un atac de cord.

Mac se aşeză pe marginea scaunului său şi se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi.

– Sînteţi amîndoi nişte zurbagii, clătină el din cap. Iartă-mă, domnişoară Cristopher, dar vreau să îţi verific semnul.

– Chiar te rog, răspunse ea, aplecîndu-se peste birou pentru ca el să poată ajunge la ea. Poţi fi sigur că asta am făcut eu şi cu David în ziua în care ne-am cunoscut.

Mac o apucă cu delicateţe de ceafă şi îşi trecu degetul cel mare al celeilalte mîini peste semnul de pe fruntea ei. Îi prinse faţa între mîini şi o sărută blînd pe creştetul capului.

– Eşti destul de tînără pentru a-mi fi fiică, surioara mea, spuse el.

Annie se mută pe alt scaun.

– Şi pentru informarea dumitale, căpitane McCullum, nu suport să lucrez pentru nici unul dintre voi. Cei de la Cadre au primit o cerere din partea mea, să fiu trimisă în altă parte. Directorul meu de departament este insuportabil de condescendent, iar căpitanul Condorului este îngrozitor de sexist.

– Dar, interveni David, i-am informat pe cei de acolo că nu vor mai fi aprovizionaţi. Annie a cauzat probleme în toate departamentele în care a lucrat, iar acum a sosit vremea revanşei. Le va plăcea la nebunie asta.

Mac se uită la ea pe sub sprîncene, apoi îl privi pe David.

– De-abia aştept să vă aud poveştile, exclamă el.

*

Buck amînă discuţia sinceră pe care voia să o poarte cu socrul său, căci Rayford desfăşură planurile sub un bec din pivniţă şi îi ceru sfatul în privinţa camuflării intrării.

– Credeam că n-o să mai întrebi niciodată asta, răspunse Buck. De fapt, am rumegat problema o bună bucată de vreme.

– Sînt doar urechi.

– Ştii frigiderul din celălalt duplex?

– Ăla care miroase urît?

Buck dădu afirmativ din cap. Aruncaseră mîncarea stricată, dar duhoarea rămăsese.

– Îl mutăm încoace, îl umplem cu ceea ce pare să fie mîncare stricată, însă doar miroase aşa, din cauza resturilor, şi întepenim recipientele cu mîncare în spate. Oricine se va uita acolo va fi izbit de miros şi nu va mai sta să cerceteze mai atent, crezînd că e vorba despre mîncare stricată. Nu le va veni niciodată ideea să dea la o parte recipientele cu mîncare, însă, dacă o vor face, nu vor găsi decît o deschizătură falsă spre scările adăpostului. În acelaşi timp, vom pune un perete în faţa uşii adevărate a pivniţei.

Rayford îşi înălţă capul, căutînd parcă o eroare în cadrul acestui plan. Ridică din umeri.

– Îmi place ce aud. Acum, există oare vreo modalitate de a păstra secretul faţă de Hattie?

Buck aruncă o privire de jur împrejur.

– Deci am avut dreptate? Floyd nu e jos?

Pagerul lui Mac începu să vibreze.

– E Fortunato, anunţă el. Minunat! Caporale, pot să folosesc telefonul dumitale?

Annie răspunse:

– Nu este telefonul meu, domnule! Tocmai mi-a fost repartizat în scopul de a...

Mac sună la biroul lui Fortunato.

– Sînt McCullum, am fost apelat de către comandantul suprem Fortunato... Da, doamnă... Vineri?... Cîţi invitaţi?... Nu, doamnă. Îi puteţi transmite că s-a produs puţină harababură cu transportul ăsta. Va trebui să stea de vorbă cu directorul de transporturi, dar vă spun, acelea nu se puteau livra la palat... Poate cînd ne întoarcem din Botswana, da, doamnă.

Uşa dormitorului doctorului Floyd Charles era încuiată. Buck îl văzu pe Tsion stînd la calculator în camera cealaltă, cu fruntea în mînă şi cu coatele pe birou.

– Eşti bine, Tsion?

– Cameron! Intră, te rog! Sînt în regulă, îmi odihneam puţin ochii.

– Te rugai?

Rabinul schiţă un zîmbet obosit.

– Fără încetare. Nu avem de ales, nu-i aşa? Ce mai faci, prietene? Tot îngrijorat pentru socrul tău?

– Da, dar pînă la urmă tot o să stau de vorbă cu el. Mă întrebam dacă nu cumva l-ai văzut pe doctor astăzi?

– De obicei luăm împreună micul dejun, devreme, după cum ştii. Însă în dimineaţa asta am fost singur. Nu l-am auzit în pivniţă şi îţi mărturisesc că, de atunci, nu ştiu nimic despre el. Am scris. Cameron, habar n-avem cît va mai dura calmul ăsta, între a cincea şi a şasea judecată. Încerc să mă hotărăsc în ce măsură viziunea lui Ioan are un sens concret sau mai degrabă simbolic. După cum ştii...

– Iartă-mă, doctore Ben-Judah. Mă interesează, dar...

– Da, bineînţeles! Vrei să vezi ce e cu Floyd. Nici o problemă, vorbim mai tîrziu.

– Nu vreau să par nepoliticos.

– Nu trebuie să te scuzi, Cameron. Acum, du-te! Vom vorbi mai tîrziu. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de mine.

Buck nu se obişnuise niciodată cu ideea că locuieşte în aceeaşi casă cu omul ale cărui cuvinte erau pîinea zilnică a milioane de oameni din toate colţurile lumii. Deşi Tsion se afla de obicei la cîţiva paşi de ei, atunci cînd era prea ocupat sau prea obosit ca să vorbească, ceilalţi îi descărcau mesajele de pe net. Lucrul cel mai bun în privinţa convieţuirii cu el era faptul că se entuziasma de mesajele sale la fel de mult ca şi cei care îl ascultau. Muncea la ele întreaga dimineaţă şi cea mai pare parte a după-amiezii, astfel încît să poată să le transmită nu mai tîrziu decît la începutul serii. În întreaga lume, traducători apropiaţi lui îi converteau cuvintele în limbile popoarelor lor. Alţi credincioşi, specialişti în tehnoredactare computerizată, petreceau ore întregi în fiecare zi structurînd informaţia furnizată de doctorul Ben-Judah şi făcînd-o uşor de accesat pentru începători.

Atunci cînd lui Tsion i se întîmpla să facă o descoperire uimitoare în cuprinsul studiilor sale, Buck îl auzea adesea exultînd şi ştia că urma curînd să apară în capul scărilor.

– Fiţi atenţi la asta, striga el, toţi care mă auziţi!

Cunoaşterea aprofundată pe care o deţinea în privinţa limbilor biblice făcea din comentariul său cea mai recentă opinie asupra unui pasaj, emisă de cel mai priceput învăţat al Bibliei.

Buck de-abia aştepta să audă cu ce-şi bătea capul Tsion în privinţa celei de-a şasea judecăţi profeţite. Dar, pentru moment, era îngrijorat în privinţa doctorului. Bătu uşor în uşa dormitorului acestuia. Apoi mai tare. Apăsă pe clanţă şi intră. Era la mijlocul după-amiezii, iar soarele de primăvară se înălţase sus pe cer. Însă camera era întunecoasă, cu storurile trase. Iar doctorul Charles era tot în pat. Nemişcat. Ţeapăn.

– Mergem în Africa azi, anunţă Mac. Fortunato e de acord cu întîlnirea solicitată de Mwangati Ngumo. Bineînţeles,

Ngumo crede că se va întîlni cu Nicolae. Însă Mwangati se întreabă cînd va începe Carpathia să se țină de cuvînt.

Annie Cristopher pufni.

– Imaginați-vă ce trebuie să-i fi promis Potentatul pentru a-l convinge să renunțe la funcția de secretar-general.

– Vom afla vineri, spuse Mac. Eu voi afla, cel puțin.

Annie se uită la Mac.

– Te lasă să fii de față la aceste întîlniri? se miră ea.

Mac îi aruncă o privire lui David.

– Deci nu i-ai spus?

– Poți să-i spui tu, nici o problemă, răspunse David.

– Vino cu mine, caporale, zise Mac.

Ea și cu David îl urmară afară.

– Îți voi spune în continuare „căpitane" sau „domnule McCullum", chiar și în particular, începu Annie. Te-am lăsat să-mi verifici semnul și să mă săruți pe creștet. Însă de acum încolo, cea mai convențională formulă de adresare pe care îți permit să o folosești la adresa mea este aceea de „surioară".

– Nu știu, răspunse Mac. Poate că ar fi mai bine să rămîn convențional, astfel încît să nu risc să fac o gafă în fața cuiva.

Ea îl urmă în cabină.

– Doctore? spuse Buck, apropiindu-se de pat. Nu sesiză nici o mișcare. Nu voia să-l sperie.

Gîndindu-se că lumina din cameră ar fi mai puțin orbitoare decît cea a soarelui, Buck o aprinse. Oftă. Floyd respira măcar. Poate că nu putuse să adoarmă și acum recupera. Floyd fornăi și se întoarse.

– Ești în regulă, doctore? încercă Buck.

Floyd se ridică în capul oaselor, cu o expresie buimacă pe chip.

– M-am temut de asta, spuse el.

– Îmi pare rău, se scuză Buck. Eu doar...

Floyd dădu la o parte păturile. Se aşeză pe marginea patului. Purta un halat care, deschizîndu-se, dezvălui faptul că dormise complet îmbrăcat, în pulover, în blugi şi cu bocanci. Transpirase tot.

– A fost chiar atît de frig azi-noapte? întrebă Buck.

– Ridică storurile, te rog.

Floyd îşi acoperi ochii cînd lumina pătrunse în cameră.

– Ce s-a întîmplat, Floyd?

– Maşina ta e în bună stare?

– Bineînţeles!

– Du-mă la Young Memorial. Am ochii tot galbeni?

Îşi mîji ochii spre Buck, care se aplecă pentru a se uita.

– Of, Floyd, zise Buck. Ar fi fost bine să fie galbeni.

– Mi s-au spart vasele în interior?

– E puţin spus.

– Nu se vede nici un pic de alb?

Buck clătină din cap.

– Sînt în pericol, Buck.

3

David, Mac şi Annie Cristopher stăteau în luxosul salon al Condorului, la trei metri în spatele cabinei.

– Deci, începu Annie, nu-ştiu-ce-ul ăla reversibil...

– Microfon interior reversibil, o corectă Mac.

–... Îţi permite să auzi *tot* ce se vorbeşte în avion?

Mac încuviinţă din cap.

– Pe canapea, pe scaune, în cuşete, la baie, peste tot.

– Uimitor.

– E ceva, nu? spuse Mac.

– Uimitor că n-ai fost prins pînă acum.

– Glumeşti? Dacă îl descoperă, spun că nu ştiu nimic despre el. N-am nimic de a face cu asta, Rayford nu mi-a spus niciodată despre el, n-am dat niciodată din întîmplare peste el. Deja îl privesc ca pe un trădător. Şi nici ei, nici eu nu ştim unde se află, nu-i aşa?

Annie se mută pe o canapea din spatele unei mese din lemn, şlefuite cu mare artă.

– Aici stă însuşi marele om şi se uită la televizor?

David aprobă din cap.

Ea se întoarse spre Mac ca şi cum s-ar fi gîndit la ceva.

– N-ai probleme să minţi?

Mac clătină dezaprobator din cap.

– Să-l mint pe Antihrist? Fii serioasă! Întreaga mea *viaţă* este o minciună pentru el. Dacă ar bănui ceva, ar pune să fiu

torturat. Dacă i-ar trece prin minte că știu unde se află Rayford, sau fiica sa, sau ginerele său, aș fi un om mort.

– Scopul scuză mijloacele? întrebă Annie.

Mac ridică din umeri.

– Dorm liniștit noaptea. E tot ce pot să-ți răspund la asta.

– Și eu voi dormi un pic mai liniștită, zise ea, acum că știu că îl ții sub supraveghere pe Carpathia.

– Măcar atunci cînd se află la bord, replică Mac. Și, de fapt, cel mai distractiv e Leon. O adevărată capodoperă.

– Aș vrea să pot merge cu tine, mărturisi Annie.

– Și eu, adăugă David. Dar oricum n-am auzi nimic, decît dacă ne-am afla în cabină. Că tot veni vorba despre asta, Mac, tot îți mai faci griji că secundul tău îți poartă sîmbetele?

– Nu, răspunse Mac. L-am avansat. Va fi pilotul Pomposului Maximum.

Annie izbucni în rîs.

– Ah, ce-mi place! Am avut probleme pentru că am omis o parte din titlul său. Este Excelența Sa Pontifex Maximus Peter II, nu?

Mac ridică din umeri.

– Eu îi spun Pete.

– Ar trebui să vezi ce avion a comandat, replică David. I-a umilit pe Nicolae și pe Leon.

– Mai bun ca ăsta? se interesă Mac.

– Mult mai bun. Cu cincizeci la sută mai mare și de două ori mai scump. A aparținut înainte unui șeic. Îl iau în primire peste o săptămînă.

– Și-au dat aprobarea?

– Au de gînd să i-o coacă, explică David, lăsîndu-l să-și sape propria groapă. Oare noul pilot va fi în stare să-l conducă?

– Poate zbura pe orice, afirmă Mac. Îmi plăcea de el. Foarte competent. Dar un adept fanatic al lui Carpathia. Cu toate că voiam nespus să ajung să stau cu adevărat de vorbă cu

el, n-am îndrăznit să-mi deschid inima în fața lui. A fost abordat de către un credincios din sectorul C.

– De la Întreținere? se miră Annie. Nu știam că sînt credincioși pe acolo.

– Păi, nu mai sînt. Tipul ăsta l-a dat în gît. Ar fi făcut la fel și cu mine. Dumnezeu vă trebui să-l aducă la El pe altă cale.

David se ridică și atinse cu degetele partea de jos a televizorului cu ecran lat. Îl deschise, îi opri sonorul și urmări astfel buletinul de știri controlat de către Carpathia.

– E uimitor ce bine se recepționează semnalul într-o clădire de metal, observă el.

– Nu mă mai miră nimic, spuse Mac. Dă-l mai tare!

Știrile prezentau în special reportaje despre succesele lui Carpathia. Apăru și Potentatul însuși, relaxat și carismatic ca întotdeauna, lăudînd nu-știu-ce guvern regional și cerînd cu umilință recunoaștere pentru proiectul său de reconstrucție. „Consider a fi un privilegiu personal faptul că mi s-a cerut să fiu slujitorul tuturor membrilor Comunității Globale și a fiecăruia în parte", afirmă el.

– Uite, Mac, zise David, arătînd cu degetul spre pilotul care se vedea în planul secund, în timp ce Carpathia era întîmpinat într-o altă țară din Lumea a Treia, care beneficiase de pe urma generozității sale. Iar acolo este noul pilot al lui Peter. N-ai vreun credincios care să-l înlocuiască?

– Asta dacă fac în așa fel încît cei de la Cadre să nu miroasă nimic.

– Îl cunosc pe tipul ăsta?

– E iordanian. Fost pilot de vînătoare. Abdullah Smith.

Land Roverul lui Buck se hurduca înspre Palatine. Floyd Charles zăcea pe bancheta din spate.

– Ce e, doctore? întrebă Buck.

– Sînt un cretin, asta-i tot, mormăi Floyd. Se ridică în capul oaselor, aşezîndu-se exact în spatele lui Buck. De-o lună am tot avut simptome de-astea şi mi-am tot spus că sînt doar închipuiri. Cînd lucrurile au devenit limpezi, ar fi trebuit să iau legătura cu cei de la Centrul de Control al Sănătăţii. Acum e prea tîrziu.

– Nu înţeleg.

– Hai să spunem că mi-am dat seama ce era cît pe-aci să o omoare pe Hattie. Eu am luat-o cumva de la ea. În termeni obişnuiţi, e vorba de o cianură care acţionează în timp. Poate rămîne inactivă timp de luni de zile. Cînd îşi declanşează efectul, s-a zis cu tine. Dacă despre asta e vorba, procesul este ireversibil. Am tratat simptomele, dar fără nici un folos.

– Nu vorbi aşa, spuse Buck. Hattie a supravieţuit. De ce n-ai supravieţui şi tu?

– Pentru că ea a avut parte de un tratament specific aplicat zilnic timp de luni de zile.

– Ne vom ruga. Leah Rose îţi va procura tot ce ai nevoie.

– Prea tîrziu, răspunse doctorul. Sînt un dobitoc. Orice doctor îşi este sieşi cel mai rău pacient.

– Există vreun pericol pentru noi ceilalţi?

– Nu. Dacă n-aţi manifestat simptome, înseamnă că sînteţi curaţi. Probabil că m-am infectat în timp ce o asistam la acel avort.

– Deci, ce e cu Leah?

– Pot doar să sper.

Telefonul lui Buck sună.

– Unde eşti? întrebă Chloe.

– Am de făcut un drum cu Floyd. N-am vrut să te mai deranjez.

– Ceea ce mă deranjează este că pleci, iar eu nu ştiu unde te duci. Şi porniţi la drum aşa, în plină zi? Tatei nu-i place asta. Era vorba să meargă azi la aeroport să-l vadă pe T.

– Poate să ia maşina lui Ken.

– E prea uşor de recunoscut, dar nu despre asta e vorba. Nimeni n-a ştiut unde v-aţi dus. Tsion e îngrijorat.

Buck oftă.

– Floyd nu se simte bine şi fiecare moment este important. Sîntem în drum spre Young Memorial. Te ţin la curent.

– Ce...?

– Mai tîrziu, bine?

Ea ezită.

– Ai grijă şi spune-i lui Floyd că ne rugăm pentru el.

– N-ar trebui să fim văzuţi prea des împreună, sugeră Mac, iar David şi Annie aprobară din cap. Nimic în plus faţă de ceea ce este normal. Ştie toată lumea că eşti aici?

Annie scutură din cap.

– Am o întîlnire în seara asta la zece.

– E în regulă, replică David. Dar nu mai există zile normale de muncă, în caz că nu ţi-ai dat seama. Ar fi cazul să ne întrebăm cînd mai doarme Carpathia.

– Vreau să vă aud povestea, David, îi ceru Mac. Ştiu că încă mai aveţi familii în Israel. Tu de unde eşti, Annie?

– Din Canada. Zburam de la Montreal cînd s-a întîmplat cutremurul. Mi-am pierdut toată familia.

– Încă nu erai credincioasă?

Ea clătină din cap.

– Nu cred să mai fi fost vreodată la biserică, doar la nunţi şi la înmormîntări. Nu eram suficient de interesaţi de problemă ca să putem să spunem că eram atei, dar, practic vorbind, asta eram. Ar fi trebuit să ne numim agnostici. Suna mai tolerant, mai puţin dogmatic. Aveam vederi înguste. Eram oameni cumsecade. Mai cumsecade decît majoritatea oamenilor religioşi pe care îi cunoşteam.

– Dar nu erai curioasă în legătură cu Dumnezeu?

– Am început să-mi pun întrebări după dispariţii, dar am devenit imediat fani ai lui Carpathia. Pentru noi, el reprezenta vocea raţiunii, compasiunea, dragostea, pacea. M-am înscris să lucrez pentru cauză de îndată ce Organizaţia Naţiunilor Unite şi-a schimbat numele şi a anunţat că are de gînd să-şi transfere sediul aici. Ziua în care am fost acceptată a fost cea mai fericită zi din viaţa mea, din viaţa întregii mele familii.

– Ce s-a întîmplat?

– S-a întîmplat că i-am pierdut pe toţi. Eram distrusă. Şi înainte s-a mai întîmplat să fiu speriată, normal. Îi cunoşteam pe cîţiva dintre cei care dispăruseră şi pe cîţiva care au murit în ceea ce s-a întîmplat după aceea. Dar nu mai pierdusem pe nimeni apropiat, niciodată. Apoi mi-am pierdut mama, tatăl şi pe cei doi fraţi mai mici la cutremur, ca să nu mai spun că jumătate din oraşul nostru a fost distrusă, pe cînd mă aflam încă în aer. Am reuşit să aterizăm pe nisipul aeroportului din Bagdad, am văzut alte avioane prăbuşindu-se. Am aflat că sediul general al Comunităţii Globale este în ruine, am ajuns în cele din urmă în adăpostul subteran şi am văzut pe CNN dărîmăturile din mica mea suburbie. Zile întregi nu mi-am revenit, plîngeam, mă rugam nu ştiu cui, îi imploram pe cei de la Comunicaţii să-mi dea veşti despre familia mea. Erau mai înceţi decît mine la navigat pe internet, aşa că am continuat să caut. În cele din urmă, am găsit zeci de nume cunoscute pe lista celor confirmaţi morţi. Nici măcar n-am vrut să mă uit mai departe de litera C, dar nu m-am putut abţine.

Annie îşi muşcă buza.

– Dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, putem schimba subiectul...

– Dar vreau să o fac, domnule McCullum. Ideea e că mă simt de parcă s-ar fi întîmplat ieri. Am vrut să renunţ la îndatoririle mele militare, să mă întorc să fac ceva în memoria lor, am încercat să solicit trupurile neînsufleţite. Dar nu mi s-a

permis nimic din toate astea. Au avut loc încinerări masive, din motive de sănătate. Nu mai rămăsese nimic de jelit. Voiam să-mi pun capăt zilelor.

David îi puse o mînă pe umăr.

– Spune-i ce-ai găsit pe net.

– Probabil că ştii, spuse Annie privind în sus, cu ochii în lacrimi.

Mac încuviinţă din cap.

– Am văzut mai întîi toate retractările care veneau din adăpost, de la doctorul Ben-Judah. Asta s-a întîmplat înainte să-i descopăr site-ul de pe internet. Cînd cei de la Comunitatea Globală au început să facă scandal, spunînd că au de gînd ca pînă şi simpla accesare a site-ului să devină ilegală, n-am mai avut încotro şi a trebuit să privesc adevărul în faţă. Eram încă o supusă oarbă, dar Carpathia predică libertatea individuală în acelaşi timp în care o neagă. Treaba cu rugăciunea m-a speriat. Nu-mi pusesem niciodată nici măcar problema existenţei lui Dumnezeu. Acum îmi doream să Îl am alături de mine. Nu mai aveam pe nimeni altcineva.

– Aşa că l-ai descoperit pe Tsion.

– I-am găsit pagina principală. Nu-mi venea să cred. Un număr afişat în colţul paginii – probabil că l-aţi văzut – arăta cît de mulţi oameni accesau site-ul, secundă cu secundă. M-am gîndit că se exagerează, dar apoi mi-am dat seama că ăsta e motivul pentru care Comunitatea Globală încerca să i se pună de-a curmezişul. Cineva care reuşise să obţină o astfel de audienţă constituia, fără o îndoială, o ameninţare serioasă. Am intrat în site şi am citit mesajul acelei zile, de la Ben-Judah. Mi-am adus aminte că auzisem de el atunci cînd şi-a proclamat convertirea la televizor, în faţa lumii întregi. Dar nu asta m-a impresionat. Şi n-am înţeles prea bine nici ce voia să spună în mesajul acelei zile, pe internet. Tot ce ţinea de Biblie mă depăşea, însă tonul lui era atît de cald. Era ca şi cum s-ar fi

aflat acolo lîngă mine şi am fi stat pur şi simplu de vorbă, el spunîndu-mi ce se întîmplă şi la ce să mă aştept. Ştiam că, dacă aş fi putut să-i pun întrebări, mi-ar fi răspuns. Apoi am consultat arhivele. M-am gîndit: „Are deja arhive?" Adică, de cît timp funcţionează de fapt site-ul ăsta? M-am uitat prin liste şi m-am mirat că postase cîte un mesaj de învăţătură în fiecare zi, şi asta deja de cîteva săptămîni. Cînd am dat peste unul care se numea *Pentru cei în doliu*, aproape că am leşinat. Am simţit cum mă ia cu fierbinţeală prin tot corpul, apoi cu frig. Mi-am încuiat uşa, sperînd că acei de la Comunitatea Globală nu începuseră să ne supravegheze laptopurile. Am avut cea mai bună intuiţie. Într-un fel, ştiam că acest om are să îmi ofere ceva. Am printat mesajul acela şi l-am purtat cu mine luni întregi, pînă ce eu şi David ne-am găsit unul pe celălalt, iar el m-a avertizat să nu cumva să fiu prinsă cu aşa ceva la mine. Aşa că l-am memorat, iar după aceea l-am distrus.

Mac se arătă surprins.

– Ai învăţat pe dinafară un mesaj întreg al lui Ben-Judah?

– Aproape pe tot. Vrei să auzi primul paragraf?

– Bineînţeles!

– A scris aşa: „Dragi prieteni aflaţi în necaz, probabil că plîngeţi pierderea unei fiinţe iubite, care fie că a dispărut odată cu Înălţarea la Cer, fie a pierit în haosul care a urmat. Mă rog lui Dumnezeu pentru pacea şi pentru binele vostru. Ştiu prin ce treceţi, căci şi eu mi-am pierdut familia în condiţii îngrozitoare. Dar vreau să mă ascultaţi cu toată încrederea şi cu toată speranţa atunci cînd vă spun: dacă aceia dragi vouă ar fi astăzi în viaţă, v-ar îndemna să aveţi tăria de a fi gata să muriţi. Există un singur fel în care puteţi face asta".

David îşi dădu seama că Mac fusese mişcat de vorbele fetei.

– Doctorul Ben-Judah a explicat tot ceea ce ţinea de Dumnezeu, Isus, Înălţarea la Cer şi Pătimiri atît de limpede, încît mi-am dorit cu disperare să pot să cred. Tot ce a trebuit să fac

a fost să citesc din urmă celelalte învăţături ale lui, pentru a-mi da seama că a avut dreptate în legătură cu profeţiile biblice. Pînă în acel moment, prevăzuse cu exactitate fiecare judecată.

Mac încuviinţă din cap, zîmbind.

– Ei bine, continuă ea, bineînţeles că ştiţi toate astea. M-am întors la mesajul din arhivă şi am citit despre cum să te rogi, cum să-I spui lui Dumnezeu că ştii că eşti un păcătos şi că ai nevoie de El. M-am întins pe pat şi am făcut toate astea. Ştiam că ceea ce am primit este adevărul însuşi, dar nu aveam habar ce să fac mai departe. Mi-am petrecut întreaga zi şi toată noaptea citind cît am putut de mult din învăţăturile lui Tsion. Curînd, mi-a devenit limpede motivul pentru care Comunitatea Globală încerca să-l oprească prin orice mijloace pe doctorul Ben-Judah. El avea grijă să nu îi pronunţe numele lui Nicolae, dar era clar că noua ordine mondială era duşmanul lui Dumnezeu. N-am înţeles mare lucru despre Antihrist, dar am înţeles că îmi va fi foarte greu de una singură printre angajaţii Comunităţii Globale. O credincioasă în tabăra duşmanului lui Dumnezeu.

– În acest moment am apărut eu, interveni David. Ea credea că îi făceam ochi dulci.

– Nu te abate de la poveste, replică Annie. Următoarea dată cînd m-am aflat printre cei angajaţi la Comunitatea Globală, mă temeam că *arăt* ca o credincioasă. Mă gîndeam că orice persoană cu care aş fi stat de vorbă şi-ar fi dat seama că port cu mine un secret. Aş fi vrut să pot spune cuiva, dar nu ştiam pe nimeni. Ajunsesem în mijlocul haosului, fusesem repartizată la o unitate, mi se dăduse o uniformă şi mi se spusese că urma să dau raportul celor de la Comunicaţii. Lucram la cîteva etaje sub David, dar am remarcat că se uita la mine. La început a părut alarmat, apoi a zîmbit.

– Ţi-a văzut semnul, observă Mac.

– Ei bine, da, dar vezi tu, nu avansasem destul de mult în învățăturile lui Tsion și nu știam încă despre asta. În orice caz, a trimis vorbă, prin diverși coordonatori, că vrea să mă întâlnească. Am spus: „Personal?" De îndată ce am intrat acolo și am închis ușa, el mi-a spus: „Ești credincioasă!" M-am speriat de moarte și am bâiguit: „Nu, ăă... credincioasă în ce?" El mi-a răspuns: „Nu nega! O văd pe fața ta!" Am continuat să neg. El mi-a zis: „Dacă te mai lepezi o dată de Isus, o să fii exact ca Petru. Vezi că acuma o să se audă cocoșul!" Habar n-aveam despre ce vorbea. Nu știam nici măcar că Peter fusese unul dintre ucenicii Lui, darămite că s-ar fi lepădat de Hristos. David îmi ghicise secretul, menționase pe cineva numit Peter și bâiguia ceva despre un cocoș. Și totuși, n-am putut să mă abțin. Am spus: „Nu, nu mă lepăd de Isus". El mi-a replicat: „Păi, atunci cum se cheamă ceea ce faci?" Eu i-am răspuns: „Se cheamă că mă tem pentru viața mea". La care mi-a zis: „Atunci, bine ai venit în club! Și eu sînt credincios". M-am mirat: „Dar cum ai știut?" El a răspuns: „Scrie pe tine". Am insistat: „Nu, serios, cum?" La care el a spus: „La propriu, Dumnezeu a scris pe fruntea ta". Atunci am știut că trecusem de partea cealaltă.

În momentul în care Buck și Floyd Charles intrară la Young Memorial, puștoaica recepționistă strigă:

– Domnișoară Rose, au sosit prietenii dumneavoastră!

– Vorbește mai încet, spuse Leah, venind în grabă din biroul ei. Domnilor, nu știu dacă vă pot ajuta cu ceva astăzi. Care e problema?

Floyd i-o șopti repede la ureche.

– Dumnezeu să ne aibă în pază, rosti ea. Haide, pe aici. Ia asta!

– Ați avut ceva simptome? întrebă doctorul.

Ea clătină din cap. Buck luă un scaun cu rotile și îl împinse pe Floyd în spatele lui Leah. Ea îi conduse pe o rampă scurtă, prin spatele lifturilor principale, după colț, către liftul

de serviciu. Se folosi de o cheie pe care o scoase dintr-o legătură uriaşă pentru a intra acolo.

– Dacă vedeţi pe cineva, ascundeţi-vă feţele, îi sfătui ea. Doar să n-o faceţi prea bătător la ochi.

– Da, nici n-ar fi bătător la ochi, observă Buck.

Ea îl fixă cu privirea.

– Ştiu că eşti conştient de dimensiunea pericolului, domnule Williams, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai înceta să subestimezi riscul pe care mi-l asum.

– Îmi cer iertare!

Intrară în lift, iar uşile se închiseră. Leah se folosi din nou de cheie şi apăsă pe butonul etajului şase.

– Nu ştiu dacă o să meargă, spuse ea. La celălalt poţi evita alte etaje răsucind cheia şi ţinînd butonul apăsat.

Şi se dovedi că nu mergea. Liftul se opri la etajul doi. Buck îngenunche imediat în faţa doctorului, ca şi cum ar fi stat de vorbă cu el. Acest gest le camufla amîndurora feţele în raport cu uşa.

– Îmi pare rău, le spuse Leah oamenilor care aşteptau. Avem o urgenţă.

– Oh, fir-ar să fie! exclamă cineva.

La etajul cinci se întîmplă acelaşi lucru şi avură parte de un răspuns încă şi mai iritat.

– Nu-i bine, oftă Leah, în timp ce uşile se închideau din nou. Aveţi grijă că o să fie oameni pe hol la etajul şase. O luăm la stînga.

Din fericire, nimeni nu-i băgă în seamă, iar Leah îi duse într-o cameră goală. Închise uşa şi o încuie, apoi trase storurile.

– Bagă-l în pat, îi porunci ea lui Buck, şi scoate-i hainele alea ude! Aşa dormi dumneata, doctore?

Doctorul încuviinţă din cap, cu un aer obosit.

Lui Buck nu-i plăcea deloc roşul aprins din jurul pupilelor negre ale doctorului.

– Ce se întîmplă cu el, Leah?

Ea nu-l băgă în seamă, scoase un halat dintr-un dulap şi i l aruncă.

– Dacă are nevoie să meargă la baie, acum e momentul. După aceea, nu se va mai scula din pat.

– Cît timp? întrebă Buck.

– Tot timpul, bîigui doctorul. Ea ştie ce se întîmplă aici.

Leah apăsă pe butonul difuzorului de la telefonul din perete şi continuă să lucreze în timp ce vorbea.

– Centrul de Sănătate a livrat astăzi nişte ser antivenin. Vreau două flacoane la 6204.

– Rapid? întrebă recepţionista.

– Da, rapid! răspunse ea. Acum!

– Aveţi pe cineva la telefon.

– Ţi se pare că sînt gata să vorbesc la telefon? Tu ai zis *rapid*, fetiţo. Eşti atît de amabilă să te grăbeşti puţin?

– Bine, replică fata. Să nu ziceţi că nu v-am spus.

Leah îl trase pe Buck lîngă patul doctorului.

– O să trebuiască să-i pun nişte întrebări. Cînd o să bată fata la uşă, ia-i medicamentul şi închide uşa.

El încuviinţă din cap.

– Acum, doctore, începu ea. Cînd s-au manifestat primele simptome?

– Cu ceva vreme în urmă, bîigui el.

– Nu aşa. Cînd, precis?

– Sînt un cretin!

– Ştim asta. La cît timp de cînd ai asistat la avort?

– Şase luni, poate.

– N-ai făcut nimic în privinţa asta?

El clătină din cap.

– Doar am sperat.

– N-o să meargă aşa!

– Exact de asta mă temeam.

– Ştii că cel mai apropiat Centru de Sănătate îţi poate furniza un antidot şi nimeni nu ştie...

– Oricum e prea tîrziu.

Leah se uită la Buck şi clătină din cap.

– Are dreptate, încuviinţă ea. Antidotul nu va face decît să-i îngreuneze moartea.

– Ce îmi tot spuneţi? sări Buck. Chiar n-are nici o şansă?

Doctorul scutură din cap şi închise ochii.

– Doza maximă de antidot ar fi, în cazul acesta, ca şi cum ai scuipa împotriva vîntului, răspunse Leah. Ce vezi, doctore?

– Nu mare lucru.

Leah strînse din buze.

Se auzi o bătaie în uşă. Buck deschise, vru să ia medicamentul, dar fata trase de el. El execută o fandare şi i-l smulse din mîini.

– Domnişoară Rose, strigă ea peste umărul lui. Aveţi un telefon de la Comunitatea Globală!

Buck închise uşa, dar Leah îl dădu la o parte şi o strigă pe fată.

– Comunitatea Globală de unde?

– Cred că din Wisconsin.

– Ce le-ai spus?

– Că sînteţi ocupată cu un pacient.

– N-ai spus cu cine, sper, nu?

– Nici nu ştiu cu cine! Un doctor.

– N-ai spus asta, nu?

– N-ar fi trebuit?

– Aşteaptă aici!

– Îmi pare rău!

– Aşteaptă aici o secundă!

Leah se întoarse şi umplu repede două seringi. Le înfipse în umărul lui Floyd, iar acesta nici măcar nu clipi.

– Cheam-o încoace, îi porunci Leah lui Buck.

El se uită în hol şi îi făcu semn fetei. Ea ezită, apoi se întoarse încet.

– Hai odată! se răsti el. N-o să-ţi facă nimeni nimic!

De îndată ce fata vîrî capul pe uşă, Leah îi zise:

– Adu-mi geanta cît de repede poţi!

– Sigur, dar...

– Rapid, dulceaţă. Rapid!

Fata o luă la fugă.

– Ce se întîmplă? întrebă Buck.

– Adu-ţi maşina şi parcheaz-o în spate. Există o ieşire prin beci, pe acolo voi veni eu.

– Dar dacă e pe moarte, cum o să...

Leah îi cuprinse braţele.

– Domnule Williams, eu şi doctorul Charles n-am stat doar de vorbă. Acest om ar putea să moară înainte să apucăm să-l ducem la maşină. Dacă vrei să-l îngropi sau să-l încinerezi şi nu să-l laşi să fie găsit aici, eu ţi-l voi aduce la uşa din spate. Comunitatea Globală din Wisconsin, asta nu-ţi spune nimic? Acolo lucra el, îţi aduci aminte? De acolo a fost dat dispărut. Şi-au băgat nasul peste tot prin jur, l-au urmărit, dîndu-şi seama că se află pe undeva prin zonă şi că ar putea apărea pe aici. Ei nu ştiu, cel puţin, nu de la mine, că el a fost deja o dată aici. Am minţit fără să clipesc. Dacă îl găsesc aici, viu sau mort, am încurcat-o. Hai, du-te!

– Nu există nici o şansă să fie salvat?

– Adu maşina!

– Spune-mi doar dacă e mai bine pentru el să plece sau...

Leah şopti cu disperare:

– E pe moarte! E doar o chestiune de timp. Unde moare, nu e important acum. Am făcut deja tot ce mi-a stat în putinţă pentru el. Cel mai rău lucru ar fi să fie găsit aici.

*

Mac își consultă ceasul.

– Avem destul timp ca să-mi spuneți cum ați ajuns împreună, adică, romantic vorbind, ca să spun așa.

– Cred că ai auzit deja suficiente detalii, căpitane.

– Haideți! Sînt un bătrîn romanțios.

– N-a fost ușor, zise David. Evident, ne-am ascuns de tine și de Rayford.

– Hei, ce-i cu asta?

– În acel moment ne gîndeam că e cu atît mai bine, cu cît sînt mai puțini cei care știu.

– Dar e nevoie de orice nou tovarăș.

– Știu, răspunse David. Dar sîntem amîndoi atît de novici în privința asta, încît nu mai știm în cine să avem încredere.

– Dacă ați avut îndoieli în privința mea și a lui Rayford, atunci pot spune că n-ați arătat-o deloc.

– Să spunem doar că a fost un exercițiu util. Ce s-ar întîmpla dacă ofițerii se apucă să caute un semn care nu există mai degrabă decît să nu vadă un semn care este?

– Păi, atunci n-ar prea mai fi loc de întors, copii!

Buck luă liftul principal pînă la primul etaj și își dădu seama că va fi nevoit să treacă pe lîngă recepționistă în drum spre ieșire. Ultimul lucru de care mai avea nevoie era ca aceasta să-i remarce Roverul. Își făcu planul să îi distragă atenția simulînd o urgență, dar, în timp ce se strecura prin sala de așteptare către ușa din față, observă că fata fusese înlocuită de o femeie îndesată, de vîrstă mijlocie. Bineînțeles! Fata se dusese să ia geanta lui Leah. Leah se gîndise să-i distragă atenția.

Buck se grăbi spre mașină. În timp ce înconjura clădirea pentru a ajunge în spate, o văzu pe înlocuitoarea fetei stînd la

fereastră şi holbîndu-se la el. Speră că fata nu-i spusese să se uite ce maşină conduce.

Buck opri pe o alee care ducea spre ieşirea prin subsol. Coborî din Rover şi deschise uşa, în timp ce Leah, cu geanta pe umăr, împingea o targă în care se afla Floyd Charles, acoperit cu un cearşaf din cap pînă în picioare.

– E mort deja? întrebă Buck, neîncrezător.

– Nu! Dar aşa, oamenii păstrează distanţa şi nimeni n-o să-l recunoască.

– În afară de recepţionistă.

Buck coborî bancheta din spate, iar Leah vîrî targa cu totul în maşină.

– Deci o să furăm chestia asta? întrebă el.

– Am pus în geantă mai mult decît valorează patul ăsta, replică ea. Vrei să discutăm probleme de etică sau să ne luptăm cu cei de la Comunitatea Globală?

– Nici una, nici alta, răspunse el, în timp ce se urcau pe locurile din faţă. Dar acum nu mai avem încotro, aşa e?

– Nu ştiu cum stai tu, Williams, dar eu sînt implicată pînă în gît în chestia asta. Spitalul aparţine Comunităţii Globale de ani de zile. Cît timp aş mai fi putut lucra pentru Carpathia, de vreme ce n-aş fi putut în nici un caz să trec de partea lui? Mai degrabă aş muri, decît să fac asta.

– La propriu, spuse Buck.

– Ei bine, mi-am însuşit un pat şi multe medicamente de la inamic. Dacă te deranjează, îmi pare rău. Sîntem în război şi, cum se spune, totul este permis.

– Nu te pot contrazice. Dar încotro mă îndrept acum?

– Unde crezi? Ia-o la stînga şi te scot eu la şosea! N-o să te vadă nimeni din faţă.

– Şi apoi?

– La mine.

– Şi dacă au ajuns deja acolo cei de la Comunitatea Globală?

– Atunci vom merge mai departe.

– Dar dacă vom fi în siguranţă la dumneata, veţi încerca să vă ocupaţi de Floyd...

– Dumneata nu gîndeşti, domnule Williams!

– Încetează cu formalităţile, Leah. Tu mi-ai pus în maşină un prieten pe moarte, aşa că spune-mi care e programul.

– În regulă, încuviinţă ea. Dacă reuşeşti să ajungi la mine înaintea celor de la Comunitatea Globală, într-un minut o să încerc să-mi iau cît mai multe lucruri. Eşti conştient că, de îndată ce vor remarca dispariţia mea de la Young Memorial, vor fi pe urmele noastre.

– Şi după aceea, unde te duc?

– Tu unde locuieşti?

– Unde locuiesc?

– În sfîrşit ţi-a căzut fisa, Buck. Am nevoie de un loc unde să mă ascund. Tu şi cu ai tăi sînteţi singurii oameni pe care îi cunosc care dispun de o ascunzătoare.

– Dar n-o să spunem nimănui că...

– Ba da! O să-mi spui mie. Dacă nu poţi avea încredere în mine după toate cele prin care am trecut, atunci nu mai poţi avea încredere în nimeni. Te-am ajutat cu pilotul tău, Ritz. L-am ajutat şi pe doctor cu acel avort. Ce mai face femeia, apropo?

– E din ce în ce mai bine.

– Ce ironie! Doctorul a ajutat-o să se facă bine, iar acum otrava îl ucide pe el.

– L-am pierdut pe Ritz.

– L-aţi pierdut?

– A fost ucis în Israel. E o poveste lungă.

Leah tăcu dintr-odată. Îi făcu semn lui Buck pe unde să o ia, iar Buck continuă să ruleze, trăgînd de volan cu ambele mîini pînă i se părut că o să i se desprindă braţul.

– Îmi plăcea tipul ăla, reuşi ea să spună în cele din urmă.

– Tuturor ne plăcea. Am suferit cu toţii îngrozitor.

– Însă acum o să mă iei cu tine, voinicule! Ştii asta, nu?

– Nu pot decide asta de unul singur.

Ea îl fixă cu privirea.

– Şi ce o să faci, o să mă laşi la un colţ de stradă legată la ochi în timp ce tu şi tovarăşii tăi o să supuneţi la vot? Îmi eşti dator şi ştii asta! Nu e ca şi cum m-aş invita singură, cu de la mine putere. Mi-am riscat viaţa pentru voi şi n-am unde să mă duc în altă parte.

Doctorul începu să horcăie de moarte. Respiraţia sa îngreunată îl izbi pe Buck.

– Să opresc?

– Nu, răspunse ea. Tot ce aş putea să-i fac ar fi să-l umplu de morfină.

– Asta ar ajuta?

– Doar îi va opri durerile şi, eventual, l-ar ţine sedat pînă în momentul morţii.

– Ceva! Floyd strigă cu o voce gîtuită de suferinţă. Dă-mi ceva!

Leah se întoarse şi se aplecă în scaun, căutînd prin geantă. Buck încetini fără să vrea, încercînd să-i urmărească gesturile. Era prea mult. Floyd urma să moară în timp ce el, Buck, gonea cu maşina! Fără rămas-bun, fără rugăciune, fără cuvinte de îmbărbătare. Buck se simţi de parcă de-abia îl cunoştea pe acest om, cu toate că trăise alături de el mai mult de un an.

– Fii atent la drum, îi ceru ea. Asta îl va linişti, dar nu se va da jos viu din maşină.

Buck se simţi gîtuit de suspine. Voia să o sune pe Chloe, să o anunţe, pe ea şi pe ceilalţi. Dar cum să faci asta prin telefon? Doctorul moare, iar eu aduc o asistentă medicală să trăiască laolaltă cu noi? Dînd buzna în ascunzătoare, cu trupul neînsufleţit al lui Floyd şi cu un nou locatar? Nu era ceva uşor. Dar Buck nu mai avea de ales.

Cartierul lui Leah, sau ceea ce mai rămăsese din el, era plin de vehicule ale Comunității Globale. Morfina îl liniștise pe Floyd. Leah se culcă pe podeaua mașinii, iar Buck evită să intre pe strada ei. O luă spre Mount Prospect, sperînd ca Floyd să aibă parte măcar de privilegiul de a muri în patul său.

4

David Hassid îl conduse pe Mac McCullum înapoi la unitatea sa din anexa palatului rezidențial al Comunității Globale tîrziu în seara aceea.

– Sînt anumite lucruri pe care nu i le-am spus nici măcar lui Annie, începu el.

– Mi-am dat seama că ai ceva să-mi spui, puștiule. Altfel, ai fi condus-o pe ea înapoi, nu?

– Ne străduim să nu fim văzuți împreună. Nici măcar nu știu dacă ședința ei s-a încheiat.

– Deci, care-i treaba? întrebă Mac, în timp ce stăteau pe coridorul din fața ușii de la camera lui.

– Știi că am făcut parte din echipa de securitate informațională de la palat.

– Da, și cum i-ai manipulat din postura asta?

– N-am făcut decît să îi repet încontinuu lui Leon cît de importantă era, în opinia mea, asigurarea unei impenetrabilități totale. Mi-am creat o reputație de idealist și încă sînt privit așa acolo. Știi cum e treaba cu instalația?

Mac încuviință din cap.

– Da, că e cea mai bună care a existat vreodată și așa mai departe.

– Exact, numai că are nevoie de o monitorizare continuă.

– Normal!

– M-am oferit voluntar pentru asta şi toţi au fost mulţumiţi, zise David.

– Te ascult!

– La fel de mulţumit sînt şi eu.

– Ce?

– Monitorizez instalaţiile de securitate din biroul lui Carpathia şi din cel al lui Leon.

– Continuă!

– Treaba mea este să aflu dacă încearcă cineva să introducă dispozitive de ascultare. Eu conduc tot procesul şi pot auzi tot ce vreau şi cînd vreau.

Mac scutură din cap.

– M-aş fi simţit mai bine dacă n-aş fi ştiut asta. Doamne, David, dar tu stai călare pe un butoi cu pulbere!

– Mie-mi spui? Dar e imposibil de descoperit asta.

– Sută la sută?

– Pe de o parte, e ceva foarte simplu. Pe de altă parte, e un miracol tehnologic. Totul se înregistrează pe un minidisc inserat în unitatea centrală a computerului care controlează întregul Nou Babilon.

– Cel pe care oamenii îl numesc Fiara.

– Pentru că deţine atîtea informaţii despre fiecare persoană care trăieşte pe acest pămînt, da. Dar ştim amîndoi că Fiara nu este o maşină.

Mac îşi încrucişă braţele şi se sprijini de perete.

– Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat în cadrul muncii de monitorizare este acela că este mai bine să nu deţii nici un fel de copii, pe nici un fel de suport auxiliar. Care ar putea să cadă în mîinile cui nu trebuie.

– Ştiu, răspunse David. Acum să-ţi spun cum mi-am îndeplinit misiunea.

– Eşti sigur că nu ne aude nimeni aici?

– Hei! Eu sînt cel care se ocupă de asta. Ceea ce vorbim se înregistrează pe discul meu, dar nimeni altcineva nu-l va asculta vreodată. Nici măcar eu, decît dacă vreau asta în mod special. În acest caz, am totul structurat după dată, oră şi locaţie. Iar fidelitatea este de neegalat.

Mac fluieră printre dinţi.

– Cineva a trebuit să realizeze toate astea.

– Aşa e!

– Cineva căruia i-ai încredinţa viaţa.

– Se află chiar în faţa ta!

– Deci, cum poţi fi sigur că nimeni n-o va descoperi niciodată?

– Nu pot garanta asta. Vreau să spun însă că nimeni nu va putea vreodată să acceseze ceva din toată chestia asta. Discul are mai puţin de trei centimetri în diametru şi, datorită tehnologiei de supracomprimare, poate stoca aproape zece ani de conversaţie, înregistrată douăzeci şi patru de ore pe zi. N-avem nevoie chiar de atîta, nu-i aşa?

Mac clătină din cap.

– Probabil că au şi liste, bilanţuri.

– Aşa e! Dar nu vor găsi nimic.

– Şi dacă găsesc?

David ridică din umeri.

– Să spunem că mă prinde cineva şi începe să-mi caute dispozitivele. Le găseşte, ajunge pînă la unitatea centrală, demontează toată chestia şi găseşte discul. Este atît de bine codat încît, dacă se apucă să încerce la întîmplare combinaţii numerice cu o frecvenţă de zece mii de cifre pe secundă, încontinuu, timp de o mie de ani, de-abia s-ar putea spune că se află la început. Doar ştii, pînă şi un număr de cincisprezece cifre are milioane de combinaţii, dar, teoretic, poate fi descifrat. Cum ar fi să încerci să descoperi un număr ce conţine trei sute de milioane de cifre?

Mac se frecă la ochi.

– M-am născut prea devreme. De unde scoateţi toată nebunia asta, voi, ăştia tineri? Tu cum îţi poţi accesa propriul disc, de vreme ce e atît de codat?

Lui David de-abia începuse să-i placă subiectul.

– Tocmai aici e frumuseţea! Cunosc formula.

– Ceea ce ai auzit a meritat osteneala?

– Va fi de mare folos pentru Armata Pătimirilor, nu crezi?

– Dar cum le poţi transmite aceste lucruri fără să dai peste cap tot sistemul de securitate, al tău sau al lor?

David se sprijini cu spatele de perete şi se lăsă să alunece, aşezîndu-se jos, pe podea.

– Totul este codat, totuşi nu într-un asemenea mod încît să le ia o veşnicie ca să ajungă la ele. Pînă acum am putut să comunicăm şi prin telefon, şi prin tehnologia celular-solară a lui Carpathia, pe frecvenţe protejate. Bineînţeles, el se ţine tot timpul de capul meu să descopăr metode de a-i supraveghea pe toţi cetăţenii.

– Pentru binele lor, fără îndoială.

– Dar vai, bineînţeles! Potentatul se preocupă în cel mai înalt grad de morala familiei sale globale.

– Dar, David, ceea ce transmiţi nu poate fi interceptat?

David ridică din umeri.

– Îmi place să cred că pot pătrunde în orice dispozitiv. Dar mi-am testat eu însumi instalaţiile, ca să văd în ce măsură pot ajunge pas cu pas pînă la sursă, şi am constatat că dacă nu îmi marchez suficient de precis paşii parcurşi, nu pot face nici eu nimic. Criptarea aleatorie şi schimbarea canalelor, coordonate cu miniaturizarea şi cu viteza, fac astfel încît fibra optică pare din epoca de piatră... ei bine, nimic nu mai e imposibil.

Mac se ridică în picioare şi se întinse să se dezmorţească.

– Te-ai gîndit vreodată la ce spunea doctorul Ben-Judah, că Satana este prinţul văzduhului? Capabil să transmită prin tot spaţiul şi aşa mai departe...

– Asta mă sperie de moarte, răspunse David, stînd în continuare pe jos. Asta înseamnă că mă aflu în linia întîi în luptă cu el. Nu ştiam în ce mă bag cînd am devenit credincios, dar am ajuns în tabăra cea bună, nu? E prea tîrziu ca să mă mai răzgîndesc. Merg pe coridoarele pe unde trece şi Antihristul şi mă joc prin eter cu diavolul. Încerc să fiu cît mai atent, dar semnul Fiarei va schimba totul. După asta, nu va mai lucra nici un credincios aici, decît dacă descoperă vreo modalitate de a simula semnul. Şi cine să vrea să facă asta?

– În orice caz, nu eu, spuse Mac, descuind uşa. O să ne ferecăm cu toţii într-o ascunzătoare, într-una dintre zilele astea. Sper să nimeresc în aceeaşi casă cu voi.

David fu atît de mişcat de acest compliment, încît rămase mut.

– O să avem un zbor lung vineri, adăugă Mac. Trebuie să aflu cine îl va însoţi pe Leon şi dacă îl pot aduce pe Abdullah la timp ca să ne ajute.

Tensiunea rolului pe care îl juca, deşi îl însufleţea, aşa cum ar fi însufleţit pe orice tînăr de vîrsta lui, apăsa greu pe umerii lui David. Dar se îndreptă spre unitatea sa cu un pas mai uşor.

Floyd nu scotea nici un sunet. Probabil că morfina îşi făcuse efectul. Buck încetini la aproximativ un kilometru şi jumătate de locuinţa de refugiu. Se uită în oglinda retrovizoare. Nu fusese urmărit. Îi sună telefonul, făcîndu-l să tresară.

– Buck la telefon, răspunse el.

– Trebuia să mă ţii la curent, zise Chloe.

– Acum ajung acasă, în cîteva minute.

– Floyd e cu tine?

– Da, dar nu e bine.

– Eu şi cu Hattie i-am făcut patul şi i-am aerisit camera.

– Bine! O să am nevoie de ajutor ca să-l car.

– E bine, Buck? Tu eşti bine?

– Hai că vorbim imediat.

– Buck! Totul e în regulă?

– Te rog, Chloe! Vorbim în cîteva minute.

– Bine, pufni ea, iritată.

Închise telefonul şi îl vîrî în buzunar. Se uită la Leah.

– Va trece peste noaptea asta?

– Îmi pare rău, Buck! S-a stins.

Buck călcă pe frînă, iar ei fură împinşi cu putere înainte în timp ce Roverul derapa în praf.

– Ce?

– Îmi pare rău!

Buck se întoarse în scaun. Leah îi acoperise iar faţa lui Floyd, dar oprirea bruscă îi lipise acestuia corpul de spatele locului din faţă.

– Ştii cine este acest om? întrebă Buck, speriindu-se de tonul disperat din vocea sa.

– Ştiu că a fost un doctor bun şi un om curajos.

– Şi-a riscat viaţa spunîndu-mi unde au dus-o pe Chloe cei de la Comunitatea Globală. A mers el însuşi acolo pentru a o ajuta să evadeze. A avut grijă de Hattie. I-a salvat viaţa. Pe urmă avortul. A ajutat la naşterea fiului nostru. Şi niciodată nu s-a simţit superior celorlalţi, astfel încît să se eschiveze de la muncile cele mai grele.

– Îmi pare nespus de rău, Buck.

Buck trase cearşaful de pe faţa lui Floyd. De-abia putea vedea în întuneric. Aprinse lumina din interiorul maşinii şi fu izbit de masca morţii. Dinţii lui Floyd erau strînşi, ochii larg deschişi, încă plini de sînge în jurul pupilelor.

– O, Doamne, doctore! şopti el.

Leah se întoarse în scaun şi scormoni în geantă după mănuşile de latex. Îi închise cu grijă ochii şi gura lui Floyd, masîndu-i obrajii pînă ce acesta păru mai degrabă adormit decît mort.

– Ajută-mă, ia-l de celălalt umăr, zise ea.

Buck îl apucă de o parte, iar Leah de cealaltă şi îl ridicară, astfel încît Floyd avea acum o poziţie mai naturală. Buck conduse mai departe încet, evitînd şanţurile şi hopurile.

Cînd opri în faţa casei, draperia era dată la o parte şi o văzu pe Chloe uitîndu-se pe geam. Îl alăpta pe Kenny. Întoarse după colţ, dar opri înainte să ajungă la curtea din spate.

– Aşteaptă-mă aici un minut, o rugă el. Dacă nu te deranjează să rămîi cu el...

– Du-te, zise Leah.

Chloe ţinea deschisă uşa din spate cu o mînă, ţinîndu-l pe Kenny pe celălalt umăr.

– Cine e cu tine? întrebă ea. Nu l-am văzut pe Floyd.

Buck era terminat. Se întinse să o sărute pe Chloe pe obraz, apoi făcu acelaşi lucru cu Kenny, exact cînd copilul rîgîi.

– Poţi să-l laşi puţin jos? îi ceru el.

– Buck...

– Te rog, stărui el. Vreau să vorbesc cu toată lumea.

Ceilalţi aşteptau deja în bucătărie. Chloe se duse să-l lase pe Kenny şi se întoarse repede. Rayford stătea la masă şi se vedea după hainele lui că muncise ore întregi în pivniţă. Hattie stătea pe masă. Tsion se sprijinea cu spatele de frigider, avînd o privire tristă, de om care ştie cum stau lucrurile.

Buck nu-şi găsea cuvintele, iar Chloe veni la el şi îşi puse o mînă după mijlocul lui.

– Mai avem un martir, anunţă el, relatînd întreaga poveste, inclusiv faptul că Leah aştepta în maşină, avînd alături cadavrul lui Floyd.

Tsion îşi dădu capul pe spate.

– Dumnezeu să-l odihnească, murmură el, cu voce grea.

Hattie păru şocată.

– A luat boala de la mine? A murit din cauza mea?

Chloe îl luă pe Buck în braţe şi plînse alături de el.

– Există vreun risc pentru noi?

Buck scutură din cap.

– Ar fi trebuit să manifestăm deja simptome, dacă ar fi fost aşa. Floyd le-a avut, dar nu ne-a spus nimic.

Buck aruncă o privire către Rayford. Toţi se uitau înspre el. Tsion urma să se roage, dar de la Rayford aşteptau totul, decizia în privinţa lui Leah, a înmormîntării şi aşa mai departe. Totuşi, Rayford nu făcuse nici o mişcare. Stătea doar acolo, inexpresiv, cu braţele pe masă. Cînd privirile li se întîlniră, Buck simţi că Rayford voia să întrebe ce aşteptau de la el.

. Unde era Rayford conducătorul, cel care îşi asuma responsabilităţi şi se ocupa de toate?

– Ăă... n-ar trebui să o lăsăm pe Leah să aştepte acolo prea mult, zise Buck. Şi trebuie să facem ceva cu cadavrul.

Rayford se uita în continuare fix la Buck, care nu îi putu susţine privirea. Oare făcuse Buck ceva rău? Avusese oare altceva de ales decît să fugă cu Floyd la spital şi să-l aducă acasă, cu tot cu Leah?

– Tată? îndrăzni Chloe încet.

– Ce? spuse Rayford pe un ton egal, întorcîndu-şi privirea spre ea.

– Voiam doar să... eu... ne întrebam...

– Ce? o întrerupse el. Ce! Te întrebai ce-ar trebui să facem acum? Se ridică în picioare şi împinse scaunul spre perete, răsturnîndu-l. Ei bine, şi eu mă întreb acelaşi lucru!

Buck nu îl mai auzise pînă atunci ridicînd vocea.

– Şi eu mă întreb! tună Rayford. Cît o să mai suportăm? Cît o să mai avem de îndurat şi cît o să mai rezistăm?

Rayford îşi ridică scaunul şi îl izbi atît de tare încît se răsturnă din nou. Îl lovi de perete, iar acesta sări din perete înapoi spre masă, obligînd-o pe Hattie să se refugieze în braţele lui Tsion.

– Rayford, spuse încet Tsion.

Scaunul n-ar fi lovit-o pe Hattie. Se lovi de marginea mesei şi se învîrti, oprindu-se lîngă Rayford. Acesta se aşeză pe el şi izbi cu amîndoi pumnii în masă.

Tsion îi dădu drumul lui Hattie, care tremura.

– Cred că ar trebui să... începu el, dar Rayford o întrerupse:

– Iertaţi-mă, rosti el, fierbînd încă de furie în mod vizibil şi fiind incapabil să privească pe cineva în ochi. Aduceţi-o aici pe Leah şi apoi haideţi să îngropăm cadavrul. Tsion, dacă vrei să spui cîteva...

– Bineînţeles! Sugerez să o instalăm cum se cuvine pe Leah, apoi să facem înmormîntarea, iar după aceea să stăm mai mult cu ea.

Rayford încuviinţă din cap.

– Iertaţi-mă, spuse el din nou.

Buck băgă Roverul în curte, apoi o conduse pe Leah înăuntru, prezentînd-o tuturor.

– Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, vorbi ea. Nu îl cunoşteam prea bine pe doctorul Charles, dar...

– Tocmai voiam să ne rugăm, o anunţă Tsion. Apoi am vrea să te cunoaştem mai bine.

– Sigur.

Cînd Tsion îngenunche pe podeaua aspră, ceilalţi îl imitară, cu excepţia lui Hattie, care rămase în picioare.

– Doamne, Dumnezeule, Tatăl nostru, începu Tsion, cu voce slabă şi tremurîndă. Îţi mărturisim că ne este din ce în ce mai greu să venim la Tine în vremuri de restrişte ca acum, cînd tocmai am pierdut pe cineva din familie. Nu vrem să acceptăm asta. Nu mai ştim cît o să mai putem suporta. Tot ceea ce putem face este să ne încredem în promisiunea pe care ne-ai făcut-o, că într-o zi îl vom vedea din nou pe iubitul nostru frate acolo unde toată suferinţa se va preschimba în cîntec de bucurie şi de unde a plecat toată durerea şi suspinul.

Cînd rugăciunea fu gata, Buck se îndreptă către scările care duceau la beci.

– Unde te duci? întrebă Rayford.

– Să aduc lopeţile.

– Adu doar una.

– E treabă grea, Ray. Mai multe mîini...

– Adu doar una, Buck, îţi spun. Domnişoară Rose, vreau să mă fac bine înţeles. Floyd a murit de la otrava cu care Carpathia a încercat să o ucidă pe Hattie, aşa e?

– Aşa văd eu lucrurile.

– Vreau un răspuns limpede, doamnă!

– Domnule, ştiu doar ce mi-a spus doctorul Charles. Nu cunosc direct felul în care a fost otrăvită Hattie, dar pare limpede că Floyd s-a intoxicat de la ea.

– Deci Nicolae Carpathia este răspunzător pentru moartea lui.

Buck fu impresionat de faptul că Leah nu se simţi obligată să dea un răspuns.

– Aceasta a fost o crimă, oameni buni, adăugă Rayford. Pur şi simplu.

– Rayford, interveni Tsion, probabil că Nicolae Carpathia nu a auzit niciodată despre doctorul Charles, aşa că, tehnic vorbind, atîta vreme cît putem spune că a încercat să o ucidă pe domnişoara Durham...

– Nu vorbesc despre vinovăţie în sens juridic, îl întrerupse Rayford, roşu la faţă. Spun doar că otrava cu ajutorul căreia Carpathia intenţiona să ucidă pe cineva l-a ucis pe doctor.

Tsion ridică din umeri a resemnare.

– Buck, vorbi Rayford din nou, unde mi-e lopata?

– Te rog, lasă-mă să te ajut, îi ceru Buck.

Rayford se ridică în picioare şi se îndreptă de spate.

– Te rog, Buck, nu mă face să mai spun ceva ce voi regreta mîine, bine? Ăsta e un lucru pe care vreau să-l fac de unul singur. Ceva ce trebuie să fac, înţelegi?

– Ştii, ar trebui să fie mai adîncă de doi metri, fiind şi atît de aproape de casă şi...

Buck ridică ambele mîini în semn de acceptare, remarcînd privirea furioasă a lui Rayford. Aduse cea mai mare lopată din beci.

În timp ce Rayford trudea în curtea din spate, Leah vorbea despre cum ar fi fost cel mai sigur din punct de vedere sanitar să aranjeze cadavrul. Întrucît nu aveau var cu care să spoiască mormîntul, ea pregăti un substitut din produse de bucătărie.

– Şi, i se adresă ea lui Buck, ar trebui să învelim cadavrul într-o folie de plastic.

Le dădu mănuşi tuturor celor care urmau să atingă cadavrul şi prescrise o soluţie pentru dezinfectarea Roverului şi a tărgii.

Buck fu uimit să vadă ce reuşise să facă Rayford, dat fiind că muncise toată ziua în adăpost. Săpase o groapă de doi metri lungime, un metru lăţime şi aproape doi metri şi jumătate adîncime. Avu nevoie de ajutor ca să iasă de acolo, plin de noroi. Cei trei bărbaţi coborîră trupul învelit în plastic al lui Floyd în groapă, iar Rayford îi lăsă pe ceilalţi să-l ajute să umple groapa la loc.

Toţi, în afară de copil, care dormea, stăteau în jurul mormîntului în lumina slabă care venea din casă. Chloe, Hattie şi Leah erau înfofolite, căci aerul nopţii era rece. Bărbaţii, transpiraţi de la săpat, începură curînd să tremure.

Buck nu înceta să se mire de elocinţa lui Tsion.

– Binecuvîntată în ochii Domnului este petrecerea din viaţă a unui sfînt, rosti el. Floyd Charles a fost fratele nostru, un membru iubit şi zelos al familiei noastre. Dacă vreţi să spuneţi cîteva cuvinte despre el, faceţi-o acum, iar eu mă voi ruga.

– L-am cunoscut ca pe un doctor extraordinar şi ca pe un bărbat curajos, începu Leah.

Buck vorbi şi el:

– De fiecare dată cînd mă voi gîndi la el, mă voi gîndi totodată la copilul nostru şi la sănătatea lui Chloe.

– Şi eu la fel, întări Chloe. Atîtea amintiri, după atît de puţin timp petrecut împreună.

Hattie stătea în picioare tremurînd, iar Buck observă că Rayford se uita la ea, de parcă ar fi aşteptat să spună ceva. Ea îi aruncă o privire şi apoi se uită în altă parte, clătinînd din cap.

– Nimic, conchise Rayford. N-ai nimic de spus despre omul care ţi-a salvat viaţa!

– Rayford, interveni Tsion.

– Bineînţeles că am ceva de spus! replică Hattie, cu un glas gîtuit. Nu-mi vine să cred că a murit din cauza mea! Nu ştiu ce să spun! Sper că îşi va primi răsplata pe care o merită.

– Eu vreau să-ţi spun altceva, zise Rayford, vădit furios. Floyd te-a iubit, Hattie. Tu l-ai tratat ca pe un gunoi, dar el te-a iubit.

– Ştiu, răspunse ea, cu un suspin în voce. Ştiu că toţi mă iubiţi în felul vostru...

– Iar eu îţi spun că te iubea. *Te iubea pe tine.* Ţinea enorm la tine şi voia să ţi-o spună.

– Vrei să spui că...? N-aveai de unde să ştii asta!

– El mi-a mărturisit! Cred că ar fi vrut ca tu să ştii asta.

– Rayford, vorbi din nou Tsion, punîndu-i o mînă pe umăr, mai vrei să ne spui ceva despre Floyd?

– Această moarte nu va rămîne nerăzbunată. La fel şi moartea lui Ken, a Amandei şi a lui Bruce.

– Răzbunarea este numai a Domnului, rosti Tsion.

– Măcar dacă m-ar include şi pe mine în asta, replică Rayford.

Tsion îl fixă cu o privire fulgerătoare.

– Ai grijă să nu faci să se întîmple lucruri pe care nu le vrei cu adevărat, îl avertiză el. Să încheiem prin a ne ruga.

Dar Buck nu-l auzea. Rayford începuse să jelească. Respira din ce în ce mai greu şi îşi acoperi gura cu palma. Curînd, nu îşi mai putu conteni suspinele, căzu în genunchi şi jeli în puterea nopţii. Chloe veni repede spre el şi îl sprijini.

– O să fie bine, tăticule, încercă ea să-l liniştească, ajutîndu-l să se ridice şi conducîndu-l în casă. O să fie bine!

Rayford se smulse din braţele ei şi alergă sus pe scări. Buck o luă pe Chloe în braţe, iar noroiul care ajunsese la ea de la tatăl ei acum îi acoperea şi lui hainele.

Rayford era recunoscător pentru existenţa puţului şi a boilerului, stînd sub duş în locuinţa de refugiu. Muşchii i se destindeau în sfîrşit. Ce zi! Furia inexplicabilă care îl făcuse să umble fără ţintă prin aerul dimineţii se adunase în el de luni de zile. Munca din beci nu îl ajutase să şi-o descarce, mai ales că era singur aproape toată ziua. Îngrozitoarele veşti în privinţa lui Floyd îl făcuseră să izbucnească aşa cum nu mai izbucnise de cincisprezece ani, de la o ceartă cumplită cu Irene. Iar atunci totul se întîmplase pentru că băuse prea mult.

Deşi se simţea prost pentru felul în care îi tratase pe ceilalţi, considera că, într-o oarecare măsură, mînia îi era justificată. Oare Dumnezeu îi sădise în suflet neputinţa de a accepta nedreptatea tocmai pentru a-l pregăti pentru misiunea de a-l asasina pe Carpathia? Sau oare se înşela? Rayford nu vroia să creadă că îşi pierde minţile. Nimeni n-ar putea să înţeleagă o astfel de modalitate de a încerca să transformi crima în ceva raţional, chiar dacă era vorba despre a-l ucide pe Antihrist.

Rayford făcu apa cît de fierbinte putu suporta şi îşi puse capul sub duş. Rugăciunile lui deveniseră tot atîtea forme de a-l implora pe Dumnezeu să îi îngăduie a săvîrşi ceea ce era de neimaginat. Cît putea oare un om să îndure? Moartea soţiei şi a fiului său se petrecuse din vina lui. Ar fi putut merge la ceruri alături de ei, dacă ar fi avut mai multă credinţă şi mai

puţină mîndrie. Dar să-i piardă pe Bruce, pe Amanda, apoi pe Ken şi acum pe doctor – ah, dar oare de ce se mira atît de mult? Acum era vorba de un joc al numerelor. Se aştepta oare să fie printre ultimii rămaşi în viaţă la Venirea în Slavă a lui Hristos? Fără îndoială că nu, dacă îl împuşca pe Nicolae Carpathia. Dar probabil că nu va supravieţui în nici un caz. Aşa că, de ce n-ar părăsi această lume printre focuri de armă?

Rayford ieşi de sub duş şi se privi în oglinda aburită, cu un prosop atîrnat pe umeri. În timp ce aburii se disipau, iar faţa lui devenea din ce în ce mai limpede în oglindă, de-abia îşi recunoscu figura. Chiar şi cu un an în urmă se simţise bine, iar Amanda părea impresionată de privirea lui matură. Acum *matură* ar fi un compliment. Arăta şi se simţea mai bătrîn decît era. Asta era valabil pentru toţi, bineînţeles, dar Rayford simţea că îmbătrînise mai repede decît alţii.

Faţa îi era scobită şi ridată, ochii, plini de pungi, iar colţurile gurii, lăsate în jos. Nu era genul care să pună pe seama depresiei perioadele mai puţin bune sau mai triste din viaţă, dar acum se vedea obligat să-şi pună întrebări. Oare suferea de depresie? Era genul de discuţie pe care ar fi purtat-o cu Floyd. Şi, odată cu gîndul la numele lui, veni şi acea senzaţie de nod în gît. Oamenii mureau în jurul lui, iar nenorocirile nu vor conteni pînă la a doua venire a lui Isus. Asta va fi minunat, dar putea oare el suporta pînă atunci? Dacă reacţionase aşa la moartea cuiva pe care îl cunoscuse atît de superficial, cum fusese cazul lui Floyd, ce s-a întîmpla dacă...? Nu voia nici măcar să se gîndească la asta. Chloe? Copilul? Buck? Tsion?

Această femeie de la spital, Leah, merita oare să stea de vorbă cu ea? Părea mai uşor să capete cîteva idei de la o profesionistă care, pe lîngă asta, îi era şi cvasistrăină, decît să stea de vorbă despre aceleaşi lucruri cu oricine din casă. Într-un mod bizar, Hattie îl cunoştea la fel de bine ca şi ceilalţi. Dar ea rămînea încă pe dinafară, chiar mai mult decît cea care de-abia

venise. N-ar fi putut niciodată să-i dezvăluie cele mai intime şi mai profunde gînduri ale sale.

Bineînţeles, nu i-ar spune nici lui Leah Rose nimic despre planul său de suprimare a lui Carpathia. Dar ar putea să afle de la ea cîte ceva despre felul de a funcţiona al propriei lui minţi. Poate că ea a mai avut de a face cu oameni suferinzi de depresie, sau a cunoscut doctori care să fi avut această experienţă.

Rayford îşi dădu seama, în timp ce îşi trecea mîna prin păr, că nu mai era capabil să-l recunoască nici pe omul din oglindă şi nici pe cel din interiorul său. Gîndurile care-i treceau prin minte erau atît de ciudate încît nu se putea întreba decît ce ar spune oare Chloe în privinţa asta. Iar ea nu cunoştea lucrurile decît pe jumătate.

Noul său fel abrupt şi agresiv de a fi nu rămăsese neobservat de către restul Armatei Pătimirilor. Toţi se iertaseră unii pe alţii de nenumărate ori pentru lucruri mărunte. Toţi, cu excepţia lui Tsion, bineînţeles. Părea incapabil să jignească vreodată pe cineva şi nu avea niciodată nevoie să fie iertat. Există oameni în stare să se poarte cu delicateţe în pofida condiţiilor de viaţă insuportabile. Tsion era unul dintre aceştia.

Dar Rayford făcuse mai mult decît să dea dovadă de un comportament egoist în condiţiile unui trai limitat şi înghesuit. Trădase însuşi acest mod de viaţă, aşa dificil cum era. Şi se aştepta de la el să fie conducătorul lor. Ştia că responsabilitatea şi autoritatea sa nu le depăşeau pe cele ale unui antrenor de baseball. Tsion era un Babe Ruth[1] al echipei, cel care cîştiga jocurile în teren. Şi totuşi, Rayford avea un rol vital, o poziţie cu greutate, o responsabilitate spirituală asemănătoare cu cea a unui bătrîn înţelept într-o biserică.

Oare mai era el încă de folos? O parte din el îi spunea că, fără îndoială, nu. Pe de altă parte, dacă nu era pe cale să o ia

[1] Faimos jucator american de baseball (n.tr.)

razna şi dacă fusese ales *cu adevărat* de Dumnezeu să joace un rol în scenariul asasinatului, asta însemna că totuşi era cineva.

Rayford îşi puse pe el un halat lung şi ieşi din baie. „Deci, fie sînt unsul lui Dumnezeu, fie sînt paranoic. Minunat! Cine o să-mi spună cum stau de fapt lucrurile?" Vechiul Rayford Steele se lupta să-şi revină în simţiri, în timp ce furiosul, justiţiarul intolerant, deprimatul şi frustratul membru al Armatei Pătimirilor continua să clocească gînduri de mărire. Sau, cel puţin, de răzbunare. „Sînt bolnav", îşi spuse el. Şi auzi voci de jos. Voci care se rugau.

Mac McCullum îşi făcea porţia zilnică de jogging în timp ce soarele răsărea portocaliu deasupra strălucitorului oraş Noul Babilon. Nu putu să treacă peste frumuseţea priveliştii şi peste privilegiul pe care, în alte condiţii, l-ar fi reprezentat faptul de a se fi aflat acolo. Ultimul răcnet, calitatea întîi, supertare, toate clişeele comerciale se trezeau parcă la viaţă la vederea acestui sclipitor nou megalopolis.

Odată cu secreta sa convertire, Mac devenise un element subversiv al rebeliunii. Asta venea în conflict cu o viaţă întreagă trăită în spiritul disciplinei şi al autodisciplinei militare, al lanţului ierarhic, al gîndirii de tip „toţi pentru unul şi unul pentru toţi". Întrucît îşi atinsese apogeul carierei ca pilot de avioane de mari dimensiuni, îşi punea acum toate cunoştinţele şi competenţele sale în slujba lui Dumnezeu.

Oricîte satisfacţii i-ar fi oferit asta, nu se putea totuşi compara cu faptul că, iată, la vîrsta lui, putea da gata zece kilometri zilnic, în alergare. Pentru unii, lucrul ăsta era impresionant. Pentru el, era o necesitate. Lupta împotriva timpului, a gravitaţiei şi a unor crize care se agravau pe măsură ce înainta în vîrstă. Aşa se simţea. Ar fi trebuit poate să se simtă împlinit, însă duşmanul împotriva căruia lupta era chiar angajatorul său. Iar ca om de bază pentru cealaltă parte a baricadei, ar fi

trebuit să fie extrem de fericit datorită faptului că știa că se află în tabăra cea bună – tabăra cîștigătoare.

Însă teama făcea imposibilă orice bucurie. De îndată ce începea să se simtă bine în pielea lui și să îi placă rolul pe care îl juca, devenea vulnerabil. Acest fel de a trăi la limită, știind că prima greșeală ar fi fost și ultima, îi răpea toată plăcerea jocului. Avea o oarecare satisfacție din faptul că era bun în ceea ce făcea, atît la vedere cît și în secret. Dar, cu toate acestea, să stai mereu cu frică și să te întrebi cînd vei fi descoperit și dat în vileag, asta nu se putea numi viață.

În timp ce soarele limpezea orizontul, iar Mac începea să simtă sudoare pe capul și pe fața sa, bătute de vreme, era conștient de faptul că, dacă ar fi fost să fie deconspirat, asta s-ar întîmpla cu mult înainte ca el să ia cunoștință de acest fapt. Asta era, de fapt, nenorocirea cea mare. Nu numai că nu putea ști cînd și dacă va fi dat în vileag, dar mai era ceva: el ar fi ultimul care ar afla asta. Cît timp l-ar lăsa Carpathia sau Fortunato, oricare din ei, să se miște în continuare în libertate, încercînd să-și facă treaba, ei cunoscînd deja adevărul? Oare l-ar lăsa să se trădeze singur, pe sine și pe cei pe care îi iubea și pentru care lucra, compromițînd astfel fragila siguranță pe care încerca să o mențină?

Era posibil ca el să fi fost deja dat în vileag. Cine ar fi putut ști? Sfîrșitul unui trădător este asemănător cu sfîrșitul unei vedete: rezultatul devine vizibil întotdeauna doar la multă vreme după ce faptul s-a consumat. Va trebui doar să fie atent la semne. Oare era ceva care ar fi trebuit să îi indice că ar trebui să fugă, să se refugieze în ascunzătoare, să dea alarma în rîndurile membrilor Armatei Pătimirilor de pe întreg teritoriul Statelor Unite? Sau ar fi fost deja mort în momentul în care ei ar fi aflat că fusese deconspirat?

Cînd mai avea de parcurs aproximativ un kilometru și jumătate, luă o ultimă curbă, de astă dată cu soarele în spate.

Ultimul său mesaj codat către Abdullah Smith îl pusese pe iordanian în aceeaşi oală cu Mac:

Cadrele vor pune întrebări directe în legătură cu loialitatea ta faţă de cauză, faţă de Comunitatea Globală, faţă de Potentat. Nu uita, eşti un luptător din prima linie. Spune-le ceea ce vor să audă. Foloseşte-te de toate mijloacele pentru a primi această însărcinare. Vei fi într-o poziţie care îţi va permite să dejoci cele mai perfide planuri ale celui rău şi să vezi cum oamenii, bărbaţi şi femei, vin către Hristos în pofida tuturor obstacolelor.

Dacă nu ştii ce să spui şi cum să formulezi, ia-mă pe mine drept exemplu. Spune-le fără ezitare că împărtăşeşti opiniile lui Mac McCullum în privinţa Comunităţii Globale şi că eşti la fel de fidel ca şi el politicii conducătorului. Nici că s-ar putea spune ceva mai adevărat!

Nu spun că va fi uşor. După cum ştii, preţul este imens şi nici măcar nu vei putea să te bucuri de el. Foloasele vor fi nemăsurate, dar vei simţi permanent nevoia de a te purifica. Slavă Domnului, avem parte de această purificare, pentru că sîntem în slujba Atotputernicului. Este o treabă temporară, pentru că Tsion Ben-Judah are dreptate: atunci cînd nimeni nu va mai putea cumpăra sau vinde nimic fără să aibă pe frunte semnul Fiarei, eşti conştient că asta va fi şi o condiţie ca să figurezi pe statul de plată de aici. Vom trece brusc de la statutul de oameni de bază la cel de fugari internaţionali.

Am nevoie de tine, Abdullah; e tot ce pot să-ţi spun. Ai mai colaborat cu mine şi cu Ray şi în trecut. Nu va mai fi la fel de distractiv, dar îţi garantez că nu vom avea timp să ne plictisim. De-abia aştept să mă aflu din nou în carlingă cu un aviator de talia ta, cu un frate în care ştiu că pot să am încredere!

Toate cele bune, Mac.

Buck stătea pe canapea, lîngă Chloe. Tsion se afla şi el în apropiere, Leah la fel. De-abia ajunsese în casă şi deja lua parte la o întîlnire de rugăciune pentru conducătorul lor. Buck se ruga şovăielnic şi nu fără un sentiment de vinovăţie. Oare n-ar fi fost mai bine să poarte pur şi simplu o discuţie directă cu Rayford? Această rugăciune colectivă nu era oare echivalentul „spiritual" al unei discuţii purtate pe la spatele acestuia? Cu siguranţă, Tsion avea să găsească momentul cel mai potrivit pentru a-l aborda pe Rayford.

5

Rayford ura sentimentul de izolare față de ceilalți. Avînd în vedere visele sale de suprimare a lui Carpathia, el avea acum, chiar dacă temporar, mai multe în comun cu Hattie decît cu oricine altcineva. Era vina lui că își pierduse controlul, determinîndu-i să-l ocolească plini de circumspecție. Dar ce se întîmpla jos, în miez de noapte? Faptul că se rugau cu toții împreună era ceva care îl îmbărbăta întotdeauna pe Rayford. Dar oare asta însemna că avea loc o întrunire a Armatei Pătimirilor fără el? Ar trebui, oare, să se simtă ofensat?

Bineînțeles că erau liberi să se întîlnească în orice componență de frați și de surori ar fi dorit. Nu era ca și cum ar fi condus o afacere. Care era problema lui? De cînd începuse să-i pese de asemenea detalii meschine? Rayford coborî în vîrful picioarelor, pentru a nu-i deranja. Mai mult ca sigur, stăteau cu toții pe canapea și pe scaune în sufragerie, cu capetele plecate, în rugăciune. Cu toții, în afară de Hattie.

Rayford fu mișcat și, dintr-odată, vru să li se alăture. Motivația sa nu era însă una pură. Voia, de fapt, să se împace cu ei fără să mai trebuiască să își mai ceară o dată iertare. Alăturarea sa în acest exercițiu spiritual ar fi mai mult decît semnificativă. Ar putea chiar să se roage pentru iertarea izbucnirilor sale...

În timp ce se strecura în sufragerie, conștiința lui Rayford fu dintr-odată izbită. Cît de necugetat fusese! Și cît de meschin! Fusese atît de binecuvîntat de Dumnezeu, în pofida durerii

acute pe care o resimţea, iar acum voia să se folosească de rugăciune ca să manipuleze... Fu pe cale să bată în retragere, dar acum dorea să li se alăture din raţiuni sincere. Nici măcar nu intenţiona să se roage cu voce tare. Voia doar să pună lucrurile la punct cu ei în faţa lui Dumnezeu, să facă parte din acest corp, din această biserică. Ştia că nu s-ar mai fi simţit demn să le fie conducător decît dacă ar fi realizat întru totul faptul că această demnitate îi venea în întregime de la Dumnezeu.

El era obiectul şedinţei de rugăciune. Pe rînd, fiecare dintre ei îi menţiona numele. Se rugau pentru el, să aibă putere, pace sufletească şi pentru a i se alina suferinţa. Cereau toate acestea de la Dumnezeu, căci omeneşte era imposibil.

S-ar fi putut simţi jignit pentru faptul că, în esenţă, se bîrfea despre el într-o rugăciune. Dar se simţea ruşinat. Se comportase mai rău decît se temuse. Rayford îngenunche în tăcere. Emoţia şi fervoarea cu care se rugau îl şocară într-o aşa măsură încît nu mai avu puterea de a rămîne ascuns. Alunecă în faţă pe coate şi jeli cu glas tare. Nu mai simţea decît căinţă, căinţă şi recunoştinţă pentru ei, care consideraseră că merită efortul de a-l pune pe picioare.

Chloe fu prima care veni în fugă la Rayford, dar, în loc să-l ajute să se ridice, căzu şi ea în genunchi alături de el şi îl îmbrăţişă. Simţi mîna ezitantă a lui Buck pe spatele său şi îşi dori să-i poată spune ginerelui său să nu-şi facă griji şi că sprijinul său însemna totul pentru el. Tsion îşi puse o mînă caldă pe capul lui Rayford şi se rugă lui Dumnezeu „ca acest om să primească tot ceea ce are nevoie în timpul celei mai grele perioade pe care toţi trebuie să o îndurăm".

Rayford plînse pentru a doua oară în acea noapte, doar că acum lacrimile sale nu mai erau lacrimi de disperare. Se simţea umplut pe dinăuntru de dragostea lui Dumnezeu şi de sprijinul familiei sale. Nu renunţase la ideea că Dumnezeu s-ar putea folosi de el pentru pedepsirea lui Nicolae Carpathia, dar

asta era, cel puţin pentru moment, mai puţin important decît locul său în interiorul grupului. Se dovedise că puteau face faţă momentelor cînd îl părăseau puterile. Că îi erau alături chiar şi atunci cînd slăbiciunile sale omeneşti se revelau în cele mai rele ipostaze ale lor. Îi erau alături chiar şi cînd eşua. Cum ar fi putut exprima vreodată ce însemnau pentru el toate acestea?

Lui Rayford nu îi scăpase faptul că Leah, deşi nu îndrăznise, cum era şi de înţeles, să-l atingă, se rugase totuşi pentru el. Fără să pretindă că cunoaşte problema în toate resorturile ei, ci doar simţind că, aparent, el nu mai era el însuşi şi avea nevoie de o mînă de ajutor de la Dumnezeu.

Cînd rugăciunile încetară în cele din urmă, Rayford mai putu doar să spună:

– Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne!

Tsion începu să murmure un imn cunoscut. Mai întîi Chloe, iar apoi toţi ceilalţi, începură să cînte.

– „Binecuvîntată fie legătura care uneşte inimile noastre întru iubire creştină. Legătura celor de acelaşi sînge este asemenea cu aceasta."

Cei patru se ridicară şi se întoarseră la locurile lor. Rayford îşi trase un scaun.

– M-am gîndit că votaţi excluderea mea din club, rosti el.

Tsion chicoti.

– Nu te-am fi lăsat nici măcar să îţi dai demisia, răspunse el. Leah, aş vrea să te întreb dacă te-ar deranja să mai aştepţi şi să ne spui mîine povestea ta. Cred că am trecut cu toţii prin destule pentru o zi şi am dori să ai parte de toată atenţia noastră.

– Mă pregăteam să propun acelaşi lucru, zise ea. Vă mulţumesc!

– Te deranjează să dormi în camera lui Floyd? întrebă Rayford.

– Nu, numai să nu deranjeze pe nimeni asta, răspunse ea. Şi ştiu că va suna ciudat, dar nu voi putea să dorm bine dacă nu mă obişnuiesc şi cu restul casei. Pot să dau rapid o raită, să văd cum arată şi unde sînt toate?

– Eu şi Chloe îţi vom arăta totul cu mare plăcere, se oferi Rayford, sperînd să creeze o legătură care să faciliteze conversaţia.

– Mă duc să văd ce face copilul, anunţă Buck.

Tsion se ridică, îngreunat de oboseală.

– Noapte bună tuturor!

Rayford fu impresionat de faptul că fiica sa era îndeajuns de isteaţă ca să ocolească beciul. Începu din spatele duplexului, pe unde intrase Leah.

– Nu e nimic la celălalt etaj, explică ea. Oricum, a suferit mai multe stricăciuni importante. Tu ai venit prin cămăruţa asta. A fost reconstruită de la cutremur. Atunci a căzut un copac şi a ucis-o pe soţia proprietarului. Soţul ei se afla în biserica noastră în acel moment şi a murit la prăbuşirea acesteia. Apoi, desigur, avem bucătăria, iar la stînga, sufrageria. Mai avem salonul, unde nu luăm niciodată masa, în schimb mulţi dintre noi lucrează aici. În spatele scărilor se află o baie şi camera din faţă, unde dormim eu, Buck şi copilul.

Urcară scările şi îi arătară cealaltă baie, camera lui Rayford, a lui Tsion şi a lui Floyd.

– Mulţumesc, spuse ea. Unde a stat Ritz?

Rayford şi Chloe se uitară unul la celălalt.

– A, da, făcu el. Nu ştiam că eşti la curent cu faptul că a locuit şi el aici.

– Era un secret?

– Tot locul acesta este un secret.

– N-ar fi trebuit să ştiu că a locuit şi el aici? Ştiu că doctorul Charles, domnul Williams şi Hattie au locuit aici.

– Doar nu știam că știi, explică el. Sper să nu par suspicios din cauza asta.

Ea se opri.

– Suspicios în privința a ce? Vrei să-mi examinezi semnul? Ceva te-a făcut să ai încredere în mine și să îmi încredințezi toate cazurile voastre de urgență. Dacă n-aș fi fost demnă de încredere, mi-aș mai fi riscat viața pentru voi?

– Îmi pare rău, eu...

– Serios, domnule Steele! Dacă aș fi lucrat pentru Comunitatea Globală, l-aș fi putut anunța pe Potentat că iubita lui a avut un avort spontan în timp ce mă ocupam de ea. Aș fi putut să îl raportez pe doctorul Charles atunci cînd a incinerat resturile, mai degrabă decît să urmez procedura legală. Aș fi putut anunța autoritățile atunci cînd ginerele dumneavoastră m-a convins să-l externez pe Ritz, care avea o rană deschisă la cap. Credeți că nu știam cine sînteți și de ce nu știa nimeni unde locuiți?

– Domnișoară Rose...

– Doamnă Rose, vă rog, și vă spun, motivul pentru care am presupus că Ritz a locuit aici a fost acela că știam că aeroportul fusese distrus aproape în întregime. Și, în caz că nu vă aduceți aminte, era cu dumneavoastră atunci cînd ați adus-o pe Hattie. Trebuia oare să presupun că dumneavoastră veneați din ascunzătoare, iar el venea să se întîlnească cu dumneavoastră din altă parte?

– Aveți dreptate! Eu doar...

– Vor exista fără îndoială și oameni infiltrați, domnule Steele. Nu știu cum vor proceda, dar îi cred în stare de orice pe cei de la Comunitatea Globală. Însă pînă în momentul în care vor reuși să pună la punct un soi de surogat perfect al semnelor pe care le putem vedea doar între noi, mi se pare de neimaginat să existe un spion atît de necugetat încît să se strecoare pînă aici. Supuneți-mă la orice teste vreți, dar vă voi fi recunoscătoare să nu mai pretindeți că sînteți suspicios doar

pentru că am presupus că cineva locuieşte cu dumneavoastră, eu, care nici măcar nu-mi amintesc prenumele dumneavoastră.

Rayford se uită la ea cu un aer rugător.

– Oare faptul că am avut o zi grea ar putea fi o scuză pentru dumneavoastră?

– Şi eu am avut o zi grea, replică ea. Acum, înainte să mă întorc, spuneţi-mi că nu vă e teamă de mine.

– Nu mi-e teamă de dumneavoastră şi îmi pare rău.

– Şi mie. Iertaţi-mă dacă am exagerat.

„N-a fost să fie, îşi zise Rayford. Nu te mai gîndi."

– Deci aveţi încredere în mine.

– Da! Acum, mergeţi la culcare şi noi vom face acelaşi lucru. Puteţi merge la baie înaintea noastră.

– Şi mai spuneţi că aveţi încredere în mine!

Rayford observă că pînă şi Chloe începuse să-şi piardă răbdarea cu Leah.

– Sînt obosit, doamnă Rose. Mi-am cerut scuze. Sînt convins de buna dumneavoastră credinţă. E în regulă?

– Nu.

– Nu? se miră Chloe. Eu trebuie să mă duc la culcare.

– Mă credeţi oarbă sau proastă sau ce? sări Leah.

– Pardon? făcu Chloe.

– Unde e adăpostul?

Rayford se dădu un pas înapoi.

– Vreţi să nu fiu suspicios, iar acum mă întrebaţi despre un adăpost?

– Să înţeleg că nu există aşa ceva?

– Spuneţi-mi pe ce vă bazaţi afirmînd asta, iar eu vă voi spune dacă există sau nu.

Leah clătină din cap.

– Asta e mai rău chiar decît să mă consideraţi infiltrată. Mă credeţi idioată.

– Eu nu, rosti Chloe. Spuneţi-mi cum v-aţi dat seama, iar eu vi-l voi arăta.

– Mulţumesc! Dacă ar fi să trăiesc într-o asemenea casă, m-aş pregăti pentru momentul în care securitatea ei ar fi compromisă. Fie aveţi un loc unde să vă refugiaţi atunci cînd se dă alarma, fie această casă se întoarce cu fundul în sus. În plus, şi mi se pare atît de evident încît mă simt şi prost să aduc vorba despre asta, ar trebui oare să presupun că Hattie doarme afară?

– Hattie? îngînă Rayford.

– Da! Vă aduceţi aminte de ea? N-are semnul pe frunte, dar se plimbă pe aici, pînă cînd treceţi cu toţii la practici spirituale? Unde doarme?

Chloe oftă.

– Du-te la culcare, tată. Îi arăt eu.

– Mulţumesc!

Se întoarseră şi coborîră scările.

Rayford nu rezistă.

– Ştiţi că puteţi fi foarte dezagreabilă, doamnă Rose?

– Tată! interveni Chloe, cu spatele la el. Meritam asta, iar tu o ştii!

Leah se opri şi se întoarse către el.

– Îi respect pe toţi de aici, zise ea. Dar această remarcă a fost misogină. Puteţi să mă faceţi feministă, dar sînt sigură că nu i-aţi fi spus unui bărbat, care să fi fost la fel de jignit cum am fost eu, că e dezagreabil.

– Ba, probabil că da, i-o întoarse Rayford. Dar aţi cîştigat.

– Vă mulţumesc pentru că mă faceţi să mă simt ca ultimul dintre oameni, replică Leah. Mai devreme i-am vorbit ginerelui dumneavoastră cum rar i-am vorbit cuiva. Iar acum, am făcut-o din nou. Nu ştiu ce se întîmplă cu mine.

Rayford se simţea exact la fel, dar nu voia să recunoască.

– Promiteţi-mi că mîine vom putea stabili un armistiţiu, îi ceru el.

– Aveţi cuvîntul meu.

Cele două femei coborîră, iar Rayford putu în sfîrşit să se ducă să se bage în pat. Îşi atîrnă halatul în cuier şi se întinse pe aşternuturile reci, simţind de pe acum oboseala fizică acumulată de la munca din beci şi din curtea din spate, şi încă nu era nici măcar dimineaţă. Îşi puse mîinile sub cap şi, în cîteva minute, simţi că adoarme, pînă ce auzi zgomote de paşi pe scări, iar apoi o bătaie în uşă.

– Îi arătam beciul lui Leah, zise Chloe, acolo unde doarme Hattie. Numai că Hattie nu e acolo.

– Hattie?

– Unde ar putea să fie? Nu e în casă. Şi nici afară, din cîte am putut să vedem. Şi încă ceva, tată: multe dintre lucrurile ei au dispărut de asemenea.

Rayford se ridică şi îşi puse la loc halatul, întrebîndu-se dacă mai avea energie pentru încă o criză înainte să se prăbuşească.

– Uită-te în şopron să vezi dacă maşina lui Ken mai e acolo. Asigură-te că a lui Buck e tot în curte. N-ar fi putut ajunge prea departe mergînd pe jos. Eu şi cu Buck putem lua fiecare cîte o maşină şi să mergem să o căutăm.

– Tată, nu ştim cînd a plecat. E posibil să fi plecat încă din momentul înmormîntării. Nu-mi amintesc să o fi văzut de atunci. Tu ai văzut-o?

El clătină din cap.

– N-o putem lăsa să plece, dat fiind tot ce ştie.

– Dacă a găsit pe cineva s-o ia, n-o mai prindem.

Se luară după nişte urme de paşi pînă la ceea ce fusese odată strada din faţa casei. Acum nu era decît o cărăruie prin praf, plină de dîmburi de asfalt şi brăzdată de gropi. Ar fi putut să o apuce în orice direcţie. Rayford porni maşina lui Ken Ritz, iar Buck ridică praf din toate cele patru roţi ale Land

Roverului său. Rayford îl trimise pe Buck spre nord, iar el o luă spre sud.

Cînd deveni limpede că Hattie nu era nicăieri în zona lui Rayford, acesta îl sună pe Buck.

– Nici aici n-am găsit nimic, spuse Buck. Am o presimţirea rea în privinţa asta. Şi nu am putea anunţa undeva dispariţia ei.

– Mi-a mai venit o idee, zise Rayford. Ne vedem acasă.

Rayford sună la Palwaukee şi îi răspunse robotul. Spuse:

– T, Ray la telefon. Ridică, dacă eşti acolo!

Aşteptă cîteva clipe, apoi formă fără chef numărul de mobil al lui Delanty. Avu parte de salutul unui om terminat.

– Îmi pare rău, T. Te-am trezit?

– Bineînţeles că m-ai trezit! Ce s-a întîmplat? N-aş vrea să fie vorba de o urgenţă, iar dacă nu e, am să te rog să îmi spui de ce mă suni acum.

Rayford îl puse la curent.

– Tocmai mă întrebam dacă Pic şi Poc se mai învîrt pe acolo.

– Ernie şi Bo? Nu l-am mai văzut pe Ernie de aproape un an. Într-un fel, îmi lipseşte, deşi era un idiot. Am auzit că a luat-o spre vest. Beauregard Hanson e încă aici şi încearcă să-şi obţină în continuare comisionul de 5 la sută. De ce?

– Mă întrebam doar dacă nu cumva Hattie s-ar fi putut folosi de el ca să aibă cine să o ia cu avionul de aici.

– Am plecat la şase. La turnul de control avem pe cineva pînă la nouă. După ora asta, închidem.

– Pot afla în vreun fel dacă n-a decolat un avion mare în seara asta?

– Ray, nu pot să sun pe nimeni la ora asta ca să aflu.

– De ce nu? Eu tocmai am făcut-o.

– Da, dar tu erai destul de sigur că n-o să te urăsc pentru asta.

– Tu nu eşti?

– N-am voie să-ţi spun. Sînteţi fraţi, ţi-aduci aminte?

– Apropo de asta, tu eşti singurul „frate" adevărat care mi-a mai rămas, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun.

– Ce?

Rayford îi povesti ce se întîmplase cu doctorul.

– O, Doamne! Îmi pare rău, Ray. Doar nu bănuieşti că Hattie...?

Rayford îi povesti teoria personală a lui Floyd despre cum fusese infectat cu otravă.

– Şi tot am motive extrem de urgente să aflu unde este.

– O să mă uit pe jurnal.

– N-aş vrea să te fac să ieşi la ora asta.

– Pot s-o fac de aici, frăţioare. Aşteaptă doar un pic.

Rayford auzi scîrţîitul patului lui T şi apoi sunetele tastelor unui computer. T. reveni la telefon.

– Mă uit pe aici. N-a fost cine ştie ce trafic în seara asta. Chestii de mici dimensiuni, în special, avioane de afacerişti, vreo două de la Comunitatea Globală. Ei, dar, hmm...

– Ce?

– Avem şi o intrare unică aici. Un Quantum mare, e ca un Learjet imens, fabricant diferit, pilotul înregistrat ca sosit de-abia la 22.30. A plecat la 23.30, cu plinul făcut, fără încărcătură, un pasager neidentificat, destinaţie necunoscută.

– Asta-i tot?

– Păi, mai avem aici o coloană unde scrie dacă a fost un zbor plătit, facturat sau aprobat. Ăsta a fost aprobat de BH.

– Nu cunosc datele unui Quantum, zise Rayford, capacitate, viteză etc.

– Foarte rapid, dar probabil că are nevoie de un plin suplimentar ca să efectueze zboruri transatlantice. Oricum, cît de departe crezi că s-a dus fugara voastră?

– Aş vedea-o în stare chiar să se ducă în biroul lui Carpathia şi să-l întrebe personal ce şi cum. În orice caz, n-o să fie prins sau interceptat avionul ăsta, nu?

– Nu. Cît e, aproape unu, nu? Chestia aia a zburat, probabil la viteză maximă, vreo oră şi jumătate. Chiar dacă mai pierde douăzeci de minute pe coasta de est, să aterizeze, să-şi refacă plinul şi să-şi ia zborul din nou, tot ar fi prea departe de acum.

– Ai suficiente date ca să pot lua legătura prin radio cu aparatul?

– Gîndeşte-te puţin, Ray! Oricine ar pilota aparatul n-ar răspunde dacă n-ar şti cine apelează.

– Poate aş reuşi să-i spun vreo gogoaşă pe care să o înghită, să-l somez să aterizeze în Spania din cauza unei probleme de alimentare sau din cauza unei probleme apărute aici sau mai ştiu eu ce.

– Visezi, Ray! Şi mi-ar plăcea şi mie să fac acelaşi lucru.

– Fii invitatul meu, prietene!

– Va trebui să o întorci singur din drum sau să rogi pe vreuna dintre cunoştinţele tale să facă asta acolo unde se află ea acum.

– Ştiu. Îţi sînt recunoscător, T. O să încerc să ies mîine pentru nişte afaceri legate de cooperativă.

– Vrei să spui azi, nu?

– Scuze, făcu Rayford.

– Aş putea să aduc cîţiva oameni de la biserica noastră de acasă. Vrem să depăşim problema asta în stil mare.

Din cîte ştia Rayford, Hattie ar fi putut să ducă de rîpă inclusiv afacerea privind Cooperativa.

Mac McCullum avea parte de o dimineaţă încărcată. După ce îşi scoase şapca spre Annie Cristopher cînd trecu pe lîngă biroul ei din hangar, ajunse la propriul birou şi găsi acolo trei mesaje. Primul dintre ele era o listă întocmită de secretara lui Leon Fortunato şi conţinea personalul autorizat să participe la

zborul în Botswana de peste trei zile. Comandantul Suprem, valetul său, un asistent, un bucătar şi doi servitori alcătuiau contingentul Comunităţii Globale. Doi asistenţi urmau să-l însoţească pe preşedintele Botswanei, Ngumo. „Nu uitaţi: Comandantul Suprem a decretat că avionul va staţiona cît timp cei din Botswana vor fi la bord."

Lista îi includea şi pe căpitan, şi pe secundul acestuia, acesta din urmă avînd marcat un asterisc. La sfîrşitul paginii, asteriscul indica o notă: „Comandantul Suprem este convins că veţi fi mulţumit de soluţia aleasă în acest caz".

Mac era mulţumit. Cel de-al doilea document era o notificare de la Cadre şi se referea la candidatura lui Abdullah Smith pentru postul de secund pe Condor 216. Nu numai că obţinuse punctaj mare la toate criteriile tehnice, exceptînd acuitatea verbală („Oarecum laconic", se spunea în caracterizare), dar fusese şi considerat ca fiind „un cetăţean desăvîrşit, loial Comunităţii Globale".

Fortunato însuşi adăugase pe margine: „Felicitări pentru această descoperire, Mac. Smith îşi va aduce o importantă contribuţie la binele cauzei! C.S.L.F"

„Dacă ai şti tu...", se gîndi Mac.

A treia scrisoare era de la David Hassid. „Mesaj important", scria pe ea. „A se citi personal."

Mac şi David se obişnuiseră să se comporte de o manieră neutră şi perfect profesionistă în faţa personalului. Diferenţa de vîrstă dintre ei le era de folos în privinţa asta. Întregul complex al Comunităţii Globale, deşi afişa un antimilitarism de faţadă, datorat pacifismului declarativ al lui Carpathia, avea o structură organizaţională cvasimilitară. Mac nu avea nici un fel de probleme cu acceptarea lanţului ierarhic, întrucît îşi petrecuse o mare parte din viaţă în uniformă. Iar David se lăsa de multe ori în seama lui Mac, întrucît venise în cadrul Comunităţii Globale din sectorul privat. Acum cei doi se aflau pe

picior de egalitate în branşe separate şi părea că întîlnirile lor, strict întîmplătoare, nu atrăgeau în nici un fel atenţia.

Secretara lui David îl introduse pe Mac în biroul lui David.

– Căpitane, îl salută David, strîngîndu-i mîna.

– Domnule director, răspunse Mac, aşezîndu-se.

După ce secretara ieşi din încăpere, David spuse:

– Fii atent la asta!

Apoi întoarse laptopul astfel încît Mac să poată citi ce scria acolo. Căpitanul se uită la ecran şi citi raportul lui Rayford privind activităţile din ziua precedentă de la locuinţa de refugiu din Illinois.

– O, Doamne, exclamă el, doctorul acela! Fata trăieşte, doctorul moare! Mai înţelege ceva dacă poţi.

– E chiar mai rău decît atît, observă David.

Mac ajunse la partea cu dispariţia lui Hattie. Se lăsă pe spate în scaun.

– Chiar crede că...

David ridică un deget.

– Lasă-mă să scap de documentul ăsta în timp ce mă gîndesc la el.

Din cîteva comenzi ale tastaturii, fişierul, supracodat, fu şters.

– Că o să vină aici? Nu îmi pot imagina asta. Înţeleg că e sărită de pe fix, dar cît de departe crede că o să ajungă? Deja e un miracol că a reuşit să supravieţuiască atît de mult timp, după tot ce a încercat Carpathia ca să scape de ea. Dacă îşi arată mutra în Noul Babilon, s-a zis cu ea!

Mac încuviinţă din cap.

– Probabil că se ascunde pe undeva, aşteptînd să-l surprindă.

– Nu văd cum ar putea să se apropie de el.

Mac clătină din cap.

– Eu ştiu. Oamenii tăi au încărcat două seturi de detectoare de metale pe 216 săptămîna trecută.

– Planul este să fie folosite chiar şi asupra demnitarilor. Bineînţeles, asta din cauza neîncrederii bolnăvicioase manifestate de Peter II, după cum ştii.

– Ştiu asta dintr-o sursă de primă mînă. Fortunato s-a ocupat de cei zece regi, scuză-mă, subpotentaţi regionali internaţionali sau cum le-o mai trece prin cap să-şi spună săptămîna asta, şi i-a pregătit pentru treaba asta. E ca şi cum ar vrea ca ei să-şi dorească să apese singuri pe trăgaci.

– De parcă tipii ăia s-ar putea pune de acord asupra a ceva, replică David. Cîţi dintre ei crezi că îi sînt cu adevărat loiali lui Carpathia?

Mac ridică din umeri.

– Mai mult de jumătate. Nu mai mult de şapte, totuşi. Ştiu vreo trei care l-ar uzurpa fără regrete, dacă s-ar ivi măcar umbra unei posibilităţi de a o face.

– L-ar scoate din joc?

– Într-o secundă! Bineînţeles, şi Peter ar face-o.

– Crezi?

Mac se aplecă în faţă şi îşi frecă palmele una de alta.

– L-am auzit eu spunînd asta. Îl tot sapă pe Carpathia, dar se preface că e cooperant. Carpathia se poartă frumos cu el de fiecare dată, ca şi cum s-ar fi ales unul pe celălalt. Îţi spun: dacă Leon nu scapă cît mai curînd de Mathews, va trebui să răspundă. Este vorba de un ordin limpede, mai limpede decît dacă ar fi fost pus pe hîrtie.

David se ridică şi scoase nişte dosare dintr-un sertar, apoi le răspîndi pe birou.

– În caz că se uită cineva, spuse el, iar Mac se aplecă în faţă ca şi cum le-ar fi studiat.

– Le-ai pus invers, zăpăcitule, observă Mac, abţinîndu-se să zîmbească.

– Aş vrea să nu mai fiu atît de distrat, mormăi David.

– Ştii la ce visa Rayford cu ochii deschişi?

– Spune-mi!

– Să se prăbuşească intenţionat cu avionul, avîndu-l pe Carpathia la bord.

David se îndreptă şi înălţă capul.

– Asta nu e nici măcar în Biblie, nu? Vreau să spun, dacă e cine credem noi că e, nu va muri pînă în cea de-a patruzeci şi doua lună, nu? Şi chiar şi atunci, nu va rămîne mort.

– Eu doar ţi-am spus.

– Nici măcar nu mi-l pot închipui pe căpitanul Steele gîndindu-se la aşa ceva. Mi s-a părut întotdeauna a fi un om echilibrat şi sensibil.

– N-am vrut să-ţi stric imaginea pe care o aveai despre el.

– Crede-mă, nu mi-ai stricat-o. Nu pot să neg că şi eu am avut fantezii despre cum aş face asta.

Mac se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– La fel şi eu, mărturisi el.

6

Eforturile emoţionale la care era supus îl oboseau pe Buck la fel de mult ca şi munca fizică. Adesea, după ce trudea toată ziua alături de Rayford şi de Floyd în adăpostul subteran, îi era greu să adoarmă. Dar acum se adunaseră şi durerea cauzată de pierderea lui Floyd, şi frica din cauza felului în care Hattie putea pune în pericol Armata Pătimirilor, şi îngrijorarea generată de comportamentul ciudat al socrului său. Buck era peste măsură de obosit. Stînd întins în pat alături de soţia sa încă dărîmată, dar pe cale de a-şi reveni, se lupta să rămînă treaz pentru a o asculta.

El şi Chloe aveau atît de puţin timp la dispoziţie ca să mai stea de vorbă, în pofida faptului că îşi petreceau aproape toate zilele în aceeaşi casă. Ea se plîngea că nu se mai poate implica la fel de mult ca altădată în tot ceea ce se făcea, ocupată fiind cu copilul şi slăbită din cauza rănilor căpătate la cutremur.

– Dar nimeni n-ar putea face ceea ce faci tu pentru Cooperativă, o lăudă el. Imaginează-ţi vieţile cîtor oameni vor depinde de tine!

– Dar sînt pe dinafară, răspunse ea. Pe ziua de azi n-am făcut decît să vă liniştesc pe tine şi pe tata şi să am grijă de copil.

– Aveam nevoie de tine, toţi trei.

– Am şi eu nevoile mele, Buck!

El îşi încolăci braţele în jurul ei.

– Vrei să am eu grijă de Kenny mîine ca să poţi să te duci cu tatăl tău să vă întîlniţi cu T? O să facă nişte afaceri în cadrul Cooperativei.

– Mi-ar plăcea!

Buck se gîndi că răspunsese. Cel puţin aşa intenţionase. Dar cînd Chloe îi îndepărtă braţul de pe trupul ei şi se întoarse, realiză că aţipise. Ea mai spusese ceva; acum Buck îşi dădea seama de asta. Încercă să îşi ţină ochii deschişi şi să îşi ceară iertare, să încheie discuţia. Dar cu cît se străduia mai mult, cu atît gîndurile i se învălmăşeau mai tare. Disperat că pierdea o imensă ocazie de a fi cu soţia sa aşa cum aceasta voia ca el să fie, alunecă dincolo de marginile conştienţei.

După-amiaza tîrziu, în Noul Babilon, David fu chemat de urgenţă în biroul comandantului suprem al Comunităţii Globale, Leon Fortunato. Opulentul sediu al lui Leon cuprindea întreg etajul şaptesprezece al noului palat, la un singur etaj sub cel destinat Excelenţei Sale, Potentatul.

Deşi David îi raporta direct lui, întîlnirile directe cu Fortunato deveniseră o raritate. Schema organizaţiei, după cum spusese nu o dată Mac, probabil că arăta ca o farfurie de spaghetti. Aparent, Carpathia avea un singur subordonat – fără a pune la socoteală secretara şi omniprezentul cîrd de lachei sicofanţi –, iar acesta era Fortunato. Însă întreaga aripă administrativă a palatului era plină de indivizi obedienţi care se îmbrăcau precum Potentatul şi Comandantul Suprem, umblau ca ei, vorbeau ca ei şi făceau temenele în prezenţa lor.

David, care era cel mai tînăr membru al echipei manageriale, părea să fi cîştigat respectul ofiţerilor nemanifestînd mai mult decît ceea ce părea să fie o deferenţă măsurată. Dar, pentru moment, avea probleme.

De îndată ce uşa biroului lui Fortunato fu închisă şi înainte ca David să apuce să se aşeze pe un scaun în încăperea imensă, Leon îl luă la întrebări.

- Vreau să știu unde se află computerele alea și de ce nu au fost instalate, așa cum am vorbit.

- Ăăă, să vedeți, eu...

– Cel mai mare transport de echipamente hardware de până am pus la punct castelul, scuză-mă, palatul, îl întrerupse Leon, trîntindu-și trupul plin de grăsime în fotoliul din piele, în formă de tron, din spatele biroului. Știi despre ce vorbesc! Cu cît te bîlbîi mai mult, cu atît mai suspici...

– Nu, domnule, bineînțeles că știu! Am primit respectiva livrare ieri și...

– Unde se află?

– Nu sînt în condiția de a fi direct mutate...

– Care e problema cu ele? lătră Leon, arătîndu-i, în cele din urmă, un scaun lui David.

David se așeză.

– E vorba de o problemă tehnică, domnule.

– O eroare?

– Este o, cum să spun, o problemă de orientare. Poziționarea lor le face să fie inoperabile în palat.

Leon îl fulgeră cu privirea.

– Trebuie să fie înlocuite?

– Este singura soluție, domnule!

– Atunci, înlocuiește-le! Mă înțelegi, nu-i așa, director Hassid?

– Da, domnule!

– Înțelegi ce vreau să vă spun?

– Da, domnule.

– Înțelegi că nu e vorba numai de mine, nu?

– Da, știu, domnule!

– Excelența Sa este nerăbdător să... să rezolvăm asta. Are încredere, pentru că eu l-am asigurat că poate să aibă încredere, că poți îndeplini această sarcină.

– Vom instala acest echipament cît de repede va fi omeneşte posibil.

Leon scutură din cap.

– Nu e vorba doar de instalare! E vorba despre a supraveghea opoziţia.

– Bineînţeles!

– Excelenţa Sa este pacifist, după cum ştii. Dar mai ştie şi că singura putere de care dispune un om al păcii este informaţia. De aceea îi supraveghează pe acei doi nebuni predicatori din Ierusalim. Va veni şi ziua lor. Pînă şi ei au recunoscut asta. Şi, atent cum este la păreri diferite de a sa, o mică, dar influentă facţiune se bucură de atenţia celor care se opun noii ordini mondiale. Eşti de acord?

– Să fiu de acord?

Fortunato păru dezamăgit.

– Că Excelenţa Sa are dreptate să fie îngrijorat în legătură cu acest personaj numit Ben-Judah şi cu însuşi fostul său editor, care nu încetează să verse propagandă împotriva Comunităţii Globale!

– Oh, da, absolut! Periculos. Vreau să spun, dacă nu există decît nuclee minuscule de tipi de genul ăsta, cui îi pasă? Dar se pare că s-au aliat sub steagul...

– Exact! Şi o adăpostesc pe mama copilului Excelenţei Sale. Trebuie găsită înainte să încerce să facă un avort sau, mai rău, să dezvăluie informaţii care ar putea periclita...

Leon îşi lăsă gîndul în aer.

– În orice caz, conchise el, înlocuieşte-le sau schimbă orientarea acelor sisteme, fă orice trebuie să faci şi pune oamenii la treabă.

Buck era bucuros că se trezise înaintea lui Chloe. O sărută pe obraz şi o înveli mai bine. Lăsă un bilet pe noptieră: „Îmi

pare rău, trebuie s-o şterg. Mergi cu tatăl tău azi. Mă ocup eu de toate aici. Te iubesc".

Tropăi spre bucătărie, unde Tsion stătea singur, cu umerii încovoiaţi, şi îşi mînca micul dejun.

– Cameron, şopti el, dacă aş fi ştiut că vii, ţi-aş fi pregătit ceva.

– Nu e nevoie. Trebuie să încep să scriu, ca să am grijă de copil mai încolo.

Cameron îşi turnă un pahar de suc şi se sprijini de masă.

– Chloe se duce cu Ray să-l întîlnească pe T, într-o chestiune legată de Cooperativă.

Tsion dădu din cap obosit.

– Îmi lipseşte Floyd. Mi-am dat seama că era ceva în neregulă cînd am văzut că nu s-a trezit ieri odată cu mine. Oftă. Doctorul avea o minte strălucită. Îşi punea multe întrebări.

– Eu nu am o astfel de minte, dar îmi pun şi eu întrebări. Lucrai la comentariul tău despre a doua judecată, cea de-a şasea Trîmbiţă a Judecăţii.

– Cu care sînt, de altfel, în întîrziere, completă Tsion. Cu toate care s-au întîmplat, mi-a fost imposibil să îl postez ieri. Sper să îl termin în dimineaţa asta. Şi sper ca absenţa mea de o zi să nu fi creat panică în rîndul audienţei.

– Toată lumea se roagă să nu fi scos de pe net.

– David Hassid mi-a dat asigurări că vom fi mereu cu un pas înaintea lui Carpathia, din punct de vedere tehnologic. Cu toate astea, cînd se apucă să îmi explice cum face el ca semnalul nostru să treacă din satelit în satelit şi din celular în celular, nu mai înţeleg nimic. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că ştie ce face.

Buck îşi goli paharul.

– Te luptai cu ceva ieri.

– Şi încă mă lupt, mărturisi Tsion. Vreme de secole, învăţaţii au crezut că scrierile profetice erau exclusiv figurative, deschise unei interpretări infinite. Ar fi fost imposibil ca

Dumnezeu să-şi dorească asta. De ce ar fi făcut El lectura lor atît de dificilă? Cred că, atunci cînd Scripturile spun că aceluia care scrie i-a apărut ceva într-o viziune, lucrul ăsta funcţionează ca simbol pentru altceva. Însă atunci cînd cel care scrie spune pur şi simplu că anumite lucruri se vor întîmpla, iau această afirmaţie în sensul ei literal. Pînă acum, s-a dovedit că am avut dreptate. Pasajul la care lucrez, în care Ioan vede, prin revelaţie, două sute de milioane de călăreţi care au puterea de a ucide o treime dintre oamenii care au supravieţuit, pare să fie în mod necesar figurativ. Mă îndoiesc că aceşti bărbaţi şi animalele lor vor apărea la modul literal, dar cred că impactul lor va fi, cu toate acestea, extrem de real. Şi vor ucide într-adevăr o treime din populaţie.

Buck îşi miji ochii, iar învăţătorul se uită în altă parte.

– Asta e ceva nou, replică Buck. Chiar nu ştii, aşa e?

Tsion clătină din cap.

– Cu toate acestea, simt o mare responsabilitate pentru cei care mă citesc şi de a căror încredere Dumnezeu m-a învrednicit. Nu vreau să interpretez mai mult decît a spus Dumnezeu însuşi, dar, în acelaşi timp, nu vreau nici să dau înapoi de teamă. Tot ceea ce pot să fac este să povestesc, în deplină onestitate, cum mă lupt cu toate astea. Oricum, cred că a venit vremea ca mulţi dintre aceşti credincioşi să înceapă să interpreteze Biblia pe cont propriu.

– Cînd va veni această judecată?

– Tot ceea ce ştim cu siguranţă este că va fi următoarea din punct de vedere cronologic şi că se va petrece înainte de jumătatea Pătimirilor. Dacă nu cumva Dumnezeu însuşi va face ca ea să se întîmple într-o secundă, se pare că vor mai trece cîteva săptămîni pînă la producerea ei.

Cu o zi înainte, Tsion trimisese pasajul din Scriptură pe care urma să îl comenteze în ziua următoare. Simpla postare a textului de comentat făcuse cea mai mare audienţă virtuală din

istorie, în aşteptarea înfricoşatei predici a doctorului Ben-Judah bazată pe Apocalipsa 9:15-21:

> Şi cei patru îngeri, cari stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna şi anul acela, au fost dezlegaţi, ca să omoare a treia parte din oameni.
>
> Oştirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreţi; le-am auzit numărul.
>
> Şi iată cum mi s-au arătat în vedenie caii şi călăreţii: aveau platoşe ca focul, iacintul şi pucioasa. Capetele cailor erau ca nişte capete de lei, şi din gurile lor ieşea foc, fum şi pucioasă.
>
> A treia parte din oameni a fost nimicită de aceste trei urgii: de focul, de fumul şi de pucioasa, care ieşeau din gurile lor.
>
> Căci puterea cailor stătea în gurile şi în cozile lor. Cozile lor eraŭ ca nişte şerpi cu capete, şi cu ele vătămau.
>
> Ceilalţi oameni, cari n-au fost ucişi de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mînilor lor, ca să nu se închine dracilor şi idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră şi de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble.
>
> Şi nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtişagurile lor.

David se întoarse în biroul său, tulburat de teama pe care o răspîndise Leon şi mirat că reuşise să-l mai joace o dată pe degete. De pe laptopul său, ignorînd semnalul unui mesaj care tocmai venise, ordonă încă o comandă en-gros de computere, indicînd că trebuia să fie livrate pe pista de aterizare a palatului. Nu avea sens să mai provoace suspiciune. Era capabil să eludeze indiferent ce ar fi detectat experţii lui, instalînd viruşi în echipamente sau pur şi simplu interpretînd în direcţia dorită de el descoperirile lor.

Buck stătea alături de ceilalţi, în cadrul unei întîlniri a tuturor membrilor Armatei Pătimirilor, marţi, la ora unsprezece dimineaţa. Raportă că tocmai primise vorbă de la David despre

faptul că Abdullah Smith urma să fie noul secund al lui Mac. Rayford ridică pumnul în semn de victorie. Apoi spuse:

– Am cîteva noutăţi. Trimitem vorbă tuturor oamenilor în care avem încredere să fie atenţi la Hattie. Ne poate face mai mult rău decît oricine îmi vine acum în minte. Declar întreruperea, pentru o zi, a lucrărilor din beci. Eu şi Chloe ne vom întîlni cu T în după-amiaza asta. Şi acum, doamnă Rose, microfonul vă aparţine!

Leah se ridică să ia cuvîntul, ceea ce păru să îi surprindă pe ceilalţi la fel de mult pe cît îl surprinse pe Buck. Îşi traseră scaunele înapoi pentru a o vedea mai bine. Ea vorbi pe un ton calm şi păru mai stăpînă pe sine decît în momentul cînd făcuse cunoştinţă cu ei, cu o noapte înainte. Povestea ei fu relatată pe un ton egal, monoton, ca şi cum ar fi încercat să-şi disimuleze emoţia.

– Îmi dau seama că eraţi cu toţii nişte oameni obişnuiţi înainte de Înălţarea la Cer, doar că nu eraţi credincioşi. Cît despre mine, viaţa mea fusese o pacoste. Am crescut într-o casă în care tatăl meu era alcoolic, iar mama mea, maniaco-depresivă. Certurile dintre părinţii mei făceau deliciul cartierului, pînă în momentul în care au divorţat, adică atunci cînd eu aveam doisprezece ani. Timp de trei ani de zile am fumat, am băut, m-am culcat cu diverşi bărbaţi în dreapta şi în stînga, m-am drogat şi aproape că m-am sinucis, iar asta nu doar o dată. Am făcut un avort cînd aveam şaptesprezece ani, iar apoi am încercat să-mi înec în băutură durerea pe care o simţeam. Am renunţat la şcoală şi m-am mutat în apartamentul unui prieten. Am băgat în mine mai multă băutură şi mai multe droguri decît mîncare, iar cînd am început să rătăcesc pe străzi şi să tuşesc cu sînge în miez de noapte, am ajuns la limită. Ştiam că nu sînt decît o vagaboandă şi că, dacă nu fac ceva în privinţa asta, n-o să mai treacă mult şi o să dau ortul popii. Nu voiam asta, pentru că habar nu aveam ce urmează. Mi se mai întîmpla să mă rog în momentele în care îmi era cel

mai greu, dar cea mai mare parte a timpului nici măcar nu mă gîndeam la Dumnezeu. Am început să urmez un program local gratuit de dezintoxicare şi de reabilitare şi mă întrebam dacă o să fiu în stare, dacă o să am curajul să trăiesc fără droguri. Cînd am început în sfîrşit să pot gîndi raţional, oamenii de acolo au descoperit că am şi eu un creier şi m-au supus la nişte teste. Aveam un IQ ridicat, tenacitate naturală şi aptitudini pentru ştiinţe. Le-am fost atît de recunoscătoare acelor oameni, încît s-a trezit dintr-odată în mine dorinţa de a îi ajuta pe cei nevoiaşi. M-am înscris din nou la şcoală, am absolvit aproape cu zece pe linie şi am început să lucrez ca asistentă medicală şi ca ajutor pentru studenţii surzi. Acolo mi-am întîlnit soţul, iar el m-a înscris la o şcoală de stat şi la un curs de asistente medicale. Nu puteam să am copii, aşa că, după aproape şase ani de căsnicie, am adoptat doi băieţi.

De îndată ce încercă să le pronunţe numele, Leah se înnegură şi de-abia mai putu să vorbească.

– Peter şi Pavel, şopti ea. Soţul meu crescuse într-o familie foarte religioasă şi, deşi nu se mai dusese de ani de zile la biserică, îşi dorise dintotdeauna să aibă doi băieţi care să poarte aceste nume. Voiam să-i obişnuim pe băieţi cu biserica, aşa că am început să ne ducem. Oamenii erau cumsecade, dar semăna mai mult cu o casă de cultură. Se făceau o sumedenie de acţiuni sociale, dar nu ne simţeam cîtuşi de puţin mai aproape de Dumnezeu. La spitalul unde lucram, unul dintre capelani a încercat să mă convertească. Deşi părea sincer, m-am simţit jignită. Iar femeia care conducea creşa unde mergeau băieţii noştri mi-a dat cărţi despre Isus. I-am spus că mergem la biserică. M-am înfuriat cînd băieţii mei au venit acasă cu poveşti biblice. Am sunat-o pe femeia aceea şi i-am spus că băieţii merg la şcoala de duminică şi că aş aprecia dacă s-ar limita exclusiv la a avea grijă de ei.

Vocea lui Leah era gîtuită de emoţie.

– În dimineaţa de după Înălţarea la Cer, am găsit paturile băieţilor goale. A fost cea mai groaznică zi din viaţa mea. Eram convinsă că au fost răpiţi. Poliţia nu putea face nimic, bineînţeles, pentru că toţi copiii dispăruseră. Nu auzisem de Înălţarea la Cer, dar a fost de îndată menţionată la ştiri ca fiind una dintre posibilele explicaţii ale evenimentului. L-am sunat pe capelanul spitalului, dar şi el dispăruse. Am sunat la creşă, dar directoarea se făcuse şi ea nevăzută. M-am dus într-un suflet acolo, însă nimeni nu ştia nimic. Într-un stand din sala de aşteptare am găsit mai multe articole similare celor pe care mi le dăduse directoarea. Unul dintre ele, intitulat *Nu rămîneţi în urmă*, spunea că, într-o zi, drept-credincioşii vor fi ridicaţi la ceruri şi se vor găsi alături de Isus. Aveam acest articol în geantă cînd am ajuns acasă şi l-am găsit pe soţul meu în garaj cu uşa închisă şi cu motorul maşinii pornit.

Leah făcu o pauză şi încercă să se adune.

– Îmi lăsase un bilet, în care spunea că îi pare rău, dar că era peste măsură de înspăimîntat, că nu putea trăi fără băieţi şi că nu ştia cum să răspundă suferinţei mele.

Leah se opri, cu buzele tremurîndu-i.

– Vrei să faci o pauză, draga mea? întrebă Tsion.

Ea clătină din cap.

– Am încercat să mă sinucid. Am înghiţit tot ce aveam în dulăpiorul cu medicamente şi am intrat într-o stare îngrozitoare. Probabil că Dumnezeu nu a vrut ca eu să mor, căci se pare că jumătate din ceea ce îngurgitasem contracarase efectul celeilalte jumătăţi. M-am trezit după ore întregi cu o durere teribilă de cap, de stomac şi cu un gust îngrozitor în gură. M-am tîrît pînă la geantă ca să caut nişte gumă de mestecat şi am dat din nou peste acel articol. Totul se lega, pînă la urmă. Articolul acela prevestea ceea ce se întîmplase şi îi prevenea pe cititori să fie pregătiţi. Soluţia, după cum ştiţi, era să-L caut pe Dumnezeu, să Îi spun că ştiam că sînt o păcătoasă şi că am

nevoie de El. Nu ştiu dacă era sau nu prea tîrziu pentru mine, dar m-am rugat, pentru orice eventualitate. Nu ştiu cum am găsit energia, dar, de îndată ce am fost în stare să ies din casă, am început să îi caut pe cei asemenea mie. I-am găsit într-o mică biserică. Doar cîţiva dintre ei fuseseră lăsaţi în urmă, dar ştiau de ce. Acum mai erau în jur de şaizeci, care se întîlneau în secret. Îmi vor lipsi acei oameni, dar ei nu se vor mira că am dispărut. Le-am spus despre ce era vorba, că am tratat pe cineva urmărit de Comunitatea Globală şi aşa mai departe.

– Îi vom anunţa că eşti în siguranţă, spuse Rayford, vizibil marcat.

– Oare *sînt* într-adevăr în siguranţă? întrebă Leah, aşezîndu-se la locul ei, cu un zîmbet trist întipărit pe figură. Pot, pînă la urmă, să rămîn aici la voi?

– Întotdeauna supunem la vot, răspunse Tsion. Dar cred că ţi-ai găsit deja un cămin.

Seara devreme, în Noul Babilon, David stătea peste program la birou şi îi era dor de Annie. Era riscant să rămînă singur cu ea, aşa că îşi petreceau cea mai mare a timpului comunicînd cu ajutorul telefoanelor şi al calculatoarelor lor securizate. El setă în unitatea sa centrală un dispozitiv care îi permitea să şteargă ambele transmisiuni, în caz că ea uita să o facă. Nu-şi putea imagina că vreunul din ei ar uita să şteargă din computer dovezile relaţiei lor şi mai ales faptul că ea era credincioasă.

„Poate că ar trebui să facem publică dragostea noastră, transmise ea. Datorită politicii aplicate pe aici aş fi nevoită să mă mut în alt departament, unde să nu mai fiu sub jurisdicţia ta, dar măcar am putea să ne vedem fără să trezim suspiciuni."

El îi răspunse:

„Nu e o idee rea şi nu ne-ar strica să avem pe cineva şi în alt departament. Poziţia în care te afli în acest moment este

strategică totuşi, dat fiind ceea ce reuşim să scoatem de aici şi să livrăm credincioşilor din alte ţări. Dar mai gîndeşte-te. Nu suport să mă aflu departe de tine".

Deodată, toate monitoarele din zona sa se aprinseră. Asta se întîmpla numai atunci cînd ofiţerii superiori ai Comunităţii Globale considerau că se transmite ceva ce fiecare angajat ar fi vrut să vadă. De cele mai multe ori, era vorba despre Carpathia sau despre Fortunato, care voiau să se adreseze lumii şi nu conta dacă lucra cineva în vreun sector. Dacă se afla vreun televizor acolo, acesta se aprindea.

David se întoarse cu scaunul şi se lăsă pe spate pentru a privi la monitorul său din birou. Un reporter CNN al Comunităţii Globale anunţa prăbuşirea unui avion.

– Deşi nici avionul – un aparat privat de mari dimensiuni – nici pilotul sau pasagerul n-au fost văzuţi, bunurile personale ale acestora au fost recuperate de pe coasta Portugaliei. Ascultaţi acest semnal SOS, înregistrat de mai multe staţii de monitorizare din regiune: „SOS! SOS! Quantum zero-şapte- zero-opt pierde înălţime! SOS!" Avionul a ieşit din raza de supraveghere a radarelor la scurtă vreme după aceea, iar echipele de salvare au început să cerceteze regiunea. Au fost găsite bagajele şi obiectele personale a doi oameni, un bărbat şi o femeie. Autorităţile consideră că este doar o problemă de timp pînă la descoperirea resturilor avionului şi a celor două cadavre. Numele victimelor sînt ţinute secrete pînă în momentul în care familiile lor vor fi anunţate personal.

David se uită la ecran, întrebîndu-se oare de ce ofiţerii superiori ai Comunităţii Globale considerau că asta este o ştire, de vreme ce numele victimelor nu erau încă făcute publice. Apoi, pe monitor apăru un anunţ interior:

ATENŢIUNE, CĂTRE PERSONALUL DE LA PALAT AL COMUNITĂŢII GLOBALE. VICTIMELE PROBABILE

ALE ACCIDENTULUI, CONFORM AUTORITĂŢILOR, SÎNT: PILOTUL SAMUEL HANSON DIN BATON ROUGE, LOUISIANA, STATELE UNITE ALE AMERICII DE NORD, ŞI HATTIE DURHAM, NĂSCUTĂ LA DES PLAINES, ILLINOIS, U.S.N.A. DOMNIŞOARA DURHAM A ÎNDEPLINIT LA UN MOMENT DAT FUNCŢIA DE SECRETARĂ PERSONALĂ A EXCELENŢEI SALE, POTENTATUL. TUTUROR CELOR CARE AU CUNOSCUT-O, CONDOLEANŢE.

David îl sună pe Mac.

– Am văzut, zise Mac. Ce manipulare!

– Da! exclamă David. Probabil că pilotul va încasa o poliţă grasă de asigurare, iar Hattie se află pe undeva, prin Europa.

– Poate că o să-şi cumpere mai multe pastile împotriva prostiei, replică Mac. Iar noi ar trebui să credem că Fortunato şi Carpathia au înghiţit povestea asta?

– Bineînţeles că nu, răspunse David. Doar dacă nu cumva au pus-o ei înşişi la cale! Poate că au găsit-o pe Hattie şi au omorît-o, iar acum îşi şterg urmele. Ar fi cazul să apară cadavrele şi resturile avionului.

David auzi sunetul care îl anunţa că are un mesaj nou.

– Te mai sun eu, Mac!

Rayford şi Chloe stăteau în biroul lui T de la baza turnului de control din Palwaukee, alături de T şi de încă doi oameni de la biserica acestuia. Chloe făcea o prezentare în care arăta cum se gîndise ea să creeze legăturile dintre jucătorii principali din reţeaua de cooperaţie şi cum să testeze sistemul înainte ca vînzările şi cumpărările să înceapă efectiv.

– Trebuie să avem grijă să păstrăm secretul de la bun început, spuse ea. Altfel, vom fi puşi în aceeaşi oală cu toţi ceilalţi prestatori de servicii şi trecuţi sub jurisdicţia Comunităţii Globale.

Ceilalţi încuviinţară. Telefonul lui Rayford sună. Era Buck. Rayford rîse de se prăpădi auzind relatarea lui Buck despre ceea ce se spusese la ştiri.

– Dă drumul la televizor, T, zise el.

Comentatorii Comunităţii Globale discutau tragedia cu un aer de înmormîntare, deşi numele victimelor încă nu erau cunoscute dincolo de Noul Babilon, iar pînă acum nu fuseseră găsite decît acte şi bunuri personale. Rayford scutură din cap.

– Într-o bună zi, Fortunato – sau oricine a încercat să profite de pe urma acesui fapt – va avea mari probleme.

Chloe îl apucă de braţ şi îi şopti la ureche:

– Măcar acum putem să fim siguri că Hattie e în siguranţă.

– Întrebarea care se pune, observă el în timp ce întîlnirea lua sfîrşit, este unde se află. Nu e destul de deşteaptă ca să poată să convingă un om care gîndeşte că într-adevăr s-a prăbuşit cu acel avion. Ar putea încă să-l surprindă pe Carpathia?

După ce oamenii de la biserică plecară, Rayford, Chloe şi T merseră sus să-l chestioneze pe controlorul de trafic în legătură cu zborul de la 11.30 din noaptea trecută. Acesta era gras, cu început cu chelie şi citea o carte de science-fiction.

– Mi se pare că se îndrepta spre sud din ce am auzit prin staţie, deşi nu l-am văzut, spuse bărbatul. Bo a comunicat cu el la aterizare şi la decolare.

– Era aici? întrebă T.

– Nu, m-a sunat pe la opt pentru preaprobare.

– N-am văzut datele avionului pe computer.

– Le-am notat. Le pot încă accesa.

Scormoni într-un maldăr de hîrtii.

– Zero-şapte-zero-opt, spuse el. Şi cred că ştiţi că era un Quantum.

– Putem să aflăm unde este înregistrat? întrebă Rayford.

– Bineînţeles, răspunse bărbatul.

Se apropie de tastatura computerului şi bătu cu degetele pe genunchi cît timp fu procesată informaţia.

– Hm, mormăi el, citind. Samuel Hanson din Baton Rouge. Probabil că e rudă cu Bo, nu? Bo nu e din Louisiana?

7

Reîntîlnirea cu Abdullah Smith îl umplu de căldură pe Mac. Mac îl cunoscuse pe fostul pilot de vînătoare din Iordania încă din primele zile în care îi fusese secund căpitanului Rayford Steele. Abdullah îşi pierduse slujba atunci cînd

Carpathia pusese stăpînire pe armamentul internaţional, însă devenise curînd unul dintre principalii furnizori de mărfuri la negru ai lui Rayford.

Abdullah căzuse în dizgraţie cu patru ani înainte de Înălţarea la Cer, cînd soţia sa se creştinase. Divorţase de ea şi se luptase pentru a căpăta custodia celor doi copii mici ai lor, un băiat şi o fată. Neputînd să aibă timp liber din cauza permanentelor drumuri pe care trebuia să le facă în slujba aviaţiei militare iordaniene, i se luase custodia şi, de atunci, se mutase cu titlu de rezidenţă permanentă la baza militară.

Deşi era un tip laconic, Abdullah le mărturisise odată lui Rayford şi Mac că se afla pe punctul de a se sinucide din cauza dezamăgirilor sentimentale.

– Îmi iubesc încă soţia, spunea el, cu accentul său pronunţat. Ea şi copiii erau lumea mea. Dar imaginaţi-vă că soţia *voastră* îmbrăţişează o religie din nu-ştiu-ce ţară îndepărtată şi misterioasă. Ne-am scris lungi scrisori unul altuia, dar nici unul din noi nu a renunţat la poziţia sa. Spre ruşinea mea, eu nu eram devotat nici măcar propriei mele religii, aşa că m-am abandonat unei totale dezordini morale. Soţia mea spunea că se

roagă în fiecare zi pentru mine, să-l descopăr pe Isus Hristos înainte să fie prea tîrziu. Am blestemat-o în scrisorile mele. Într-o frază o conjuram să renunţe la mituri şi să se întoarcă la bărbatul care o iubeşte. În următoarea o acuzam de trădare şi o făceam în toate felurile, cum îmi venea la gură. În următoarea ei scrisoare mi-a spus că încă mă iubeşte şi îmi amintea că eu fusesem acela care iniţiasem divorţul. Plin de furie, am blestemat-o din nou. Am încă scrisorile în care ea mă avertiza că s-ar putea să mor înainte să-L găsesc pe Dumnezeu cel adevărat şi că Isus s-ar putea să se întoarcă pentru cei care l-au iubit, iar eu aveam să fiu lăsat în urmă. Eram în culmea furiei. Am refuzat adeseori să-mi vizitez copiii, doar ca să nu fiu obligat să o văd pe ea, dar acum îmi dau seama că n-am făcut decît să-i rănesc pe ei, făcîndu-mi rău şi mie, în acelaşi timp. Mă simt îngrozitor de vinovat, pentru că s-ar putea ca ei să nu ştie cît de mult îi iubesc.

Mac îşi aduse aminte că Rayford îi spusese lui Abdullah:

– Într-o zi vei putea să le spui cît de mult îi iubeşti.

Abdullah abia dacă încuviinţase din cap, cu ochii săi negri umezi şi distanţi.

Abdullah devenise credincios pentru că păstrase scrisorile soţiei sale. Ea îi explicase în detaliu planul mîntuirii, citîndu-i versete din Biblie şi povestindu-i cum se rugase ea pentru a-l primi pe Hristos.

– De multe ori am luat scrisorile şi am dat cu ele de pămînt prin cameră, povestea Abdullah. Dar ceva mă împiedica să le arunc, să le ard sau pur şi simplu să le distrug.

Cînd Abdullah auzise că soţia sa şi copiii au dispărut, căzuse în prostraţie pe podea la unitatea sa din Amman, înconjurat de scrisorile soţiei sale.

– Se întîmplase exact cum îmi spusese ea că o să se întîmple, explica el. L-am strigat pe Dumnezeu. Nu aveam altceva de făcut decît să cred.

Din cauza înfăţişării sale de arab şi a faptului că purta turban şi *djellaba*[1] albă peste pantalonii de camuflaj şi peste cizmele de aviator, micuţul iordanian era ultima persoană care ar fi putut stîrni suspiciuni cum că ar fi creştin. Pînă la convertirea celor 144 000 de martori evrei din întreaga lume şi a milioanelor de oameni de toate naţionalităţile care îi urmaseră, mulţi pretindeau că sînt capabili să identifice un creştin. Bineînţeles, acum doar credincioşii înşişi se puteau identifica între ei, datorită semnului de pe frunte, pe care doar ei îl puteau vedea.

Abdullah, zvelt şi smead, cu trăsături pronunţate şi expresive, era la fel de tăcut pe cît şi-l amintea Mac. Era de asemenea extrem de formal în prezenţa altora, cu toate că el şi Mac erau fraţi întru credinţă şi vechi prieteni. Nu pretinse că nu se cunosc, căci Mac inventase o poveste despre cum se cunoscuseră mai demult în context strict militar. Însă nu se îmbrăţişară decît atunci cînd rămaseră singuri în biroul lui Mac.

– Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva, spuse Mac, chemînd-o pe Annie din biroul ei.

Ea bătu la uşă şi intră, cu un zîmbet.

– Dumneata trebuie să fii infamul Abdullah Smith, rîse ea. Ai un semn specific iordanienilor.

Abdullah îi aruncă lui Mac o privire nedumerită, apoi se uită fix la fruntea lui Annie.

– Nu-l pot vedea pe al meu, zise el. Nu e la fel cu al vostru?

– Glumesc, răspunse ea. Tocmai, că ţie îţi stă mai bine cu semnul, datorită pigmenţilor mai accentuaţi.

– Înţeleg, murmură el, deşi nu înţelesese nimic.

– Fii tolerant cu umorul american, replică Mac.

– Umor *canadian,* de fapt, adăugă Annie.

Îşi deschise braţele pentru a-l îmbrăţişa pe Abdullah, lucru care păru să-l stînjenească pe acesta. Îi întinse mîna, iar ea i-o strînse.

---

[1] Veşmînt dintr-o singura piesa, lung, larg, specific ţarilor arabe. (n.tr.)

– Bine ai venit în familie, îi ură ea.

Abdullah se mai uită o dată întrebător la Mac.

– De fapt, *ea* este cel mai nou membru al familiei, îl lămuri Mac. Îţi urează bun venit doar în acest sector al Armatei Pătimirilor.

Abdullah îşi lăsă o parte dintre lucruri în micul birou din spatele celui al lui Mac, apoi doi muncitori de la Operaţii îl ajutară să ducă şi restul la noua sa bază. Urmîndu-i pe cei doi muncitori alături de Abdullah, Mac spuse:

– După ce despachetezi, poţi să te încălzeşti stabilind cursul spre Botswana pentru vineri. Plecăm de aici la opt şi, dat fiind că ei sînt cu o oră în urmă...

– Bănuiesc că mergem la Johannesburg, replică Abdullah.

– Nu, la nord de Johannesburg. O să ne întîlnim cu Mwangati Ngumo în Gaborone, pe vechea frontieră dintre Botswana şi Africa de Su...

– Iartă-mă, căpitane, dar probabil că n-ai mai trecut pe acolo în ultima vreme. Numai elicopterele pot ateriza şi decola din Gaborone. Aeroportul a fost distrus în marele cutremur.

– Dar cu siguranţă că vechea bază militară...

– La fel, îl întrerupse Abdullah.

– Programul de reconstrucţie al lui Carpathia n-a ajuns şi în Botswana?

– Nu, dar... iartă-mă, dar Potentatul regional al Statelor Unite ale Africii, care îşi are sediul la Johannesburg, trăieşte într-un palat nu cu mult mai mic decît acesta. Aşa că, în aceste condiţii, noul aeroport de acolo e spectaculos.

Mac le mulţumi celor doi muncitori şi descuie apartamentul lui Abdullah. Ochii iordanianului se deschiseră larg pe măsură ce studia camerele.

– Toate astea sînt pentru mine?

– O să ajungi să-l urăşti, răspunse Mac.

Abdullah închise uşa, se uită la pereţii goi şi şopti:

– Putem sta de vorbă aici?

– David m-a asigurat că da.

– De-abia aştept să-l întîlnesc. Şi, căpitane, era cît pe ce să îl numesc pe Potentatul african, rege! Trebuie să fiu atent.

– Ei bine, *noi* ştim că el este unul dintre regi, dar ăia doi n-aveau de unde să ştie. Credeam că Potentatul Rehoboth... şi mai cum?

– Bindura.

– Exact, e pe cale să-şi mute capitala mai spre centru, mai aproape de ţinuturile sale natale. Ciad, nu?

– Sudan. Asta e ceea ce a spus, dar se pare că totuşi preferă Johannesburgul. Trăieşte într-un lux incredibil.

– Ca toţi regii, de altfel.

– Ce părere ai despre asta, căpitane? Abdullah vorbea în şoaptă. Oare Carpathia le-a cumpărat cooperarea?

Mac ridică din umeri şi clătină din cap.

– N-a existat o oarecare controversă între Rehoboth şi Ngumo?

– O, ba da! Cînd Ngumo era secretarul general al ONU, Rehoboth făcea presiuni imense asupra lui pentru a obţine favoruri pentru Africa, în special pentru Sudan. Iar atunci cînd Ngumo a fost înlocuit de către Carpathia, Rehoboth a salutat public schimbarea.

– Şi acum sînt vecini!

– Iar Rehoboth este regele lui, completă Abdullah.

Joi noaptea, tîrziu, în Illinois, Rayford rămase în cele din urmă singur în bucătărie cu Leah Rose. Ea stătea la masă şi bea o ceaşcă de cafea. Îşi turnă şi el una.

– Te-ai aranjat aici? întrebă el.

Ea îşi înălţă capul.

– Nu ştiu niciodată ce vrei să spui de fapt.

El arătă spre un scaun.

– Se poate?

– Bineînţeles!

El se aşează.

– Ce crezi că am vrut să spun?

– Că n-ar trebui să mă fac prea comodă.

– Dar am votat pentru tine! În unanimitate.

– Şi dacă ar fi fost egalitate, cum ai fi votat?

Rayford se sprijini cu spatele de spătarul scaunului, ţinîndu-şi ceaşca cu ambele mîini.

– Am început cu stîngul, zise el. Şi sînt sigur că din vina mea.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, observă ea.

– Te rog, gata! N-au fost niciodată probleme în acceptarea nou-veniţilor. Hattie stă aici de luni de zile şi nici măcar nu e credincioasă.

– Deci semnăm armistiţiul sau vrei doar să fii politicos?

– Vrei un armistiţiu? întrebă el.

– *Tu* vrei?

– Eu te-am întrebat primul, replică el.

Ea zîmbi.

– Adevărul este că vreau mai mult decît un armistiţiu. Nu putem trăi sub acelaşi acoperiş dacă relaţiile noastre vor fi exclusiv cordiale. Trebuie să devenim prieteni.

Rayford nu era la fel de sigur, dar răspunse:

– De acord!

– Deci tot ce ai spus...

El îşi ridică bărbia.

– ... De am părut un nesuferit?

Ea încuviinţă din cap.

– Consideră că prin asta te iert pentru toate.

Rayford nu ceruse iertare.

– Şi eu? insistă ea.

– Ce?

– Şi eu am nevoie de iertare.

– Ba nu, n-ai, răspunse el, părînd a fi mai mărinimos decît se simţea de fapt. Tot ceea ce ai spus a fost din cauza a ceea ce eu...

Leah îşi puse o mînă pe braţul lui.

– Nici eu nu m-am recunoscut, mărturisi ea. Nu pot să dau toată vina pe tine. Şi acum, te rog, dacă e să o luăm de la capăt, trebuie să fim chit. *Tabula rasa.*

– Bine, de acord, încuviinţă el.

– Am bani, zise ea.

– Întotdeauna schimbi subiectul atît de repede?

– Bani gheaţă. Va trebui să mergem să-i luăm. Se află într-un seif din garajul meu. Nu vreau să stau pe spinarea altora. Vreau să mi se dea lucruri de făcut şi vreau să mă revanşez în felul meu.

– Uite ce îţi propun: cazare şi masă contra servicii şi consultanţă medicală. Ce spui?

– Mă pricep mai degrabă la servicii decît la consultanţă. Nu pot fi un înlocuitor pentru Floyd.

– Sîntem bucuroşi că te avem aici.

– Dar aveţi nevoie şi de bani. Cînd putem să mergem să-i luăm?

Rayford arătă spre ceaşca ei. Leah clătină din cap.

– Despre ce sumă este vorba? întrebă el.

Ea îi spuse, iar el rămase cu gura căscată.

– În ce bancnote?

– De douăzeci.

– Toate într-un singur seif?

– E plin-ochi, răspunse ea.

– Şi crezi că e încă acolo? Probabil că au întors totul pe dos în căutarea ta cei de la Comunitatea Globală.

– Seiful este atît de bine ascuns, încît a trebuit să ne aducem aminte unde e.

Rayford goli ceştile.

– Ţi-e somn? se interesă el.

– Nu!

– Vrei să mergem acum?

Mac şi Abdullah se întîlniră cu David vineri dimineaţă. După ce trecură de prezentări, David îi întrebă dacă nu cumva aveau vreo idee în legătură cu locul unde ar trebui duse cele 144 de computere din încărcătura de pe Condor, pentru a fi de folos cauzei.

– Mă pot gîndi la multe locuri, răspunse Mac. Dar nici unul în drum spre Africa.

– Eu, da, replică Abdullah. Există un număr mare de credincioşi clandestini în Hawalli. Mulţi dintre ei sînt de meserie, aşa că ar putea...

– Hawalli? se miră David. În Kuweit?

– Da! Am pe cineva...

– Asta e spre est. Noi zburăm spre sud-vest.

– Doar puţin spre est, observă Abdullah. Avem nevoie doar de un pretext pentru a opri acolo.

– Teoretic, imediat după aterizare, spuse Mac. Asta va produce suspiciune.

Pentru un moment, păstrară toţi tăcerea.

– Doar dacă nu... se opri Mac.

David şi Abdullah se uitară la el.

– Cît de lung e zborul nostru?

– De aici pînă în Kuweit? întrebă Abdullah, scoţîndu-şi hărţile.

– Nu, pînă în Africa.

– Mai mult de şase mii de kilometri.

– Atunci, avem nevoie de un rezervor plin pentru a putea merge fără oprire. Vrem să economisim banii Comunităţii Globale, aşa că vom face un scurt ocol ca să facem rost de combustibil la un preţ foarte bun.

– Excelent, conchise David. Voi negocia chiar acum treaba asta. Nu-mi trebuie decît cîţiva cenţi în minus pe litrul de benzină şi atunci va merita ocolul.

– De ce vor avea nevoie oamenii mei ca să preia încărcătura? se interesă Abdullah.

– O macara mare şi un camion mare.

– De ce ai lăsat un bilet? îl întrebă Leah pe Rayford, în timp ce acesta îndrepta Land Roverul pe drumul spre Palatine. Ne întoarcem sigur înainte să se trezească cineva.

– Nu m-ar mira, replică el, să citească cineva biletul chiar în acest moment. Se aude totul în casă. În mijlocul nopţii auzim zgomote din perete şi zgomote de afară. Pînă acum, am avut noroc. Sperăm doar să putem fi preveniţi într-un fel sau altul, ca să putem să mergem să ne ascundem dedesubt înainte să fim descoperiţi. Ne ţinem tot timpul la curent unii pe alţii în legătură cu locul unde ne ducem. Buck n-a făcut aşa cînd l-a dus pe Floyd la tine, dar era vorba de o urgenţă. Oricum, toată lumea a fost îngrijorată.

Rayford conduse timp de patruzeci de minute, chinuindu-se printre dărîmături şi moloz şi străduindu-se să aleagă tot timpul calea cea mai netedă. Se întrebă cînd va ajunge mult-lăudatul program de reconstrucţie al lui Carpathia şi în suburbii, nu numai în oraşele mari.

Leah avea o grămadă de întrebări de pus despre fiecare membru al Armatei Pătimirilor, despre cum se cunoscuseră, cum deveniseră credincioşi şi aşa mai departe.

– Aţi suferit enorm de multe pierderi într-o perioadă mult prea scurtă de timp, spuse ea, după ce el o informă în legătură cu tot ceea ce se petrecuse pînă atunci. După atîta presiune, e de mirare că mai sînteţi încă pe picioare.

– Încercăm să nu ne gîndim la asta. Ştim că va fi din ce în ce mai rău! Sună ca un clişeu, dar trebuie să priveşti mai

degrabă înainte decît în urmă. Dacă laşi să se acumuleze aceste lucruri, nu vei mai reuşi niciodată.

Leah îşi trecu o mînă prin păr.

– Cîteodată stau şi mă întreb de ce vreau neapărat să supravieţuiesc pînă la Întoarcerea în Slavă a lui Isus Hristos. Apoi îmi revine instinctul de conservare.

– Că tot veni vorba... începu Rayford.

– Ce?

– Nu, nimic, doar că nu sînt obişnuit cu aşa un trafic.

Ea ridică din umeri.

– Zona asta n-a fost atît de greu lovită, cum a fost a voastră. Nu se ascunde nimeni pe aici. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea.

Se puseră de acord ca Rayford să parcheze cu vreo două străzi mai încolo şi să meargă pînă la casa lui Leah prin întuneric. El scoase o geantă mare şi o lanternă din spatele Roverului.

Cînd ajunseră la gardul ei, Leah se opri.

– Nici măcar n-au închis uşa, observă ea. Probabil că au scotocit prin toată casa.

– Dacă n-au golit-o cei de la Comunitatea Globală, atunci tîlharii au făcut-o sigur, conchise Rayford. Odată ce le-a fost clar că ai fugit, n-a mai stat nimeni să-ţi protejeze casa. Vrei să intrăm să vedem?

Ea clătină din cap.

– Cel mai bine intrăm în garaj direct şi ieşim repede de acolo. Vecinii mei ar putea auzi cînd se ridică poarta.

– Există vreo intrare laterală?

Ea încuviinţă din cap.

– Ai cheia?

– Nu!

– Pot să sparg uşa. N-o să audă nimeni, decît dacă nu cumva sînt deja acolo şi te aşteaptă.

Cînd Mac se întîlni cu Abdullah în hangar pentru a-l instrui în legătură cu Condor 216, Annie era deja acolo şi îi supraveghea pe cei care se ocupau de încărcătură.

– Mai sînt, caporale? se interesă Mac.

– Da, căpitane! Directorul de aprovizionări ar vrea să transportăm lotul ăsta de surplus alimentar în Kuweit. A pus la punct un troc extraordinar, benzină contra mîncare, aşa că, în timp ce veţi face plinul, veţi descărca şi astea.

Abdullah rămase tăcut în interiorul avionului pînă ce ajunseră şi ei in cabină, iar Mac îi arătă instalaţia de ascultare.

– Imaginează-ţi cum ne-ar tăia în bucăţi dacă ne-ar prinde, zise el.

La opt fără zece dimineaţa, Mac şi Abdullah fură gata cu verificările de dinainte de decolare şi luară legătura cu turnul de control al palatului.

Trei indivizi cu şorţuri albe alergară spre avion.

– Personal de bucătărie, explică Mac. Dă-le drumul înăuntru!

Abdullah deschise uşa şi coborî scările. Bucătarul, un bărbat transpirat, între două vîrste, cu degete groase, căra un container acoperit cu foiţă de metal.

– La o parte, la o parte, strigă el, cu accent scandinav. Nu mi-a spus nimeni că domnul comandant vrea să servească micul dejun la bord!

Abdullah se trase înapoi pentru a-i lăsa să treacă pe bucătar şi pe cele două ajutoare ale sale, în mare grabă.

– Păi, atunci, de unde ai ştiut? întrebă el.

Bucătarul se grăbi să intre în spaţiul de gătit, urlînd ordine în dreapta şi în stînga. Distras de atitudinea lui Abdullah, se întoarse.

– A fost o întrebare retorică, sarcastică sau sinceră?

– Nu sînt obişnuit cu primele două, replică Abdullah.

Bucătarul se sprijini de masă de parcă nu i-ar fi venit să creadă că îşi pierde timpul răspunzînd întrebărilor secundului.

– Am vrut să spun, rosti el rar, ca şi cum ar fi dăscălit un copil, că nimeni nu mi-a mai spus asta pînă acum, iar acum mi-a spus însuşi Comandantul Suprem. Dacă vrea ouă Benedict odată ce se află la bord, atunci ouă Benedict va servi. Acum, mai e ceva?

– Da, domnule!

Bucătarul păru înmărmurit.

– Da? Ce anume?

– Intenţionezi să-l impresionezi pe Comandantul Suprem?

– Dacă n-aş fi intenţionat asta, atunci n-aş mai fi alergat pînă la avion cu o cutie plină de mîncare caldă, nu?

– Se întîmplă să ştiu că atunci cînd comandantul Fortunato spune „la bord", nu asta vrea să spună de fapt.

– Nu, zău?

– Nu, vezi, o să ne oprim puţin în Kuweit imediat după decolare, acesta ar fi cel mai bun moment pentru tratăţie. Va fi mai liniştit, mai relaxat şi nu va fi în pericol să verse.

– Kuweit?

– Doar la cîteva momente de la decolare, serios.

– Hei, copii! ţipă bucătarul la ajutoarele sale. Ţineţi mîncarea caldă! Servim micul dejun în Kuweit!

După cum Rayford se şi aştepta, uşa laterală de la garajul comun al lui Leah era suficient de fragilă pentru a putea fi forţată fără prea multă bătaie de cap. Dar cînd pătrunse înăuntru şi o rugă să îi arate seiful, constată că e singur. Rayford se abţinu să o strige, nevoind să complice situaţia, dacă era cumva ceva în neregulă. Se întoarse încet şi ieşi în vîrful picioarelor. La început Rayford nu o zări, dar o auzi răsuflînd din greu. Stătea în genunchi lîngă el în iarba udă acoperită de noroi, cu pieptul îngreunat de efortul de a-şi recăpăta răsuflarea.

– Am... am... am... se sufocă ea.

Rayford se aplecă lîngă ea.

– Ce s-a întîmplat? Eşti bine? Ai văzut pe cineva?

Ea nu își ridică privirea, dar arătă speriată, în întuneric, cu degetul, în spatele lui Rayford. El lumină cu lanterna, străduindu-se să vadă dacă venea cineva. Nu văzu nimic.

– Ce ai văzut? întrebă el, dar acum Leah scîncea, incapabilă să spună ceva. Lasă-mă să te duc înăuntru, o rugă Rayford.

O ajută să se ridice și o duse în garaj și fu de parcă ar fi luat în brațe un copil adormit.

– Leah! strigă el. Ajută-mă! Acum ești în siguranță.

Ea se așeză pe podea, strîngîndu-și genunchii la piept și cuprinzîndu-și picioarele.

– Ei sînt tot afară? abia reuși ea să îngaime. Poți să încui ușa?

– Tocmai am spart ușa, răspunse el. Pe cine ai văzut afară?

– Chiar nu i-ai văzut?

– Pe cine? șopti el nedumerit.

Ea tremura.

– Ar trebui să te ridici de acolo, e rece pe jos.

Se întinse spre ea, dar Leah se trase înapoi.

– N-o să pot să plec, murmură ea, acoperindu-și fața cu degete tremurînde. Va trebui să aduci mașina aici.

El nu se așteptase la asta.

– E prea riscant.

– Dar nu pot, Rayford! Îmi pare rău!

– Atunci hai să luăm banii și să mergem!

– Lasă banii! Oricum n-aș fi în stare să descui seiful acum.

– De ce nu?

Ea arătă din nou cu degetul afară.

– Leah, începu Rayford, pe un ton cît mai blînd cu putință, nu e nimic afară. Sîntem în siguranță. Vom lua banii tăi și ne vom întoarce direct la mașină, apoi ne vom duce acasă, bine?

Ea clătină din cap.

– Ba da, replică el și o apucă de cot, ridicînd-o.

Ea nu putea să se miște. O conduse spre perete și o sprijini cu spatele de acesta.

– Spune-mi ce ai văzut!

– Cai, răspunse ea. Cai imenşi, negri. Pe tăpşanul din spatele casei, întunecau tot orizontul. N-am putut să-i zăresc pe călăreţi deoarece caii aruncau pe nări foc şi fum. Dar erau acolo, sute, poate mai mulţi, imenşi şi ameninţători. Şi chipurile lor! Rayford, arătau ca nişte lei cu colţi imenşi!

– Aşteaptă-mă aici, îi porunci Rayford.

– Nu mă lăsa aici! îl rugă ea, apucîndu-l de încheieturile mîinilor şi strîngîndu-l.

El îi dădu mîinile la o parte.

– Eşti în siguranţă!

– Nu te apropia de ei! Plutesc!

– Plutesc?

– Picioarele lor nu ating pămîntul!

– Tsion nu credea că sînt reali, spuse Rayford.

– Tsion i-a văzut?

– N-ai citit mesajul lui despre asta?

– Nu mai am calculator.

– Trebuie să fie călăreţii din Apocalipsa 9, Leah! N-o să ne facă nici un rău!

– Eşti sigur?

– Ce altceva ar putea să fie?

Leah păru să răsufle mai uşurată, dar chiar şi în lumina slabă a lanternei se vedea cît era de palidă.

– Lasă-mă să mă duc să mă uit, o rugă el. Gîndeşte-te la seif şi la cifru.

Ea încuviinţă din cap, dar nu se mişcă. El se grăbi spre uşă.

– Spre răsărit, şopti ea apăsat. La orizont.

Deşi se simţea în siguranţă, el lăsă totuşi uşa între el şi orizont. Noaptea era rece şi tăcută. Nu văzu nimic. Păşi dincolo de uşă şi urcă o mică pantă, mijindu-şi ochii pentru a putea zări printre clădiri şi în cîmp deschis. Inima îi bătea să îi

spargă pieptul, dar fu dezamăgit că nu zărea ceea ce văzuse Leah. Fusese oare o revelaţie? De ce i se arătase numai ei?

Se grăbi să se întoarcă. Ea plecase de lîngă perete, dar încă nu se afla în dreptul uşii.

– I-ai văzut? murmură ea.

– Nu!

– Erau acolo, Rayford! N-am avut vedenii!

– Te cred.

– Chiar mă crezi?

– Bineînţeles! Dar Tsion a spus că el nu crede că vor fi vizibili. Va fi bucuros să audă asta.

– Unde ar fi putut să se ducă? Erau prea mulţi ca să poată să plece atît de repede.

– Leah, începu Rayford pe un ton plin de precauţie, vorbim aici despre lucruri supranaturale, despre bine şi despre rău, despre bătălia secolelor. Nu există reguli sau, cel puţin, aceste reguli nu sînt croite după o măsură omenească. Dacă i-ai văzut pe călăreţii profeţiţi în Apocalipsă, cine ştie ce puteri au, să apară şi să dispară?

Ea îşi încrucişă braţele şi rămase nemişcată.

– Am trăit cutremurul. Am văzut lăcustele. Tu le-ai văzut?

El încuviinţă din cap.

– Te-ai uitat de aproape la ele, Rayford?

– Eu şi T chiar am studiat una.

– Atunci ştii!

– Fără îndoială!

– A fost cel mai oribil lucru pe care l-am văzut vreodată. Acum n-am privit de atît de aproape, dar îţi spun, sînt monstruoşi. Aş zice că se aflau chiar la linia orizontului, însă erau atît de mari încît am putut să observ fiecare detaliu. Le este îngăduit să ne facă rău?

– Tsion spune că au puterea de a ucide o treime din populaţie.

– Dar nu credincioşi?

Rayford clătină din cap.

– Îi ucid pe cei care nu s-au pocăit pentru păcatele lor.

– Dacă nu m-am pocăit înainte, atunci o fac acum! declară ea.

Odată ajunşi la bord bucătarul, ajutoarele sale, Fortunato şi cei doi asistenţi ai săi, Mac scoase avionul din hangar şi îl puse pe pistă, care era situată la sud de palatul Comunităţii Globale. Le ură bun venit pasagerilor prin intermediul microfonului şi îi informă despre scurta oprire din Kuweit, apoi despre zborul de mai bine de şase mii de kilometri pînă la Johannesburg. În cîteva secunde, se auzi o bătaie puternică în uşa cabinei.

– Ăsta trebuie să fie Leon, spuse Mac, făcîndu-i semn din cap lui Abdullah să descuie uşa. Oricum era timpul să-l cunoşti.

Leon nu îl băgă în seamă pe Abdullah.

– Ce e cu oprirea asta în Kuweit, căpitane? Am un program!

– Bună dimineaţa, comandante, răspunse Mac. Noul meu secund mă asigură că vom avea suficient timp pentru ca programul dumneavoastră să nu aibă de suferit. Abdullah Smith, acesta este Comandantul Supr...

– Toate la timpul lor, îl întrerupse Fortunato. Ce se întîmplă în Kuweit?

– Împuşcăm doi iepuri dintr-un foc, domnule, îl lămuri Mac. Directorul Hassid a pus la punct un troc prin care noi vom primi benzină şi vom da la schimb nişte containere cu hrană. Una peste alta, administraţia a economisit mii de dolari în felul ăsta.

– Nu, serios?

– Da, domnule!

– Iar numele dumitale, tinere, este...?

– Abdullah Smith, domnule!

– Oricum, mi-e foame. Aţi putea să serviţi nişte ouă Benedict. Dumneata, ofiţer Smith?

– Nu, mulţumesc, domnule! Am mîncat mai devreme.

– Căpitane McCullum, aş fi apreciat dacă m-aţi fi anunţat din timp de această modificare survenită în program.

– După cum v-am spus, domnule, nu este vorba propriu-zis de o modificare de program. Ruta nu va fi decît puţin schimb...

Uşa se închise. Abdullah se uită la Mac, ridicînd din sprîncene.

– Ce om minunat, zise el.

Mac apăsă pe butonul de sub scaunul său şi ascultă ceea ce se vorbea în avion.

– Karl, cum stăm cu ouăle? Sînt suficiente pentru toţi, inclusiv pentru tine?

– Da, domnule Comandant Suprem. Le voi servi la sol... ăă, daţi-mi voie să reformulez. Le voi servi cînd ne vom afla temporar la sol în Kuweit.

– Mie mi-e foame *acum*, Karl!

– Îmi pare rău, domnule! Mi s-a dat de înţeles că aţi prefera să mîncaţi în linişte şi fără să fiţi zguduit de avion.

– Cine ţi-a spus asta?

– Secundul, domnule.

– Ăsta nou? Nici măcar nu mă cunoaşte!

– Ei bine...

– Mai vedem noi!

Mac apăsă din nou pe buton şi comută frecvenţele astfel încît să poată vorbi direct din microfon în casca lui Abdullah. Îi rezumă ceea ce tocmai auzise.

– Mulţumesc, răspunse Abdullah, în timp ce se auzi o nouă bătaie în uşă.

– Mai spune-mi o dată numele dumitale, ofiţer, îi ceru Leon.

– Smith, domnule!

– Dumneata i-ai spus bucătarului că e mai bine să servească micul dejun în Kuweit?

– Doar l-am informat despre uşoara noastră schimbare de rută şi m-am gîndit că aţi prefera...

– Deci a fost ideea *dumitale*. I-ai spus *lui* ce credeai că aş prefera, deşi noi doi nu ne-am mai întîlnit niciodată.

– Mi-am asumat această responsabilitate, domnule. Dacă am greşit, atunci...

– Şi ai procedat foarte bine, Smith. M-am întrebat doar de unde ştiai cît de mult urăsc să mă chinui să mănînc în felul ăsta, tot zguduindu-mă în stînga şi în dreapta. Fără supărare, Mac, ăă, căpitane.

Mac fu tentat să îi spună Leon şi că nu era nici o problemă. Dar nu făcu decît să dea din mînă. Condorul zbura teoretic de unul singur, dar lui Mac îi plăcea să dea impresia că, după exprimarea lui Rayford, „e cu ochii la drum şi cu mîna pe volan".

– Deci, de unde ai ştiut, ofiţer Smith? se interesă Leon.

– Am presupus doar, răspunse el. Mie nu mi-ar plăcea să am gălbenuş de ou sau maioneză pe cămaşă înainte de o întîlnire importantă.

În tăcerea care urmă, Mac se întoarse să vadă dacă Fortunato plecase. Era încă acolo. Părea impresionat. Se trase în spate cu gura căscată atît de larg încît ochii îi erau închişi. Se îndreptă înainte rîzînd gros şi îi dădu lui Abdullah o palmă pe umăr, care îl făcu pe acesta să se smucească înapoi în scaun.

– Asta-i bună! vociferă Fortunato. Mi-a plăcut!

În timp ce se îndrepta spre ieşirea din cabină, repetă:

– Gălbenuş de ou sau maioneză pe cămaşă!

Mac apăsă din nou pe buton.

– N-am intenţionat să îl implic pe secund, spuse Karl.

– Prostii! E o idee bună! Ne vei servi în Kuweit. Cît mai durează pînă ajungem acolo?

– Din cîte am înţeles, domnule, doar cîteva minute.

– Bine! Astfel voi putea să mă duc la întîlnire cu cămaşa curată. Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta, Karl!

8

Seiful lui Leah era ascuns în spatele cuştii mucegăite a cîinelui fiului ei, pe o poliţă. Rayford o ajută să sprijine o scară, apoi aşteptă pînă ce ea dădu la o parte cuşca şi alte lucruri nefolositoare care se aflau acolo. Veni şi el şi se aplecă în spatele ei, îndreptînd lumina lanternei spre încuietoarea cu cifru.

– Cum ai urcat chestia asta pînă aici? şopti el. Probabil că are vreo tonă.

– Nu voiam să ştie vecinii, răspunse ea, cu glasul încă tremurînd. Era tîrziu, ca acum. Soţul meu, Shannon, a adus seiful într-o cutie şi a închiriat o schelă hidraulică. Un vecin a întrebat la ce foloseşte, iar Shannon i-a spus că la reparaţiile acoperişului din garaj. Respectivul a părut mulţumit de răspuns.

– Deci, după ce l-aţi cocoţat pînă aici, ce-aţi făcut, l-aţi înghesuit ca să încapă?

Ea aprobă din cap.

– Ne temeam că n-o să ţină poliţa.

Seiful avea aproximativ un metru înălţime şi şaizeci de centimetri grosime, iar Leah nu glumise atunci cînd spusese că era efectiv căptuşit cu bani. Deschizînd uşa, ea explică:

– Am fost nevoiţi să ne depozităm celelalte valori la bancă.

Seiful era plin de teancuri de bancnote de douăzeci de dolari.

– Ne-ar fi de folos la ascunzătoare, observă Rayford.

– Păi, nu de aceea am venit aici?

– Mă refer la seiful însuşi. Nu putem accepta aceşti bani. Nu ne-au rămas destui ani de trăit ca să-i cheltuim.

– Prostii! Veţi avea nevoie de mai multe maşini şi nu se ştie cîţi oameni va trebui să mai primiţi să trăiască acolo, alături de voi.

Umplură repede geanta cu bani.

– O să fie prea greu de cărat, zise Rayford. Ajută-mă să o răsturnăm pe o parte!

Se chinuiră să tragă şi să tîrască geanta pînă la marginea poliţei. Teancurile se clătinară, dar izbutiră să împingă geanta. În cele din urmă, aceasta căzu pe podea, ridicînd un nor de praf. Rayford stinse lanterna şi îşi ţinu respiraţia, ascultînd.

– Mă vezi? şopti el.

– Cu greu.

Îi făcu semn să-l urmeze, iar coborîrea fu la fel de dificilă ca şi urcarea. Odată ajuns pe podea, o ajută şi pe ea să coboare.

– Bănuiesc că te simţi un gentleman făcînd asta, murmură Leah.

– Dacă tu eşti o doamnă, atunci mă simt şi eu un gentleman.

Se aplecară asupra genţii, pipăindu-i mînerele prin întuneric pentru a o prinde cît mai bine. O rază de lumină îi izbi în faţă.

– Dumneavoastră sînteţi doamna Leah Rose? întrebă o voce.

Ea oftă şi se uită la Rayford.

– Da, răspunse ea cu glas liniştit. Îmi pare rău, R...

– Nu-mi pronunţa numele! şuieră el. Şi n-ar trebui să pretinzi că eşti cine nu eşti.

– Sînteţi sau nu doamna Rose? repetă vocea.

– Am spus deja că da, rosti ea, iar glasul îi sună deodată ca şi cum ar fi minţit. Rayford fu impresionat că ea se prinsese atît de repede.

– Şi dumneavoastră, domnule?

– Eu, ce? se răsti Rayford.

– Numele dumneavoastră.

– Cine întreabă?

– Forţele de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale.

– Îmi pare bine să aud asta, replică Rayford. Şi noi la fel. Comandantul Sullivan mi-a ordonat să termin treaba pe aici. Tîlharii au golit casa după ce oamenii voştri au plecat. Voia să securizăm garajul.

Cineva răsuci un comutator şi becul de deasupra capului lui Rayford se aprinse, luminînd siluetele a patru ofiţeri înarmaţi ai Comunităţii Globale, trei bărbaţi şi o femeie.

– Ce făceaţi pe întuneric? întrebă conducătorul. Avea trese de locotenent.

Rayford privi în sus. Becul se afla la un braţ lungime de el.

– Am auzit ceva afară şi am stins lumina.

– Mda, mormăi tînărul, apropiindu-se. Vreau să văd şi eu nişte acte.

În spatele lui, femeia îl privea pe Rayford cu suspiciune. Unul dintre ceilalţi bărbaţi se uita la poliţă.

– Mă numesc Pafko, zise Rayford, încercînd cu disperare să-şi amintească în ce buzunar îşi ţinea actele false. Andrew. Iată actele mele!

– Şi dumneavoastră, doamnă?

– Ea este Fitzgerald.

– Actele mele sînt în maşină, adăugă ea.

– Locotenente, interveni celălalt paznic, acolo se află un seif deschis.

Locotenentul îi înapoie actele lui Rayford.

– Sper că nu plănuiai şi dumneata o mică tîlhărie, Pafko?

– Toţi banii vor fi predaţi, pînă la ultimul cent.

– Hm. Se întoarse spre femeie. Verifică la Centrală. Pafko Andrew, încartiruit la Des Plaines. Şi Fitzgerald. Care este prenumele dumneavoastră şi oraşul de încartiruire?

– Pauline, răspunse Leah. Tot la Des Plaines.

Femeia puse mîna pe telefonul ataşat la umărul ei.

Rayford aproape că reuşise să-i păcălească, însă apelul către centrală urma să-i dea în vileag. Aveau să fie amîndoi identificaţi cu uşurinţă, probabil torturaţi şi chiar ucişi dacă nu îi denunţau şi pe ceilalţi membri ai Armatei Pătimirilor. El merita asta, pentru că nu fusese mai atent, dar Leah nu, cu siguranţă.

– Nu e nevoie, locotenente, interveni el. Înainte să-i anunţaţi pe cei de la centrală unde sîntem, ce-aţi zice să stăm să ne gîndim şi să vedem dacă n-ar fi mai bine ca toţi şase să uităm că ne-am aflat în noaptea asta aici? Sînt la fel de loial ca şi voi, dar ştim amîndoi că femeia asta, Rose, era o simpatizantă a rebelilor. Dacă aştia erau banii ei, acum sînt ai noştri, nu?

Locotenentul ezită, iar femeia-gardian luă mîna de pe telefon. Locotenentul îngenunche lîngă geantă.

Femeia spuse:

– Înghiţi povestea asta? Chiar crezi că sînt de la Comunitatea Globală?

Locotenentul ridică privirea.

– Altfel, cum ar fi ştiut de ce o căutăm pe doamna Rose?

Ea ridică din umeri şi se duse să arunce o privire la seif. Ceilalţi doi paznici se îndreptară spre uşă, aparent pentru a vedea dacă nu sînt urmăriţi de cineva. Rayford îşi trecu o mînă prin păr. Oare era posibil să se trezească avînd patru complici voluntari?

Îi prinse privirea lui Leah şi încercă să-i transmită să lase totul în seama lui. Ea părea la fel de împietrită ca şi în momentul cînd văzuse caii. Rayford se poziţionă, pentru orice eventualitate, între locotenent şi uşă. Leah rămase lîngă el.

Locotenentul văzu banii şi fluieră printre dinţi. Oamenii se întoarseră de afară ca să se uite şi ei, lucru care o făcu şi pe femeie să se apropie. Fiind atenţi la geantă, le permiseră lui Rayford şi lui Leah să mai facă un pas spre uşă. Leah ar fi putut să se strecoare afară fără să fie remarcată, dar Rayford nu putea spune nimic, aşa că ea nu se mişcă.

– Sînt destui aici pentru toţi, observă unul dintre bărbaţi.

Locotenentul încuviinţă din cap, însă Rayford băgă de seamă că femeia se uită fix la Leah. Scoase un vraf de foi din buzunarul de la spate şi frunzări prin ele. Se opri şi îşi ridică ochii spre Leah.

– Locotenente, zise ea.

– Vreau să-ţi arăt ceva, o întrerupse Rayford, apropiindu-se de geantă şi scoţînd afară un teanc de bancnote de douăzeci de dolari. Sînt cinzeci de bancnote de douăzeci în fiecare teanc.

Apucă teancul de un capăt şi îl legănă în sus şi în jos. Femeia puse mîna pe armă. Rayford ridică teancul.

– N-ar fi mai frumos să-i împărţim şi... fugi! Acum! Rayford plesni becul cu un teanc de bani şi garajul rămase în întuneric.

Se întoarse şi fugi după Leah, care se îndrepta spre uşa din lateral. Auzi un foc de armă şi zgomote de lemn care pîrîie şi îşi dădu seama că lanterna cea mare a locotenentului se aprinsese şi ea din nou. În timp ce el şi cu Leah alergau pe pămîntul alunecos, se gîndi că şansele ca ei să descopere Land Roverul nu erau mai mari de cinci la unu. Dar nu avea de gînd să rămînă pe loc şi să fie arestat.

Cineva apăsă pe butonul uşii automate, iar Rayford auzi uşa garajului ridicîndu-se. Aruncă o privire înapoi şi îi văzu în lumina care venea de la garaj pe cei patru apropiindu-se în mare viteză, cu armele în mînă.

– Mai repede! strigă Rayford, întorcîndu-se spre Leah. Dar ea se oprise. Se ciocni de ea şi amîndoi se rostogoliră în iarbă.

Ceva cedase. Îşi rupsese piciorul sau i-l zdrobise pe al ei? De ce se oprise? Se mişcase bine! Avuseseră o şansă. Land Roverul era în apropiere, se vedea deja. Oare îi vor împuşca? Sau doar îi vor aresta? Rayford ar fi preferat să ajungă mai repede în rai decît să-i pună în pericol pe cei pe care îi iubea.

– Hai să-i facem să tragă, mîrîi el şi încercă să se ridice. Dar Leah se prăbuşise de-a binelea şi se uita fix la maşină printre şuviţele de păr care îi căzuseră pe faţă.

Rayford privi înapoi. Gardienii dispăruseră. Se uită în partea cealaltă, în direcţia spre care privea transfigurată Leah. Şi văzu caii, la nici trei metri de ei, imenşi, monstruoşi, musculoşi, de două ori mai mari decît toţi caii pe care îi văzuse pînă atunci. Leah văzuse bine, picioarele lor nu atingeau pămîntul, totuşi se agitau şi se mişcau înainte şi înapoi, în cerc.

Din gurile şi din nările lor ieşeau flăcări şi rotocoale de fum galben. Focul le lumina capetele maiestuoase, capete de leu cu colţi enormi şi cu bale curgînd. Rayford se ridică încet, cu greu, înţelegînd de ce Leah rămăsese împietrită prima oară cînd îi văzuse.

– N-o să ne facă nici un rău, murmură el cu voce slabă, gîtuită, plină de speranţă.

Tremura, încercînd să privească scena. Primul rînd de armăsari era urmat de alte sute, cu toţii agitaţi, tropăind pe loc, de parcă erau nerăbdători să fie încălecaţi şi să li se dea pinteni să alerge. Călăreţii erau şi ei uriaşi, pe măsura animalelor. Aveau înfăţişare omenească, dar păreau să aibă trei metri înălţime şi trei sute de kilograme fiecare.

Rayford înghiţi în sec, simţind cum i se îngreunează pieptul. Voi să vadă ce se întîmplă cu Leah, dar nu-şi putea lua privirea de acolo. Calul din faţa sa, la nici trei paşi distanţă, se învîrti în cerc. Rayford se uită cu gura căscată la coada acestuia, care nu era alcătuită din păr, ci părea mai degrabă să fie un şarpe, cu capul de două ori mai mare decît pumnul lui Rayford. Se contorsiona fără încetare şi îşi arăta colţii.

Călăreţii păreau să privească la kilometri distanţă, peste capul lui Rayford. Fiecare călăreţ purta o platoşă care, luminată de flăcări, îşi schimba culoarea de la galben-fosforescent la albastru-marin şi roşu-aprins. Avînd bicepşi şi braţe masive,

vînjoase, călăreţii păreau să fie preocupaţi cu supravegherea animalelor, ca nu cumva acestea să o ia la goană.

Rayford nici nu auzi şi nici nu simţi mirosul cailor, al focului şi al fumului. Ştia doar că fornăiau din pricina flăcărilor şi a norilor de fum. Nu se auzea nici un zgomot de hamuri, de şei sau de platoşe. Şi totuşi caii-lei şi călăreţii lor erau mai vii decît orice văzuse el pînă atunci.

Rayford aruncă în cele din urmă o privire către Leah. Stătea nemişcată, cu gura deschisă, fără să clipească.

– Respiră, îi porunci el.

Oare Dumnezeu trimisese aceste făpturi ca să-i protejeze? Fără îndoială, gardienii fugiseră ca să-şi salveze pielea. Rayford se întoarse din nou şi, la început, nu văzu nimic între el şi garaj. Apoi îi observă pe cei patru gardieni întinşi la pămînt, nemişcaţi.

Auzi sirene, văzu elicoptere cu proiectoare, auzi soldaţi fugind şi vociferînd.

– Trebuie să plecăm, Leah, strigă el. Putem să trecem de-a dreptul prin cai. Nu sînt de natură fizică.

– Hei, tu, de colo!

Rayford se răsuci. Doi gardieni băteau în pămînt cu cizmele lor în timp ce strigau spre Rayford şi Leah.

– Rămîneţi acolo unde sînteţi!

Se apropiară cu prudenţă, iar Leah, în cele din urmă, se întoarse dinspre cai şi privi peste umăr. Şopti:

– Cred că mi-am rupt o coastă. Aruncă o privire spre gardieni. Ăstora nu le e frică de cai?

Ce era cu ăştia doi? În timp ce se apropiau – doi bărbaţi ce nu păreau să aibă mult peste douăzeci de ani – îşi îndreptară armele de calibru mare spre ei. Rayford ştia că armăsarii erau încă în spatele lui din cauza reflexiei flăcărilor de pe chipurile gardienilor.

– Ce ştiţi despre aceşti gardieni morţi? întrebă unul din ei.

– Nimic, răspunse Leah, fără să se ridice. Voi ce părere aveţi despre armata noastră?

– În picioare, doamnă!

– Ei nu-i pot vedea, zise Rayford.

– Pe cine să vedem? întrebă gardianul. Veniţi cu noi!

– Oricum, voi nu vedeţi nimic, rosti Rayford, cu voce egală.

– V-am spus să vă ridicaţi, doamnă! strigă celălalt.

În timp ce se îndrepta spre ea, Rayford păşi în calea lui.

– Fiule, trebuie să te previn. Dacă...

– Să mă previi? Pot să te împuşc fără să clipesc şi fără să am de dat cuiva socoteală pentru asta.

– Eşti în pericol. Nu noi i-am ucis pe gard...

Gardianul fu dintr-odată cuprins de flăcări, trupul său răspîndind în jur o lumină ca de zi. Un cal trecu pe lîngă Rayford şi se învîrti în tăcere, lovindu-l cu coada în frunte pe celălalt gardian. Acesta zbură ca o păpuşă de cîrpă, cu capul zdrobit, şi se opri într-un copac la trei metri mai încolo.

Leah se ridică încet în picioare, cu faţa plină de sudoare. Ajunse la Rayford, mişcîndu-se parcă în reluare.

– O... să... murim, reuşi ea să îngaime.

– Noi nu, replică Rayford, recăpătîndu-şi suflul. Unde te doare? Arată-mi cu mîna.

Ea îşi arătă coastele, iar Rayford o apucă de subsuoară, îndreptîndu-se către maşină. Se uită printre flăcări, trecînd prin cai ca printr-o hologramă. Leah îşi ascunse faţa după umărul lui.

– Se află într-o altă dimensiune? Ce e asta?

– O viziune, răspunse el, pentru prima oară conştient că urmau să scape. Tsion a avut dreptate. Nu sînt de natură fizică.

Se aflau acum în mijlocul hergheliei. Rayford nu-i întrezărea capătul, simţindu-se ca un copil într-o mulţime de oameni mari. În cele din urmă, trecură de ultimul rînd de călăreţi şi văzură Roverul la treizeci de metri distanţă.

– Te simţi bine? întrebă el.

– Da, numai că visez, murmură ea. Cînd o să mă trezesc mîine, n-o să-mi vină să cred că toate astea s-au întîmplat cu adevărat. Nici acum nu îmi vine să cred!

Rayford arătă cu degetul la opt sute de metri spre vest, unde se auzea vuietul unui alt şir de cavalerie. Leah arătă în direcţia opusă, unde se aflau şi mai mulţi călăreţi. În spatele lor, mulţimea celor prin care tocmai trecuseră părea să se îndrepte spre casa lui Leah.

Urcară în maşină, iar Rayford o apucă direct pe strada ei, lucru pe care n-ar fi îndrăznit să-l facă mai devreme. Caii scoteau pe nări nori imenşi de fum negru şi galben, care îi îndepărtară pe cei de la Comunitatea Globală din cartier, mulţi dintre aceştia căzînd şi murind pe loc. În timp ce fumul se răspîndea în toată zona, oamenii ieşeau în goană din case, sufocîndu-se şi căzînd la pămînt. Ici şi colo, caii scoteau atît de multe flăcări încît puteau incinera case întregi.

– Aşteaptă aici, îi porunci Rayford, parcînd în faţa garajului lui Leah.

– Rayford! Nu! Hai să ne întoarcem!

El sări jos din maşină.

– Da, mă şi văd lăsînd baltă tot purcoiul ăla de bani...

– Te rog! strigă Leah după el.

Rayford trecu peste cîteva cadavre şi ajunse la garaj. Apucă geanta şi reuşi cu greu să şi-o arunce pe umăr. Mergînd prin fum şi prin flăcări, nu simţea şi nu mirosea nimic. Aruncă geanta în spatele Roverului şi trecu repede la volan. În timp ce demara, aruncă o privire spre Leah.

– Bine ai venit în Armata Pătimirilor, îi ură el.

Ea nu făcu decît să clatine din cap, ţinîndu-se încă de coaste.

Rayford sună la locuinţa de refugiu. Se întoarse spre Leah.

– Mai bine pune-ţi centura, o povăţui el.

*

Mac îi lăsă în urmă pe Fortunato şi pe cei din suita sa şi se dădu jos din avion pentru a urmări alimentarea. Asta îi permitea să supravegheze transferul de încărcătură. Abdullah deschise trapa calei şi un grup de camioane dotate cu macarale se apropiară pe pistă, urcară pe rampa de aluminiu şi pătrunseră în burta avionului. În timp ce Fortunato lua masa, 144 de computere şi mai mult de o tonă de hrană erau scoase pe furiş din Condorul 216 al Comunităţii Globale şi urmau să intre în posesia inamicilor acesteia înainte de apusul soarelui. „Genial, Abdullah, se gîndi Mac. Nimic nu se compară cu micul dejun cînd vine vorba să i se distragă atenţia Comandantului Suprem."

Buck se trezi în momentul în care Chloe răspundea la telefon.

– Cît e ceasul? mormăi el.

Ea i-l arătă. Indica 12.30.

– Şşşt, făcu ea. E tata la telefon.

– În bilet scria că el şi cu Leah...

Chloe îi mai spuse o dată să tacă.

– Afară? se miră ea. De ce?... Bine! Aşa o să fac... Tsion? Vorbeşti serios? Vrei să-l trezesc?... Bine, atunci, grăbeşte-te!

Închise telefonul.

– Buck, scoală-te!

– Ce? De ce?

– Hai! Tata vrea să-l trezeşti pe Tsion şi să te uiţi pe geam.

– Ce...?

– Mai repede! El şi cu Leah sînt pe drum încoace.

– La ce trebuie să ne uităm?

– La cele două sute de milioane de călăreţi.

– A început? Îi vezi?

– Adu-l încoace pe Tsion!

Odată ajunşi din nou la bord, Mac îl rugă pe Abdullah să fie atent la comenzi.

– Vreau să văd dacă Leon se apucă să discute chestii de strategie.

Verifică dacă uşa era bine încuiată, se aşeză, închise ochii şi dădu drumul instalaţiei de ascultare. Unul dintre asistenţii lui Fortunato încerca să-şi impresioneze şeful.

– Ce frumos va fi cînd va descoperi că Nicolae Carpathia nu e aici şi că sînteţi doar dumneavoastră în avion.

– Nu cumva tocmai te-am auzit referindu-te la Potentat doar cu nume...

– Îmi pare rău, Comandante. Voiam să spun Excelenţa Sa, Potentatul. Mi-ar plăcea să fiu acolo cînd Ngumo va descoperi că Potentatul Rehoboth nu doar ştie despre întîlnire, dar a şi fost invitat să ia parte la ea.

Celălalt asistent nu se lăsa nici el mai prejos.

– Care este rostul acestei călătorii, de vreme ce nu veţi face decît să-l puneţi la punct pe Ngumo?

– O întrebare pertinentă, observă Leon. Naivă, dar pertinentă. În primul rînd, e mult mai inteligent să o faci astfel. Nu e doar o insultă; e o insultă crasă. În pofida zîmbetelor şi a atitudinii noastre cordiale, nu va avea nici un dubiu în a-şi da seama că e vorba despre o palmă peste obraz. Nici vorbă de întîlnire cu Excelenţa Sa. Nici măcar o întîlnire în particular cu comandantul. Nu va primi nimic din ceea ce a cerut şi i se va spune că trebuie să se împace cu asta. Se putea face şi prin telefon, dar nu m-aş fi distrat la fel de bine. Oricum, este o misiune de construire a unei alianţe.

– Cu Rehoboth?

– Bineînţeles! Este crucial ca Excelenţa Sa să aibă încredere în potentaţii săi regionali. Încă alte cîteva călătorii la Bindura şi va garanta pentru loialitatea sa. Au apărut zvonuri privind un puci, însă sîntem absolut siguri de şase potentaţi, 90

la sută siguri de Rehoboth şi nu chiar atît de siguri în privinţa celorlalţi trei. Fie se vor alinia pînă în momentul rezolvării problemei Ierusalimului, fie vor fi înlocuiţi.

– Problema Ierusalimului?

– Nu mă dezamăgi. Ai lucrat alături de mine atîta timp şi nu ştii la ce mă refer cînd spun Ierus...?

– Cei doi martori.

– Ei bine, da... nu! Aşa li se spune de către rebeli. Iar ei înşişi îşi conferă nu ştiu ce nume biblic, copaci sau lumînări sau mai ştiu eu ce. Nu te folosi de terminologia lor. Pentru noi, ei sînt predicatori nebuni şi aşa mai departe.

Ultima replică le provocă asistenţilor un rîs nebun, ceea ce îi servi de minune drept pretext lui Leon pentru a se lansa într-o serie de comentarii pe care le considera amuzante. Dacă ar fi fost să te iei după lingăii lui, îşi subestimase talentul comic. Mac dădea din cap ascultînd absurdităţile emise de Leon şi de asistenţii săi, cînd Abdullah îl făcu să tresară cu o palmă pe piept.

Mac se îndreptă brusc de spate, ca şi cum ar fi fost lovit cu un prosop ud.

– Îmi pare rău, strigă Abdullah, dar uite! Uite! Oh! Era acolo!

– Ce? făcu Mac.

Avînd soarele în spate, strălucind din stînga, întinderea fără de nori din faţa lor părea un senin nesfîrşit. Mac nu văzu nimic şi se părea că, acum, nici Abdullah nu mai vedea nimic.

– Am văzut ceva, căpitane. Jur că am văzut!

– Nu mă îndoiesc că ai văzut. Ce era?

– N-ai să mă crezi dacă îţi spun! Abdullah avea încă ochii holbaţi. Se aplecă în faţă şi se uită în toate direcţiile.

– Pune-mă la încercare!

– O armată!

– Poftim?

– O armată de cavalerie, vreau să spun.

– Abdullah, nici măcar nu te uitai înspre sol.

– Nu te-aş fi trezit dacă aş fi văzut ceva la sol!

– Nu dormeam.

– Să văd cai la sol era ceva normal!

– Ai văzut cai în cer?

– Cai şi călăreţi.

– Nu sînt nici măcar nori.

– Ţi-am spus că n-ai să mă crezi.

– Cred că ţi se *pare* că ai văzut ceva.

– La fel de bine ai putea să mă faci mincinos.

– Asta niciodată. Fără îndoială, ţi s-a părut că ai văzut ceva. Nu dormeai. Sau dormeai?

– Adică sînt şi mincinos şi mai şi dorm în post?

Mac rîse.

– Dacă spui că ai văzut ceva, atunci te cred.

– Nu păreau a fi chiar două sute de milioane, dar...

– Ah, ai citit învăţăturile lui Tsion...

– Bineînţeles! Cine nu le-a citit?

Mac înalţă capul.

– Ai visat cu ochii deschişi, poate chiar aţipişeşi. Nu te uita aşa la mine. Vreau să spun că pentru un moment, avînd în minte şi mesajul doctorului Ben-Judah...

– Dacă vei continua aşa, căpitane, vei ajunge să mă jigneşti.

Mac îl bătu pe Abdullah pe umăr.

– Îmi pare rău, frate. Dar trebuie să recunoşti că e posibil.

Abdullah se feri de mîna lui Mac.

– Iar tu trebuie să recunoşti că este posibil ca eu să fi văzut într-adevăr cai şi călăreţi.

Mac zîmbi.

– Şi ce făceau? Se pregăteau pentru marea paradă?

– Căpitane! Mă insulţi!

– Haide, Abdullah! Tsion spune că respectivii cai şi călăreţi vin din iad, la fel ca lăcustele. De ce s-ar afla aici?

Abdullah păru dezgustat şi se întoarse.

– Crezi că fac intenţionat ca să te insult? întrebă Mac.

Nici un răspuns.

– Chiar crezi asta?

Abdullah continua să rămînă tăcut.

– Acum ai să pui botul.

– Nu îmi stă în obicei să pun botul.

– Ei bine, replică Mac, deşi nu îţi stă în obicei, văd că te pricepi destul de bine.

– Dacă a pune botul înseamnă a fi supărat pe cineva despre care credeai că îţi este frate şi prieten, atunci, da, am pus botul.

Mac izbucni în rîs.

– Ai pus botul? Pot să îţi spun Bot? Iată-l pe fratele şi prietenul meu, Bot!

Şi, înainte ca Mac să poată clipi, caii şi călăreţii întunecară cerul. Abdullah greşi comenzile, iar avionul se ridică aproape vertical în sus, lipindu-l pe Mac de scaun. Auzi zgomote şi căzături în avion, apoi pe Leon ţipînd.

Tocmai cînd Mac îşi dădu seama că va regreta faptul că nu-şi pusese centura de siguranţă, Abdullah redresă excesiv avionul şi acesta o luă brusc în jos. Mac se izbi de tavan din plin, întorcîndu-şi faţa exact la timp pentru a recepţiona şocul cu partea din stînga a capului. Manşele săriră cu violenţă, sfîşiindu-i pielea şi găurindu-i urechea. Sîngele ţîşni pe parbriz şi pe bord.

Abdullah reuşi în cele din urmă să controleze avionul şi acum stătea privind drept în faţă.

– N-am făcut asta ca să îmi iau revanşa, rosti el, cu glas tremurînd. Dacă tu n-ai văzut ceea ce eu era cît pe aci să lovesc, îmi pare foarte rău şi sper că nu eşti foarte grav rănit.

– I-am văzut cum te văd şi cum mă vezi, răspunse Mac, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul. Nu mă voi mai îndoi niciodată de tine. Trebuie să opresc hemoragia asta. Dacă îi mai

vezi, nu mai încerca să îi eviţi. Menţine cursul. Plutesc pur şi simplu în spaţiu. N-o să-i lovești.

– Îmi cer scuze. A fost ceva instinctiv.

– Înţeleg.

– Eşti bine, căpitane?

– Nu în totalitate, dar nu e decît ceva superficial, sînt sigur de asta.

– Bine, spuse Abdullah. Se apucă să imite o stewardesă: Trebuie să aveţi tot timpul pusă centura de siguranţă cît vă aflaţi în scaunul dumneavoastră, chiar şi atunci cînd lumina scaunului dumneavoastră este stinsă.

Mac făcu ochii mari.

– Acum pui *tu* botul? se miră Abdullah.

Mac se ridică în picioare şi ajunse la uşă exact în clipa în care cineva bătu în ea din partea cealaltă.

Buck îşi ceru mii de scuze faţă de Tsion, explicîndu-i despre ce era vorba.

– Leah s-a dus cu Rayford la ea acasă fiindcă voia să o ajute să ia ceva de acolo, şi tocmai ne-au sunat să ne spună să ne uităm pe geam.

Tsion, cu părul în neorînduială, îşi puse un halat pe el şi se duse după Buck pe scări în jos. Chloe, care era cu Kenny în braţe, stătea în faţa ferestrei dinspre vest.

– Poate ar trebui să stingem luminile, sugeră ea. Nu văd nimic.

– După ce trebuie să ne uităm? întrebă Tsion.

– După cei două sute de milioane de călăreţi, răspunse ea.

Tsion alergă în partea din faţă a casei şi dădu la o parte draperia.

– Nu m-ar deranja dacă Dumnezeu ar amîna cu cîţiva ani Întoarcerea Sa în Slavă, mărturisi el. Probabil că e înnorat afară. Nu e nici o stea. Unde e luna?

– Aici, în spate, răspunse Buck.

– Nu-mi vine să cred că Rayford a vorbit serios, zise Tsion, întorcîndu-se lîngă Buck şi Chloe.

– Era foarte surescitat, observă Chloe. Speriat, chiar.

Buck se duse la uşa din spate şi se uită spre est, unde orizontul se umplea de o lumină roşiatică.

– Mă întreb dacă asta e, strigă el.

– Ceva arde undeva, rosti Tsion, cu oboseală în glas. Dar casa doamnei Rose nu e oare în direcţia cealaltă?

– Cred că am să iau maşina şi am să mă îndrept într-acolo, să văd dacă pot vedea ceva, îi anunţă Buck.

Era limpede că lui Chloe nu îi plăcea ideea.

– Hai mai bine să aşteptăm. Nu merită riscul. S-ar putea să fie doar un incendiu.

Sună telefonul. Chloe îl aşează pe Kenny în braţele lui Buck şi se grăbi să răspundă.

– Nu, tată, zise ea. Poate a izbucnit un incendiu la est... Eşti sigur că a început?... Uite, vorbeşte cu Tsion.

De îndată ce Mac descuie uşa de la cabină, Leon năvăli înăuntru, cu părul şi cu hainele răvăşite, transpirat tot.

– N-a fost decît o mică turbulenţă, zise Mac.

– Turbulenţă?! Ce e cu fumul ăsta, cu mirosul ăsta? Unul dintre oamenii mei s-a prăbuşit, iar Karl spune că unul dintre oamenii *lui* şi-a pierdut cunoştinţa! Trebuie să aterizăm, omule! Ne vom sufoca! Iar dumneata sîngerezi!

Mac îl urmă în salon, unde unul dintre asistenţii lui Leon îi masa spasmodic pieptul celuilalt. Karl ţipă din bucătărie:

– O să murim cu toţii!

Leon îşi puse o batistă la gură, tuşind şi pufnind.

– Sulf! De unde vine? E otrăvitor, nu? O să ne omoare?

Mac nu simţea nimic. Ar fi putut să verifice panoul de control, dar Condorul avea senzori de fum ultrasensibili şi nici unul nu se declanşase. Mac ştia că ar fi fost bătător la ochi dacă el nu ar fi avut nici o problemă. Aşa că îşi acoperi gura.

– O să dau la maximum sistemul de aerisire, îi anunţă el, în timp ce Karl îşi cără angajatul care leşinase afară din bucătărie. Duceţi-i pe cei doi în cuşete. Există suficiente rezervoare de oxigen pentru fiecare.

– Nu putem ateriza undeva? întrebă Leon.

– Voi verifica.

– Mai repede!

Se întoarse în viteză în cabină şi încuie uşa.

– Ce se întîmplă? se miră Abdullah. Pierzi o groază de sînge.

– Eu sînt bine, îl linişti Mac. Caii aceia au puteri chiar şi aici, în interiorul unei cabine presurizate. Toţi inhalează sulf, tuşesc, se sufocă, îşi pun măştile de oxigen, leşină. Leon vrea să aterizăm.

– Ar trebui să ne îndreptăm direct spre Johannesburg, arătă Abdullah, ajutîndu-l pe Mac să verifice fiecare cadran de semnalizare. Ceea ce le face lor rău nu vine din acest avion. Nu s-ar simţi deloc mai bine la sol.

– Ar putea măcar să primească asistenţă medicală.

Abdullah se uită la Mac.

– Şi tu la fel, dar dacă sînt atacaţi de cei două sute de milioane de călăreţi, n-o să-i salveze nici o pilulă.

– Care e timpul estimativ de sosire?

– Cîteva ore.

Mac clătină din cap, gemînd uşor din cauza rănilor.

– Va trebui să aterizăm, altfel Leon îşi va da seama că sîntem invulnerabili.

Abdullah arătă spre manşă, Mac preluă comanda, iar Abdullah îşi scoase hărţile din geanta de zbor.

– Trebuie să ajungă dintr-un minut în altul, spuse Tsion, după ce vorbi la telefon cu Rayford. A început urgia de foc, de fum şi de sulf. Nu mă aşteptam la asta, dar călăreţii sînt vizibili, cel puţin pentru unii. Rayford şi doamna Rose i-au văzut. Iar necredincioşii sînt nimiciţi.

Buck dădu drumul la televizor.

– SOS! SOS! auzi Mac prin staţia radio.

– Aici Condor 216, comunică!

– SOS! Pilotul meu a murit! Mă sufoc! Cabina e plină de fum! Ah! Mirosul! Nu văd nimic! Ne prăbuşim!

– Dă-mi locaţia voastră!

Dar tot ce mai auzi Mac fu un suspin de descurajare. Era ca în ziua Înălţării la Cer, numai că acum urmau să fie afectate avioanele piloţilor necredincioşi, poate o treime dintre ele.

Frecvenţa se umplu de apeluri SOS. Mac se simţea neajutorat. Era şi el destul de ameţit. Schimbă frecvenţa pe un post de radio de ştiri.

– Nimeni nu a găsit pînă acum vreo explicaţie pentru aceste incendii, pentru valurile de fum şi de sulf care au ucis mii de oameni pe tot globul, spunea crainicul. Echipe de medici profesionişti, specializaţi în urgenţe, lucrează din greu pentru a determina cauza acestor calamităţi. Îl avem alături de noi pe şeful Agenţiei pentru Situaţii de Urgenţă a Comunităţii Globale, doctorul Jurgen Haase.

– Dacă ar fi vorba doar de cazuri izolate, le-am putea pune pe seama unui dezastru natural, erupţia unei surse naturale de gaze, de exemplu. Dar pare să fie un fenomen general, iar fumul este, fără îndoială, letal. Îi somăm pe cetăţeni să folosească măşti de gaze şi să colaboreze pentru stingerea incendiilor spontane.

Crainicul întrebă:

– Care este mai periculos, fumul negru sau cel galben?

Haase răspunse:

– La început am crezut că fumul negru era emanat de incendii, însă el pare să acţioneze independent. Poate fi letal, însă fumul galben are miros de sulf şi ucide instantaneu.

Reporterul anunţă că tocmai a primit un comunicat şi păru îngrozit.

– Deşi în anumite zone restrînse nu s-a semnalat nici foc, nici fum, nici sulf, în alte regiuni numărul victimelor este în continuă creştere, fiind acum de ordinul a sute de mii. Exce-

lenţa Sa, Potentatul Nicolae Carpathia al Comunităţii Globale, se va adresa omenirii prin intermediul radioului, al televiziunii şi al internetului în următoarea jumătate de oră.

Abdullah îi puse lui Mac o hartă sub nas.

– Ne aflăm la distanţă egală de două aeroporturi unde pot ateriza avioane de mari dimensiuni, Addis Abeba şi Khartoum.

– Să decidă Leon, replică Mac. El vrea să aterizăm.

Abdullah preluă din nou comanda, iar Mac ieşi din cabină, descoperind că Leon vorbea la telefon. Mac apucă un prosop din bucătărie, îl umezi şi îl lipi de ureche. Mai duse o cîrpă în cabină, pentru ca Abdullah să poată şterge geamul şi panoul de control.

– Un moment, Excelenţă, spuse Leon, mă cheamă căpitanul... Da, o să-l întreb! Leon acoperi receptorul cu palma. Excelenţa Sa vrea să ştie unde sîntem.

– Deasupra Mării Roşii. Putem fie să...

Leon îi făcu semn cu mîna să tacă şi îi raportă lui Carpathia. Îi întinse telefonul lui Mac.

– Potentatul vrea să vorbească cu dumneata.

– Care e planul vostru, căpitane?

Mac îi prezentă opţiunile.

– N-aţi putea să vă întoarceţi fie la Mecca, fie undeva în Yemen?

– Acolo nu există nici o pistă capabilă să suporte un avion de asemenea dimensiuni, domnule.

– Addis Abeba e acolo unde înainte era Etiopia, observă Carpathia, ca pentru sine.

– Corect, încuviinţă Mac. Iar Khartoum este în fostul Sudan.

– Mergeţi acolo. Îl voi contacta pe Potentatul Rehoboth în Africa de Sud – la Johannesburg şi îl voi asigura că oamenii săi din Sudan au tot ce le trebuie. Dacă vei putea după aceea să duci călătoria pînă la capăt, ar fi extrem de util pentru cauză.

– Pot să întreb cum sînt lucrurile pe acolo?

– Aici? Am pierdut zeci de oameni, iar mirosul este îngrozitor. Sînt convins că avem de a face cu un atac chimic, dar nu m-ar mira dacă opoziţia ar pretinde că de fapt totul are nu-ştiu-ce cauză supranaturală.

– Nici pe mine... domnule.

– Cuplul de la Ierusalim vorbeşte deja despre asta.

– Ce aţi spus, domnule?

– Aşa le spun eu mai nou. Îţi place?

Mac nu răspunse. Oamenii mureau pe întreg cuprinsul planetei, iar Carpathia făcea jocuri de cuvinte.

– Profită, fără îndoială, de ceea ce se întîmplă, continuă Carpathia. Asta nu face decît să-mi uşureze treaba. Va veni şi ziua lor, iar lumea îmi va fi recunoscătoare pentru asta.

Buck stătea în faţa televizorului alături de Tsion şi de Chloe, aşteptîndu-i pe Rayford şi pe Leah. Văzură imagini filmate în ţări în care era zi, cu incendii, cu valuri de fum, cu oameni care se sufocau şi leşinau. Enorm de multă panică.

Sună telefonul. Era Mac, care îl căuta pe Rayford. Buck îl puse la curent cu noutăţile şi ascultă cu gura căscată povestea lui Mac şi a lui Abdullah. Mac îi spuse despre porecla găsită de Carpathia pentru cei doi martori.

– O să apară în curînd la televizor, îl anunţă Buck. O să-i transmit lui Rayford să te sune.

Rayford şi Leah sosiră chiar în momentul în care era anunţat discursul lui Carpathia. Armata Pătimirilor stătea în faţa televizorului, urmărind istoria cosmică. Tsion se ridică în picioare şi făcu un pas, în timp ce Nicolae Carpathia privea solemn în cameră. Potentatul se întrecu pe sine în paternalism, dînd asigurări maselor îngrozite că „situaţia va fi în curînd sub control. Am mobilizat toate resursele. Totodată, îi rog pe cetăţenii Comunităţii Globale să raporteze orice activitate suspectă,

cu precădere fabricarea şi transportul de substanţe nocive. Din păcate, avem motive să credem că acest masacru de vieţi nevinovate este pus la cale de către opozanţii religioşi pe care pînă acum i-am protejat. Deşi nu fac decît să ne atace, le-am apărat de fiecare dată dreptul de a avea opinii şi credinţe diferite. Şi totuşi, ei continuă să se raporteze la Comunitatea Globală ca la un inamic. Îşi arogă dreptul de a practica un cult intolerant, îngust şi fanatic, care îi exclude pe toţi cei care nu îl îmbrăţişează. Avem dreptul de a duce o viaţă sănătoasă, în pace şi în libertate. Deşi voi rămîne întotdeauna un pacifist, mă angajez să salvez lumea de acest cult, începînd cu acest Cuplu de la Ierusalim, care, chiar în aceste momente, îşi manifestă lipsa oricărui regret pentru imensa pierdere de vieţi omeneşti care a urmat acestui atac.

– Ştii, reflectă Tsion, stînd pe marginea canapelei lîngă Chloe, va trebui să cer iertare pentru bucuria pe care o voi simţi cînd acestui om îi va suna ceasul.

Carpathia prezentă o imagine în care Ilie şi Moise predicau la Zidul Plîngerii. Vorbeau la unison, pe un ton înalt, ameninţător, care ajungea fără amplificare pînă departe de Muntele Templului.

Cuvintele le erau transcrise în josul ecranului.

– Vai de duşmanii Dumnezeului Preaînalt! spuneau ei. Vai de netrebnicii care şi-au ridicat pumnul către Creatorul lor şi acum îi îndură mînia! Vă conjurăm, şerpi şi vipere, să priviţi chiar şi această năpastă ca fiind mai mult decît o judecată! Da, cu toate astea, nu e decît o altă încercare a lui Dumnezeu, care şi-a pierdut răbdarea, de a vă face să vă întoarceţi în dragostea lui. Nu va mai fi timp pentru voi. Trebuie să-i ascultaţi cu smerenie chemarea, să vedeţi că El este cel care vă iubeşte. Întorceţi-vă la Dumnezeul părinţilor voştri cît mai este încă timp. Căci va veni şi ziua cînd timp nu va mai fi!

Carpathia reveni în imagine, cu un zîmbet condescendent.

– Va veni şi ziua aceea, prieteni, cînd aceştia doi nu-şi vor mai răspîndi otrava. Nu vor mai preschimba apa în sînge, nu vor mai opri ploaia din nori şi nu vor mai trimite calamităţi peste Ţara Sfîntă şi peste restul globului. Mi-am îndeplinit promisiunile făcute în cadrul negocierilor cu ei de luni de zile, permiţîndu-le anumitor dizidenţi să rămînă nepedepsiţi. Şi iată cum am fost răsplătit! Iată cum mi-au mulţumit pentru generozitatea mea! Însă generozitatea se opreşte aici, dragi cetăţeni. Răbdarea şi fermitatea voastră vor fi răsplătite. Va veni ziua în care vom trăi într-o singură lume, într-o singură credinţă, într-o singură mare familie a omului. Vom trăi într-un tărîm miraculos al păcii şi al armoniei, în care nu vor mai fi războaie, vărsări de sînge ori moarte. În acelaşi timp, vă rog să acceptaţi cele mai sincere condoleanţe din partea mea pentru pierderea celor dragi. Moartea lor nu va fi fost în zadar. Puneţi-vă în continuare toată încrederea în idealurile Comunităţii Globale, în principiile păcii şi în spiritul unei credinţe universale care îmbrăţişează pe adepţii oricărei religii, chiar şi pe aceia care acum ni se opun. Peste doar cîteva luni, vom sărbători şi ne vom bucura chiar în oraşul în care acum predicatorii ne sfidează şi ne ameninţă. Vom aplauda dispariţia lor şi ne vom trezi într-o lume fără suferinţă, fără boală sau moarte. Păstraţi-vă încrederea şi aşteptaţi acea zi. Şi, pînă în momentul în care mă voi adresa din nou vouă, vă mulţumesc pentru loialitatea pe care o arătaţi Comunităţii Globale!

Două ambulanţe echipate cu ultimul răcnet în materie de tehnologie medicală aşteptau la capătul pistei principale de aterizare din Khartoum. Cu prosopul ud la ureche, Mac îl ajută pe Abdullah să deschidă uşa şi să coboare scara, în timp ce Leon şi Karl se precipitau să iasă, fiecare avînd alături un asistent rănit şi lăsînd fiecare la bord cîte un camarad ucis. Echipele de urgenţă, avînd măşti de gaze şi echipament de

protecție, urcară în viteză la bord, cărînd cutii de metal. Mac și Abdullah stăteau în picioare pe pistă, refuzînd orice asistență, pînă în momentul în care urmau să fie îngrijiți toți ceilalți. Ceilalți patru erau tratați în ambulanțe. Curînd, cei de la Urgențe ieșiră din avion și apoi se suiră la loc cu paturi rulante. Ieșiră de acolo cu ambele victime acoperite din cap pînă în picioare cu cearșafuri.

Fortunato stătea în picioare, fără haină pe el, lîngă o ambulanță, cravata fiindu-i în dezordine, iar cămașa plină de sudoare. Se frecă la ochi, respirînd greu.

– Niște măsuri de precauție? îi întrebă el pe cei de la Urgențe, în timp ce victimele trecură pe lîngă el.

Aceștia clătinară din cap.

– Nu sînt...

– Ba sînt, zise cineva. Asfixiați.

Leon se întoarse spre Mac.

– Îngrijește-ți rana aia și verifică avionul în amănunt. Nu ne mai putem permite încă un episod ca ăsta.

Mac avea trei răni deschise la cap, o rană adîncă la gît, pentru care fu nevoie de douăzeci de copci și o ureche aproape smulsă, pentru care fu nevoie de încă patruzeci.

– O să doară îngrozitor cînd se va duce efectul calmantului, i se spuse.

Doi tineri erau morți, alți patru pasageri grav răniți, iar lumea era în plin haos. Mac decise că va suporta durerea.

Rayford stătea în sufrageria locuinței de refugiu, la orele mici ale dimineții, pe cînd ceilalți se îndreptau clătinîndu-se spre paturile lor. Intrase șchiopătînd în casă în spatele lui Leah, udă, înghețată și cu dureri peste tot. Își putea imagina ce dureri resimte, după ce intrase în ea în plină viteză. Grija și promptitudinea celorlalți, chiar și în timpul discursului lui Carpathia, îl mișcaseră pînă la lacrimi. Erau cu adevărat frații

şi surorile sale întru Hristos şi n-ar fi putut să supravieţuiască fără ei.

După ce ascultară povestea lui Rayford şi al lui Leah şi îi mulţumiră lui Dumnezeu pentru bani, Tsion dezvăluise o parte din ceea ce urma să transmită a doua zi. Părea intrigat mai ales de faptul că toţi credincioşii puteau vedea caii şi călăreţii, iar victimele – nu. Chiar şi la televizor, oamenii erau arătaţi zvîrcolindu-se ca muşcaţi de şarpe, înconjuraţi de nori de fum şi arşi de vii, în ceea ce păreau să fie fenomene de combustie spontană.

– Mi-am imaginat călăreţii ca pe o unică mare armată, mărturisi Tsion, şi poate că aşa va şi fi, la un moment dat. Dar, pînă acum, se pare că au fost trimişi în mai multe locaţii. Cît va mai dura asta, nu ştiu. Sincer, sînt dezamăgit că nu i-am văzut încă.

În cele din urmă, în încăpere rămaseră doar Rayford şi Chloe.

– Mergem la culcare, tată? întrebă ea în final.

– Imediat. Trebuie să mă liniştesc. Ştii, n-a fost tocmai o zi obişnuită. N-am mai văzut aşa ceva. Şi n-aş mai vrea să văd vreodată.

Chloe trecu în spatele lui şi îi masă umerii şi ceafa.

– Trebuie să te odihneşti, îl sfătui ea.

– Ştiu.

O luă de mînă.

– O să fiu bine. Du-te şi dormi ca să poţi să te ocupi de copil după aceea.

Stînd în întuneric, Rayford trecu în revistă evenimentele ultimelor zile. Întrebarea sa fusese cît vor mai putea să îndure. Acesta era doar începutul şi nu-şi putea imagina cum vor putea trece peste următorii cîţiva ani. Va pierde şi mai mulţi camarazi, într-un ritm din ce în ce mai rapid.

Furia nu i se potolise, dar, într-un fel sau altul, reuşise să o ascundă undeva în creierul său, pe o poliţă înaltă, în spatele

unei cuşti de căţel. Dorindu-şi în continuare privilegiul de a fi folosit la nimicirea lui Carpathia, trebuia să admită că era recunoscător pentru ceea ce văzuse în noaptea aceea. Nu mai putea nega prezenţa în forţă lui Dumnezeu în decursul acestei perioade. Să stai faţă în faţă cu acei călăreţi ai Apocalipsei, să treci prin ei în deplină siguranţă...

Oare călăreţii erau la rîndul lor incapabili să-i vadă pe credincioşi? Fără îndoială, ca şi lăcustele demonice, erau uneltele lui Satan şi ar fi ucis mai degrabă credincioşi, decît duşmani ai lui Dumnezeu.

De asemenea, Rayford încă nu ştia ce să creadă despre Leah. Era o fiinţă greu de ghicit. Avea ceva în ea care părea a fi mai tineresc şi mai naiv decît vîrsta ei propriu-zisă. Trecuseră împreună printr-o încercare teribilă; totuşi, imaginea pe care şi-o făcuse despre ea, ca fiind prea colerică şi prea insistentă, nu se schimbase. Fusese mişcat de povestea mîntuirii ei şi nu se îndoia de sinceritatea ei. Oare era ceva misogin în faptul că era deranjat de francheţea ei? Ar fi fost oare altceva dacă ar fi fost vorba de un bărbat? Speră că nu.

Rayford făcu inventarul rănilor sale. Avea nevoie de încă un duş lung şi fierbinte. Un deget de la picior îi pulsa şi era posibil să şi-l fi rupt. Îl durea genunchiul stîng, la fel ca înainte de operaţia suferită în facultate. Se lovise la cotul stîng. Un deget era scrîntit. Simţea o durere la ceafă. Însă cel mai rău era că mergea pe patruzeci şi şase de ani. A te izbi de cineva în viteză şi a te prăbuşi la pămînt ar fi putut forma mai degrabă programul zilnic al unui puşti de nouă ani.

Ajuns aici cu gîndurile, fu răvăşit de amintirea fiului său. Raymee avea doisprezece ani cînd dispăruse odată cu Înălţarea la Cer. Deşi Rayford reuşise în bună măsură să-şi înfrîneze tendinţa de a-l plînge, Raymie era întotdeauna acolo, la marginile conştiinţei sale. Se simţea vinovat pentru timpul pierdut, pentru timpul pe care nu apucase să-l petreacă împreună cu fiul

său. Amintirile momentelor petrecute împreună îi puseră un nod în gît.

Rayford se lăsă să alunece de pe canapea şi se puse în genunchi, mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru Irene şi pentru Raymie, recunoscător că fuseseră scutiţi de această existenţă chinuită. De asemenea, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru Amanda, de care apucase să se bucure atît de puţin timp, dar care fusese un dar la fel de preţios de la El. Chloe, Kenny, Buck, Tsion, Mac, David, Bruce, Ken... toţi îi răsăriră în minte şi îi aduseră în suflet emoţie, regret, gratitudine, grijă, speranţă.

Rayford se rugă lui Dumnezeu să facă din el acel comandant al Armatei Pătimirilor pe care El îl voia. Şi nutrea încă speranţa că în asta va fi inclusă şi şansa de a se afla în preajma lui Nicolae Carpathia la trei ani şi jumătate de la începutul Pătimirilor, adică la doar trei luni de momentul prezent. Şi Carpathia tocmai anunţase unde urma să se afle în acel moment.

Mac era bucuros că Abdullah supraveghea operaţiunea de dezinfectare şi inspecţia avionului. Capul îi zvîcnea. Mai avea încă de zburat, dar urma să se bazeze pe Abdullah mai mult ca niciodată.

Toată lumea, inclusiv el, părea surescitată, aşteptîndu-se ca dintr-o clipă în alta să se mai întîmple ceva rău. Mac se trezi că tresare la orice mişcare din cîmpul periferic al vederii sale, gata să-i vadă din nou pe giganticii cai şi călăreţi. Abdullah părea la fel de frămîntat.

În pofida traumei pe care o suferise, Fortunato părea să fie nerăbdător să plece din nou la drum. Karl era deosebit de agitat: ba plîngea, ba se tot plimba de colo-colo. În timp ce Mac şi Abdullah îndeplineau operaţiunile de rutină de dinainte de decolare, Fortunato era condus în strălucitorul terminal al aeroportului din Khartoum. Apăru de acolo îmbrăcat în haine noi, părînd să fi făcut şi duş şi arătînd mult mai bine. Avea în

continuare fruntea înnegurată de griji. Se opri lîngă carlingă pentru a se asigura că atît Mac, cît şi avionul, sînt gata de zbor.

– La primul miros neplăcut, vreau ca acest avion să coboare la sol, porunci el.

La ora unu după-amiaza, în Noul Babilon, David Hassid se opri în sfîrşit pentru puţin timp din activitatea pe care o presupunea situaţia aceasta de urgenţă. Ajutase la transportarea cadavrelor la morgă şi îi dusese pe bolnavi în camerele de spital. Nu văzuse ce pagube provocase catastrofa, dar puse imediat lucrurile cap la cap văzînd că reporterii vorbesc despre decese cauzate de foc, de fum şi de sulf. Nu fusese afectată nici măcar o zecime dintre angajaţii Comunităţii Globale, dar totuşi muriseră sute de oameni. Ştia că fraţii lui din Statele Unite, cel puţin Rayford şi un membru nou al Armatei Pătimirilor, îi văzuseră pe călăreţi. Se simţi mai bine gîndindu-se că nu fusese el singurul credincios care nu îi văzuse.

Lui David îi era cumplit de dor de Annie. N-o mai văzuse din momentul în care sunase prima alarmă, care îi trimisese pe toţi angajaţii la sarcinile lor în caz de urgenţă prestabilite. Nu reuşi să dea de ea la telefon sau pe calculator şi nimeni n-o văzuse. Sarcina ei în caz de urgenţă era să formeze nişte coduri de securitate la panoul de control care asigura hangarul. Odată făcută treaba, trebuia să se ocupe de întreg personalul din departamentul lui David. Hangarul fusese securizat, dar David fu nevoit să verifice el însuşi starea fiecărui membru al personalului.

Era o muncă îngrozitoare. Din cei 140 de oameni care se aflau sub comanda sa, zece erau morţi, doi se asfixiaseră şi primeau îngrijiri, iar unul dispăruse: Annie. Trei dintre cei morţi fuseseră aparent cuprinşi de combustie spontană. Ocupîndu-se de această misiune oribilă, David ajunse la o concluzie. Dacă s-ar dovedi că Annie supravieţuise, urma să facă publice sentimentele pe care le nutreau unul pentru celălalt. Urma chiar să ia iniţiativa de a îi obţine transferul, conform politicii

de cadre, pentru ca nici unul dintre ei să nu aibă de suferit atunci cînd povestea avea să se afle.

Imediat după ce își definitivă raportul, David trecu pe lîngă zeci de angajați care se adunaseră în mici grupuri, plîngînd, vorbind și jelindu-i pe cei morți. Păreau pregătiți să se roage, să-L primească pe Dumnezeu. Însă el nu se simțea pregătit să-și rişte pielea și, implicit, potențialul folos pe care îl putea reprezenta pentru cauză.

Datorită poziției sale, David putea obține o legătură cu unitatea lui Annie. Ea nu era acolo. Disperat, se îndreptă cu pași mari spre marele hangar și introduse codurile necesare pentru a dezactiva instalația de securitate care ținea hangarul etanș. Imensele uși glisante se dădură la o parte și ieșiră la iveală cavernoasele vintre ale hangarului, care păreau încă și mai mari acum că nava-amiral a flotei aeriene era plecată în misiune. Elicopterele și planoarele nu erau suficient de mari pentru a umple clădirea.

David deschise birourile lui Annie, ale lui Mac și ale lui Abdullah și aprinse luminile. Nimic. Însă atunci auzi o bătaie ritmică. Venea din camera de serviciu din celălalt colț al structurii. Își dădu curînd seama că bătăile erau în alfabetul Morse. Cineva transmitea un SOS. David o rupse la fugă.

Camera de serviciu era dublu izolată și blindată. Fusese prima oară cînd Annie securizase hangarul. Poate că nu știa că respectiva cameră de serviciu se încuia singură din interior și era ultimul loc în care și-ar fi dorit cineva să se afle în momentul în care întreaga clădire era etanșeizată automat. Odată camera încuiată, comunicarea cu exteriorul devenea imposibilă. Nici telefonul și nici măcar telecomanda centrală nu puteau trece prin blindaj. Pentru a ieși, trebuia ca mai întîi să se știe că este cineva înăuntru.

David ajunse la ușă.

– Cine-i acolo? strigă el.

– David! veni răspunsul surescitat al lui Annie. Scoate-mă de aici!

– Slavă Domnului, exclamă el, descuind uşa.

Ea se aruncă în braţele lui, strîngîndu-l atît de tare încît de-abia mai putu respira.

– Ei, aşa-i c-am mai învăţat ceva azi despre încăperea asta de serviciu? glumi el.

– Credeam că o să rămîn aici pe veci! murmură ea. Am verificat totul şi am început să formez codurile neştiind că uşile se închid din interior. Mai am încă oameni din echipa ta de verificat.

– Am făcut-o deja.

– Bine! Mulţumesc pentru că m-ai avertizat în legătură cu încăperea asta de serviciu.

– Îmi pare rău! Mă simt atît de uşurat că te-am găsit.

– *Tu* eşti cel care se simte uşurat? M-am speriat de moarte. M-am gîndit că o să-ţi ia zile întregi pînă să-ţi treacă prin cap să cauţi aici.

David observă că Annie era cu adevărat supărată pe el.

– De fapt, era de datoria lui Mac să te informeze...

Annie se uită pieziş la el.

– Să nu-mi spui că eşti genul care dă vina pe alţii. Era un lucru foarte important pe care trebuia să mi-l spui.

El nu mai avea argumente.

– Deci care a fost problema? Încă o alarmă falsă?

– Chiar nu ştii?

– De unde să ştiu, David? făcu ea. Am văzut că oamenii alergau şi am auzit că respirau greu. Atunci a sunat alarma. Am venit direct aici.

– Hai cu mine, îi zise el.

Se aşezară la biroul ei, iar el îi povesti totul.

– Aş fi putut să dau şi eu o mînă de ajutor, replică Annie. Acum o să par o laşă, din cauza ta.

– Am crezut că înnebunesc cînd am văzut că nu eşti nicăieri, şopti David. Credeam că ştiu ce însemni pentru mine.

– Credeai?

– M-am înşelat. Ce pot să spun? Am nevoie de tine. Te iubesc! Vreau să ştie toată lumea.

Ea clătină din cap şi îşi întoarse privirea.

– Atît de mult mă iubeşti, încît m-ai lăsat să mă încui acolo.

Acum David era cel furios.

– Ai citit manualul de utilizare, aşa cum aveai datoria să o faci? Acolo scrie clar.

– Bănuiesc că voi primi o mustrare.

– Probabil! Nu va fi uşor de ascuns faptul că eu am făcut treaba în locul tău.

– Măcar atît să faci şi tu, răspunse ea.

David se străduia să-şi spună că proasta ei dispoziţie se datora claustrofobiei şi frustrării.

– Te iubesc chiar şi atunci cînd eşti cu fundul în sus, rosti el.

– Ce generos eşti!

El ridică din umeri şi apoi înălţă mîinile în semn de capitulare.

– Trebuie să mă întorc. Pînă nu ne facem publică relaţia, nu e bine să fim văzuţi împreună. Şi încă ceva: trebuie să raportez unde erai.

– Mi se pare cinstit.

David clătină din cap şi se ridică.

– Cineva ar fi trebuit să îmi spună, stărui Annie.

El nu se uită la ea.

– Am înţeles.

– Spun doar, încercă ea să-i explice, că eu sînt cea care ar putea să fie scoasă din post şi trimisă în altă parte. Ştii ce ar însemna asta.

David o privi din nou.

– Acum zece minute mi-ar fi plăcut să aud asta. Ar fi însemnat că ne putem face publică relaţia şi că putem petrece mai mult timp împreună.

Îşi dădu seama că o rănise.

– Iar acum? întrebă ea.

– Cum am spus, te iubesc chiar şi cînd eşti...

– Cunoşti preţul, David. Vreau ceea ce vrei şi tu, dar oare aşa e mai bine pentru Armata Pătimirilor?

– Lipsit de tine, nu cred că aş fi de mare folos Armatei Pătimirilor.

– Păi, cine mai are acces ca tine la ofiţerii superiori ai Comunităţii Globale?

– Ştiu. Deci, ne iubim iarăşi sau...?

Annie veni spre el şi se luară în braţe.

– Îmi pare rău, şopti ea.

– Şi mie.

10

Mac nu mai fusese la Johannesburg de la marele cutremur al Mîniei Mielului. Din avion, semăna cu Noul Babilon. Aeroportul reconstruit servea ca nod internațional de transport. Palatul Potentatului regional Rehoboth le găzduia pe cele șapte neveste ale acestuia, alături de copii și de nepoți, precum și de servitori și de personal auxiliar.

Mac își simțea partea din stînga a capului de două ori mai mare decît cea din dreapta, iar la fiecare bătaie a inimii simțea în răni convulsii dureroase. Pînă și simpla fixare a căștilor pe urechi era un chin, încercînd să împiedice plasticul să apese prea tare pe cusături.

După aterizare, Mac și Abdullah trebuiau să deschidă ușa și să coboare scara. Apoi puteau să părăsească avionul, să se retragă în cușetele lor sau să rămînă în cabină, cu condiția să nu deranjeze întîlnirea. Karl și asistentul său urmau să rămînă la bord pentru a servi masa. Mac îi spuse lui Leon că el și cu Abdullah vor rămîne și ei, cel mai probabil în cușetele lor. Bineînțeles, rămaseră în cabină, unde Mac îi ascultă pe Leon și pe unicul asistent pe care acesta îl mai avea.

– Clancy, începu Leon, vreau să-l suni pe Ngumo la casa unde sînt cazate VIP-urile. Se vede acolo, la capătul aeroportului. Uite numărul. Probabil că nu va răspunde el în persoană, dar, pentru orice eventualitate, să pui aparatul pe difuzor ca să aud și eu.

Lui Mac i-ar fi plăcut să poată lua notiţe, dar nu îşi permitea să riște să fie prins cu ele asupra lui. Va trebui să-şi amintească pur şi simplu cît de mult putea din ce auzea, ceea ce nu era o sarcină uşoară, dată fiind durerea care nu îi dădea pace. Îl auzi pe Clancy formînd încet numărul. Îi răspunse o femeie în vîrstă.

– Sînt secretara domnului Mwangati Ngumo. Cu ce vă pot fi de folos?

– Da, doamnă, mulţumesc! Mă numesc Clancy Tiber şi sînt asistentul personal al comandantului suprem al Comunităţii Globale, Leon Fortunato. Îmi face plăcere să vă anunţ că domnul Comandant Suprem este pregătit să-l primească pe domnul Ngumo, însoţit de doi asistenţi, la bordul avionului oficial.

– Mulţumesc, domnule Tiber. Vor fi acolo în aproximativ cinci minute. Domnul Ngumo este extrem de nerăbdător să-l întîlnească pe Potentatul Carpathia.

Clancy închise telefonul şi spuse:

– E prea frumos! Chiar trebuie să fie atît de distractiv?

– Şi încă n-ai văzut nimic, băiete!

Limuzina plină de steaguri şi de decoraţii a botswanianului opri la vreo cincizeci de metri de avion, iar Mac observă cum trei demnitari coboară din ea. Abdullah îşi scoase centura de siguranţă şi îşi lipi nasul de parbriz.

– Ăsta ţi se pare a fi Ngumo, Mac?

– Ce?

– Ăsta nu e Ngumo!

– Nu l-am întîlnit niciodată.

– Nici eu, dar ăsta nu e el, doar dacă a slăbit vreo cincizeci de kilograme de cînd l-am văzut ultima oară la televizor. Şi de cînd cară şi şeful o geantă?

Mac îşi scoase căştile şi se aplecă în faţă, dar cei trei trecuseră deja de locul de unde i-ar fi putut vedea. Sări în sus, căci

Fortunato izbi atît de tare în uşa încuiată a cabinei încît aceasta ieşi din balamale şi se izbi de perete.

– Hai! Hai! strigă Leon. Decolează în clipa asta!

– Avem motoarele oprite, Leon.

– Porneşte-le! Acum! Oamenii ăia sînt înarmaţi!

– Uşa e deschisă, Leon! Nu mai e timp!

– Fă ceva!

– Motoarele trei şi patru pornite, ordonă Mac, iar Abdullah apăsă pe cîteva comutatoare.

– Cu toată puterea înainte, acum!

Cele două motoare de pe partea dreaptă a avionului se treziră la viaţă cu un huruit, iar Mac manevră comenzile astfel încît avionul să o ia în stînga. Mac îi văzu pe cei trei potenţiali asasini gîfîind pe pistă în jetul de aer fierbinte.

– Eşti un geniu! exclamă Leon. Acum scoate-ne de aici!

Cei trei se ridicară, îşi luară armele de mare calibru şi fugiră spre limuzină. Scara şi uşa deschisă a avionului nemaifiind acum în bătaia armelor lor, Abdullah alergă să ridice scările şi să închidă uşa.

– Şi acum, dă-i drumul! urlă Leon. Acum!

– Nu prea mai avem combustibil. Va trebui să ne întoarcem şi să aterizăm tot aici.

– Vin înspre noi! Hai!

Mac declanşă manevrele pas cu pas, ştiind că avionul nu putea decola din nou atît de repede. Motoarele din partea stîngă erau turate la maximum, dar pînă reuşeau să ducă şi ceilalţi parametri de zbor la nivelul optim, computerul de bord ar fi întrerupt decolarea. Iar dacă Mac ar fi scos din funcţiune sistemul automat de reglaj, riscau să se prăbuşească.

Întoarse avionul cu spatele, dar urmăritorii săi îl ocoliră şi ajunseră în faţă, arătîndu-şi armele.

– Umple-i de praf! porunci Leon. Hai, să plecăm!

Însă cei trei ieşiră din raza privirii lui Mac şi deschiseră focul. Zgomotul produs de explozia cauciucurilor se auzi aproape la fel de tare ca şi împuşcăturile. Condorul era avariat. Avînd mai mult de jumătate dintre cauciucuri distruse, avionul rămase într-o rînă, în mijlocul pistei. Mac n-ar mai fi putut să îl facă să pornească şi cu atît mai puţin să atingă viteza necesară pentru decolare.

Lucru bizar, în jur nu se mai vedea nici un avion. Toată nebunia, care ar fi trebuit să fie observată atît de controlorii de trafic, cît şi de personalul de la sol, nu provocase nici o alertă. Mac îşi dădu seama că li se întinsese o cursă şi că probabil vor muri cu toţii. El şi cu Abdullah rămaseseră singuri în faţa acestei bande de ucigaşi. Oricine ar fi fost, aveau fără îndoială sprijinul regimului Rehoboth.

Gloanţele începeau să pătrundă prin fuzelaj. Mac şi Abdullah săriră din scaune şi îl urmară pe Leon, care continua să ţipe, prin bucătărie, prin salon, pînă în cabina principală.

– La pămînt, şi rămîneţi în mijloc! strigă Mac.

Se părea că ucigaşii se hotărîseră să se asigure că nimeni nu supravieţuieşte. Gloanţele veneau prin geamuri şi prin pereţi. Mac observă că sînt doar cinci oameni pe podea. Abdullah, Leon, Clancy, ajutorul lui Karl şi el erau ghemuiţi sub scaune, cu capetele în mîini.

– Unde e Karl? strigă Mac, dar nimeni nu îi răspunse.

Mac simţi paşi lîngă el şi îl zări pe bucătar clătinîndu-se pe culoarul dintre rîndurile de scaune, plin de sînge.

– Karl! La pămînt!

Omul căzu, cu ochii larg deschişi. O gaură mare în frunte dovedea că fusese împuşcat mortal.

– Avem vreo armă? strigă Leon.

– Nu, şeful tău ne-a interzis! făcu Mac.

– Nu pot să cred că nu încalci niciodată regulile! Dacă scoţi vreuna, te iert pentru asta! Altfel, sîntem fără speranţă, Mac!

Existau două pistoale în încărcătura din cală şi „Da, se gîndi Mac, se mai întîmplă să încalc regulile". Dar nu avea cum să ajungă la arme şi, oricum, ce-ar fi făcut cu ele, puţini la număr cum erau, în faţa artileriei grele de afară?

– Fă ceva! îl imploră Leon. Ai un telefon?

Mac şi-l scoase pe al său din buzunar şi i-l aruncă. Comandantul formă la repezeală un cod special, tremurînd la fiecare foc de armă care lovea avionul.

– Megaalertă a Comunităţii Globale, aici LF 999, linie securizată! Excelenţa Sa One sub foc pe aeroportul din Johannesburg. Legătură directă cu potentatul Rehoboth, acum!

Mac auzi telefonul în salon. Să îndrăznească să se tîrască pînă acolo să vadă cine era? Dacă erau cumva cei care trăgeau, care aveau de formulat o cerere, era posibil să merite. Se tîrî peste corpul lui Karl, ajunse în salon şi apucă receptorul în momentul în care telefonul cădea pe podea.

– Vorbeşte! urlă el.

Era femeia pe care o auzise prin instalaţia de ascultare, acum isterică.

– Domnul Ngumo nu are nimic de-a face cu atacul! A fost luat prin surprindere de... o, nu! O...

O împuşcătură asurzitoare îl făcu pe Mac să îndepărteze receptorul de ureche. Cînd ascultă din nou, femeia ţipa:

– L-au ucis! Nu! Vă rog!

Se auziră şi alte împuşcături, apoi legătura se întrerupse.

Mac merse de-a buşilea pînă în carlingă şi aprinse staţia radio.

– SOS! Aeroportul din Johannesburg! Avionul oficial al Comunităţii Globale a fost atacat!

Îl auzi pe Leon ţipînd în telefon din mijlocul avionului:

– Tu, Bindura? De ce? Carpathia nici măcar nu se află la bord! Ăsta e adevărul! Spune-le să înceteze! Te rog!

Dacă Rehoboth era cel care pusese la cale toată chestia asta, se puteau oricum considera morţi. Asta ar fi însemnat că se gîndise la toate. Mac urlă în staţia radio:

– SOS! Johannesburg! Credincioşi la bord!

Dacă, din întîmplare, vreun pilot creştin se afla în zonă, cine ştie? Poate ar fi putut să facă totuşi ceva.

Mac fu izbit în faţă de forţa de şoc a unei bombe, iar avionul începu să se umple de fum. Leon şi Clancy strigară:

– Foc!

Abdullah fugi în faţă.

– S-ar putea să ne împuşte, Mac, dar trebuie să sărim din avion! Ne-au dat foc!

Mac şi Abdullah deschiseră uşa cabinei principale, încercînd să nu devină ţinte vii. Leon îl împinse pe Clancy din spate, tînărul îi opuse rezistenţă la început, înspăimîntat, plîngînd, iar apoi se rostogoli spre uşă. De îndată ce Abdullah coborî scările, Leon apucă trupul tremurînd al lui Clancy şi se folosi de el ca de un scut. Clancy fu ciuruit de gloanţe, iar Leon îngheţă în capul scărilor. Se hotărî să sară doar în momentul în care o bombă incendiară explodă în salon. Mac şi Abdullah săriră alături de el şi îl duseră în jos pe scări în timp ce tirurile distruseră uşa în spatele lor.

Mac nu credea că va atinge pavajul în viaţă. Îşi pierduse orice speranţă şi sări din avion doar ca să nu ardă de viu. Înconjurat de focuri de armă asurzitoare, cu avionul prăbuşit în spatele lui, închise ochii atît de strîns încît simţi de parcă oasele feţei i-ar fi pătruns în frunte. Cu o mînă pe braţul lui Abdullah şi cu un genunchi în spatele gras al lui Fortunato, Mac putea pune pariu că nu se va mai trezi decît în ceruri.

Dar nu se întîmplă aşa.

Leon căzu în patru labe pe pistă, iar Abdullah alunecă peste el. Mac ateriză direct pe spatele lui Leon, strivindu-l de asfalt. Un glonte se înfipse în umărul drept al lui Mac, iar altul

îi zdreli mîna, focurile de armă, care veneau de la nici cincizeci de metri de el, asurzindu-l.

– O, Doamne! ţipă Leon de sub el. O, Doamne, ajută-mă!

Mac simţi că următoarea ţintă va fi chiar capul său şi că va fi cruţat de orice suferinţă.

Întuneric.

Linişte.

Nimic.

Doar miros, gust şi senzaţie.

Mac nu văzu nimic pentru că se hotărîse să-şi ţină ochii închişi. Auzi doar respiraţia sacadată a lui Leon.

Mirosul era metalic şi plin de praf de puşcă, gustul era de sînge, iar senzaţia era de durere adîncă, arzătoare. Durerea din umăr îl făcu să uite de rana de la cap. Cît despre braţul său, lucrurile stăteau încă şi mai rău. Aproape că nu îndrăznea să deschidă ochii. Nimic nu l-ar fi surprins în legătură cu acea rană. Mac se simţea de parcă mîna i-ar fi fost zdrobită.

Corpul lui Leon se ridică şi căzu sub el, iar Leon se sufoca. Mac se rostogoli de pe el pe pavaj, pe partea stîngă, cu ochii încă închişi şi cu gîndurile învîrtindu-i-se ca un titirez. Oare se terminase sau, cînd va deschide ochii, îi va vedea pe duşmani în picioare în faţa lui? Leon fusese lovit? Dar Abdullah?

Dezamăgit că nu ajunsese în ceruri, Mac se forţă să deschidă un ochi. Fumul era atît de dens şi de negru, încît abia dacă putea vedea la cîţiva centimetri în faţă. Îşi duse mîna rănită la ochi ca să se uite mai îndeaproape şi simţi cît de gravă era rana de la umăr. Mîna îi tremura atît de puternic încît îi zguduia tot trupul, iar sîngele îi stropi faţa.

Mac se folosi de cealaltă mînă pentru a o ţine pe cea rănită şi observă că avea încă toate degetele, deşi erau răşchirate în toate direcţiile, deoarece un glonţ îl lovise aproape de încheietură. Tremura din tot corpul şi se temea să nu intre în şoc.

În timp ce fumul se risipea încet, se forţă să se ridice. Leon zăcea gîfîind din greu, cu ochii deschişi şi cu fălcile strînse. Clancy Tiber zăcea lîngă el, mort, fără îndoială.

– Abdullah? strigă Mac, cu voce slabă.

– Aici sînt, răspunse Abdullah. Am un glonţ în femur. Ai fost atins?

– Da, în cel puţin două locuri. Ce s-a întîmplat cu...?

– Vezi caii?

– Nu te văd nici pe tine.

– Sper să rămînă acolo îndeajuns de mult ca să poţi să-i vezi şi tu.

– Şi eu sper.

Rayford se trezi duminică dimineaţă după ora nouă, în ascunzătoare. Ar mai fi putut dormi vreo două ore după noaptea prin care trecuse, dar un zgomot neobişnuit reuşise să îl trezească. Ochii i se deschiseră dintr-odată şi rămase întins, sperînd că era mai tîrziu, sperînd că trupul lui avusese suficient timp să-şi reîncarce bateriile, întrebîndu-se dacă avusese oare noroc şi rănile i se vindecaseră.

Un fîşîit continuu, de parcă cineva şi-ar fi frecat mîinile una de alta în permanenţă, îl făcu să se ridice în capul oaselor. Ascultînd mai cu atenţie, se gîndi că ar putea fi cineva care îşi trage nasul sau chiar fluieră. Zgomotul venea din dormitorul alăturat, unde dormea şi lucra Tsion.

Odihna fusese bună pentru mintea şi pentru spiritul lui Rayford, însă muşchii şi încheieturile sale nu făcuseră decît să înţepenească. Gemu tare, îşi puse halatul şi aruncă o privire în camera lui Tsion, prin uşa întredeschisă.

La început, Rayford nu îl văzu pe doctorul Ben-Judah. Scaunul din faţa monitorului său era gol, la fel şi patul. Însă sunetul venea din acea cameră. Rayford bătu încet în uşă, pe care o mai

deschise cîţiva centimetri. Sub fereastra de lîngă pat, Tsion stătea pe jos, cu faţa în palme. Umerii i se zguduiau de plîns.

– Eşti bine? întrebă încet Rayford, dar Tsion nu îi răspunse.

Rayford păşi lîngă el şi se aşeză pe pat, pentru ca Tsion să ştie că era acolo. Rabinul se ruga cu voce tare:

– Doamne, dacă va fi Hattie, mă rog pentru mîntuirea sufletului ei. Dacă va fi Chaim, îl vreau în Împărăţia Ta. Dacă va fi cineva din casă, apără-i, ocroteşte-i, fă-i puternici. Părinte Atotputernic, dacă va fi cineva dintre cei nou-veniţi întru credinţă, cineva pe care nici nu l-am cunoscut încă, mă rog pentru Mila Ta. Jeli mai departe. Doamne, spune-mi cum să mă rog!

Rayford puse o mînă pe spatele învăţătului. Tsion se întoarse.

– Rayford, Dumnezeu a trimis un semn inimii mele că trebuie să mă rog pentru cineva care se află în pericol. Îmi scriam mesajul, care şi el mă împovărează – probabil cel mai greu pe care a trebuit să-l scriu vreodată. M-am gîndit că ideea de bază era să mă rog pentru cei care mă citesc, dar am simţit că trebuia ceva mai precis, mai urgent. M-am rugat lui Dumnezeu să-mi spună cine are nevoie de rugăciunea mea, dar am fost imediat copleşit de sentimentul că e vorba despre ceva extrem de urgent. Am îngenuncheat şi a fost ca şi cum Duhul său m-a împins spre podea şi mi-a sădit în suflet o povară pentru cel aflat în nevoie. Nu ştiu, am în continuare sentimentul că nu e vorba doar de imaginaţia mea. Roagă-te cu mine, vrei?

Rayford îngenunche cu greutate, simţind fiecare rană căpătată cu o noapte înainte şi neştiind nici el ce să spună, aşa cum nici Tsion nu ştia.

– Doamne, sînt alături de fratele meu în rugăciune. Nu ştim cum am putea noi, făpturi atît de nedesăvîrşite, să ne rugăm sau să cerem ceva care ar putea să schimbe lucrarea Dumnezeului Infinit şi Atotputernic, dar ne încredem în Tine.

Tu ne-ai spus să ne rugăm, să venim neclintit la Tine. Dacă cineva dintre cei dragi nouă se află în pericol, ne rugăm ca mila Ta nesfîrşită să-i ocrotească.

Rayford fu mişcat de emoţia lui Tsion şi nu reuşi să continue. Tsion rosti:

– Mulţumesc, şi îi întinse mîna.

Se ridicară. Tsion se aşează la calculator şi îşi şterse ochii.

– Nu ştiu ce a fost, murmură el, dar am încetat să-mi mai pun întrebări despre felul în care Dumnezeu intră în legătură cu noi.

Stătu un pic să se adune, apoi îl rugă pe Rayford să se uite peste mesajul său din acea zi.

– O să-l revăd în după-amiaza asta înainte de a-l posta, dar mi-ar fi de mare folos să ştiu părerea ta.

– Aş vrea să-l citesc, zise Rayford, dar nu văd ce ai putea primi de la mine.

Tsion se ridică şi îi oferi lui Rayford scaunul său.

– Mă duc să-mi iau ceva de băut. Mă voi întoarce apoi să-mi iau şi nota.

Mac era conştient că, dacă rămîne pe pista fumegîndă din Johannesburg, va muri. Rănile sale vechi, cea de la cap şi cea de la ureche, se spărseseră sub bandaje, iar efectul calmantului dispăruse demult. Îşi simţea umărul de parcă i l-ar fi zdrobit cineva cu un ciocan înroşit. Mîna sa nu va mai fi niciodată la fel. Putea spera cel mult că va reuşi să îşi salveze degetele, care nu vor mai arăta nici ele cum trebuie.

Fumul se îndepărta în vîntul fierbinte de după-amiază, iar Abdullah apăru la cincizeci de metri în stînga lui Mac. Tînărul stătea în genunchi, cu turbanul desfăcut şi cu figura marcată de spaimă şi de oboseală. Arătă cu degetul în depărtare:

– Sînt încă aici, rosti el.

Mac zărise doar în treacăt imaginea fantasmagoricei cavalerii, atunci cînd Abdullah încercase să îi evite, în aer. Acum vedea o legiune întreagă la treizeci de metri de pista de aterizare, scoţînd fum, foc şi sulf pe nări şi lovind cu cozile de şarpe în victimele care nu îi puteau vedea.

Armăsarii cu cap de leu lăsau cadavre în urma lor. Unele se zvîrcoleau spasmodic înainte de a încremeni în poziţii macabre. Altele se contorsionau cuprinse de flăcări, pînă ce moartea le aducea uşurarea. Sau, cel puţin, aşa credeau ele, medită Mac. De fapt, victimele nu făceau decît să treacă dintr-un foc în altul. Unul dintre falşii demnitari alerga pe pistă. Ceilalţi doi zăceau morţi lîngă avion, suficient de aproape ca să-l fi putut ucide pe Mac.

Chiar şi priviţi din spate sau de la distanţă, călăreţii şi caii lor îi păreau înfricoşători lui Mac. Pluteau la aproape un metru deasupra pămîntului, însă galopau, păşeau şi se cambrau ca nişte cai adevăraţi. Călăreţii îi îmboldeau şi călcau în picioare oameni, clădiri, maşini, tot ce întîlneau în cale.

Leon Fortunato apăru dintr-un val de fum, tîrîndu-se spre Mac. Îi cuprinse faţa în mîini, iar Mac aproape că ţipă de durere.

– Mi-ai salvat viaţa, Mac! strigă Leon. M-ai apărat cu propriul tău trup! Eşti rănit?

– În două locuri, răspunse Mac. Se trase înapoi şi mîinile lui Leon alunecară de pe faţa sa. Arătă în depărtare.

– Ce vezi acolo?

– Văd un carnagiu, replică Leon, mijindu-şi ochii. Foc, fum. Şi ce e mirosul ăsta îngrozitor, cum era şi în avion mai adineauri?

– Trebuie să ne îndepărtăm de avion, observă Mac. Din geamurile acestuia ieşeau flăcări.

– Minunatul Condor, exclamă Leon. Mîndria şi bucuria Excelenţei Sale.

– Vrei să dai la o parte cadavrul lui Clancy? întrebă Mac.

Leon se chinui să se ridice în picioare şi se clătină, încercând să-şi menţină echilibrul.

– Nu, răspunse el, recăpătîndu-şi glasul obişnuit. Nu mai sînt locuri de înmormîntare pe lumea asta. Oricum, l-am fi incinerat. Să lăsăm focul să facă treaba asta. Se întoarse încet în cerc. Credeam că sîntem morţi, zise el. Ce s-a întîmplat?

– Te-ai rugat.

– Poftim?

– L-ai rugat pe Dumnezeu să te ajute, completă Mac.

– Mă consider o persoană religioasă.

– Fără îndoială! Şi Dumnezeu ţi-a răspuns.

– De ce au încetat ăia să tragă?

Mac se înfioră de durere, gîndindu-se că ar fi fost mai bine ca atacatorii să se fi oprit mai devreme.

– De unde să ştim? Unul dintre ei a fugit. Ceilalţi doi nu mai mişcă.

Leon şi Mac îl luară de cîte un umăr pe Abdullah şi îl purtară spre terminalul aeroportului.

Privilegiul de a arunca o primă privire asupra unui mesaj pe care milioane de oameni din toate colţurile lumii îl aşteptau nu rămase fără efect asupra lui Rayford. Tsion scrisese:

> Dragii mei fraţi şi dragele mele surori întru Hristos, Vin astăzi la voi cu inima grea, ceea ce, bineînţeles, nu e ceva nou în această perioadă a istoriei. În timp ce acei 144 000 de evanghelişti ridicaţi de Dumnezeu văd alte milioane de oameni venind la Hristos, religia unică devine din ce în ce mai puternică şi, trebuie să o spun, din ce în ce mai odioasă. Propovăduiţi să se audă din vîrful munţilor în fundul văilor, fraţii şi surorile mele: Există un singur Dumnezeu şi un singur Mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, Isus Hristos, Fiul Omului.
>
> Lăcustele demonice ucigaşe prorocite în Apocalipsa 9 au murit pînă la una acum mai bine de jumătate de an, după ce au chinuit milioane de oameni. Dar suferinţa celor

loviţi în ultima lună a acelei judecăţi s-a curmat de-abia cu trei luni în urmă.

În timp ce mulţi s-au întors la credinţă după ce au fost convinşi de această oribilă judecată, mulţi alţii au devenit încă şi mai nestrămutaţi în convingerile lor. Ar fi trebuit să fie evident, pentru conducătorul Religiei Unice Enigma Babilon, că devotaţii acestei religii suferă peste tot în lume. Dar noi, cei care Îl urmăm pe Hristos, aşa-numiţii disidenţi, duşmani ai toleranţei şi ai integrării, am fost cruţaţi.

Iubiţii noştri predicatori de la Ierusalim, în pofida abominabilelor persecuţii la care au fost supuşi, continuă să profeţească şi să cîştige noi suflete întru Hristos, în acel oraş care a fost odată sfînt şi care acum trebuie comparat cu Egiptul şi cu Sodoma. Pentru asta trebuie să fim recunoscători în aceste vremuri de suferinţe din ce în ce mai grele.

Însă ştim de acum că a început cea de-a şasea Trîmbiţă a Judecăţii, cea de-a doua urgie (Apocalipsa 9). Aparent, am presupus corect că acei 200 de milioane de călăreţi sînt de natură spirituală şi nu fizică, dar am speculat greşit spunînd că, în consecinţă, ei vor fi invizibili pentru noi. Oameni pe care îi cunosc şi în care am încredere au văzut aceste fiinţe ucigînd prin foc, fum şi sulf, aşa cum scrie în Scriptură. Totuşi, necredincioşii susţin că acestea nu sînt decît inveţii de-ale noastre şi că doar pretindem că vedem lucruri pe care ei nu le pot vedea.

Este grăitor faptul că această urgie s-a produs prin ridicarea a patru îngeri alungaţi în fluviul Eufrat. Ştim că aceştia sînt îngeri căzuţi, pentru că nicăieri în Scriptură nu mai avem de a face cu îngeri alungaţi. Aceştia se pare că au fost alungaţi pentru că erau nerăbdători să arunce năpasta asupra pămîntului. Acum, eliberaţi fiind, sînt liberi să o facă. De fapt, Biblia ne spune că ei erau pregătiţi pentru o anumită oră, zi, lună şi an.

Este semnificativ faptul că aceşti patru îngeri, probabil alungaţi de secole, s-au aflat în Eufrat. Acesta este cel mai de seamă fluviu pomenit în Biblie. Mărginea grădina Edenului, constituia o graniţă a Israelului, a Egiptului şi a Persiei şi este

adesea menţionat în Scriptură ca simbol al duşmanilor Israelului. Căderea în păcat a primului om a avut loc în apropierea acestui rîu, ca şi prima crimă şi primul război. De asemenea, lîngă el s-a construit primul turn întru sfidarea lui Dumnezeu şi a fost ridicat Babilonul. Babilonul stă la originea tuturor idolatriilor care s-au răspîndit, de atunci încolo, pe tot pămîntul. Fiii lui Israel au fost exilaţi acolo ca prizonieri şi tot acolo se va petrece şi ultimul păcat al omului.

Apocalipsa 18 profeţeşte că Babilonul va fi centrul comerţului, al religiei şi al puterii, dar spune totodată că va cădea în ruină, căci puternică va fi judecata Domnului Dumnezeu asupra sa.

Judecata prin care trecem acum, ne arată Biblia, se va sfîrşi cu moartea unei treimi din populaţia rămasă după Înălţarea la Cer. Un simplu calcul matematic indică un rezultat îngrozitor. Un sfert din populaţia rămasă a murit deja din cauza bolilor, a războiului şi a dezastrelor naturale. Au rămas, bineînţeles, 75 la sută. O treime din 75 la sută înseamnă 25 la sută, deci nenorocirile prin care trecem acum vor lăsa în viaţă doar 50 la sută dintre oamenii rămaşi după Înălţarea la Cer.

Vă avertizez că tot ceea ce urmează este pură speculaţie. Credinţa mea, după ce am studiat Biblia în limbile în care a fost scrisă şi după ce am citit multe comentarii asupra acestei profeţii, este următoarea: Dumnezeu încearcă încă să convingă omenirea să vină la El, da, dar nimicirea a încă o treime dintre necredincioşii care au rămas ar putea avea alt scop. În pregătirea bătăliei finale dintre bine şi rău, s-ar putea ca Dumnezeu să vrea să-i îndepărteze de forţele răului pe aceia care sînt de neîndreptat şi despre care ştie, în marea Sa cunoaştere, că altminteri nu s-ar fi întors niciodată spre El.

Scripturile profeţesc că acei necredincioşi care vor supravieţui vor refuza să înceteze cu păcatele lor. Vor continua să se închine idolilor şi demonilor şi să se dedea la crime, la vrăjitorii, la preacurvie şi la furturi. Chiar şi programele de ştiri ale Comunităţii Globale anunţă că infracţionalitatea este în creştere. Cît despre închinarea la idoli şi la demoni, despre

vrăjitorie şi despre preacurvie, toate acestea sînt de fapt extrem de apreciate de către noua societate a toleranţei.

Din păcate, această ultimă judecată dinaintea celei de-a doua jumătăţi a Pătimirilor va continua încă patru luni înaintea de aniversarea a trei ani şi jumătate a acordului dintre Comunitatea Globală şi naţiunea israeliană. Asta coincide şi cu sfîrşitul misiunii celor doi predicatori. Va începe după aceea o perioadă în care credincioşii vor fi martirizaţi, iar numărul lor va fi mult mai mare decît al celor care pier acum

Mulţi dintre voi mi-au scris întrebîndu-mă cum îmi explic faptul că un Dumnezeu al iubirii şi al milei poate arunca asemenea judecăţi îngrozitoare asupra pămîntului. Dumnezeu este mai mult decît un Dumnezeu al iubirii şi al milei. Da, Scripturile spun că Dumnezeu este iubire. Dar ele spun de asemenea că este sfînt, sfînt, sfînt. Este drept. Iubirea Lui ni L-a dăruit pe Fiul Său, ca prilej de mîntuire. Însă, dacă noi respingem darul iubirii Sale, vom avea parte de judecata Sa.

Ştiu că sute de mii de cititori ai mesajelor mele zilnice vizitează acest site nu în calitate de credincioşi, ci de căutători ai adevărului. Permiteţi-mi să mă adresez direct vouă, celor care nu vă numiţi pe voi înşivă fraţi sau surori întru Hristos. Vă implor mai mult ca niciodată să îl primiţi pe Isus Hristos ca dar al mîntuirii de la Dumnezeu. Păcatele la care necredincioşii nu vor renunţa se vor înmulţi în ultima jumătate a Pătimirilor, care în Biblie este numită Marea Pătimire.

Imaginaţi-vă această lume fără jumătate din populaţia ei. Dacă spuneţi că este rău acum, după ce milioane de oameni au dispărut în timpul Înălţării la Cer, după ce au dispărut copii, după ce au fost grav afectate serviciile şi comunicaţiile, încercaţi să vă imaginaţi viaţa fără jumătate din lucrătorii în serviciile publice. Pompieri, poliţişti, muncitori, directori, profesori, doctori, asistente medicale, oameni de ştiinţă... şi lista poate continua. Va veni o vreme în care singura ocupaţie a oamenilor va fi supravieţuirea.

Nu mi-aş dori să fiu aici dacă n-aş şti că Dumnezeu este cu mine, că mă aflu de partea binelui şi nu de partea răului şi că, în cele din urmă, vom învinge. Rugaţi-vă chiar acum. Spuneţi-i lui Dumnezeu că vă căiţi pentru păcatele voastre şi că aveţi nevoie de iertare şi de un Mîntuitor. Primiţi-L astăzi pe Hristos şi alăturaţi-vă marii familii a lui Dumnezeu.

Al vostru,

Tsion Ben-Judah

11

Mac şi Leon îl purtară pe Abdullah prin haosul de pe aeroportul din Johannesburg.

– Rehoboth a fost în spatele tentativei de asasinat, îi anunţă Leon. Chiar el mi-a spus-o. Credea că Excelenţa Sa se află la bord. Trebuie să găsim ajutoare şi să ne recăpătam autoritatea aici fără să ne riscăm viaţa.

– Cam tîrziu pentru asta, nu? replică Mac. Nu puteai să faci în aşa fel încît să le fie clar de la bun început că Nicolae Carpathia nu e cu noi?

– Aveam motivele noastre pentru a-l lăsa pe domnul Ngumo să creadă că *Excelenţa Sa* – aşa trebuie să-l numeşti, căpitane – se află la bord. Potentatul regional Rehoboth a fost invitat, dar nu ştiam că unelteşte împotriva Excelenţei Sale.

– Cred că Ngumo şi secretara lui sînt morţi, zise Mac, şi îi povesti lui Leon despre convorbirea sa telefonică.

– Mai bine l-am fi găsit mort pe Rehoboth, interveni Abdullah. Nu-şi poate permite să ne lase în viaţă.

Leon se opri şi se albi la faţă.

– Am crezut că am vorbit cu el la palat. Nu cred că e aici, nu?

– Nu trebuie să ne oprim, răspunse Mac, gata să se prăbuşească. Dacă Rehoboth vrea să ne omoare, tot ceea ce trebuie să facă este să dea acest ordin oricăruia dintre oamenii săi.

Însă aceştia arătau la fel de speriaţi ca toată lumea, tuşeau, se sufocau şi încercau să-i ajute pe camarazii căzuţi. În întreg aeroportul oamenii ţipau, cadavrele zăceau peste tot, bagajele erau răspîndite în tot locul. Ghişeele erau pustii, iar monitoarele care afişau plecările şi sosirile, albe.

Imediat după ce intrară, Mac auzi ţipătul unui avion supersonic. Era primul avion care ateriza la Johannesburg după Condor. Deasupra numerelor lui de identificare era inscripţionat un drapel australian şi cuvintele *Adevărul gol-goluţ*. De îndată ce avionul se opri, din el săriră pilotul şi o femeie, care se îndreptară amîndoi în fugă spre terminal.

– Hei! strigă bărbatul pe un ton ascuţit, făcîndu-i pe mulţi să se întoarcă. Am primit un SOS de la un avion cu credincioşi la bord!

Bărbatul era înalt, blond şi pistruiat. Accentul său australian era atît de pronunţat încît Mac nu s-ar fi mirat dacă ar fi fost de fapt doar simulat. Soţia sa era aproape la fel de înaltă, cu păr negru, bogat.

Mac şi Abdullah se uitară unul la altul, iar Fortunato se întoarse încet.

– Eu am fost, rosti Mac, observînd semnele de pe frunţile celor doi.

Australianul remarcă şi el semnul lui Mac.

– Eram disperat, adăugă Mac. M-am gîndit că în felul ăsta reuşesc să dau peste cineva care, în alte condiţii, n-ar fi răspuns. A mers?

– Fără îndoială, amice, răspunse pilotul, observînd şi semnul lui Abdullah. Sîntem credincioşi adevăraţi şi nu ne e ruşine de asta, chiar dacă ne-aţi păcălit ca să ne aduceţi aici. Spuneţi-mi Dart. Numele nu contează. Iar ea este soţia mea, Olivia.

– Liv, se prezentă ea, şi aveţi cu toţii nevoie imediat de asistenţă medicală.

– Iar tu cine eşti? îl întrebă Dart pe Fortunato.

– Sînt Comandantul Suprem Leon For...

– Asta credeam şi eu, îl întrerupse Dart. E prea devreme pentru ca şeful tău să fie deja mort, aşa că n-o să te întreb dacă era şi el la bordul avionului care fumegă acolo.

– Din fericire, nu, zise Fortunato.

– Deci ce s-a întîmplat, v-au prins călăreţii?

– Aha, deci eşti unul de-al lor? se interesă Fortunato. Şi tu vezi călăreţi?

– Absolut!

– Dart, rosti soţia sa cu blîndeţe, aceşti oameni trebuie să primească asistenţă medicală.

– Da, aşa e, întări el. Însă nu mă deranjează să vă spun că mă simt de parcă aş ajuta inamicul. Personal, v-aş lăsa să muriţi, dar oricum, pînă la urmă, Dumnezeu o să vă vină de hac. E scris în carte. Noi vom învinge.

Fortunato se întoarse spre el.

– Ai putea fi arestat pentru lipsă de reverenţă faţă de...

– Apropo, domnule F, – sper că nu te superi că îţi spun aşa –, care e problema ta? Se pare că te-ai cam ambalat.

– Domnule, eşti obligat prin lege să mi te adresezi cu titulatura de Com...

– Dă-mi voie să-ţi spun ceva, domnule F. Eu nu mai trăiesc sub incidenţa legilor tale. Îi dau socoteală doar lui Dumnezeu. Nu-mi poţi face nimic din ceea ce El n-ar îngădui, aşa că fă ce vrei. Omul dumitale a trimis un SOS, pretinzînd că la bord se află credincioşi în pericol. Eu şi cu soţia mea ne-am mirat să auzim că se află credincioşi în pericol la bordul avionului personal al Antihristului, aşa că...

– Al Antihristului? Îl numeşti astfel pe Excelenţa Sa, Potentatul Nic...

– Tot nu înţelegi, nu-i aşa, F? Cred că el e Antihristul şi îţi dai seama cine eşti tu în condiţiile astea.

– Nu obişnuiesc să iau în serios tîmpeniile astea, dar v-aş sfătui...

– N-am nevoie de sfaturile tale, amice, însă îţi pot asigura asistenţă medicală. Se pare că problemele tale cele mai mari sînt nişte pantaloni rupţi şi cîteva tăieturi pe mîini. În schimb, băieţii aştia chiar au nevoie de ajutor.

– Sincer, eu...

– Există un cabinet medical în aripa din faţa ăsteia şi, după cum eşti îmbrăcat, sigur o să se ocupe de tine înaintea tuturor celorlalţi răniţi care or mai fi pe acolo.

În acel moment, se făcu un anunţ prin sistemul de difuzoare al aeroportului.

– Atenţie! Atenţie, vă rog! Comandantul Suprem al Comunităţii Globale, Leon Fortunato, este rugat să se prezinte la cartierul general al Trupelor de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale din aripa B.

În timp ce se repeta anunţul, Dart spuse:

– Asta e imediat după infirmerie, domnule F. Ce-ar fi să o iei dumneata înainte în timp ce noi îi vom duce pe camarazii dumitale la doctor?

– Ar fi trebuit să te arestez, eşti...

– Dacă asta e prioritatea ta, hai, dă-i drumul, n-ai decît! Dar, în locul tău, m-aş pune la adăpost şi i-aş lăsa pe băieţii ăştia să fie pansaţi. O să ai destul timp să ne vînezi, după ce îţi mai revii.

Faţa şi gîtul lui Fortunato se înroşiseră şi părea pe cale să explodeze. Se întoarse spre Mac.

– Fără îndoială că Excelenţa Sa a avut grijă să beneficiem de asistenţă medicală.

– Dumneata ar trebui să o iei înainte, Comandante, sugeră Mac. Află ce e cu Rehoboth, consultă-te cu Carp..., cu Potentatul.

– N-am încredere în omul ăsta.

– Dar hai, te rog, domnule F. Sînt la fel de inofensiv precum un porumbel. Şi oricît de mult aş vrea să omor vreo doi dintre oamenii tăi, totuşi îţi promit că n-o să o fac. Îi ducem unde au nevoie şi apoi plecăm.

Dart îl dădu uşor la o parte pe Fortunato din faţa lui Abdullah şi îşi vîrî capul sub braţul iordanianului. Liv prinse cu o mînă de centura lui Mac şi cu mîna cealaltă de cot, lăsîndu-l liber pe Fortunato.

– Dumneata, domnule, conchise Fortunato, îndepărtîndu-se cam fără tragere de inimă, eşti o ruşine pentru Comunitatea Globală.

– Este o onoare pentru noi, nu-i aşa, Liv?

– Of, Dart, făcu ea.

– Vă mulţumim că nu ne-aţi lăsat baltă, vorbi Mac, cînd Leon nu mai putea să-i audă.

– Credincioşi în interiorul sistemului, observă Dart, acum cu un accent din sudul Statelor Unite, asemănător cu acela al lui Mac. Nu mi-a venit să cred. Aproape că am dat-o în bară. Am văzut semnul tău şi pe-al ăstuia mic şi m-am gîndit că ăla mare e şi el cu noi. De îndată ce l-am văzut, am ştiut cine e şi a trebuit să fac faţă situaţiei.

– A fost genial, îl lăudă Mac, prezentîndu-se pe sine şi pe Abdullah.

– Şi cum v-au plăcut Dart şi Olivia? se interesă Dart.

– Asta chiar că m-a dat pe spate, replică Liv.

– Te-ai descurcat perfect, iubito, spuse Dart. „Liv" a fost o găselniţă genială.

Se prezentară ca fiind Dwayne şi Trudy Tuttle din Oklahoma.

– Modific drapelul şi deviza de pe avion la cîteva zile. Am fost pînă acum germani, norvegieni, britanici. Facem parte din Cooperativa Internaţională. Aţi auzit de ea?

– Asta dacă nu ne omoară ăsta cu gura mare, adăugă Trudy.

– Nu m-am gîndit niciodată că o să am ocazia să îi spun în față Falsului Profet ce anume cred despre el.

– Falsul Profet? se miră Mac. Leon?

– N-a susținut el că Nicolae Carpathia l-a înviat din morți? Îl venerează, îi spune „Excelența Sa". Fiți atenți ca nu cumva să se întoarcă din drum. Deci, care e treaba cu voi? V-ați infiltrat sau l-ați descoperit pe Isus după ce erați deja în Comunitatea Globală?

Buck se uită în oglindă. Cicatricele de pe fața sa erau încă roșii și proeminente, la mai bine de un an de cînd căpătase rănile. Tratamentul prin chirurgie plastică de care beneficiase într-o clinică din Ierusalim dăduse rezultate mai bune decît se așteptase el, însă nu reușise să îi ascundă desfigurarea. Chloe apăru în spatele lui și i-l întinse pe Kenny.

– Nu mai gîndi așa, spuse ea.

– Ce?

– Nu face pe prostul. Te gîndești că te-ai putea folosi de noua ta înfățișare în avantajul tău.

– Bineînțeles, răspunse Buck.

Se întrebă dacă faptul că i-l întinsese pe Kenny era felul ei de a îi spune să rămînă așa. Însă mai trecuseră prin asta și înainte. Ea acceptase că hoinăreala ei prin linia întîi a bătăliei luase sfîrșit. Era de neconceput să pună copilul în primejdie, indiferent cît de mult și-ar fi dorit să ia parte la acțiune. Faptul că ea se ocupa de Cooperativă era un fapt crucial nu doar pentru Armata Pătimirilor, ci și pentru milioanele de noi credincioși care în curînd nu vor mai avea altă posibilitate de a face schimb de mărfuri.

Chloe îi spusese lui Buck că și-ar fi dorit să fie mulțumită cu munca ei din spatele frontului, contracarînd propaganda oficiosului *Global Community Weekly* cu propria ei publicație, *Adevărul*. Însă cu ajutorul noii tehnologii furnizate de

către David Hassid, Buck putea face asta de oriunde, fără să riște să fie detectat. Extinderea beciului era aproape terminată, iar de Buck era nevoie în atîtea alte locuri.

Discutaseră de asemenea despre responsabilitatea lui față de copil. Bineînțeles, era ceva diferit de creșterea obișnuită a unui copil, dat fiind că anii de copilărie ai lui Kenny urmau să se petreacă în timpul domniei pămîntești a lui Isus Hristos. Cu toate acestea, era important pentru un copil mic să aibă lîngă el ambii părinți cît mai mult timp posibil. Buck replicase că, deși era posibil să lipsească două-trei săptămîni la rînd, atunci cînd stătea acasă *era* acasă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– E tot una, spunea el. Aș petrece cu el același număr de ore ca și în situația în care aș munci departe de casă.

Buck duse copilul la bucătărie, iar Chloe îl urmă.

– Ai privirea aceea, observă ea. Cîteva zile dacă te scapă omul din ochi, pe urmă nu te mai oprești. Unde te duci?

– Mă cunoști prea bine, recunoscu el. Adevărul este că Tsion vrea să se ducă cineva înapoi în Israel, să vadă ce e cu Chaim. E încurajat de schimbul lor de e-mailuri, dar crede că trebuie să fie cineva acolo, față în față cu el, înainte ca bătrînul să se decidă.

Chloe clătină din cap.

– Aș vrea să mă opun, dar nu pot. Tata nu își poate asuma acest risc. Și-a băgat în cap să o găsească pe Hattie înainte să ne dea de gol sau să fie ea însăși ucisă. Tsion nu poate merge, fără îndoială. Nu știu ce s-ar face lumea fără el. Știu că Dumnezeu are totul sub control și bănuiesc că ar putea să facă să apară cineva în locul lui, așa cum a făcut în cazul lui Bruce, dar...

Știu. Va trebui să angajăm paznici înarmați și să-l protejăm.

– Cînd pleci, Buck?

Avea ea un fel anume de a trece direct la subiect.

– Tsion vrea să-ți vorbească despre asta.

Ea zîmbi.

– Ca şi cum ai pune un prieten să le ceară părinţilor tăi o favoare pentru tine? Înseamnă că ştie că nu îl pot refuza.

– Ei bine, aşa e?

Chloe pufni.

– Nici măcar pe tine nu pot să te refuz. Dar dacă vei fi ucis, te voi urî pentru tot restul vieţii mele.

– Mă gîndeam să mă duc să-l văd pe Zeke după ce se lasă întunericul.

Chloe îl luă pe Kenny în braţe.

– Aşa mă gîndeam şi eu. Să faci provizii pentru copil. O să-ţi scriu o listă cu alte lucruri care ne mai trebuie. Vorbeşte şi cu Leah. Zice că sîntem aproape pe zero la anumite chestii de bază.

În acea noapte, Buck intră cu maşina într-o staţie de benzină părăsită, cu o singură pompă, care pe vremuri se afla în centrul oraşului Des Plaines. Credincioşii ştiau că benzinăria era o sursă de combustibil, de alimente şi de diverse produse. Zeke se ocupa de ea alături de Zeke junior, cunoscut drept Z, un tip de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu părul lung şi cu trupul acoperit de tatuaje. Trăise din tatuaje, din lipirea de autocolante pe maşini şi pe camioane şi din inscripţionarea de tricouri cu monştri şi cu maşini de curse. Inscripţiona uneori şi camioane cu 18 roţi. Inutil de precizat că afacerea nu mai mergea de mult timp.

Cei doi Zeke o pierduseră pe doamna Zeke şi două fete adolescente într-un incendiu care avusese loc după dispariţii. Fuseseră îndrumaţi spre Hristos de către un camionagiu de cursă lungă. Zeke şi fiul său participau acum la o întîlnire secretă a credincioşilor din Arlington Heights şi îşi ascundeau cu grijă credinţa faţă de necredincioşi, pentru a putea să fie de folos în continuare ca furnizori principali de produse de bază. Z fusese un toxicoman de doi bani, care de-abia putea să-şi

procure doza zilnică din tatuaje şi ce mai făcea în rest. Acum era cel care plastografia cele mai multe dintre actele de identitate cu care creştinii din zonă reuşeau să supravieţuiască şi cel despre care toată lumea care îl cunoştea vorbea în şoaptă.

Zeke făcea plinul Roverului lui Buck şi se uita la străinii şi la clienţii care nu aveau pecetea lui Dumnezeu pe frunte.

– Am nevoie de nişte lucruri, îl anunţă Buck. Inclusiv de ceva făcut de Z.

– S-a înţeles, încuviinţă Zeke. E înăuntru, se uită la televizor şi îl studiază pe Ben-Judah. Dă-mi lista! O să-ţi duc maşina în garaj şi o să ţi-o încarc cu tot ce ai nevoie.

Buck ieşi în momentul în care altă maşină opri în spatele lui.

– Ai destulă benzină ca să-mi faci plinul? strigă bărbatul. Sau azi e zi de raţionalizare?

– Nici o problemă, răspunse Zeke. Stai să rezolv chestia asta cu transmisia şi mă întorc.

Buck ştia foarte bine ce înseamnă tensiunea zilnică de a trăi în minciună doar pentru a rămîne în viaţă. Pătrunse cîţiva paşi înăuntru, în ceea ce părea, pentru un ochi neştiutor, o simplă benzinărie unsuroasă. Calendare de firmă, fotografii cu maşini, o carte de telefon plină de ulei, totul murdar.

Un panou din mica toaletă avea totuşi o şmecherie. Semnul avertiza: „Pericol de electrocutare. Nu atingeţi!" Şi o înţepătură neplăcută la degete aştepta pe oricine s-ar fi dovedit neîncrezător. Totuşi, pericolul se oprea aici. Dacă ştiai pe unde să-ţi strecori degetele şi să impingi, panoul dădea spre o scară de lemn care ducea la adăpostul secret al lui Zeke, construit în pămînt dedesubtul şi în spatele benzinăriei. Acolo, Zeke îi completa lista lui Buck şi transporta bunurile în sus pe o scară şubredă care ducea în garaj, de unde le muta în Rover. Într-o încăpere plăcută, deşi răcoroasă şi fără ferestre, dominată de un uriaş puţ de aerisire, stătea corpolentul Z, purtînd cizme negre de cowboy, blugi negri şi o vestă neagră de piele peste

pieptul gol. Cum îl informase Zeke, Z privea ştirile în timp ce mîzgălea pe un carneţel cu spirală, cu foile îndoite la colţuri şi avînd laptopul deschis.

– Hei, Buck, spuse Z pe un ton egal, dîndu-şi lucrurile la o parte şi ridicîndu-se încet. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

– Am nevoie de acte noi.

Z cotrobăi în spatele unei canapele verzi ponosite şi deschise un dulăpior cu două sertare, care în mod evident avea uşa sărită din balamale. Răsfoi cu degetele printre vreo zece dosare aflate înăuntru şi le răsturnă afară. Întrucît uşa nu se închidea la loc cu nici un chip, Z rezolvă problema lovind-o cu bocancul. Hîrtiile se răsturnară din sertare, iar Z rînji mînzeşte către Buck.

– Alege-ţi ce-ţi convine, îl invită el, întinzînd dosarele pe canapea.

Buck studie fiecare dosar la lumina lămpii. Sistemul de dosare al lui Z o fi fost el de împrumut, însă se vedea că ştie precis unde se află fiecare lucru. Fiecare dosar conţinea date statistice esenţiale despre bărbaţi albi aproximativ de vîrsta şi de statura lui Buck.

– Inventarul se măreşte pe zi ce trece, observă Buck.

Z încuviinţă din cap şi începu din nou să se uite la televizor.

– Caii ăştia care scot fum lasă peste tot doar cadavre. Îi vezi pe fraierii ăia?

– Nu încă! Sună înspăimîntător.

– Da! Totuşi, parcă e prea uşor. Tot ce am de făcut este să pun mîna pe portofele înainte să ridice ăştia de la Comunitatea Globală cadavrele. Sînt o groază de opţiuni acum.

– Ăsta, se hotărî Buck, punînd unul dintre dosare în vîrful grămezii şi întinzîndu-i-l lui Z.

Z aruncă restul dosarelor în spatele canapelei şi studie dosarul indicat de Buck în timp ce îşi punea la punct camera foto. Buck trecu în faţa unui panou albastru şi pozâ faţă-profil.

– Să ştii că m-am gîndit la tine cînd l-am văzut pe tipul ăsta, spuse Z. Avem aşa: carnet de conducere, paşaport, carte de identitate; îţi mai trebuie ceva?

– Da, fă-mi o legitimaţie de membru al Religiei Unică Enigma Babilon. Şi unul de donator de organe. De ce nu?

– Se rezolvă! Cît de repede îţi trebuie?

– Două zile?

– Floare la ureche!

În timp ce trecea iar pe lîngă Zeke şi ieşea spre garaj, Buck ştia că Z se ocupă deja de actele lui în camera cealaltă. Data viitoare cînd Buck avea să iasă în lume, urma să aibă asupra lui documente de identitate credibile, mult folosite, cu fotografia lui în locul celei aparţinînd defunctului Greg North.

Niciodată în viaţa lui Mac nu mai avusese parte de atîta asistenţă medicală. În timp ce Johannesburgul părea să se găsească în plin haos, cu mii de cetăţeni morţi sau răniţi, numele lui Fortunato era în măsură să deschidă orice uşă. Forţele Regionale de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale luaseră în stăpînire palatul lui Rehoboth şi instaurară peste tot autoritatea lui Carpathia. Rehoboth fu descoperit mort în biroul său, alături de încă vreo duzină dintre oamenii săi.

Mac şi Abdullah fuseseră examinaţi şi trataţi la infirmeria aeroportului, apoi transportaţi la palat pentru operaţie. Leon le spuse:

– Veţi auzi de asemenea că familia lui Rehoboth a fost ucisă în urgia de flăcări şi de fum. Dar s-ar putea ca mirosul de praf de puşcă de la Comunitatea Globală să mai plutească încă în aer.

În timp ce Mac şi Abdullah erau transportaţi către palat, cadavrele numeroşilor membri ai familiei lui Rehoboth erau scoase afară.

– La ştiri se va spune clar că Rehoboth a fost ucis într-un asasinat, însă morţii din familia sa îi vom pune pe seama urgiei. Duşmanii noştri vor şti oricum adevărul.

– Şi Ngumo? întrebă Mac.

– Oh, e mort, fără îndoială! Ca şi secretara lui, după cum spuneai. Rehoboth a fost cel care a pus asta la cale, din biroul lui. Ngumo a fost suprimat, oamenii lui Rehoboth au fost puşi în locul lui, iar Rehoboth era gata să preia puterea de îndată ce Excelenţa Sa ar fi murit.

Mac fu nevoit să sufere o operaţie de mai multe ore, în timpul căreia cel mai intens se lucră la umărul său, iar doctorii îi reparară de asemenea rănile de la cap şi de la ureche. După mai multe ore de somn indus de anestezie, se trezi culcat pe partea stîngă, dînd cu ochii de patul lui Abdullah. Secundul său avea piciorul bandajat şi suspendat. Abdullah arătă cu degetul un borcan de lîngă patul său. Conţinea un glonţ distrus care fusese scos din muşchiul său.

– Am cîteva răni, dar nimic care să-mi pună viaţa în pericol, zise Abdullah.

Umărul învelit în bandaje al lui Mac era încă amorţit. Mîna sa dreaptă, prinsă strîns în tifon, era încă moale.

Un doctor al Comunităţii Globale, indian din Statele Unite, intră în salonul de recuperare.

– Mi s-a spus că v-aţi trezit, începu el. Operaţia a avut succes. Ne-am ocupat de trei zone principale. Rănile cele mai uşoare le ai la cap şi acesta se va vindeca primul. Umărul va avea cicatrice importante, dar n-a trebuit să îndepărtăm decît fragmente de glonţ şi n-au existat răni mai profunde. S-ar putea să simţi că îţi amorţeşte nervul şi s-ar putea ca mobilitatea să aibă de suferit. Mîna ţi-am salvat-o, iar degetele sînt intacte. Chestia asta o să-ţi provoace un disconfort major timp de multe săptămîni şi probabil că vei avea nevoie de terapie ca să te deprinzi să o foloseşti. Degetul inelar şi cel din mijloc vor fi ţepene. Le-am curbat într-o poziţie permanentă. Degetul mic nu îţi va mai fi de nici un folos. Te vei putea folosi, în anumite

limite, de degetul arătător, dar nu îţi pot promite nimic. Nu vei putea îndoi degetul mare.

– Dacă reuşesc să apuc manşele cu un singur deget, să apăs pe butoane şi să mişc comutatoarele, înseamnă că o să pot zbura din nou.

– Sînt de acord, replică doctorul. Ai avut mare baftă!

Fortunato veni în vizită.

– Amîndoi vă veţi bucura să aflaţi că veţi fi recompensaţi cu cea mai înaltă distincţie pentru eroism dintre cele acordate de către Comunitatea Globală, îi anunţă el. Cercul de Aur, distincţia Potentatului pentru bravură, vă va fi înmînat personal de către Excelenţa Sa, în semn de mulţumire pentru că mi-aţi salvat viaţa.

Nici Mac, nici Abdullah nu se obosiră să răspundă.

– Ei bine, ştiu că în sinea voastră sînteţi mulţumiţi şi că numai modestia vă împiedică să vă manifestaţi mîndria. Acum, odihniţi-vă! Veţi sta aici pentru recuperare atît cît va fi necesar, apoi veţi fi transportaţi la Noul Babilon de către fostul vostru secund în noul Global One.

– Cît va dura pînă va fi construit? întrebă Mac, ştiind că Fortunato nu are habar cît durează să fabrici un avion.

– Mîine va fi vopsit, răspunse el. Peter II a dat dovadă de mare amabilitate consimţind să i-l ofere în dar Excelenţei Sale. Acest episod întunecat nu va sta în calea derulării chestiunilor vitale de stat. Noul Potentat regional al Statelor Unite ale Africii, un loialist ales personal de către Potentatul Carpathia, va fi instalat în funcţie săptămîna ce urmează.

Buck conducea către casă cu maşina plină de provizii, cu un rezervor plin de benzină şi făcîndu-şi multe griji pentru Mac şi pentru Abdullah. La radio nu se difuzau decît ştiri despre insurecţie şi despre moartea lui Bindura Rehoboth. Pierderile din rîndul forţelor Comunităţii Globale includeau un bucătar şi

două ajutoare, însă relatările despre distrugerea lui Global Community One îl puseră pe Buck pe gînduri. Sună acasă şi fu mulţumit să afle că Rayford primise veşti de la David şi că amîndoi compatrioţii lor erau extenuaţi, dar în viaţă.

După o săptămînă, David şi Annie se aflau în Biroul de Cadre din palatul Comunităţii Globale. Directorul de personal ţinea în mînă memoriul lui David:

– Deci, concluzia e, domnule Hassid, că dumneata îţi asumi responsabilitatea pentru nerespectarea protocolului de procedură de către domnişoara Christopher?

David încuviinţă din cap.

– Da, pentru că am omis să îi dau nişte detalii elementare.

– Poate. Sau poate că nu. De ce ar trebui să-şi asume şeful de departament responsabilitatea, în condiţiile în care subordonatul are la dispoziţie un manual de procedură?

David se schimbă la faţă.

– Annie, ăă, domnişoara Christopher ar fi putut fi distrasă din cauza unei implicări intime din partea unui coleg de muncă.

Directorul îl privi pe deasupra ochelarilor.

– Serios, spuse el, mai mult ca o afirmaţie decît ca o întrebare. Cu greu poate fi considerată asta o scuză pentru încălcarea procedurii. Intenţionaţi să continuaţi această relaţie, domnişoară Christopher?

– Absolut!

– Acest coleg lucrează în departamentul dumneavoastră?

– Îl aveţi în faţa dumneavoastră, răspunse David.

– Minunat! Ei bine, uitaţi... În dosarul domnişoarei Christopher întîlnim cîteva abateri minore, cum ar fi insubordonarea şi alte cîteva, asemănătoare. Însă nu o voi coborî în grad, măsura uzuală în astfel de situaţii, cu singura condiţie ca domnişoara să fie de acord să fie mutată în alt departament, unde îşi va putea dovedi pe deplin eficienţa şi competenţa.

Ea ezită.

– Şi unde ar fi asta?

– În sectorul administrativ. Această criză ne-a costat mai bine de doisprezece analişti. Profilul dumneavoastră indică faptul că sînteţi capabilă să excelaţi în acest domeniu.

– Ce implică asta?

Directorul întoarse o pagină şi citi cu voce tare:

– Sectorul administrativ, ordine ierarhică: Potentatul, Comandantul Suprem, directorul Serviciului de Informaţii, directorul Departamentului de analiză, angajat. Principalele îndatoriri şi responsabilităţi: examinarea şi interpretarea datelor provenite din surse neagreate de Comunitatea Globală, bla, bla, bla; în fine: postul de analist de informaţii. Da sau nu?

– Da!

– Şi încearcă să nu te încui în birou.

De îndată ce ieşiră din Biroul de cadre, David o luă de mînă. Se simţea atît de liber! Apoi îl văzu pe Leon Fortunato îndreptîndu-se spre lift alături de Peter II, care urla în spatele lui.

– Nu vreau să mă aflu faţă în faţă cu tine, Leon.

Fortunato apăsă pe buton şi se întoarse spre el.

– Pentru tine sînt *Comandantul Suprem*, Peter!

– Atunci fii atît de amabil şi adresează-mi-te şi tu...

– O voi face, dacă o vei face şi tu, îl întrerupse Leon.

– În regulă, comandante! Dar nu-l voi lăsa pe Carpathia să îmi ia...

– Excelenţa...

– Bine! Dar va trebui să-mi răspundă dacă are de gînd să o şteargă cu avionul meu...

În timp ce se urcau în lift, Leon zise:

– Dacă îţi închipui că Potentatul Comunităţii Globale îţi va răspunde vreodată...

– Vreau să aud asta, şopti David. Te sun eu, Annie!

– Ai grijă, îl sfătui ea.

David o luă la fugă spre biroul său, încuie uşa şi activă instalaţia de ascultare din biroul lui Fortunato. Peter II era în mijlocul unei propoziţii:

– ... Refuz să stau atunci cînd nu mi-aş fi dorit să mă aflu acolo.

– Nu veţi obţine mai mult decît atît.

– De ce încearcă Excelenţa Sa să mă tragă pe sfoară, comandante? Aţi spus întregii lumi că îmi ofer avionul şi era posibil chiar să fiu fericit să fac asta. Dar nici nu am fost consultat, nici nu mi s-a oferit vreo şansă să...

– Tot ce ai, ai datorită Potentatului. Crezi că Religia Unică Enigma Babilon este independentă faţă de Comunitatea Globală? Îţi închipui oare că te subordonezi altcuiva decît Excelenţei Sale?

– Te somez să îmi acorzi o întrevedere cu el în clipa asta!

– Mă *somezi?* Mă somezi pe mine? Eu sînt paznicul aici, Supreme Pontif! Şi îţi refuz accesul. Audienţa la Excelenţa Sa îţi este refuzată. Înţelegi asta?

– Îţi jur, Leon, vei regreta aceste insulte.

– Te-am rugat să nu îmi mai spui...

– Îţi spun aşa cum am chef! Te afli aici şi simulezi autoritatea nu datorită unor merite reale, ci pentru că te-ai dovedit maestru în arta linguşirii şefului. Ei bine, eu refuz să linguşesc şi mă voi face auzit!

Urmă o lungă tăcere.

– Poate că da, zise Leon în cele din urmă. Dar nu astăzi.

David auzi zgomote apăsate de paşi şi o uşă trîntită. Apoi vocea lui Leon:

– Margaret?

Prin interfon:

– Da, domnule!

– Verifică dacă Potentatul e ocupat în momentul ăsta. Poţi de asemenea să îi spui cine tocmai a ieşit de aici trîntind uşa.

– Imediat, domnule!

David comută frecvenţa şi ascultă ce se vorbea în biroul lui Carpathia. Secretara sa îi transmisese mesajul de la Fortunato.

– Ce vrea? întrebă Carpathia.

– Mi-a spus că tocmai a avut o întîlnire cu supremul pontif.

– Cheamă-l încoace!

12

Mac era în picioare cu mult înaintea lui Abdullah, nerăbdător să se întoarcă în Noul Babilon. Dat fiind că avea de îndeplinit o sarcină grea, terapia nu îi oferise nici un răgaz. Altfel, ar fi putut să stea şi să se lase răsfăţat în palatul din Johannesburg, însă din cauza rănilor nu reuşise deloc să se odihnească. Între două doze de calmant, trupul său era în permanenţă chinuit de dureri. Cerea să i se administreze doze doar atît cît să poată îndura. Ultimul lucru de care mai avea nevoie era să devină dependent de pastile.

Mac era furios pe sine din cauza a două gafe. Urlase prin eter că la bordul lui Global One se aflau credincioşi. Din fericire, Dwayne Tuttle, „Dart" la vremea aceea, îl acoperise. Însă Mac îi mai şi dăduse lui Leon Fortunato telefonul său mobil securizat.

Era aproape de două ori mai greu decît un celular obişnuit, din cauza tehnologiei de securitate de care dispunea. Leon nu păruse să-şi dea seama, dar ce s-ar fi întîmplat dacă l-ar fi sunat cineva pe Mac în timp ce Leon era cu telefonul în mînă? Dacă nu i-ar fi recunoscut vocea lui Leon şi în condiţiile în care semnalul nu era perfect, ar fi dat de gol întreaga Armată a Pătimirilor?

Ceea ce îl neliniştea pe Mac era că nici una dintre greşeli nu se datora panicii sau disperării; amîndouă se produseseră

din cauza lipsei de credinţă. Crezuse cu toată sinceritatea că nu vor supravieţui acelui atac violent; aşadar, ce mai conta?

Din fericire, dăduse dovadă de înţelepciune în alegerea noului secund. Abdullah salvase situaţia cu telefonul. Mac se trezise brusc, în prima noapte petrecută la spital. Îl scutură pe Abdullah.

– Telefonul meu e la Leon, îl anunţă el. Un singur telefon de la cine nu trebuie şi s-a zis cu noi.

– Dormi liniştit, prietene, îl potoli Abdullah. Colegul tău de salon se pricepe de minune la furat din buzunare.

– Poftim?

– Atunci cînd tu şi cu Leon mă căraţi în aeroport, i-am luat din buzunar telefonul tău.

– E un telefon greu. Cum se face că nu şi-a dat seama?

– Era speriat de moarte. Am aşteptat momentul potrivit. Telefonul se află acum în posesia mea.

– Cît e ceasul?

Abdullah îşi consultă ceasul.

– Două noaptea.

– Ce oră e în State?

– Sînt cu nouă ore în urmă faţă de Noul Babilon. Deci aici cu opt ore.

– Dă-mi telefonul ăla!

Mac îl sună pe Rayford şi îl puse la curent îl legătură cu cei doi Tuttle, care dispăruseră la puţin timp după ce îi predaseră pe Mac şi pe Abdullah la infirmerie.

– Nici măcar nu am apucat să le spun cît de mult sîntem implicaţi în Cooperativă, zise Mac, dar fără îndoială că fiica dumitale ştie de ei.

Rayford descoperi că fiica lui, Chloe, ştia de cei doi Tuttle.

– Se vor ocupa de o zonă întinsă din Marea de Sud, explică ea. Iar faptul că se aflau suficient de aproape ca să recepţioneze SOS-ul lui Mac nu e altceva decît un miracol.

– Au fost trimiși direct de către Dumnezeu, replică Rayford. Dacă le poți da liber, aș avea nevoie de ei să mă ducă în Europa.

– De ce nu pilotezi chiar tu, tată?

– Nu vreau să zbor de unul singur și apoi aș vrea să fiu cît mai incognito. Am face cu schimbul la manșe. Am putea să luăm avionul Super J al lui Dwayne sau Gulfstream.

– Știi exact unde vrei să ajungi?

– Beauregard Hanson o să-mi spună, data viitoare cînd o să vină în Palwaukee. T o să-l țină acolo sub un pretext sau altul, eu o să-i flutur niște bani pe la nas, iar el o să-și dea drumul la gură. Doar că el încă nu știe asta!

David Hassid ședea nemișcat în fața calculatorului, avînd căștile pe urechei și ascultînd discuția dintre Carpathia și Fortunato.

– Leon, nu trebuie să te simți obligat să îmi săruți inelul de fiecare dată cînd te afli în prezența mea. Apreciez asta în public, dar...

– Îmi cer iertare, Excelență, dar...

– Și, de asemenea, ar trebui să îți iei libertatea de a mi te adresa în mod informal atunci cînd purtăm o discuție în particular. Ne cunoaștem de multă vreme și...

– Vai, dar n-aș putea! Nu acum. Nu după tot ce am trăit și am văzut. Trebuie să înțelegeți, Potentate, că nu fac aceste lucruri din alt motiv decît pura devoțiune. Cred că sînteți divin, domnule, și, deși faptul că mă considerați a vă fi prieten și îmi spuneți pe numele mic este cea mai mare onoare pentru mine, vă rog să mă iertați că nu pot să fac la fel.

– Foarte bine, atunci, Leon. Spune-mi acum despre întîlnirea ta cu acela care ar urma să fie rege.

David ascultă cum Fortunato relata conversația. Carpathia rămase tăcut preț de o clipă. Apoi zise:

– Peter nu știe, nu-i așa? Habar n-are că eu eram la curent cu alianța sa cu Rehoboth. Își închipuie că mă poate rupe de potentații mei regionali, pentru ca apoi să mă învingă.

– Sînt sigur că asta crede, Excelenţă.

– Ce idiot! izbucni Carpathia.

– Să-l mai lăsăm o vreme, ca să ne mai dezvăluie cîţiva conspiratori, sau consideraţi că i-a sunat ceasul?

David auzi mişcare, ca şi cum Carpathia s-ar fi ridicat în picioare. Tonul vocii sale se schimbase, aşa că David presupuse că se plimba de colo-colo prin birou.

– Aproape că îmi pierdusem răbdarea cu tine cu luni în urmă, cînd nu fusese eliminat. Dar pînă la urmă a fost mai bine. Nu numai că ne-a dus la Rehoboth, ci şi un comunicat recent al lui indică faptul că ar putea avea legături cu cei doi prieteni ai noştri din sud.

– Cu aşa-numitul „Cuplu din Ierusalim"?

– Exact. Îţi place expresia, nu-i aşa?

– Genială, domnule! Numai dumneavoastră...

– Îi spusesem să îşi pună eruditii la treabă, să studieze toate manuscrisele misterioase din trecut, de la Nostradamus la vechile scrieri sacre, şi să vadă dacă nu cumva găsesc ceva despre vulnerabilitatea celor doi. Ştiu că aceia care-i sînt loiali lui Ben-Judah cred că sînt cei doi martori profeţiţi în scripturile creştine. În eventualitatea, puţin probabilă, că lucrurile stau într-adevăr aşa, Matthews îmi spune că vor fi vulnerabili patru luni de acum încolo. Ei înşişi au spus adesea că vor fi feriţi de orice rău pînă la vremea sorocită.

– Dar, domnule, scînci Fortunato, oamenii care spun că aceştia doi sînt martorii profeţiţi susţin totodată că dumneavoastră sînteţi Antihristul.

– Ştiu, Leon! Eu şi tu ştim că nu fac decît ceea ce sînt chemat să fac.

– Păi, dacă ei au o vreme sorocită, atunci la fel stau lucrurile şi cu duşmanii lor!

– Leon! Respiră adînc. Mă port eu ca un Antihrist?

– Cu siguranţă că nu, Excelenţă!

– Cine spui tu că sînt eu?

– Ştiţi bine că în inima mea eu cred că aţi putea fi Hristos Însuşi!

– Nu voi susţine eu asta, prieten de încredere. Cel puţin, nu încă. Doar atunci cînd va fi limpede pentru toată lumea că dispun de puteri divine aş putea să fac personal o astfel de afirmaţie.

– Am răspîndit în lung şi în lat povestea renaşterii mele cu ajutorul dumneavoastră...

– Apreciez asta şi sînt convins că mulţi au crezut. Însă nu a mai existat nici un martor, aşa că în mod sigur există îndoieli. Nu am fost îndeajuns de eficient pentru a-i opri pe cei doi predicatori, fapt care mi-a scăzut credibilitatea. Însă eu mă închin unei divinităţi hotărîte să fie mai presus de toţi zeii şi să stea deasupra cerurilor, eterna fiinţă perfectă. Cum aş putea să dau greş încredinţîndu-mă acestei puteri?

– La fel cum mă încredinţez şi eu pe mine dumneavoastră, domnule!

Lui David i se păru că Nicolae Carpathia se aşezase din nou pe scaun în faţa biroului său, acolo unde acurateţea sonoră era maximă.

– În privinţa lui Peter, să aşteptăm momentul cel mai prielnic, spuse el. Majoritatea potentaţilor sînt la limita răbdării în ceea ce îl priveşte, aşa e?

– Aşa e, domnule, şi, în pofida faptului că Potentatul Rehoboth m-a indus în eroare asupra acestui aspect, consider că cei mai mulţi dintre potentaţi au fost sinceri în această privinţă. Mi-au dat asigurări că nu numai că agreează ideea suprimării lui, ci sînt gata să şi participe la înlăturarea lui.

– Leon, am avut de a face suficient de mult timp cu cei care conduc şi ştiu că promisiunile lor n-au nici o valoare pînă ce nu sînt confirmate de fapte. Trebuie să îl lăsăm pe Peter să creadă că din ce în ce mai puţini potentaţi regionali îmi sînt fideli. În mod limpede, scopul lui este uzurparea poziţiei mele.

Rehoboth ar fi jucat pe lîngă el rolul de Fortunato, dacă tentativa de asasinat ar fi avut succes. Peter crede probabil că se bucură de încrederea celorlalţi. Trebuie să folosim asta în avantajul nostru.

– Voi acorda acestei chestiuni întreaga mea atenţie, domnule. Şi, încă o dată, vă mulţumesc pentru protecţia pe care mi-aţi acordat-o la Johannesburg!

– Pentru puţin! Cînd se vor întoarce piloţii, să le înmînăm decoraţiile?

– Curînd, domnule.

– Oamenilor ăstora le plac ceremoniile fastuoase?

Leon aprobă cu voce tare, dar Carpathia i-o tăie.

– Cu tulburările din ultima vreme, n-am prea avut timp să dăm exemple de cetăţeni-model, de eroi.

– Personalul nostru este împuţinat, Excelenţă, însă, dînd dovadă de creativitate, ne putem ridica la înălţimea situaţiei şi putem să facem din întoarcerea lor la Noul Babilon un eveniment de primă mărime.

David avu impresia că Nicolae Carpathia vorbea ca şi cum ar fi visat cu ochii deschişi.

– Da, da, încuviinţă el. Îmi place! Îmi place foarte mult! Pune pe cineva să se ocupe şi de chestia asta cu vremea sorocită pentru Cuplul de la Ierusalim. Dacă adoratorii lui Ben-Judah plasează vremea sorocită la jumătatea tratatului nostru cu Israelul, vreau să am data precisă.

Inima lui David bătea să-i spargă pieptul, căci simţea emoţia lui Carpathia. Potentatul ridică tonul, începînd să vorbească mai repede.

– Că tot veni vorba de ceremonii fastuoase şi de evenimente, prietene! Păcăleşte-i pe cei doi. Ia-i prin surprindere. Pleacă-te în faţa lor, pînă atunci. Dă-le atenţia pe care ei îşi închipuie că o merită. Pune toate reflectoarele pe ei, Leon. Televiziunea. Înscenează un eveniment. Şi pune-mă şi pe mine

acolo. Da, voi fi la Ierusalim, în inima ţării cu care am semnat un pact solemn. Vom sărbători pacea care a fost stabilită acolo. Adu demnitari. Adu-l şi pe Peter, în costumaţia lui ridicolă. Vechiul meu prieten, doctorul Rosenzweig, va fi invitat de onoare. Vom face la fel ca aşa-zişii sfinţi şi ne vom reînnoi jurămintele. Mă voi dedica din nou protejării Israelului! Toţi ochii planetei vor fi aţintiţi asupra mea, iar eu mă voi îngriji personal de dispariţia predicatorilor. Cît de mult vor aprecia cetăţenii încetarea nenorocirilor, a dezastrelor, a foametei, a vărsărilor de sînge! Leon, notează-ţi! Determină-i pe potentaţi să îl încurajeze pe Peter în uneltirile sale împotriva mea. Determină-i să îl facă să creadă că sînt de partea lui şi că antipatia lor faţă de mine este, da, unanimă. Că vor ca el să le fie conducător. Asigură-te că va veni la Ierusalim fiind convins că se bucură de încrederea fiecăruia dintre ei.

– Voi face tot ce îmi va asta în puteri, domnule.

– Nu avem decît cîteva luni la dispoziţie. Fă din asta prioritatea ta principală. Oricînd ai nevoie, ai acces la mine. De asemenea, ai mînă liberă să utilizezi toate resursele noastre în mod nelimitat. Acesta trebuie să fie momentul nostru de glorie, iar prestaţia noastră trebuie să fie perfectă. Va fi sfîrşitul insurecţiei, sfîrşitul opoziţiei, sfîrşitul pretenţiilor Enigmei Babilon de a-mi uzurpa autoritatea, sfîrşitul adoratorilor lui Ben-Judah, care nu vor mai avea predicatori în Ierusalim pe care să-i adore.

– Dar ştiţi, Ben-Judah se bucură încă de cea mai mare audienţă...

– Pînă şi el îşi va mai pierde din elan atunci cînd va deveni limpede că există o singură putere pe pămînt şi că ea îşi are sediul în Noul Babilon. Invită-l! Invită-i pe adoratorii lui! Ţii minte cum, anul trecut, m-au pus într-o lumină proastă, ba chiar au încercat să mă ucidă? Ei bine, primeşte-i înapoi anul ăsta şi observă-le reacţia!

– Sînteţi genial, Excelenţă!

– Ţine minte, Leon! Va trebui să te întreci pe tine. Începe prin a i te confesa lui Peter, sugerîndu-i că lucrurile nu merg chiar atît de bine între mine şi tine.

– Excelenţă, dar eu ador...

– Ştiu, Leon!

– Dar supremul pontif ştie şi el. Nu cred că l-aş putea convinge de faptul că loialitatea mea necondiţionată pe care v-o port, dintr-odată...

– Bineînţeles! Dar nu dintr-odată. Lasă-l pe el să sugereze asta! Nu mă îndoiesc că este perfect capabil să îţi strecoare lucruri negative în privinţa mea, nu-i aşa? Nu m-a criticat niciodată?

– Bineînţeles, dar v-am susţinut întotdeauna motivaţiile şi...

– Ezită şi tu o dată în privinţa asta, Leon. Rămîi măcar o dată fără replică. Îl cunosc. Va profita la maximum de prilej. Îşi închipuie că e capabil să convingă pe oricine de orice. Cît de megaloman trebuie să fie ca să creadă că zece dintre potentaţi îl admiră, în condiţiile în care ştim foarte bine că aproape toţi l-ar ucide cu mîna lor! Poţi să o faci, Leon?

– Voi încerca.

– Am încredere totală în tine. În patru luni ne vom consolida puterea şi autoritatea şi vom reduce opoziţia la tăcere. Doar gîndul la asta îmi dă o energie fantastică! Du-te acum, prietene! Nu ezita să-mi ceri nimic. Toate resursele mele, ale noastre, de fapt, sînt la dispoziţia ta.

– Vă mulţumesc, Excelenţă! Vă mulţumesc pentru privilegiul de a vă fi de folos.

– Iată un compliment frumos, răspunse Carpathia.

Pe David îl durea capul de la atîta tras cu urechea. Era pe cale să închidă calculatorul cînd auzi din nou ceva în biroul lui Carpathia. Secretara purtă cu el o conversaţie cam de un minut, apoi el îi spuse că nu va răspunde la nici un telefon şi că nu va primi pe nimeni pentru un timp. David auzi uşa închizîndu-se,

iar apoi un clic şi presupuse că Potentatul o încuiase. Aşteptă să vadă dacă nu cumva Carpathia e pe cale să dea un telefon important.

Îl auzi pe Carpathia învîrtindu-se în scaun şi, în cele din urmă, şoptind:

– O, Lucifer, fiu al dimineţii! Mă închin ţie încă de cînd eram copil.

David tresări violent, cu inima bătînd să-i spargă pieptul. Carpathia continuă:

– Cît îţi sînt de recunoscător pentru prea-plinul tău de creativitate, o, leu al slavei, înger al luminii! Te slăvesc pentru ideile tale pline de imaginaţie, care nu încetează să mă uimească. Tu mi-ai dat neamurile! Mi-ai promis că mă voi înălţa la cer alături de tine, că ne vom ridica tronurile deasupra stelelor lui Dumnezeu. Mă încred în promisiunea ta că mă voi înălţa pînă dincolo de nori. Voi fi precum Cel Preaînalt. Îţi voi îndeplini toate poruncile astfel încît să fiu vrednic să domnesc asupra universului la dreapta ta. Tu m-ai ales pe mine şi ai îngăduit ca pămîntul să tremure în faţa mea şi ca regatele să se zguduie. Slava ta va fi slava mea şi, asemenea ţie, nu voi muri niciodată. Aştept cu nerăbdare ziua cînd se va arăta toată puterea şi toată slava ta.

Rayford primi telefonul vineri noaptea tîrziu.

– E aici, îl anunţă T. Şi i-am spus că trebuia să vină cineva cu o propunere interesantă şi potenţial profitabilă. Pînă acum totul părea să fie în regulă, dar nu l-am mai văzut de cînd amica ta a dispărut, şi cred că aşteaptă să deschid eu discuţia.

– Voi fi acolo! Întreţine-i interesul.

Rayford se aşeză lîngă Leah şi o întrebă dacă n-ar putea să fluture nişte bani de-ai ei pe la nasul lui Bo Hanson, ca să vadă dacă nu cumva are nişte informaţii de vînzare în privinţa lui Hattie Durham.

– Păi, răspunse ea, ca şi cum ar fi savurat momentul, de-abia dacă îmi arunci o vorbă zile întregi, nu mă întrebi niciodată ce mai fac, nici măcar dacă mi s-au sudat coastele, dar uite, de îndată ce ai nevoie de ceva, gata.

Rayford nu ştia ce să spună. Nu-i plăceau tonul şi atitudinea ei, dar fără îndoială era vinovat.

– Recunosc, am fost neatent, încercă el.

– Îmi risc viaţa pentru tine şi pe deasupra mai şi donez economiile de o viaţă ale soţului meu şi ale mele pentru binele Armatei Pătimirilor, iar tu mă tratezi în continuare ca pe o intrusă. Asta înseamnă neatent la tine?

– Se pare că e de neiertat.

– Se pare? Spui asta ca şi cum eu aş fi decis, cu de la mine putere, că eşti de neiertat.

Rayford se ridică în picioare. Leah zise:

– Te rog, nu fi atît de grosolan încît să pleci de lîngă mine în momentul ăsta.

El se întoarse.

– Există modalităţi mai directe de a spune nu. N-ai putea să încerci altul?

– Dar n-am spus nu.

– Ai fi putut să mă păcăleşti.

– Îmi place să te necăjesc.

– Mă bucur că măcar unuia din noi îi place ce se întîmplă.

– Rayford, te rog! M-am simţit jignită pentru că m-ai evitat, dar în acelaşi timp mi-am dat seama că ai suferit mult, ţi-ai pierdut două soţii într-un interval de trei ani. Nu mă aştept să te simţi în largul tău în preajma mea. Dar m-am gîndit că am reuşit să facem primul pas şi să spargem gheaţa şi că lucrurile prin care am trecut împreună au avut o oarecare greutate.

El se aşeză la loc.

– Nu ştiu ce crezi tu, Leah, dar pentru mine lucrul ăsta a fost la fel de înspăimîntător ca şi, să spunem, momentul în care am

descoperit cadavrul soţiei mele pe fundul Tigrului. Nu vreau să mă gîndesc la asta şi cu siguranţă nu vreau să insist asupra acestui fapt. Nu că ar fi o scuză, dar mi-ai amintit de toate astea.

– Sînt sigură că aşa am făcut. Dar tu eşti şeful aici, iar eu nu mai suport să stau degeaba. Dă-mi ceva de făcut, şefule! Sînt gata să îmi pun la bătaie toată competenţa medicală de care sînt capabilă, dar nu vreau să lucrez doar atunci cînd e cineva rănit sau bolnav. Am încercat să o ajut pe Chloe cu bebeluşul şi chiar şi în privinţa cooperativei, dar ea e prea drăguţă şi prea de bun-simţ ca să-mi ceară ajutorul. Am fost nevoită să insist. Fă din asta sarcina mea şi atunci ea nu se va mai simţi prost că apelează la mine.

– În regulă, s-a făcut!

– Spune-i ei asta.

– Aşa voi face.

– Iar voi toţi vă purtaţi cu atîta corectitudine, încît nimeni nu mi-a sugerat măcar că aş putea să fac ceva util prin casă. Întîmplător, gătesc foarte bine şi îmi şi place foarte mult să fac asta. Îmi place să caut reţete, să prepar mîncare şi chiar şi să spăl vasele şi să fac curat în bucătărie. Aş putea să fac eu asta, astfel încît voi să puteţi să vă concentraţi cu totul asupra a ceea ce aveţi de făcut?

– Ai face tu asta? Ne-ai fi de mare ajutor!

– M-aş simţi şi eu utilă în felul ăsta. Şi nu-ţi mai face griji în privinţa banilor. Nici măcar nu trebuie să îmi ceri voie. Ţi-am spus de la bun început că renunţ la ei în folosul cauzei şi am vorbit serios. Dacă se întîmplă ceva, iar eu plec mîine de aici, nu voi lua un sfanţ cu mine. Putem vorbi despre altceva?

– E ceva atît de...

– Deja mă simt bine. Contribuim fiecare cu ce avem şi nimeni nu e mai important decît celălalt. Poate cu excepţia lui Tsion.

– Deci mi-ai tras o muştruluială pentru că...?

– Pentru că o meritai. Trebuia să îţi fi păsat mai mult şi să o şi arăţi. Eu nu te-am întrebat ce-ţi mai face genunchiul?

– Chiar de mai multe ori.

– N-o făceam din politeţe. Din cauza mea ai căpătat acea rană. Nu ştiam că nu eşti atent, dar oricum, n-ar fi trebuit să mă opresc brusc în faţa ta. Eşti un om minunat. Ai fost rănit. Asta nu mă lasă indiferentă. Te-am întrebat. Tu m-ai expediat din două vorbe şi gata discuţia. Şi eu am fost rănită şi responsabilitatea a fost numai a ta. Te ţineai prea aproape de mine şi te mişcai prea repede, date fiind condiţiile.

Rayford clătină din cap.

– Aşadar, ce-ţi mai fac coastele?

– Nu grozav, ca să fiu sinceră. E posibil să-mi fi rupt mai multe, nu numai una. Poate să treacă şi o zi fără să le simt, dar e de-ajuns să fac o singură mişcare greşită şi îmi vine să urlu.

– Îmi pare rău! Sper să te faci bine cît mai curînd.

Leah îl privi.

– Vorbesc serios, întări el.

– Ştiu! Şi mai ai o groază de lucruri pe cap, în afară de problemele mele.

– Toată lumea s-a purtat frumos cu tine?

– Excelent, nu am de ce să mă plîng.

– Înseamnă ca eu sînt singurul repetent la capitolul ăsta.

– Şi, de vreme ce mă bucur de atenţia ta, aş vrea să te gîndeşti la ceva, pentru cînd voi fi sănătoasă. Mă mişc bine. Sînt isteaţă. Îmi asum riscuri, aşa cum am făcut pentru voi toţi, şi nu o dată, la spital. Nu am familie şi, în general, nu am nimic de pierdut. Dacă e nevoie să mă duc undeva, să fac ceva, să transport ceva, să comunic ceva, nici o problemă. Bine, e adevărat că am cam dat-o în bară aseară cu cei de la Comunitatea Globală...

– Singura problemă a fost că ai cedat prea devreme. Dar te-ai prins repede şi ai făcut faţă situaţiei.

– Nu-ţi cer decît să nu uiţi ce te-am rugat. Cu puţin machiaj şi cu puţină vopsea de păr, femeile sînt mai greu de recunoscut decît bărbaţii. Comunitatea Globală n-o să-mi ţină prea multă vreme fotografia în urmărire. Fă-mi rost de acte false şi pune-mă la treabă!

– Toate la timpul lor. Îmi place enorm de mult ideea ca tu să te ocupi de mîncare.

– Mă temeam eu că o să regret propunerea asta.

Rayford se ridică în picioare, avînd grijă să nu-şi forţeze genunchiul. Apăru Chloe, venind din camera din faţă.

– Veşti proaste, tată. Ştii că am tot încercat să dau de Nancy, sora lui Hattie, ca să-i spun că sîntem siguri că Hattie e în viaţă. Am găsit-o pînă la urmă. Apare pe o listă confirmată de decedaţi. Inhalare de fum.

Rayford privi în podea.

– Iată încă un motiv pentru a o găsi pe Hattie, concluzionă el cu tristeţe.

Mac şi Abdullah erau programaţi să preia noul Global Community One vineri seara, pentru a fi dus înapoi la Noul Babilon de către fostul secund al lui Mac. Avionul, preluat de la Peter II, fusese rebotezat din One II în Phoenix 216. Leon Fortunato urma să vină să îi întîmpine pe eroii răniţi.

Mac de-abia aştepta să se întoarcă la David şi la Annie. Era vorba despre necesitatea de a instala echipamente de ascultare la bordul noului avion şi mai era ceva urgent despre care David voia să stea de vorbă cu el şi nu îndrăznea să o facă la telefon. Atunci cînd pînă şi cel mai bun tehnician din lume în securitatea liniilor telefonice refuză să vorbească la telefon, chiar că trebuie să fie vorba despre ceva important.

Mac tocmai împacheta, puţin după ora patru, cînd primi un telefon de la Rayford.

– Sînt în drum spre Palwaukee, să îl strîng puţin cu uşa pe tipul ăsta, Bo, de care ţi-am vorbit. În curînd o să fiu în Europa şi am nevoie de cîteva lucruri. Mai ţii legătura cu Albie?

– Absolut, şi e de departe cel mai bun. Ce îţi trebuie?

– Cred că mai bine stau de vorbă direct cu el. Ai numărul lui?

– Nu-l am la mine. Însă o să ajung acasă în seara asta. Poţi să aştepţi pînă atunci?

– Cred că da, dacă nu cumva poţi tu să-i spui lui David să-l caute.

– E în computerul meu. Contează chiar atît de mult cîteva ore?

– Nu, cred că e în regulă.

Cu noua sa înfăţişare şi cu proaspetele sale acte care păreau des folosite, Buck zbură cu un avion comercial pînă la Tel-Aviv. Fusese mirat de cît de greu era să mai găseşti zboruri. Fumul, focul şi sulful continuau să facă ravagii asupra Pămîntului şi, practic, fiecare sector al vieţii fusese afectat. Înălţarea la Cer schimbase fizionomia societăţii, viaţa nu mai fusese la fel după marele cutremur, însă Buck ştia că lucrurile urmau să se înrăutăţească şi mai tare. Practic, fiecare pierduse pe cîte cineva.

Îi fu greu să plece de lîngă Chloe şi de lîngă copil. Stătuse alături de ei mai mult de zece luni, de cînd se născuse Kenny. Lui Buck nu-i venea să creadă cît de mult se ataşase de copil şi îl uimea nespus faptul că simţea o nevoie fizică puternică de a-l ţine în braţe. Trecuse deja prin experienţa dorului de Chloe, care, uneori, aproape că îl scosese din minţi, iar acum, cu copilul, sentimentele erau încă şi mai intense.

În avion, o femeie asiatică, aflată la cîteva rînduri de el, ţinea în braţe un băieţel, probabil cu cîteva luni mai mic decît Kenny. Buck era atît de invidios încît nu putu decît să stea la locul lui şi să se uite la băiat cum scînceşte în timpul decolării.

De îndată ce fu în stare, se îndreptă spre femeie şi o întrebă dacă vorbeşte engleza.

– Puţin, răspunse ea.

– Cum îl cheamă pe băiatul dumneavoastră?

– Li, replică ea, voind să spună „Lee".

– Bună, Li, zîmbi Buck, iar băieţelul îl privi cu ochii mari. Ce vîrstă are?

– Şapte luni, spuse ea.

– E frumos!

– Mulţumesc mult, domnule!

– Credeţi că ar sta la mine în braţe?

– Ce aţi spus?

Buck întinse mîinile către băiat.

– Aş putea să-l iau în braţe?

Ea ezită.

– Îl ţin eu, zise ea.

– E în regulă, replică Buck. Înţeleg. Nici eu nu mi-aş da băiatul unui străin.

– Aveţi copil băiat?

El îi arătă o fotografie, iar ea i-o arătă băieţelului ei, care dădu să o apuce.

– Frumos băiat şi al dumneavoastră. Vă e dor?

– Foarte mult!

Ea îl întinse pe băieţel către el, iar Buck se aplecă din nou spre Li. Băiatul se duse bucuros la el, dar cînd Buck îl strînse în braţe, Li deveni serios şi se uită înapoi la mama lui.

– E acolo, încercă Buck să-l liniştească. Mămica e acolo. Dar Li începu să plîngă, iar ea îl luă înapoi.

Buck îi întinse mîna, iar ea i-o strînse cu timiditate.

– Greg North, se prezentă el.

– Îmi pare bine, domnule Greg, spuse ea, dar nu îşi spuse numele.

Mai tîrziu, în timpul zborului, după ce mîncase, Buck fu uimit cînd mama băieţelului îi ceru ajutorul. O văzuse mergînd pe intervalul dintre rîndurile de scaune, cu Li în braţe, pînă cînd acesta adormise. Femeia îi zise:

– Dumneavoastră ţineţi, eu mănînc?

Buck ţinu copilul adormit în braţe aproape douăzeci de minute, înainte ca femeia să se întoarcă după el. Nu îi plăcu momentul cînd fu nevoit să i-l dea înapoi.

Odată ajuns la Tel Aviv, Buck cercetă toate feţele oamenilor, căutînd semnul crucii pe frunte. Nu văzu decît unul, pe fruntea unui bărbat care era interogat, aşa că Buck se feri să-şi pericliteze situaţia.

La nouă, ora Israelului, Buck îşi aruncă geanta pe umăr şi ieşi din aeroportul Ben Gurion şi sună la Chaim Rosenzweig acasă. Îi răspunse o femeie tînără, în ebraică. Buck îşi frămîntă mintea.

– În engleză, vă rog, spuse el, sperînd să fie în stare să inventeze un nume.

– Reşedinţa doctorului Rosenzweig, rosti ea. Cu ce vă pot fi de folos?

– Hannelore?

– Da, răspunse ea cu circumspecţie. Cu cine stau de vorbă?

– Îţi voi spune, cu condiţia să nu-mi pronunţi numele cu voce tare, bine?

– Cine e la telefon, vă rog?

– Vreau să îi fac o surpriză lui Chaim, bine?

– Cine?

– Hannelore, Buck Williams la telefon.

– Buck! şopti ea cu însufleţire. Nu mă aude nimeni. Unde eşti?

– Pe Ben Gurion.

– Poţi să vii încoace? Doctorul şi Jacov vor fi atît de bucuroşi!

– Aş dori atît de mult să îi văd pe toţi!

– Stai acolo! Îl trimit pe Jacov după tine.

– Spune-i să nu-mi pronunţe numele, Hannelore. Dacă va fi nevoit să mă strige, să ştie că trec drept Greg North.

– Greg North. Va ajunge cît de curînd, Buck. Pardon, Greg. Voi păstra secretul faţă de doctorul Rosenzweig. Va fi atît de...

– Ce mai face Jonas?

– Oh, Buck, îmi pare atît de rău, dar s-a dus. Mă rog la Dumnezeu să fi ajuns în ceruri. Hai, că o să-ţi povestim tot.

13

Rayford îşi luă geanta cu bani şi urcă scările turnului de pe aeroportul din Palwaukee. Văzînd două maşini în şir, înţelese că T îl ţinuse pe Bo Hanson să n-o şteargă. Genunchiul începu să-l doară, la cîteva scări de capăt, şi se îndreptă şchiopătînd spre uşă.

Fusese de multe ori în turn şi ştia că fiecare pas îi fusese auzit. T îi făcu semn din spatele biroului să intre, iar Bo, aflat pe un scaun, ridică privirea, ca şi cum tocmai îşi dădea seama că intra cineva. Rayford nu avusese niciodată o părere prea bună despre Bo, în pofida educaţiei alese pe care o primise acesta. Părul său oxigenat era slinos, iar Rayford se gîndi că respiră adînc pentru a-şi pune astfel în evidenţă statura musculoasă. Însă poza pe care o afişa nu reuşea să-i disimuleze spaima.

– A trecut ceva timp de cînd nu ne-am văzut, Bo.

Acesta încuviinţă din cap.

– Domnule Steeles.

– Steele.

– Ah, îmi cer scuze!

– Ce ai mai făcut, Bo?

– Nu mare lucru. Dar dumneavoastră?

– Tocmai am pierdut un prieten foarte apropiat. Doi, de fapt, dacă stau bine să mă gîndesc.

Rayford se aşeză, punîndu-şi geanta la picioare.

– Doi? se miră Bo.

– Unul din ei era doctorul meu. L-ai cunoscut.

– Aşa e! Ce s-a întîmplat?

– S-a molipsit de ceva de la Hattie.

– Da, am auzit despre ea. Veşti proaste.

– Ce ai auzit?

– S-a dat la ştiri, preciză Bo. Accident aviatic, un avion prăbuşit. În Spania, cred. Şi eu am pierdut pe cineva. Iar Ernie a ars de viu ieri în California.

– Îmi pare rău să aud asta!

– Mulţumesc! Şi, scuze, condoleanţele mele pentru Hattie.

– Cu cît te-a plătit, Bo? întrebă Rayford.

– Să mă plătească?

– Ca să o duci cu avionul de aici, să inventezi o poveste şi să-i simulezi moartea.

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

– Tu ai aprobat zborul. În jurnal sînt iniţialele tale. Nu te-ai gîndit să modifici datele de identificare ale avionului, aşa că, deşi pilotul a raportat că se află la bază, avionul tău a ajuns la fratele tău în Baton Rouge.

– Ăăă... tot nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Te crezi om de afaceri, Bo?

Bo se uită la T.

– Deţin o parte din aeroport. Mă descurc.

– Cinci procente, preciză T.

Bo păru pierdut.

– Am alte proprietăţi, alte interese, alte griji.

– Ce frumos, exclamă Rayford. Impresionante cuvinte. Aceste celelalte *lucruri* ale tale au şi nume?

– Da, replică Bo. Unul dintre ele se numeşte *Nu-I Al Tău*.

Rayford îi aruncă o privire lui T, apoi se întoarse spre Bo, care respira scandat, cu venele gîtului umflate.

– Să ştii că pot să şi muşc, Bo. *Nu-I Al Tău*, ei?

– Da, e treaba mea. Se cheamă *Nu E Treaba Ta*. Ai înțeles? Ha! *Nu E Treaba Ta!*

– M-am prins, Bo. Bună treabă. Deci ai nevoie de bani de la femei tinere, care vor să-și piardă urma.

– Ți-am mai spus că nu știu despre ce vorbești.

– Și totuși n-ai negat.

– Ce să neg?

– Că ai urcat-o pe Hattie Durham în avionul fratelui tău și că ai dus-o de aici.

– Asta neg.

– Nu zău?

– Absolut! N-am nici o legătură cu treaba asta.

– Deci susții că s-a întîmplat, dar n-ai făcut-o tu?

– Exact!

– Deci acum știi despre ce e vorba.

– Nu știu, ci bănuiesc. Dar nici măcar n-am fost aici.

– De ce sînt inițialele tale în jurnal?

– Tipul din turn m-a sunat și mi-a spus că vrea cineva să alimenteze un Quantum. Am zis că e în regulă. Dacă a fost vorba de fratele meu, n-am de unde să știu. Iar dacă pasagerul era Hattie, nici de asta n-am habar. Îți spun, n-am fost aici. N-am suit pe nimeni în nici un avion.

– Da' văd că ai o memorie a dracului de bună. Știi toate detaliile zborului pe care l-ai aprobat în noaptea în care n-ai fost aici.

– Dovedește-o.

– Ce să dovedesc?

– Tot ce ai spus pînă acum.

Rayford clătină din cap.

– Vrei să-ți dovedesc că ai memorie bună?

– Nu știu. Cred că îți bați joc de mine sau ceva de genul ăsta, nu-mi dau seama.

Rayford se aplecă în față și îl bătu ușor pe Bo pe picior.

– Hai să-ţi spun ceva, Bo, începu el. Şi eu sînt om de afaceri. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că nu-mi pasă cîtuşi de puţin că Hattie a zburat spre Europa şi nici măcar că vrea să se creadă că e moartă?

Bo ridică din umeri.

– Bine.

– E femeie în toată firea, are banii ei şi ia decizii pe cont propriu. Nu trebuie să-mi dea mie raportul. Ţin la ea, nu zic nu. Nu îi merge tocmai bine. Şi n-a luat decizii prea bune în ultima vreme, dar e dreptul ei să facă asta, nu?

Bo aprobă solemn.

– Dar, vezi tu, trebuie să dau de ea.

– Nu pot să te ajut.

– Nu fi atît de sigur. Trebuie să stau de vorbă cu ea, să îi dau nişte veşti pe care nu trebuie să le afle de la altcineva. Spune-mi, ce să fac, Bo? Cum să dau de ea?

– Nu ştiu, ţi-am mai spus.

– Mi-ai spus că eşti un om de afaceri. Păi, hai să vedem, cît de om de afaceri eşti de fapt, Bo? Atît?

Rayford se aplecă şi desfăcu fermoarul genţii.

Bo se întinse şi aruncă o privire înăuntru. Se uită la Rayford, apoi la T.

– Hai, îl îndemnă Rayford. Ia un teanc. Sînt adevăraţi. Hai!

Bo apucă un teanc de bancnote de douăzeci şi începu să îi numere cu mare viteză şi cu dexteritate.

– Ei, îţi place? se interesă Rayford.

– Bineînţeles că îmi place! Cît ai aici?

– Vezi şi tu.

Bo se aplecă nerăbdător spre geantă şi o deschise larg.

– Nu m-ar deranja să am şi eu o parte din ăştia.

– Ţi-i doreşti suficient cît să îmi spui ceea ce vreau să aflu?

Bo era tot cu nasul în geantă.

– Nimic nu se compară cu mirosul banilor. Ce vrei să ştii?

– Vreau să zbor mîine spre Europa şi să o găsesc pe Hattie Durham în viaţă la o oră după ce pun piciorul pe pămînt. Ştii pe cineva care ar putea să mă ajute în privinţa asta?

– Poate.

Rayford îşi umplu ambele mîini cu teancuri de bani şi începu să le aşeze pe birou, unul cîte unul. După ce aranjă trei teancuri, întrebă:

– Cîtă informaţie pot cumpăra cu banii ăştia?

– Puţină.

– Cum ar fi?

– Franţa.

– Ce oraş?

– Asta te mai costă.

Rayford mai scoase un teanc.

– Pe coastă.

– Joci dur. Nord sau sud?

– Da.

La fiecare întrebare, Rayford mărea suma. În cele din urmă, află că este vorba de un oraş de pe lîngă Canalul Mînecii.

– Le Havre.

– Acolo sînt o groază de bani, zise Rayford, dar n-o să vezi nici un sfanţ dacă nu îmi spui adresa exactă, cu cine e şi orice altceva ar mai trebui să ştiu ca să nu mă trezesc pe picior greşit la faţa locului. Scrie toate astea, iar eu las banii ăştia la T...

– Hei, ce-i asta?!

– ... Iar dacă o găsesc, îl anunţ, iar tu îţi primeşti mălaiul. Dar trebuie să scrii tot ce ştii.

– E deja scris, răspunse Bo, şi scoase o hîrtie din portofel.

Tot ceea ce voia Rayford era scris cu litere mici.

– Tot ce te rog este să nu mă amesteci în asta, bine?

– Îţi promit, replică Rayford. Acum să trecem la subiectul tăcerii.

– Tăcerii?

– Nu prea te-ai dovedit în stare să-ţi ţii gura, nu?

– Se pare că nu.

– Păi nici eu nu prea sînt bun la aşa ceva.

– Ai spus că n-ai să mă amesteci.

– Credeam că vrei să spui să nu pronunţ numele tău faţă de persoana care e cu Hattie sau faţă de Hattie însăşi.

– Chiar asta voiam să spun.

– Să ştii însă că tăcerea mea absolută poate fi cumpărată.

– Tăcere faţă de cine?

– Faţă de Comunitatea Globală, bineînţeles. Fraudarea unei companii de asigurări prin intermediul unui fals certificat de deces sau chiar punerea pe o pistă falsă a lucrătorilor din forţele de intervenţie şi salvare constituie o infracţiune gravă din punctul de vedere al legislaţiei Comunităţii Globale. Se poate pedepsi cu închisoare pe viaţă. În calitate de cetăţean, am datoria de a raporta orice infracţiune despre care am cunoştinţă.

– Voi nega.

– Am un martor.

Încuviinţă din cap către T, care privea în jos spre birou.

– Eşti de partea lui, Delanty? Eşti un gunoi!

T zise:

– E problema voastră.

– Las-o baltă, făcu Bo. O să-mi asum riscul. Asta e extor... extor... şantaj!

– Bo, i se adresă Rayford, poţi să pui mîna pe telefonul ăla? N-ai decît să suni şi să raportezi această extorcare, dar mai ales nu uita să le spui cu ce anume te şantajez. Ştii, infracţiunea.

Bo pufni şi îşi încrucişă braţele.

– Păi, gata cu telefonul? se miră Rayford. Căci am de raportat o infracţiune.

– N-ai să îndrăzneşti! Şi tu te ascunzi.

– Acceptă şi denunţuri anonime, nu-i aşa, T?

T nu răspunse.

– Haide să aflăm. Rayford ridică receptorul şi începu să apese pe taste.

– Bine, bine! Închide-l!

– Deci ne întoarcem la afaceri, Bo? Eşti gata să negociezi?

– Da!

– Ce-ar fi să fac lucrurile mai uşoare pentru tine? Ce-ar fi să nu-ţi dau nici un ban? Ce zici de asta?

Bo ridică din umeri.

– De exemplu, încă nu îi ai pe ăştia. Rayford apucă teancurile de pe birou şi le vîrî înapoi în geantă dintr-o singură mişcare.

– Bine, bine, fie! Dacă vorbesc cu cine ştiu eu, n-o s-o mai găseşti niciodată pe Hattie Durham.

– Păi, vezi tu, Bo, m-am gîndit şi la asta. Însă ai omis ceva. Acum eu am atuurile în mînă. Dacă, indiferent din ce motiv, Hattie a murit, vei fi urmărit internaţional. Crede-mă, am trecut prin asta şi te asigur că nu-ţi doreşti.

Rayford întinse mîna.

– A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Bo!

Iar Beauregard Hanson, fiind un tip înţelept, îi strînse mîna lui Rayford.

– Hei! exclamă el, smulgîndu-se. N-a fost deloc o plăcere să fac afaceri cu tine, ăă... fraiere!

Bo trînti uşa, coborî în goană scările, trînti şi uşa de la turn, trînti uşa de la maşină, demară din parcare într-un nor de praf, ieşi în goană pe poartă şi rămase fără benzină. Rayford îl urmări de sus cum încerca să facă autostopul.

Jacov frînă lîngă bordură în faţa aeroportului Ben Gurion şi sări din Mercedes.

– Greg! jubilă el, îmbrăţişîndu-l cu putere pe Buck.

De îndată ce se văzură în maşină, spuse:

– Ce mai faci, frate?

– Îmi fac griji în privinţa lui Chaim. Şi de abia aştept să văd ce mai faceţi voi, cu toţii.

– Bănuiesc că Hannelore ţi-a spus despre Jonas.

Buck clătină din cap.

– Ce s-a întîmplat?

– Păi, spune-mi, i-ai văzut pe călăreţi?

– Nu.

– Crede-mă că nici nu vrei să-i vezi. Nişte creaturi absolut înspăimîntătoare. Galopau pe la noi prin cartier, în timp ce Jonas era în adăpost. Ştii care.

– Desigur!

– Peste drum ardea o casă, iar un om care trecea cu maşina pe acolo a fost acoperit cu totul de fum. A murit, iar maşina a intrat în adăpost. Chaim a suferit foarte mult. Nu credea că vom putea să vedem creaturile. Crede în continuare că spunem minciuni, dar plînge moartea lui Jonas. Tot repetă, iar şi iar: „Credeam că e unul dintre voi. Credeam că va fi ocrotit". Iar acum, de unde era la un pas şi studia aproape zilnic mesajele doctorului Ben-Judah, urlă toată ziua, de dimineaţa pînă seara: „Nimic nu e adevărat, nu-i aşa? Minciuni, toate sînt minciuni". Şi încă ceva, Buck. A făcut ceva ciudat. Ştim că e bătrîn şi sucit, dar cu toate astea are o minte extraordinară. Însă şi-a comandat un scaun cu rotile. Cu motor. Foarte scump.

– Are nevoie de el?

– Nu! Şi-a revenit de la muşcătura de lăcustă. Se teme acum, ca un om posedat, de tot ce se întîmplă. Stă tot timpul la geam şi se uită la fum. Nu iese afară. Petrece mult timp în atelier. Ţi-l aduci aminte?

Buck încuviinţă din cap.

– Dar scaunul?

– Se plimbă prin toată casa cu el, iar atunci cînd se plictiseşte de un etaj, mă cheamă pe mine şi pe un valet să i-l cărăm la alt etaj. Şi e foarte greu.

– Ce se întîmplă, de fapt?

– E ca şi cum s-ar antrena în scaunul ăla, Buck. La început nu se descurca deloc, tot timpul dădea peste lucruri. Nu putea să meargă cu spatele, nu putea să întoarcă. Ajungea în poziţii imposibile, se înfuria şi sfîrşea prin a ne chema pe noi ca să-l scoatem din încurcătură. Dar, în timp, a ajuns să se priceapă. Nu mai trebuie să dea în spate şi să pornească iar. Poate să treacă şi prin locuri strîmte, să întoarcă – absolut remarcabil. Se descurcă la fiecare etaj. Bănuiesc că se mai distrează şi el în felul ăsta.

– Ce face în atelier, Jacov?

– Nu ştie nimeni. Se încuie acolo ore în şir, iar noi îl auzim cum tot pileşte şi iar pileşte.

– Metal?

– Da! Iar noi vedem resturile, dar nu vedem niciodată ceea ce face propriu-zis. N-a fost niciodată îndemînatic la lucrul cu mîinile. E un om extraordinar de inteligent, creativ, analitic, dar nu e genul care să petreacă ore în şir meşterind. Citeşte încă tratate de botanică şi colaborează la diverse reviste tehnice. Şi studiază istoria biblică.

Buck îi făcu lui Jacov o demonstraţie de îndemînare în timp ce intrară pe strada pe care locuia Chaim.

– Doar nu vorbeşti serios!

– Ba da! Compară texte care combat Biblia, precum şi textele lui Tsion. El şi Tsion au ţinut o corespondenţă.

– Ştiu. De aceea mă aflu aici. Tsion se preocupă mult de soarta lui şi crede că e aproape.

– Şi eu credeam la fel, Buck. După ce ai plecat tu, noi, credincioşii, ne-am adunat cu toţii în jurul lui. Dar el se uită la ştiri şi e foarte dezamăgit de Carpathia. Se simte trădat, simte că

Israelul a fost trădat. Nu poate să ajungă la Nicolae, tot timpul se loveşte de comandantul acestuia, care îl întoarce din drum.

– Fortunato.

– Da. Foarte îngrijorător. N-o să-ţi vină să crezi cît de mult a îmbătrînit, Buck, dar o să-şi mai revină datorită prezenţei tale.

– Altceva?

– Asta-i tot ce-mi vine în cap. A, da, mai e ceva! Să nu aduci vorba despre atacuri cerebrale.

– Atacuri cerebrale?

– Ştii, atunci cînd corpul...

– Ştiu ce e acela un atac cerebral, Jacov. De ce aş aduce vorba despre aşa ceva?

– Se pare că a devenit obsedat de acest subiect.

– Atacuri. Buck lăsă fraza în aer. De ce?

– El e pe altă lume, Buck. Am renunţat să îl mai înţelegem. O rudă destul de îndepărtată a lui a suferit un atac cerebral, iar el a văzut fotografii ale acelui bărbat. Îngrozitoare. Se teme şi el de asta. Însă nu era aşa. Doar ştii şi tu.

Complexul Palatului Comunităţii Globale îşi redusese cu mult activitatea. Aproximativ 15 la sută dintre angajaţi fuseseră ucişi de fum, de foc sau de sulf. Carpathia dădea vina în mod public pe Tsion Ben-Judah. Emisiunile de ştiri difuzau comunicate ale lui Carpathia în care se spunea: „Acest om a încercat să mă ucidă în faţa a mii de martori pe stadionul Teddy Kolleck din Ierusalim, acum mai bine de un an. S-a înhăitat cu bătrînii radicali care îşi împroaşcă ura de la Zidul Plîngerii şi care se laudă că au otrăvit apa de băut. E chiar atît de greu de crezut că această sectă îşi va extinde atacurile chimice şi asupra restului lumii? Este limpede că ei înşişi au creat un antidot la toate astea, pentru că niciodată nu se aude despre vreunul dintre ei că ar fi căzut victimă. Au creat şi un mit pe care nici un om întreg la minte şi capabil să gîndească

nu îl va înghiţi. Ar vrea ca noi să credem că rudele şi prietenii noştri sînt ucişi de către cete rătăcitoare de cavaleri uriaşi călare pe nişte creaturi jumătate cai-jumătate lei, care scuipă foc precum dragonii. Bineînţeles, credincioşii, sfinţii şi cei superiori nouă pot vedea aceste monstruoase creaturi. Noi, cei neiniţiaţi, în fapt, cei neîndoctrinaţi, sîntem orbi şi vulnerabili. Discipolii lui Ben-Judah nu ne pot convinge cu diatribele lor intolerante, dogmatice şi pline de ură, aşa că au ales să ne ucidă!"

Şi departamentul lui David se vedea încet-încet decimat. Supravieţuitorii, fiindu-le frică să mai iasă, dar fiind la fel de vulnerabili şi în interior, lucrau în ture duble şi tot umblau de colo-colo cuprinşi de teroare.

Indiferent cu cîtă bucurie îşi trăiau David şi Annie primele momente ale dragostei lor, totul era întunecat de suferinţa atîtor oameni. Cei care îi cunoşteau, care s-ar fi bucurat pentru ei şi i-ar fi încurajat, considerau acum că e ceva superficial să te implici în relaţii intime în astfel de momente. Şi, deşi se iubeau enorm, David şi Annie nu puteau fi decît de acord în privinţa asta. Oamenii mureau şi se duceau în iad. David era atît de îndurerat din cauza asta, încît se gîndea serios să fugă din palat alături de Annie şi să meargă undeva unde să poată să îi convertească pe oameni înainte să fie prea tîrziu.

Annie îl ajută să îşi dea seama din nou de poziţia unică şi nepreţuită în care se găsea. Într-o noapte, se aflau în biroul lui, aplecaţi asupra computerului şi ţinîndu-se de mînă. Ascultau amîndoi o conversaţie între Leon şi Peter II, care avea loc în biroul lui Peter din palatul Credinţei.

– Zilele lui Carpathia s-au dus, Leon. Şi te rog să nu mai reacţionezi în felul ăsta de fiecare dată cînd mă refer la el altfel decît cu titlurile alea ridicole cu care voi doi v-aţi împopoţonat unul pe celălalt.

– Dar tu insişti să ţi se spună...

– Eu mi-am cîştigat acest titlu, Leon. Sînt un om al lui Dumnezeu. Sînt conducătorul celei mai mari biserici din istorie. Milioane de oameni din întrega lume mă consideră liderul lor spiritual. Cît va mai dura pînă vor cere să le fiu şi conducător politic? Evreii religioşi şi creştinii fundamentalişti sînt singurele facţiuni care nu s-au alăturat Religiei Unice Enigma Babilon.

– Facţiuni? Pontife, estimările noastre spun că un miliard de oameni accesează zilnic site-ul lui Ben-Judah.

– Asta nu înseamnă nimic. Şi eu fac asta zilnic. Cîţi dintre aceştia îi sînt cu adevărat discipoli? Eu nu, cu siguranţă, şi totuşi trebuie să fiu la curent cu aberaţiile lor. Am avut răbdare cu ei, le-am îngăduit să se considere unici şi să îşi manifeste disidenţa în numele toleranţei, însă lucrurile au ajuns la limită. L-am implorat pe Carpathia să declare ilegală practicarea religiei în afara Credinţei Unice. Curînd, voi lua eu însumi iniţiativa pedepsirii acestor manifestări şi îl voi provoca să facă într-adevăr ceva în privinţa asta. Chiar vrea să intre în istorie drept acela care s-a pus de-a curmezişul celei mai mari personalităţi religioase din toate timpurile? Oamenii mei aşteaptă de la mine să iau o poziţie limpede, definitivă şi fără echivoc împotriva apostaţilor intoleranţi. Dar ce-ţi spun eu ţie toate astea? Tu îl consideri pe Carpathia însuşi o fiinţă divină.

– Da, îl consider.

– Demn de adoraţie.

– Da, Pontife.

– De ce atunci un astfel de om-zeu se dovedeşte neputincios în faţa a doi predicatori? Şi-au bătut joc de el pur şi simplu.

– Dar negociază cu ei şi...

– Şi închide prăvălia. El însuşi a spus că şi-a ţinut cuvîntul dat în tîrgul care s-a stabilit, refuzînd să îi persecute pe

credincioşi, cu singura condiţie ca acei doi aşa-zişi martori să îi lase pe israelieni să bea apă în loc de sînge! Ei bine, iată că aceştia beau apă proaspătă, dar în acelaşi timp continuă să moară pe capete! Cine a căzut de fraier, Leon?

Nici un răspuns.

– Nu găseşti nimic de spus, nu-i aşa, Leon? Nu poţi accepta că divinul tău şef e incapabil să facă întocmai ceea ce trebuie. Nici măcar tu însuţi n-ai accepta o astfel de insolenţă din partea supuşilor tăi. Şi stai liniştit, indiferent cine sînt moşnegii ăia doi, indiferent de unde vin şi indiferent dacă au puteri magice sau nu, ei nu sînt deasupra legii. Sînt sub stăpînirea Comunităţii Globale, iar dacă Leon Fortunato ar fi Potentat, problema ar fi fost rezolvată de mult. Am dreptate? Aud, Leon? Ai face exact ce aş face şi eu, nu-i aşa? I-ai elimina pe cei doi.

Nici un răspuns.

– Odată ce fac asta, Leon, interesul tău va fi să stai aproape, auzi? Stai aproape. Dacă acum sînt iubit, adulat, respectat, închipuieşte-ţi cum mă vor iubi supuşii mei după ce îi voi scăpa de aceşti aducători de nenorociri. Recunoaşte, Leon, zilele lui Nicolae sînt numărate. Nu-i aşa? Aştept doar prilejul potrivit. E vorba de curaj. E vorba de diplomaţie. E vorba de neputinţă! Apără-l, Leon, dacă poţi! Nu poţi, nu-i aşa?

– Mă grăbesc să ajung la o altă întîlnire, Pontife, dar trebuie să spun că, auzindu-te vorbind cu atîta hotărîre, mi-aş dori şi eu revenirea la un astfel de tip de guvernare.

– Există potentaţi regionali care gîndesc la fel ca tine, Leon, replică Mathews.

– Păi, atunci, ca să fiu sincer pe de-a întregul, Pontife, un om aflat în poziţia mea ar trebui să fie surd şi orb ca să nu vadă că potentaţii, toţi, pînă la unul, te venerează.

– Nici eu nu sînt orb la respectul pe care mi-l poartă, Leon. Apreciez faptul că şi tu recunoşti acest lucru. Îmi place să cred că ar saluta instaurarea mea ca lider şi în alte domenii decît cel strict spiritual.

14

Noile computere fuseseră instalate, iar echipa decimată a lui David Hassid trudea mai departe. O seamă de minţi tinere, avînd la dispoziţie o tehnologie de ultimă oră, încercau, cu ajutorul computerelor, să detecteze locul din care erau efectuate transmisiile lui Tsion Ben-Judah şi ale lui Cameron Williams. Primul devenise cel mai cunoscut nume al lumii, în afară de Carpathia însuşi. Răspîndea încurajări, poveţe, predici, învăţături biblice, pînă şi lecţii de limbă şi de etimologie, bazate pe impresionanta sa carieră de erudit.

Buck, pe de altă parte, se ocupa de o revistă virtuală săptămînală intitulată *Adevărul*. Şi el avea parte de un public numeros, care îşi amintea de el de pe vremea cînd era admirat ca fiind cel mai tînăr redactor-şef al revistei *Global Weekly*. Ajunsese redactor în momentul în care toate grupajele de ştiri, tipărite sau electronice, fuseseră acaparate de către Carpathia, iar revista fusese redenumită *Global Community Weekly*. Atunci cînd adevăratele sale convingeri şi credinţa sa în Hristos ieşiră la iveală, Buck fu nevoit să se ascundă. Avînd legături atît cu fosta iubită a lui Carpathia, Hattie Durham, cît şi cu Tsion Ben-Judah, fu nevoit să trăiască ascuns şi să călătorească incognito.

Buck îi îndemna pe cititorii săi: „Păstraţi-vă fiecare un exemplar din *Global Community Weekly,* cel mai bun exemplu de lucruri vechi în haine noi de cînd expresia aceasta a fost născocită. Cu o zi înainte de fiecare nouă apariţie, citiţi

Adevărul online şi aflaţi ce se ascunde cu adevărat în spatele propagandei pe care guvernul ne-o vîră pe gît".

Lui David Hassid îi plăcea la nebunie să observe reacţia palatului faţă de dezvăluirile săptămînale ale lui Buck privind lucrurile apărute în *GC Weekly*. *Adevărul* era într-adevăr adevărul şi toată lumea ştia asta. David pusese la punct un program care îi permitea să monitorizeze fiecare computer din vastul complex. Statisticile lui arătau că mai mult de 90 la sută dintre angajaţii Comunităţii Globale citeau săptămînal revista virtuală a lui Buck, care era depăşită în popularitate doar de site-urile pornografice şi paranormale.

Cu ajutorul enormului satelit şi a tehnologiei digitale, teoretic era posibil să fie detectată sursa oricărei transmisii din spaţiul virtual. Cei mai mulţi dintre operatorii clandestini se deplasau tot timpul sau se dotau cu dispozitive de bruiaj care făceau ca detectarea lor să fie foarte dificilă. Pe lîngă faptul că pusese la punct întregul sistem de comunicaţii al Armatei Pătimirilor, David îşi luase precauţii suplimentare inserînd un blocaj în computerele din departamentul său.

Blocajul era de natură pur matematică. O componentă-cheie specializată în măsurarea distanţelor determină unghiurile şi calculează distanţele între diferite puncte. Pe hîrtie, astfel de calcule ar dura ore în şir. Pe un calculator, mai puţin. Însă, pe un computer, rezultatul se obţine, teoretic, instantaneu. Oricum, David inseră ceea ce el numea un multiplicator de variaţie. În termeni profani, de fiecare dată cînd computerului i se dădea de efectuat un calcul, un element aleatoriu introducea cifre în a treia, a patra sau a cincea etapă de rezolvare. Nici măcar David nu ştia care dintre etape urma a fi selectată şi în nici un caz care dintre cifre. Atunci cînd calculul se efectua din nou, eroarea se multiplica de trei ori la rînd, aşa că era inutil să verifici computerul.

Dacă cineva ar fi devenit bănuitor şi ar fi verificat computerul cu unul necontaminat, computerul ar fi evitat virusul şi ar fi dat rezultatul corect. De îndată ce tehnicianul ar fi fost convins că a fost vorba de o eroare umană sau de un blocaj temporar, ar fi trecut la următorul calcul şi probabil nu şi-ar fi dat seama decît mult timp după aceea că respectivul computer face iarăşi după capul lui.

David presupunea că, în momentul în care greşelile maşinilor urmau să devină o problemă, proiectul urma să cadă. În acelaşi timp, computerele care generau învăţăturile lui Tsion şi revista lui Buck erau programate să-şi modifice semnalul în mod aleatoriu, schimbînd la fiecare secundă 9 trilioane de combinaţii separate de rute.

Sub pretextul că încercau să vadă cum funcţionează baza lui Williams, tehnicienii din departamentul lui David petreceau destul de mult timp studiind revista însăşi. Era limpede pentru toată lumea că Williams avea informaţii din interior, însă nimeni nu îi cunoştea sursele. David ştia că Buck foloseşte zeci de contacte, inclusiv pe David însuşi, însă Buck se pricepea foarte bine să îşi protejeze sursele, asigurîndu-le anonimatul.

Ultimul număr din *GC Weekly* prezentase cazul tentativei eşuate de asasinat a lui Carpathia de către potentatul regional Rehoboth. Revista pretindea că este întru totul transparentă, dezvăluind că acest eveniment reprezentase un şoc pentru regimul Carpathia. „Oameni de caracter încercînd cu sinceritate să îşi rezolve diferendele pe cale diplomatică", aşa începea un editorial.

> Un adevărat om de onoare a fost Mwangati Ngumo al Botswanei, cel care, cu mai bine de trei ani în urmă, insista ca Nicolae Carpathia să îl înlocuiască în funcţia de secretar general al Naţiunilor Unite. Acest gest generos şi vizionar a avut ca rezultat naşterea Comunităţii Globale de care ne bucurăm astăzi, o lume împărţită în zece regiuni egale, fiecare dintre ele guvernată de cîte un subpotentat.

Excelența Sa i-a cerut Comandantului Suprem Leon Fortunato să îl viziteze pe onorabilul domn Ngumo și să încerce să îl convingă să lase reconstrucția Botswanei în seama proiectului Potentatului. Ngumo, marele om de stat african, insistase ca propria sa națiune să aștepte pînă ce vor fi ajutate țările încă și mai sărace. Bunăvoința domnului Ngumo a fost atît de mare încît întîlnirea a trebuit să aibă loc la Johannesburg și nu la Gaborone, întrucît aeroportul capitalei botswaniene nu îngăduia aterizarea unui avion de dimensiunile celui oficial al Comunității Globale.

Atunci cînd Potentatul Rehoboth al Statelor Unite ale Africii a aflat despre această întîlnire, și-a oferit serviciile cu generozitate și a insistat să fie prezent din motive diplomatice. Comunitatea Globală a refuzat politicos această ofertă, pentru că natura chestiunii era mai degrabă personală decît politică. Potentatului Rehoboth i s-a promis că va avea la rîndul său o întîlnire personală cu Excelența Sa.

Probabil că Rehoboth nu a înțeles despre ce e vorba și a crezut că Potentatul Carpathia însuși se va întîlni cu domnul Ngumo. Pe cînd Comunitatea Globală nu avea nici cea mai mică idee despre reacția negativă a lui Rehoboth în legătură cu excluderea sa de la acea întîlnire, Potentatul regional era, fără îndoială, plin de mînie. A plătit asasini pentru a-l ucide pe Ngumo și pe oamenii săi, i-a înlocuit cu impostori ai lui și i-a urcat la bordul lui Global Community One (Condor 216) pentru a-l ucide pe Excelența Sa.

În timp ce acoliții săi reușeau să distrugă avionul și să ucidă patru membri ai personalului, comportamentul eroic al pilotului, căpitan Montgomery (Mac) McCullum și al secundului, domnul Abdullah Smith, a salvat viața Comandantului Suprem. Riposta promptă a Forțelor de Menținere a Păcii ale Comunității Globale a avut ca rezultat moartea asasinilor.

Articolul era ilustrat cu fotografii de la marea ceremonie ținută în onoarea echipajului rănit. Șase zile mai tîrziu, *Adevărul* demonta întreaga poveste. În stilul său jovial, Buck arăta cum stătuseră lucrurile:

Ceea ce înalţii oficiali ai Comunităţii Globale nu vor să afle cetăţenii este că relaţia dintre Carpathia şi Ngumo începuse să se deterioreze de multă vreme. Ngumo nu fusese chiar atît de mărinimos pe cît am fost lăsaţi să credem. A demisionat din postul său de la Naţiunile Unite în urma unor presiuni fantastice şi crezînd că va primi în schimb una dintre cele zece poziţii de Potentat regional şi că Botswana va primi drept răsplată formula agricolă descoperită în Israel, pe care Carpathia o mai folosise ca armă de negociere şi cu alte state.

Ngumo decăzuse de la statutul de semizeu la cel de paria în propria ţară din cauza neglijenţei ruşinoase cu care fusese tratat de către Comunitatea Globală. Formula agricolă respectivă nu i-a fost livrată niciodată. Botswana a fost ignorată în cadrul procesului de reconstrucţie. Poziţia sa de Potentat a fost subminată de către ascensiunea rivalului său de moarte, tiranul Rehoboth, cel care îşi exploatase propriul popor din Sudan şi îşi transformase în multimilionari numeroasele progenituri şi neveste. Era atît de nepopular în Sudan, încît a preferat să îşi stabilească luxosul cartier general la Johannesburg, mai degrabă decît la Khartoum, în pofida inconvenienţelor cauzate de poziţia izolată a acestuia.

Comunitatea Globală era la curent cu faptul că Rehoboth şi Ngumo erau rivali de moarte şi, plasînd cu bună ştiinţă respectiva întîlnire la nivel înalt la bordul lui GC One, a făcut ca această întîlnire să aibă loc în fieful lui Rehoboth. Rehoboth a presupus că Potentatul Carpathia se află la bord într-o poziţie vulnerabilă pentru că şi Ngumo a crezut la fel. Această stratagemă, menită să îl umilească pe Ngumo, l-a păcălit şi pe Rehoboth, care fusese invitat să ia parte la întîlnire pentru ca Ngumo să mai sufere o insultă, pe neaşteptate.

Membrii echipajului care au scăpat cu viaţă au fost mai degrabă norocoşi decît eroi. Forţele de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale fuseseră luate sub control de către Rehoboth şi nu au avut replică timp de mai multe minute după ce se deschisese focul asupra avionului. Asasinii nu au fost împuşcaţi. Unul dintre ei a scăpat, iar ceilalţi doi au fost ucişi de foc, de fum şi de sulf, precum mulţi alţii în acea zi.

Rehoboth a fost suficient de prudent să rămînă în palatul său cît timp a durat ceea ce el spera să fie execuţia lui Carpathia. După ce lucrurile au luat-o razna şi a fost el însuşi eliminat, forţele de menţinere a păcii au intrat imediat în acţiune şi au ocupat instantaneu zona. Moartea întregii familii a lui Rehoboth, atribuită de către Comunitatea Globală calamităţilor, a fost, fără doar şi poate, o execuţie. Pînă acum, calamităţile au ucis mai bine de 10 la sută din populaţia planetei. Care sînt şansele ca fiecare membru al unei familii mai numeroase să fie lovit într-o bună zi?

Revista virtuală a lui Buck comenta toate nebuniile regimului Carpathia, „tendinţa de a cosmetiza tragedia mondială şi ideea că oamenii au chef de parade în cinstea Potentatului în aceste clipe în care moartea stăpîneşte întreg pămîntul.

Lui David îi plăcea să tragă cu urechea la discuţiile care se purtau în birourile lui Carpathia şi ale lui Fortunato la puţin timp după apariţia săptămînală a revistei lui Buck.

– Cum stăm cu localizarea chestiei ăsteia? îl întrebă Carpathia pe Leon în acea dimineaţă.

– Un întreg departament se ocupă exclusiv cu asta, non-stop, domnule.

– Cîţi oameni?

– Mi se pare că şaptezeci au fost programaţi pentru asta, dar, din cauza decimărilor, cred că au rămas şaizeci.

– Ar trebui să fie suficient, nu?

– Cred că da, domnule.

– De unde îşi ia el informaţiile? E ca şi cum şi-ar avea sediul aici, la doi paşi de noi.

– Chiar dumneavoastră aţi spus că este cel mai bun ziarist din lume.

– Aici nu mai e vorba de competenţă şi de talent la scris, Leon! Îl voi acuza că inventează toate astea, dar ştim amîndoi că lucrurile nu stau aşa.

În după-amiaza aceea, David primi o notă de la Leon, prin care i se cerea ca detectoarele de metale distruse din avion să fie înlocuite „înainte ca Excelența Sa să apară din nou în public". Asta îi dădu lui David o idee. Oare ar fi putut să dea o mînă de ajutor la îndepărtarea lui Carpathia asigurîndu-se că detectoarele de metal nu vor funcționa în anumite momente de maximă importanță? Dacă putea să transforme computerele în ființe capricioase, putea să facă oare același lucru și cu detectoarele de metal?

Îi răspunse lui Leon: „Comandante Suprem Fortunato, noile detectoare de metal vor fi livrate, vor fi operaționale și vor fi montate pe Phoenix 216 în zece zile. În același timp, am trimis o echipă să se ocupe de fiecare detaliu al avionului, astfel încît acesta să corespundă cu standardele Excelenței Sale. Eu însumi supraveghez această activitate, beneficiind de sfaturile și de observațiile membrilor echipajului".

David și Annie, alături de Mac și de Abdullah, care își reveneau încet-încet, își petreceau timpul liber montînd o instalație de ascultare la bordul lui Phoenix 216. Instalația era atît de sofisticată, încît asigura în căștile pilotului și ale secundului un sonor a cărui calitate putea rivaliza cu aceea a unui studio profesionist de înregistrări.

Cînd totul fu gata, David le ceru celor mai buni tehnicieni ai săi să verifice avionul din punct de vedere al securității comunicațiilor. O unitate de patru experți scotoci prin tot fuzelajul timp de șase ore și îl declară „curat".

Rayford rămase uluit văzîndu-l pe Bo Hanson, care stătea afară, lîngă aeroportul din Palwaukee, încercînd să oprească mașini.

– Ce mai idiot, exclamă el.

T, care stătea în continuare în spatele lui la biroul din turn, întrebă:

– Ce face?

– Cred că face autostopul. A rămas în pană de benzină. Se întoarse şi puse mîna pe telefon. Trebuie să îi explic lui Dwayne Tuttle cum să ajungă aici.

T dădu să se ridice.

– Nu te ridica, zise Rayford. N-o să dureze mult.

– Oricum am ceva de făcut, îl anunţă T. După aceea putem să stăm de vorbă?

Rayford îşi privi ceasul în timp ce îl suna pe Tutle.

– Da, mai am ceva timp.

Răspunse doamna Tuttle şi, în vreme ce Rayford se prezentă reamintindu-i totodată de e-mailurile fiicei sale şi de felul în care făcuse rost de numărul lor, se trase agale spre geam. Trudy îl chemă pe Dwayne la telefon, iar Rayford se bucură că, pentru cîteva secunde, nu trebui să vorbească. Pentru că i se tăiase respiraţia. T se dusese la maşina lui Bo şi îi punea acestuia benzină dintr-o canistră. Oare era posibil ca aceştia doi să fie în cîrdăşie? Oare să-l fi prostit T de atîta timp?

Ceva îi spuse că, dacă ar avea timp să se gîndească, ar găsi o explicaţie mai bună. Lăcustele nu îi făcuseră nici un rău lui T. Avea semnul lui Dumnezeu pe frunte. Cunoştea oameni ai bisericii, spunea ce trebuie, părea onest. Dar atunci cum se făcea că acum acorda asistenţă inamicului? Că îl ajuta pe cel responsabil de plecarea lui Hattie?

– Domnule Steele! exclamă Dwayne.

– Domnule Tuttle, sau să-ţi spun Dart? Ce mai poveste, domnule!

T se întoarse şi urcă încet scările în timp ce Rayford termina de aranjat lucrurile pentru zborul către Franţa. După ce închise, se uită întrebător la T. Figura întunecată a lui T reflecta privirea lui Rayford.

– Crezi că n-am observat? începu Rayford.

– Ce să observi?

– Ce ai făcut. Acel ceva pe care trebuia să îl faci.

– Adică ce făceam?

Rayford făcu ochii mari.

– Te-am văzut, T. Îi puneai benzină lui Bo.

– Şi? făcu T.

– Celui care...

– Ştiu cine e Bo, Ray. Dar încep să mă întreb cine eşti tu.

– Eu? Nu eu sînt cel care...

T se ridică.

– Vrei să-mi verifici semnul, nu? Atunci vino încoace şi fă-o!

Rayford rămase ca trăsnit. Cum de se ajunsese aici? Fuseseră prieteni, fraţi.

– N-am nevoie să-ţi verific semnul, T. În schimb, aş vrea să ştiu ce făceai.

– Ţii minte că ţi-am cerut să stăm de vorbă, Ray. Îţi aminteşti?

– Da, şi?

– Voiam să ştiu ce îţi închipuiai că faci *tu* cu Bo.

– Ce-i cu tot misterul ăsta, T? L-am făcut să-mi dea informaţiile de care aveam nevoie. Nu l-am ajutat şi nici nu i-am devenit complice.

– Ca mine.

– Exact, ca tine.

– Deci asta zici tu că am făcut.

– Tu cum i-ai spune, T? Că mă lucraţi pe la spate, sau cum?

T clătină din cap cu tristeţe.

– Da, Ray. Sînt în cîrdăşie cu un muritor de foame ca să îl trădez pe fratele meu creştin.

– În orice caz, aşa se pare. Ce ar trebui să cred?

T se ridică şi se duse la fereastră. Rayford nu reuşea să găsească nici un sens în toată povestea asta.

– Ceea ce ar trebui să gîndeşti, Ray, este că Bo Hanson nu mai are multe zile pe lumea asta. O să moară şi o să se ducă în

iad exact cum s-a întîmplat cu amicul său, Ernie, zilele trecute. Da, fără îndoială, el reprezintă inamicul, dar nu e unul dintre cei pe care îi tratăm ca pe niște gunoaie și de care ne ascundem, ca să nu se prindă cine sîntem noi cu adevărat. El știe deja cine sîntem, frățioare. Noi sîntem cei care îl urmăm pe Ben-Judah și care credem în Isus. Noi nu vindem și nu cumpărăm oameni ca Bo, Rayford. Nu ne jucăm cu ei, nu îi mințim, nu îi înșelăm, nu furăm de la ei și nici nu îi șantajăm. Îi iubim. Ne rugăm pentru ei. Bo e suficient de imbecil încît să-ți fi dat toate informațiile de care aveai nevoie fără ca tu să îi fi spus că i-a cam sunat ceasul. Nu spun că dețin toate răspunsurile, Ray. Nu știu dacă am fi putut obține informațiile pe alte căi, dar ce ai făcut tu n-a fost deloc creștinesc. Aș fi preferat ca tu să fi cumpărat informația. Și să-l lași pe el să fie personajul negativ în toată chestia asta. Așa, ai fost la fel de rău ca și el. Oricum, am spus mai multe decît aveam de gînd. Pînă la urmă, faci cum vrei, dar de acum încolo vreau să nu mă mai amesteci în asta.

Buck se aștepta să-l găsească pe Chaim Rosenzweig în scaunul său cu rotile, dar bătrînul era neschimbat. Scund, vînjos, îmbătrînit, poate, cu părul alb. Un zîmbet serafic. Își deschise brațele pentru a-l îmbrățișa pe Buck.

– Cameron! Cameron, prietene! Ce mai faci? Ce bine îmi pare să te văd! O binecuvîntare pentru ochii ăștia îmbătrîniți! Ce vînt te aduce în Israel?

– Păi, dumneavoastră m-ați adus, ca un bun prieten ce-mi sînteți, răspunse Buck, pe cînd Chaim îl conducea în salon. Toți eram îngrijorați din pricina dumneavoastră.

– Ah! exclamă Chaim fluturîndu-și brațul. Tsion își face griji că n-o să mă convertească înainte să mă calce caii în picioare.

– Are motive? Să duc înapoi vestea convertirii dumneavoastră?

– Nu se ştie niciodată, Cameron. Dar nu trebuie să întrebi, nu-i aşa? Tu, care poţi vedea caii, poţi vedea şi semnele celorlalţi. Aşa că, spune-mi. A apărut al meu?

Felul în care Chaim pronunţase cuvîntul „meu" făcu să îi tremure inima lui Buck, care se aplecă în faţă doar ca să nu vadă nimic.

– Doar ştiţi că fiecare îl poate vedea pe al celuilalt, spuse Buck.

– Ca şi atotputernicii călare pe caii cu capete de leu, ştiu.

– Nu credeţi.

– Tu ai crede, Cameron, dacă ai fi în locul meu?

– Of, doctore Rosenzweig, dar eu am fost în locul dumneavoastră. Chiar nu vă daţi seama de asta? Am fost jurnalist, adică un tip pragmatic, realist. Nu puteam fi convins pînă nu mă convingeam singur.

Ochii lui Chaim se aprinseră, iar Buck îşi aminti cît de mult aprecia acest om o dispută de calitate.

– Deci problema mea ar fi că sînt lipsit de bunăvoinţă?

– Poate.

– Şi totuşi povestea asta n-are nici un sens, nu-i aşa? De ce aş fi lipsit de bunăvoinţă? Chiar vreau ca toate astea să fie adevărate! Ce poveste! Un răspuns la această nebunie, o mîngîiere în acest val de cruzime. Ah, Cameron, sînt mai aproape decît crezi.

– Aşa aţi spus şi data trecută. Mă tem că o să vă ia prea mult timp.

– Toţi din casă sînt acum credincioşi, ştii asta. Jacov, soţia sa, mama ei, Stefan. Şi Jonas, dar l-am pierdut. Ai aflat?

Buck încuviinţă din cap.

– Trist.

Chaim îşi pierduse dintr-odată umorul.

– Vezi tu, Cameron, astea sînt lucrurile pe care nu le înţeleg. Dacă Dumnezeu are o latură omenească, aşa cum spui tu,

şi îşi iubeşte copiii şi e atotputernic, oare nu exista o cale mai bună? De ce judecata, calamităţile, distrugerea, moartea? Tsion spune că am avut tot timpul din lume la dispoziţie. Ce să înţeleg acum, că s-a schimbat foaia? Cruzimea tuturor acestor fapte face ca ochii mei să nu poată să vadă iubirea pe care ar trebui să o văd.

Buck se aplecă în faţă.

– Tsion mai spune că pînă şi aceşti şapte ani de pătimiri înseamnă mai mult decît am fi meritat de la mila lui Dumnezeu. Nu credeam pentru că nu vedeam. Ei bine, acum nu mai există nici o îndoială. Vedem totul, şi totuşi oamenii încă refuză să creadă.

Chaim rămase tăcut, apoi îşi lovi palmele de genunchi.

– Ei bine, spuse el în cele din urmă, nu-ţi face griji pentru mine. Îţi mărturisesc că încep să îmi simt vîrsta. Sînt temător, înspăimîntat, sedentar, ştii. Nu mă pot aduna să ies afară. Carpathia, în care am crezut cum aş fi crezut în propriul meu fiu, s-a dovedit a fi un impostor.

Buck vru să-l contrazică, dar nu îndrăzni. Orice decizie trebuia să vină exclusiv de la Rosenzweig, nu la sugestia lui Buck sau a oricui altcuiva.

– Studiez. Mă rog ca Tsion să se înşele şi ca aceste chinuri şi calamităţi să nu se înrăutăţească. Şi încerc să fiu tot timpul ocupat.

– Cu ce?

– Cu proiecte.

– Ştiinţifice, literare?

– Şi nu numai.

– Cum ar fi?

– Of, iar te comporţi ca un jurnalist. Bine, bine, o să-ţi spun. Cei din jurul meu mă cred nebun. Poate că şi sînt. Am un scaun cu rotile. Vrei să îl vezi?

– Chiar aveţi nevoie de un scaun cu rotile?

– Nu încă, dar ziua în care voi avea nevoie e aproape. Atacul lăcustelor m-a slăbit. Mi-am făcut analizele şi a reieşit că riscul de paralizie este foarte mare.

– Dar sînteţi sănătos ca un... ca un catîr.

Rosenzweig se lăsă pe spate şi începu să rîdă.

– Foarte bună poanta. Nimeni nu mai vrea să fie sănătos ca un cal. Dar crede-mă, nu sînt. Riscul de paralizie e foarte mare şi vreau să fiu pregătit.

– Pare o atitudine defetistă, doctore. Cred că un regim corespunzător, mişcare, aer curat...

– Ştiam că o să spui asta. Dar aş vrea să fiu pregătit.

– Şi cum altfel vă mai pregătiţi?

– Adică?

– La ce lucraţi? Vreau să spun, în atelier.

– Cine ţi-a vorbit despre asta?

– Nimeni nu mi-a zis nimic precis. Jacov a menţionat în treacăt că petreceţi mult timp în atelier lucrînd la nişte proiecte.

– Da.

– Despre ce e vorba? Ce faceţi, de fapt?

– Proiecte.

– Nu vă ştiam atît de priceput la bricolaj.

– Sînt multe lucruri despre mine pe care nu le ştii, Cameron.

– Vă pot considera un prieten apropiat, domnule?

– Mi-ar fi plăcut să mă consideri astfel. Dar crezi că prietenii apropiaţi îşi vorbesc unul altuia atît de formal?

– Mi-e greu să vă spun Chaim.

– Spune-mi cum vrei, dar îmi eşti un prieten apropiat şi mă bucur că şi tu mă consideri astfel.

– Aş vrea atunci să ştiu mai multe despre tine. Nu mă simt cu adevărat ca un prieten, de vreme ce sînt atîtea lucruri pe care nu le ştiu despre tine.

Chaim dădu o draperie la o parte şi aruncă o privire afară.

– Azi nu e fum. Şi totuşi se va întoarce. Tsion spune că respectivii călăreţi nu vor pleca pînă ce nu vor fi ucis o treime din omenire. Îţi poţi imagina o astfel de lume, Cameron?

– Va rămîne în viaţă doar o jumătate din populaţia care mai trăia încă în momentul dispariţiilor.

– Se pare că avem într-adevăr de a face cu sfîrşitul civilizaţiei. Poate că nu e ceea ce crede Tsion că e, dar ceva tot e.

Buck nu mai zise nimic. Chaim nu fusese sensibil la cuvintele sale, dar poate că, dacă n-ar fi insistat...

Rayford îşi lasă capul în jos.

– T, începu el, cu glasul dintr-odată slab şi răguşit, nu ştiu ce să spun.

– Lui Bo ai ştiut ce să îi spui. L-ai jucat ca pe o...

Rayford ridică o mînă.

– Te rog, T. Ai dreptate. Nu ştiu ce a fost cu mine.

– Mi s-a părut că îţi plăcea ce făceai.

Rayford ar fi vrut să se facă nevăzut.

– Dumnezeu să mă ierte, da, mi-a plăcut. Ce e cu mine? Parcă mi-aş fi pierdut minţile. Acasă, mi-am pierdut busola. Leah, nou-venita despre care ţi-am vorbit, a scos tot ce e mai rău în mine, dar nu, nu, nici pe ea nu pot să dau vina. M-am purtat îngrozitor cu ea. Nu mă mai înţeleg eu însumi.

– Dacă te-ai fi înţeles vreodată pe tine însuţi, n-ai mai fi fost acum, aici, lîngă mine. Dar nu te învinovăţi prea tare. Trăieşti sub tensiune în perioada asta.

– Ca noi toţi, T. Chiar şi Bo. Ştii, nu doar în seara asta, dar întotdeauna, l-am considerat pe Bo un ticălos şi nimic altceva.

– Chiar este un ticălos, Ray. Însă în acelaşi timp este...

– Ştiu. Exact asta spun. În ziua în care l-am cunoscut îşi nota nume de credincioşi ca să-i denunţe, şi de atunci am un dinte împotriva lui. Voiam să-l pun la punct şi m-am bucurat

că mi s-a ivit şansa de a o face. Chestie foarte evlavioasă de altfel, nu-i aşa?

T nu îl contrazise. Rayford înţelese.

– Iar acum, ce mă apuc să fac, îl hăituiesc şi mă port cu el de parcă aş fi Hristos însuşi?

T clătină din cap şi ridică din umeri.

– N-am ce să-ţi răspund la asta. Mai degrabă cred că ar fi cel mai bine să dispari din viaţa lui. Va deveni bănuitor văzînd o schimbare majoră de atitudine din partea ta.

– Ar trebui să-mi cer măcar scuze.

– Doar dacă eşti gata să plăteşti pentru informaţia pe care el credea că ţi-o vinde.

– Adică acum eu sînt cel rău şi el este cel bun?

– N-am să afirm niciodată că Bo e personajul pozitiv, Ray. Cît despre tine, n-am zis că ai fi cel rău. Tu ai spus-o.

Rayford se lăsă greu în scaun preţ de cîteva minute în timp ce T îşi făcea de lucru cu nişte hîrţoage.

– Eşti un prieten de nădejde, afirmă Rayford în cele din urmă. Vreau să spun, pentru că ai fost sincer cu mine. Nu mulţi ar fi făcut asta.

T trecu în faţa biroului şi se aşeză pe el.

– Îmi place să cred că şi tu ai face la fel pentru mine.

– De parcă tu ai nevoie de aşa ceva.

– De ce nu? Nici în ceea ce te priveşte nu mă aşteptam să ai nevoie.

– Oricum, îţi mulţumesc.

T îl bătu pe umăr.

– Care e, deci, treaba cu familia Tuttle? O să zbori pe un Super J?

– Crezi că m-aş descurca?

– După toate chestiile pe care ai zburat? Se spune că, dacă eşti în stare să pilotezi un Gulfstream, din acela mare, celălalt

ca o versiune mai rapidă a acestuia. Cum ar fi un Porsche față de un Chevy.

– Voi conduce ca un adolescent.

– Hai, recunoaște că de-abia aștepți.

David fu la început emoționat, apoi îngrijorat cînd primi un e-mail personal de la Tsion Ben-Judah, în seara următoare. După ce îl asigura pe David că ar vrea să îl cunoască înainte de Venirea în Slavă, Tsion atingea subiectul principal:

Nu înțeleg chiar toate lucrurile minunate pe care le faci pentru noi uzînd de nemaiîntîlnitul tău geniu tehnic. În mod normal, mă țin departe de aspectele politice ale muncii noastre și nici măcar nu întreb despre ce e vorba. Vocația mea este aceea de a îi învăța pe oameni Scriptura și vreau să mă ocup în continuare exclusiv de asta. Doctorul Rosenzweig, despre care sînt sigur că ai auzit, m-a învățat multe lucruri atunci cînd nu mai făceam față la botanică, în universitate. Specialitatea mea este istoria, literatura și lingvistica; știința este un domeniu care nu îmi aparține. Tot chinuindu-mă, am ajuns într-un final la el. Mi-a spus: „Cel mai important lucru este ca lucrul cel mai important să rămînă cel mai important". Cu alte cuvinte, concentrarea!

Așa că iată-mă concentrîndu-mă asupra lucrului meu și lăsîndu-i pe căpitanul Steele și pe fiica sa să pună pe picioare Cooperativa, pe Buck Williams să se ocupe de revistă și de misiunile sale conspirative și așa mai departe. Însă, domnule Hassid, avem o problemă! L-am lăsat pe căpitanul Steele să plece cu misiunea de a o găsi pe Hattie Durham (știu că ai fost ținut la curent în privința asta) fără să-l întreb ce a aflat în legătură cu ceea ce știe Carpathia despre soarta lui Hattie.

Nimeni, exceptînd publicul larg, căruia oricum nu îi pasă, nu crede că ea a murit într-un accident de avion. Faptul că indivizii de la Comunitatea Globală au permis ca această minciună sfruntată să circule îmi spune mie că au avut un interes în a proceda astfel. Bineînțeles, cel mai mult mă tem că,

în aceste condiţii, nu vor mai avea nici un scrupul în a o găsi şi a o ucide, pentru că, în mintea publicului, ea e deja moartă. Singurul ei avantaj este că ar putea, într-un fel, să-l pună pe Carpathia într-o situaţie jenantă sau chiar periculoasă.

Ceea ce vreau de fapt să spun este: am trăit cu impresia că munca voastră clandestină de acolo nu a scos la iveală nimic care să clarifice în ce măsură Carpathia ştie ceva despre soarta lui Hattie. Nu mă pot opri să mă gîndesc că ar fi fost mai prudent din partea lui Rayford să nu se grăbească să o caute pe Hattie, ci să se asigure mai întîi că nu cade într-o cursă întinsă de cei de la Comunitatea Globală.

Poate că nu sînt decît un erudit paranoic care ar face mai bine să îşi vadă de treaba lui, dar, în măsura în care îmi cunoşti biografia, ştii că pînă şi eu am fost aruncat în mijlocul pericolului şi al violenţei de către acest sistem mondial diabolic. Te întreb, domnule Hassid, dacă există vreo posibilitate de a îl avertiza pe căpitanul Steele înainte ca el să se arunce orbeşte într-o situaţie extrem de periculoasă. Dacă eşti atît de amabil să îmi confirmi primirea acestui mesaj şi, de asemenea, să îmi spui dacă există vreo speranţă să afli ceva util, ţi-aş fi profund recunoscător.

În Numele Domnului nostru Isus Hristos,

Tsion Ben-Judah.

David îi răspunse pe dată:

Mă îndoiesc în privinţa şanselor de reuşită (am monitorizat toate convorbirile la nivel înalt de aici şi nu s-a spus nimic despre Hattie), dar mă voi ocupa personal de asta, cu toată atenţia necesară. Îi voi transmite căpitanului Steele, prin linia noastră telefonică securizată, tot ceea ce îi va putea fi de folos şi vă înţeleg îngrijorarea. Vă voi spune mai multe mai tîrziu, dar momentan nu vreau să pierd nici o secundă.

David tastă disperat pe laptopul său, accesînd masiva unitate principală, ajungînd în secţiunea palatului şi decodînd fiecare fişier cifrat. Căută folosindu-se de cuvintele-cheie *Hattie,*

Durham, HD, asistentă personală, iubită, maternitate, copil, fugară, accident aviatic şi orice altceva îi mai trecea prin cap. Bineînţeles, tot ceea ce fusese spus în birourile administraţiei timp de săptămîni de zile era înregistrat pe uriaşul său minidisc, dar singurele subtitluri reprezentau date şi locaţii. Nu avea timp să asculte tot ceea ce îşi spuseseră Fortunato şi Carpathia din momentul în care se raportase moartea lui Hattie.

O sună pe Annie, care veni în grabă în biroul lui. El trase storurile şi încuie uşa, astfel încît nici o echipă de noapte să nu-l vadă cum se plimbă de colo-colo, trecîndu-şi mîinile prin păr.

– Ce mă fac, Annie? Tsion are dreptate. Rayford face aici o imensă greşeală, presupunînd chiar că are noroc. Ştii şi tu, cei de la Comunitatea Globală fie o ţin pe Hattie închisă undeva, fie au ucis-o deja. Vor supraveghea locul în care se presupune că a stat ascunsă. Oricine se duce după ea nu o va găsi pe ea, ci pe cei de la Comunitatea Globală. Ea nu e decît o momeală. Rayford trebuia să fie conştient de asta.

– Tu te-ai fi gîndit, observă Annie.

– Ajută-mă, o rugă el.

– Nu că n-aş vrea să te ajut, David, dar trebuie să fii de acord că în momentul ăsta cauţi acul în carul...

– Oare ce a fost în capul oamenilor ălora? Cei de la Comunitatea Globală n-ar fi înghiţit nicicînd gogoaşa cu avionul prăbuşit! Cu siguranţă că ştiu ei mai bine! Nu aveam idee că Rayford a dat de urma ei decît în momentul în care plecase deja. De ce n-a venit la mine mai întîi, ca să mai facem o ultimă încercare comună de a le trage clapa serviciilor de informaţii ale Comunităţii Globale?

Ea clătină din cap.

– Cît de sigură e poziţia ta, David?

– Scuză-mă, ce ai spus?

– Te-ai băgat în calculatoarele lor, în birourile lor, în avioanele şi în telefoanele lor. Nimeni n-a început să te suspecteze?

El clătină din cap.

– Probabil că încetinirea ritmului de instalare a computerelor le-a ridicat nişte semne de întrebare, dar n-am remarcat nici un fel de suspiciune din partea lui Leon. Dacă ar fi să fac presupuneri, aş spune că poziţia mea este solidă în raport cu ei. Am înteţit prea mult focul ca să nu risc să mă şi ard la un moment dat, dar, pentru moment, stau bine aici.

– Păi, atunci ăsta e răspunsul, vedeto!

– Nu mă mai fierbe! Rayford e în aer.

– Păi, întreabă-i pur şi simplu.

– Poftim?

– Du-te direct la Leon, spune-i că, deşi ştii că nu e treaba ta, te-ai gîndit la ştirea despre accidentul aviatic, că i-ai admirat întotdeauna înţelepciunea, priceperea şi perspicacitatea – doar cunoşti placa. Sugerează-i că poate acel accident înseamnă mai mult decît pare la prima vedere şi cere-i părerea în privinţa asta.

– Annie, eşti un geniu!

– Vrei să îmi vezi proiectele, Cameron? întrebă Chaim Rosenzweig. Asta te-ar face fericit, ai simţi într-adevăr că te consider prietenul meu?

– Aşa e!

– Promite-mi că n-o să mă consideri un ţicnit, un boşorog excentric, cum mă consideră cei din familia mea.

Buck îl urmă, dîndu-şi seama că, indiferent ce gîndeau despre el fraţii şi surorile din casă, acesta era conştient şi la curent cu toate.

Rayford îi găsi pe cei din familia Tuttle ca fiind un cuplu tipic american, care îşi pierduse toţi cei patru fii la Înălţarea la Cer.

– Cît de mult ne lipsesc! mărturisi Dwayne în avionul Super J, care traversa estul Statelor Unite. Băiatul cel mare mergea la facultate, învăţa despre religie, credeam noi. Nu părea să fie prea afectat, doar că îi iniţia şi pe ceilalţi trei şi nici nu am apucat să ne dăm seama, că băiatul cel mic a început să se ducă şi el la biserică. E în regulă, numai că ne gîndim să nu fie doar chestia aia de imitaţie între fraţi, înţelegi ce vreau să spun? Apoi, băieţii mijlocii au fost invitaţi la nu ştiu ce chestie la biserică, la care probabil că nu s-ar fi dus dacă fraţii lor n-ar fi fost deja creştini. Au fost rugaţi să joace în echipa de baschet a bisericii, să meargă într-o tabără de o săptămînă şi să se întoarcă mîntuiţi. Omule, uram acel cuvînt, iar

ei îl foloseau tot timpul. Am fost mîntuit, el a fost mîntuit, ea a fost mîntuită, trebuie să fii mîntuit. Îi iubeam pe băieţi enorm, dar...

Dwayne trecuse de la confesiunea rostită pe nerăsuflate la plîns fără ca Rayford să fi avut timp să-şi dea seama. Acum, uriaşul vorbea cu o voce slabă, străduindu-se să-şi înăbuşe suspinele.

– I-am iubit pe băieţi, îngăimă el, şi nu mă deranja deloc că voiau să fie religioşi, chiar nu mă deranja. Spune tu, Tru, mă deranja?

– Te-au iubit, Dwayne, şopti ea. Nu le-ai făcut niciodată viaţa grea.

– Dar ei mi-au făcut-o grea mie, vezi? Nu erau răi, dar erau insistenţi şi încăpăţînaţi. Le-am spus că, din partea mea, totul e în regulă, atîta vreme cît nu au pretenţia să încep să merg şi eu cu ei la biserică. Îmi ajunsese cît am mers la biserică, copil fiind, nu-mi plăcea, am numai amintiri urîte de acolo. Biserica la care mergeau ei era altfel, ziceau ei. Le-am zis: bine, duceţi-vă, nu mă opun, dar lăsaţi-mă pe mine într-ale mele. Mi-au spus că sufletul mamei lor depindea de mine. Asta m-a înfuriat, dar cum să rămîi supărat pe cei care sînt carne din carnea ta şi sînge din sîngele tău, chiar dacă n-au dreptate şi spun că sînt îngrijoraţi pentru sufletele lu' mămica şi a lu' tăticu'?

Rayford clătină din cap.

– Nici n-ai cum!

– Bineînţeles că n-ai cum! Şi au continuat să insiste pe lîngă mine. Încăpăţînarea au moştenit-o de la mine, pînă la urmă. Dar nici eu nu mă lăsam mai prejos. Şi n-am cedat niciodată. Tru aproape că a cedat, aşa e, Tru?

– Ce bine ar fi fost să fi cedat.

– Şi eu la fel, iubito, şi eu la fel. Nu l-am mai fi întîlnit pe domnul Steele decît în rai, dar acum aş fi fost acolo şi nu aici, dacă stăm să ne gîndim. Şi dumneata la fel, căpitane, nu?

– Şi eu la fel, Dwayne.

– Restul poţi să ţi-l închipui. Înainte să fi mers măcar o dată la biserică, lucrurile despre care ei ne-au spus că s-ar putea întîmpla chiar s-au întîmplat. Ei s-au dus. Noi am fost lăsaţi în urmă. Aşadar, unde vom face primul drum?

– La biserică.

– La biserică! Nu mai sîntem la fel de încăpăţînaţi precum eram, nu-i aşa? Mîntuirea nu mai pare o chestie neimportantă, nu-i aşa? Aveam nevoie de cineva care să ştie ce înseamnă a te mîntui şi cum te poţi mîntui. Domnule Steele, şi eu sînt actor. Bine, de fapt sînt vînzător de avioane şi pilot de încercare, dar am jucat dintotdeauna, încă din facultate. Sînt specialist în voci.

– Mac mi-a povestit despre personajul tău australian.

– Aşa, exact, mi-a plăcut întîmplarea aceea. Şi lui i-a plăcut, nu-i aşa?

– Nu ştiu dacă se simţea destul de bine în momentul acela ca să îţi poată aprecia prestaţia, dar ce e sigur e că l-ai păcălit pe Fortunato.

– Pe ăla îl păcălea şi o ţestoasă surdă, Rafe. Nu te superi că îţi spun Rafe, nu? Îmi place să scurtez cuvintele astfel încît să rostesc mai multe într-un timp mai scurt. Glumesc, nu te superi, nu?

– Prima mea soţie îmi spunea aşa. A fost ridicată la cer.

– Atunci poate că ai prefera să nu...

– Nu, nu, e în regulă.

– Oricum, Rafe, sînt un palavragiu, cred că ţi-ai dat seama. Ce să-i faci, ăştia de la vînzări aşa trebuie să fie. Mă folosesc întotdeauna de tot ce am învăţat la şcoala de actorie. Eram cunoscut ca un tip hotărît, încăpăţînat, şi pot spune că oamenii mă plăceau. În afară de cei prea sofisticaţi. Dacă aşa era ei, foloseam cuvîntul „era" acolo unde ar fi trebuit să spun „erau", exact cum am făcut acum, şi îi tachinam de nu se vedeau. Deci, sînt prietenos, sociabil, deschis...

– *Zgomotos* e cuvîntul pe care îl cauţi, îl ajută Trudy.

Dwayne rîse de parcă ar fi fost prima glumă pe care o auzea în viaţa lui.

– Bine, Tru, e în regulă atunci, da, sînt un tip zgomotos. Dar trebuie să recunoşti că sînt ca un magnet pentru oameni. Numai că n-am fost genul care să meargă la biserică, asta e. Ei bine, acum, dintr-odată, am devenit. Şi sînt mîntuit. În al treisprezecelea ceas, dar am aflat că încă se poate. Vom mai suferi încă, şi o să regretăm mereu că n-am fost mîntuiţi mai devreme, dar, oricum, sîntem mîntuiţi. Deci, am rămas acelaşi tip palavra...

– Zgomotos.

– Zgomotos, da, dar acum mi s-a pus altă pată. Îi dau literalmente pe spate pe oameni cu asta. Pînă şi pastorul nostru se mai întreabă dacă nu cumva mai degrabă îi îndepărtez pe oameni decît să îi cîştig – e exprimarea lui, nu a mea – de partea lui Isus. Am învăţat lecţia asta cînd lucram în vînzări, dar îmi dau seama că acum e vorba de ceva diferit. Nu mai e vorba despre mine, dacă îmi îndeplinesc sau nu planul, dacă îmi încasez bonusul, sau despre client, dacă îşi permite să *nu îş*i cumpere acest avion nou şi frumos. Oamenii trebuie să ştie, frate al meu, că aici nu e vorba de comerţ, ci de sufletul lor nemuritor. M-am întrebat întotdeauna ce aş face dacă m-aş întîlni deodată cu Antihristul în persoană. Îţi spun eu, ori m-ar omorî, ori ar fugi ca să-şi scape pielea, una din două. Ai înţeles? Ei bine, domnule, mă simt bine că nu mi-am pierdut bravada sau *brovura*...

– Bravura, îl ajută Trudy.

– Exact, că nu mi-am pierdut deloc chestia asta cînd m-am întîlnit cu adjunctul lui zilele trecute. Inima îmi bătea de mama focului, nu neg asta, dar ce să-i faci, oricum o să mor. Mi-ar plăcea să fiu aici cînd o să se întoarcă Isus, dar n-ar fi chiar aşa o mare nenorocire dacă m-aş duce înainte. În ziua în care am primit mîntuirea am hotărît să nu-mi fie nici măcar

rușine de asta. Era mult prea tîrziu pentru astfel de lucruri. Îmi voi revedea băieții și...

La fel de brusc ca și mai înainte, Dwayne se înnegură. De data asta nu mai reuși să continue. Trudy îi puse din nou o mînă pe umăr, iar el se uită cu un aer vinovat la Rayford, care trecu la manșe, iar Super J se pierdu în noapte, spre est.

– Ce Dumnezeu e asta? se miră Buck, uitîndu-se la o bucată de metal intens polizată.

Chaim păși cu grijă și închise ușa, iar Buck își dădu seama că are privilegiul de a vedea ceva pe care doctorul Rosenzweig nu îl mai arătase nimănui altcuiva.

– Poți să spui că e vorba de un hobby care a devenit obsesie. E ceva ce nu are nimic de a face cu domeniul meu de specialitate și nu mă întreba de unde mi-a venit chestia asta. Însă mă străduiesc să obțin muchia cea mai ascuțită șlefuită vreodată de mîna omenească. Știu că tehnologia cu micrometrele, computerele și laserele ei poate realiza lucruri aproape perfecte. Însă nu mă interesează chestiile artificiale. Mă interesează să fac lucrurile cît pot mai bine. Priceperea mea a luat-o înaintea ochilor mei slăbiți. Cu un simplu patent, șlefuiesc muchii atît de ascuțite încît nu le pot vedea cu ochiul liber. Nici o pereche de ochelari puternici nu mă ajută. Trebuie să mă uit la ele într-o lumină puternică și cu lupa. Crede-mă, e mai fascinant decît creaturile alea pe care le-am studiat amîndoi cu lupa acum o jumătate de an. Uite!

Îi întinse lupa lui Buck și îi arătă o lamă strălucitoare, lungă cam de un metru, prinsă între două menghine.

– Indiferent ce faci, Cameron, nu atinge muchia. Îți spun asta cu toată seriozitatea. Pînă să simți că îți atinge pielea, o să-ți pierzi un deget, fără să mai vorbim că nici nu apuci să simți durerea.

Pus în gardă, Buck nu făcu altceva decît să admire muchia sub lupă, fascinat. Părea mult mai fină decît toate lamele de ras pe care le văzuse pînă atunci.

– E ceva!

– De-abia acum urmează partea interesantă, Cameron. Fă cîţiva paşi, mai în spate, cu grijă, te rog. Materialul este oţel-carbon superdur. Pare flexibil ca o lamă de ras din cauza ascuţimii microscopice, dar este rigid şi solid. Ştii cum, prin utilizare repetată, un cuţit obişnuit devine bont? Şi că, de obicei, cu cît lama e mai ascuţită, cu atît se deteriorează mai repede?

Buck încuviinţă din cap.

– Fii atent acum.

Rosenzweig scoase din buzunar o smochină uscată.

– Mă gîndeam să o mănînc mai tîrziu, explică el. Dar asta e moale, nu vreau să o spăl şi am mai multe. Va deveni, deci, materialul meu didactic. Fii atent!

Apucă smochina cu delicateţe între degetul mare şi cel din mijloc, de-abia atingînd-o. O trecu încet, nespus de încet şi de uşor prin muchia lamei. Jumătatea tăiată îi căzu în palmă de parcă nici n-ar fi fost atinsă.

– Să-ţi arăt altceva acum.

Rosenzweig cercetă cu privirea dezordinea din încăpere şi găsi o hîrtie mototolită, întărită. Ţinu hîrtia la aproximativ zece centimetri deasupra lamei şi o lăsă să cadă. Buck clipi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Hîrtia fusese tăiată în două fără un sunet şi, aparent, fără să fi opus vreo rezistenţă.

– Să vezi ce se întîmplă cu fructele, şopti Rosenzweig, cu ochii strălucindu-i.

– E uimitor, doctore, exclamă Buck. Dar, totuşi, de ce toate astea?

Bătrînul clătină din cap.

– Nu pune întrebări. Nu că aş ascunde cine ştie ce secret întunecat. Pur şi simplu nici eu nu ştiu.

*

David nu îl sună pe Fortunato. În acea seară, mai tîrziu, se prezentă în anticamera biroului lui Fortunato.

– Aş vrea să-i răpesc şi eu o secundă Comandantului, dacă se poate, îi spuse el lui Margaret, care îşi strîngea lucrurile după o zi de lucru evident dificilă.

– David Hassid? lătră Leon prin interfon. Bineînţeles! Spune-i să intre.

Leon se ridică în picioare în momentul cînd David intră.

– Vreau să aud că facem progrese în operaţiunea de detectare, rosti el.

– Din păcate, nu, răspunse David. Se pare că acei oameni dispun de o tehnologie de care n-a mai auzit nimeni. Ne-am întors de unde am plecat.

– Stai jos, zise Fortunato.

– Nu, mulţumesc, refuză David. Nu vă răpesc decît un minut. Ştiţi că n-am obiceiul să vă deranjez...

– Te rog! Sînt numai urechi!

– ... Cu probleme care ies din sfera mea de responsabilitate.

Fortunato îi aruncă o privire de gheaţă.

– Bineînţeles, la nivelul meu există o mulţime de chestiuni confidenţiale pe care nu am libertatea să le...

– Aveam doar o sugestie, dar, bineînţeles, nu e treaba mea.

– Te rog!

– Ei bine, moartea recentă a fostei asistente personale a Excelenţei Sale...

Fortunato se încruntă.

– Da?

– A fost tragică, bineînţeles...

– Da...

– Ei bine, domnule, nu era un secret că această femeie, domnişoara Dunst...

– Durham. Hattie Durham. Continuă!

– Că era însărcinată şi deloc fericită.

– Adevărul este, Hassid, că ea a încercat să smulgă bani de la noi în schimbul tăcerii sale. Excelenţa Sa a considerat că îi datorează o recompensă pentru timpul pe care, ăă, l-au petrecut împreună şi, astfel, i-a fost plătită o sumă generoasă. E posibil ca domnişoara Hattie să fi crezut în mod eronat că respectivii bani erau meniţi să îi cumpere tăcerea, dar nu era cazul. Vezi, ea nu a fost niciodată la curent cu problemele care ar fi putut să ameninţe securitatea internaţională şi nu avea nimic de spus – nimic adevărat, vreau să zic – care să constituie o ameninţare pentru Potentat. Aşa că, atunci cînd a cerut şi mai mulţi bani, a fost refuzată şi, evident, n-a fost deloc fericită.

– Vă mulţumesc, domnule! Ştiu că mi-aţi dezvăluit mai multe decît aş fi fost eu îndreptăţit să cunosc şi puteţi fi sigur că nu vă voi înşela încrederea. Aveam doar o întrebare despre toată chestia cu accidentul aviatic, dar nu mai contează acum. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

– Nu, te rog! Îţi voi spune tot ceea ce vrei să ştii.

– E destul de stînjenitor întrucît, cum am spus, ştiu că nu e domeniul meu de responsabilitate şi că nu e treaba mea. Dacă stau şi mă gîndesc, mai bine mă opresc aici.

– David, te rog! Vreau să ştiu ce ai în minte.

– Păi, atunci, uitaţi: ştiu că, avînd pe cineva cu priceperea şi cu abilitatea dumneavoastră în această poziţie, nu trebuie să îmi fac nici un fel de griji pentru chestiuni ce ţin de securitate sau de relaţii publice...

– Fiecare dintre noi are datoria permanentă de a se preocupa în legătură cu aceste lucruri.

– Ideea e că mi s-a părut că raportul privind moartea ei suna ciudat. Vreau să spun, nu ştiu, poate am citit eu prea multe romane poliţiste, dar nu vi se pare că suna prea convenţional? Au fost găsite rămăşiţele avionului, vreun cadavru,

vreodată? Suficiente lucruri personale pentru ca ştirea morţii ei să fie credibilă?

– David, stai jos! Insist acum. Îmi place cum gîndeşti. Adevărul este că aşa-zisul accident aviatic fatal al domnişoarei Hattie Durham n-a avut loc niciodată. De îndată ce am auzit, l-am însărcinat pe şeful Departamentului de informaţii să se ocupe de asta, iar adevărul este că domnişoara Durham, pilotul ei amator, precum şi avionul au fost repede reperaţi. Din nefericire, pilotul a opus rezistenţă atunci cînd oamenii noştri au vrut să o interogheze pe domnişoara Durham, iar el a fost ucis într-un schimb de focuri. Înţelegi foarte bine că, din motive morale şi de securitate, nu toate incidentele de tipul ăsta apar în presă.

– Bineînţeles!

– Domnişoara Durham a fost reţinută.

– Reţinută?

– Da, se află într-o locaţie confortabilă, dar foarte sigură, în Bruxelles, sub învinuirea de a fi răspîndit informaţii false despre moartea ei. Ea chiar nu constituie o ameninţare pentru Comunitatea Globală, însă noi sperăm să le întindem o cursă compatrioţilor ei, astfel încît să le descoperim ascunzătoarea. De îndată ce ne vom fi ocupat de ei, ea va fi eliberată.

– Compatrioţii ei?

– Foşti angajaţi ai Comunităţii Globale şi simpatizanţi ai lui Ben-Judah au găzduit-o atunci cînd prezenţa ei era solicitată la Noul Babilon. Ei sînt adevăratul pericol, nu ea.

– Deci ea a devenit o momeală, şi doar din vina ei.

– Exact!

– Capcana asta a fost ideea dumneavoastră?

– David, ştii că aici lucrăm în echipă.

– Dar a fost ideea dumneavoastră, nu-i aşa? Recunosc felul dumneavoastră de a gîndi. Aveţi şcoala vieţii.

Fortunato îşi ţinu capul sus.

– Ne înconjurăm aici doar de oameni de calitate şi se pot realiza multe lucruri extraordinare atunci cînd nu contează cine culege laurii.

– Dar capcana întinsă compatrioţilor a fost ideea dumneavoastră.

– S-ar putea să fi fost.

– Şi a funcţionat?

– S-ar putea. Nimeni nu ştie de moartea pilotului. I-am trimis vorbă fratelui său, despre care ştim că i-a fost complice, că se ascunde şi că n-o să primească veşti de la el mai multe luni de acum încolo.

– Genial!

Fortunato aprobă din cap, arătîndu-i lui David că nu poate să îl contrazică.

– Nu vă mai răpesc din timp, Comandante şi, de asemenea, promit să nu mai las astfel de chestiuni colaterale să îmi acapareze atenţia, atîta vreme cît ştiu că dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră aveţi totul sub control.

– Nu e cazul să te simţi prost doar pentru că ai avut o idee în cap şi nu te jena să întrebi de fiecare dată cînd nu îţi este clar ceva. Avem multă încredere într-o persoană de nivelul tău, cu atît de multe responsabilităţi. Firește, nu toată lumea are acces la acest gen de informaţii, aşa că...

– E suficient, domnule, îl întrerupse David, ridicîndu-se. Vă sînt mai recunoscător decît pot exprima în cuvinte.

Rayford parcursese o bună bucată din zborul peste Atlantic, dar debitul verbal al lui Dwayne nu se redusese cîtuşi de puţin. De fapt, Rayford se simţea bine, deşi i-ar fi plăcut să apuce să o cunoască şi pe Trudy. Cînd, în cele din urmă, veni momentul să lase manşele în seama lui Dwayne, Rayford decise să îl sune pe Albie (prescurtare de la Al B., care, în schimb, fusese prescurtat de la Al Basrah).

Albie era controlorul-şef de trafic aerian din Al Basrah, un oraş situat la sud de Tigru, lîngă Golful Persic. Era aproape necunoscut în calitatea sa de cel mai bun comerciant de pe piaţa neagră din regiune. Mac i-l prezentase lui Rayford, iar Albie fusese acela care îi furnizase lui Rayford echipamentul de scufundare pe care îl utilizase la cercetarea rămăşiţelor avionului prăbuşit pe fundul Tigrului.

Albie, musulman fervent, ura din tot sufletul regimul Carpathia şi era unul dintre puţinii necreştini ne-evrei care rezistaseră cu încăpăţînare şi Religiei Unice Enigma Babilon. Afacerea lui era simplă. Putea procura orice, pentru un anumit preţ, oamenilor în care putea avea încredere totală. Preţul era dublu faţă de preţul pieţei, plus cheltuielile suplimentare, iar dacă se întîmpla să fii prins cu marfă de contrabandă, el nu te cunoştea.

Dwayne era, pentru moment, neobişnuit de tăcut, iar Trudy aţipise. Rayford scotoci prin geantă şi îşi găsi supremul telefon – termenul lui Mac pentru hibridul lui David, pentru că putea face orice de oriunde.

Apelul era deja făcut cînd Dwayne observă dispozitivul.

– Iată ceea ce numesc eu telefon! Ha, ha! Da, domnule, un telefon şi jumătate. Fac pariu că are sonerii şi chestii de care nici măcar n-am auzit vreodată şi...

Rayford ridică un deget şi zise:

– Te las imediat să te uiţi la el.

– De-abia aştept, îţi dai seama.

– Turnul Al Basrah, aici Albie.

– Albie, Rayford Steele la telefon. Poţi să vorbeşti?

– La patru noduri est. Care e situaţia ta?

– Aş vrea să ne întîlnim pentru o afacere.

– Afirmativ. Scuze pentru tentativa negativă de adineaori. Ce face secundul?

– Mac e în convalescenţă. Sînt sigur că ai auzit de...

– Afirmativ. Stai aşa, te rog.

Albie acoperi receptorul şi Rayford îl auzi vorbind în limba lui. Reveni la aparat.

– Acum sînt singur, domnule Steele. Regret nespus ceea ce s-a întîmplat cu soţia ta.

– Mulţumesc!

– De asemenea, mi-am făcut griji pentru Mac. De la o vreme n-am mai avut nici o veste din partea lui. Bineînţeles, acum e căpitan, deci nu mai are nevoie de serviciile mele. Cu ce te pot ajuta?

– Am nevoie de o armă, uşor de camuflat şi puternică în acelaşi timp.

– Cu alte cuvinte, vrei să facă exact ceea ce trebuie să facă.

– Ne înţelegem de minune, Albie!

– Foarte greu. Dat fiind că Potentatul e un pacifist...

– Asta înseamnă că tu eşti singura sursă pe care mă pot baza.

– Va fi foarte greu.

– Dar nu şi imposibil pentru tine, nu-i aşa?

– Foarte greu, repetă Albie.

– Scump, cu alte cuvinte?

– Într-adevăr, ne înţelegem de minune.

– În condiţiile în care banii nu sînt o problemă, ai vreo idee?

– Cît de camuflată vrei să fie? Ceva care să treacă de un detector de metal?

– E posibil?

– Da. Ceva făcut din lemn şi din plastic. Poate trage două focuri, eventual trei, după care se dezintegrează. Şi are bătaie scurtă, normal. Nu poţi ucide pe cineva de la mai mult de, să zicem, cinci-şase metri.

– Am nevoie de ceva care să bată la douăzeci şi cinci de metri. Şi să ucidă dintr-un singur foc.

– Domnule Steele, am exact ce vă trebuie. Nu e nici cît mîna dumneavoastră. Grea, deci exactă. Greutatea i se datorează

sistemului de detonare, care în mod normal este folosit pentru puşti de mare calibru.

– Cum funcţionează?

– E ceva unic. Utilizează în egală măsură injecţia de combustibil şi vacuumul hidraulic.

– Seamănă cu un motor, atunci. N-am mai auzit de aşa ceva.

– Dar cine a auzit? Eliberează un proiectil cu o viteză de 3 200 de kilometri pe oră.

– Muniţia?

– Calibrul .48, viteză mare, normal, recul mic.

– Toate astea la o armă de mînă?

– Domnule Steele, dislocarea aerului provocată doar de rotirea glonţului a fost suficientă pentru a sfîşia pielea umană de la cinci centimetri.

– Nu te mai urmăresc.

– S-a tras într-un om cu un astfel de pistol de la aproximativ zece metri. Glonţul i-a trecut prin piele şi a afectat ţesutul subcutanat al braţului. Mai tîrziu, doctorii au constatat că nu exista nici un pic de metal în ţesutul său. Rana fusese provocată de viteza cu care aerul din jurul glonţului care se învîrtea fusese dislocat.

– O, Doamne! Este exact ceea ce vreau să aud. Sute?

– Mii.

– O mie?

– Mii, la plural, prietene.

– Cîte?

– Depinde unde vrei să ţi se facă livrarea, dacă ne întîlnim sau nu – şi prefer să ne întîlnim.

David se simţea frustrat. Se întorsese în fugă în zona lui şi îi telefonase lui Rayford, dar suna ocupat. Telefonul lui avea toate dotările imaginabile, însă nu şi un semnal care să te avertizeze că mai ai un apel în aşteptare. David îi instalase chiar şi

un mecanism de deşteptare, care făcea ca telefonul să sune chiar şi cînd era oprit. Rayford îl închidea mereu.

David încercă din nou. Suna tot ocupat.

– N-am vrut să trag cu urechea, căpitane, dar mi se pare că tocmai ai comandat o măgăoaie. Îmi place că nu te sinchiseşti că e ilegal. Şi nu trebuie să ne supunem legilor Antihristului.

– Exact aşa văd şi eu lucrurile. Voiai să studiezi telefonul?

– Da, mulţumesc. Ia dă-mi-l încoace, te rog!

Dwayne întoarse telefonul pe toate părţile, cîntărindu-l în palmă.

– E grea drăcia. Probabil că numai micul dejun nu ţi-l pregăteşte, că în rest face de toate, nu-i aşa?

– Ar putea să facă pînă şi asta, dacă nu vrei omletă.

– Ha! Tru, ai auzit?! O!

Îşi puse mîna la gură văzînd că soţia sa doarme. Apoi continuă în şoaptă:

– E din acelea care merg oriunde, nu?

Rayford încuviinţă din cap.

– Partea cea mai bună e că este securizat. Accesează patru canale pe secundă, deci e imposibil de reperat şi de înregistrat. Şi mai are şi alte chestii bune.

– Îl ţii în geantă? se interesă Dwayne.

– Da, mulţumesc.

Dwayne îl închise şi îl vîrî în geanta lui Rayford. Răzgîndindu-se, îl scoase iarăşi şi închise comutatorul principal.

– Mă ocup eu acum, spuse Dwayne, preluînd controlul asupra avionului. Şi, dacă nu mă bag prea mult ca musca în lapte, ai putea să îmi spui ce ai de gînd să faci cu o astfel de armă?

Rayford rămase o clipă pe gînduri. Îşi făcuse un obicei din a fi foarte deschis cu fraţii întru credinţă, chiar şi în chestiuni ce ţineau de Armata Pătimirilor. Nu obişnuia să dezvăluie locaţia casei conspirative sau numele false sub care circulau cei din casă,

astfel încît cel care auzea să nu aibă eventual de suferit din cauza unor lucruri pe care nu era neapărată nevoie să le ştie. Însă arma era ceva personal, fapt care îl punea la încercare pe Rayford, căci el ştia prea bine de unde veneau banii cei mulţi. Pe moment, nu se putea imagina ducîndu-şi planul pînă la capăt.

– O fi Comunitatea Globală pacifistă de drept, răspunse el. Dar am pierdut un pilot, împuşcat, şi aproape fiecare dintre noi a fost atins, cel puţin o dată. Asupra lui Buck şi a lui Tsion s-a tras atunci cînd au fugit din Israel prin Egipt, iar Buck chiar a fost lovit. Buck a mai fost împuşcat atunci cînd a ajutat-o pe Hattie să evadeze din închisoarea Comunităţii Globale din Colorado. Eu şi cel mai tînăr membru al nostru am fost împuşcaţi recent. În plus, ştii ce s-a întîmplat cu Mac şi cu Abdullah.

– Te aud, frăţioare! N-am să te contrazic. Mi se pare totuşi că ar fi cam scump să faci rost de cîte o chestie din aia pentru fiecare.

– O voi testa eu, personal, mai întîi, afirmă Rayford.

– Bună idee. Bineînţeles, cei doi de care tocmai ai pomenit nu vor mai fi în stare să care arme în misiunile lor. Aproape că vei fi nevoit să le plasezi pe ale lor la bord.

– Am mai făcut asta pe vremea cînd eram comandant al Global Community One. Aveam vreo două pistoale ascunse în încărcătura de la bord. Ar fi fost incredibil de greu să ajungem la ele, dar, oricum, erau ultima noastră soluţie. Bineînţeles, acum sînt pierdute pentru totdeauna.

– Apropo, Rafe, zise Dwayne, arătînd cu degetul spre orizont, acolo avem ceea ce noi, cei din aviaţia comercială, obişnuim să numim soarele. Timpul nostru estimativ de sosire este de patruzeci de minute. Vama din Le Havre e destul de strictă, asta în caz că n-ai fost pînă acum acolo. Ai viza britanică pe paşaport?

Rayford încuviinţă din cap.

– Te-am întrebat deja cine eşti azi şi în ce scop te-am adus peste canal din Anglia?

Rayford îşi scoase paşaportul şi îl deschise.

– Thomas Agee. Import/export. Iar tu eşti...?

Dwayne zîmbi şi afişă un accent britanic get-beget. Îi întinse lui Rayford două paşapoarte emise de Statele Unite ale Marii Britanii.

– La dispoziţia dumneavoastră, domnule!

Rayford citi cu voce tare:

– Ian Hill şi soţia sa... Elva. Îmi pare bine să vă cunosc!

David nu mai primea nici măcar semnalul de linie ocupată. Formă din nou numărul, cu grijă, ca să se asigure că n-a greşit. Numărul era corect. Fie Rayford nu auzea soneria, fie avea telefonul închis. David îl sună pe Tsion, trezindu-l. Cineva trebuia să contacteze acel avion pe o frecvenţă deschisă. Şi cît mai repede.

16

Buck era extenuat în urma călătoriei cu avionul şi regreta decizia pe care o luase – de a rămîne pînă tîrziu cu doctorul Rosenzweig. Îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii încercînd să îl convingă pe Chaim să se întoarcă spre Hristos.

– De asta mă aflu aici, îi explică Buck bătrînului său prieten. Nu trebuie să mai amîni nici un moment. Îmbătrîneşti. Pedepsele şi urgiile devin din ce în ce mai îngrozitoare pe măsură ce se apropie sfîrşitul. Nu ai şanse să supravieţuieşti.

Chaim aproape că aţipise de cîteva ori, întinzîndu-se pe canapeaua din faţa lui Buck.

– Mă aflu la o răscruce, Cameron. Poţi să îţi spun deja că nu mai sînt un agnostic. Toţi cei care încă mai susţin asta sînt nişte mincinoşi. Recunosc, acum are loc războiul *supranatural* între bine şi rău.

Buck se aplecă în faţă.

– Păi, şi atunci, doctore? Cum poţi rămîne neutru? Neutralitatea înseamnă moarte. Neutralitatea nu este o opţiune. Pretinzi că laşi treaba asta în seama altora, dar de fapt, la sfîrşit, vei descoperi că tu eşti cel care a pierdut.

– Mai sînt încă atîtea lucruri pe care nu le înţeleg.

– Dar cine, în afară, poate, de Tsion, înţelege mare lucru din cele ce se întîmplă? Pentru noi toţi e vorba de lucruri noi, învăţăm din mers. Nu trebuie să fii teolog. Trebuie să cunoşti doar lucrurile elementare, iar tu le cunoşti. Problema care se

ridică acum este: ce vei face cu ceea ce ştii? Cum îl vei lăsa pe Isus să te ajute? Isus ţi-a pus o pecete pe suflet. Te vrea la el şi a încercat totul ca să te convingă de lucrul ăsta. Ce o să se întîmple, Chaim? Vrei să fii strivit de cai? Vrei să te sufoce cu sulf, să te ardă de viu? Vrei să trăieşti în teroare?

Chaim se aşează, clătinînd din cap cu tristeţe.

– Doctore, aş vrea să fiu cît mai clar. Viaţa nu va deveni mai uşoară. Cu toţii am pierdut un tren. Va fi din ce în ce mai rău pentru noi toţi. Însă pentru credincioşi va fi chiar mai rău decît pentru necredincioşi, pentru că vine ziua...

– Ştiu ce vrei să spui, Cameron. Ştiu ce spune Tsion despre semnul care va fi cerut pentru a vinde şi a cumpăra. Deci ceea ce îmi propui tu este o existenţă încă şi mai nenorocită decît cea pe care o duc deja acum.

– Ceea ce îţi propun, te conjur chiar, este să treci de partea adevărului. S-ar putea ca viaţa ta să devină şi mai grea, însă în moarte vei fi cîştigat! Nu contează cum mori, căci te vei trezi în rai. Dacă reuşeşti să rămîi în viaţă pînă la Întoarcerea în Slavă... imaginează-ţi! Acestea sînt opţiunile celor credincioşi, doctore. Să mori şi să fii cu Hristos, pentru a te întoarce odată cu El. Sau să supravieţuieşti pînă la Întoarcerea Sa în Slavă. Chaim, te vrem alături de noi. Vrem să ne fii frate, acum şi pentru totdeauna. Nu vrem să te pierdem, nici nu putem să ne gîndim că ai fi pentru vecie departe de Dumnezeu Care te iubeşte. Buck nu mai izbuti să-şi stăpînească lacrimile. Domnule, cît mi-aş dori să pot schimba locul cu dumneata! Oare nu ştii ce simţim pentru tine, ce simte Dumnezeu pentru tine? Isus ţi-a luat locul ca să nu fi nevoit să plăteşti pentru păcatele tale.

Chaim se uită la Buck, surprins de vocea înecată în lacrimi a acestuia. Îngrijorarea de care Buck se simţise cuprins păreu să se transforme într-un început de revelaţie. Poate că bătrînul nu fusese conştient de cît de mult îl iubeau. Buck se simţea de parcă i-ar fi pledat cauza lui Dumnezeu în absenţa acestuia.

Dumnezeu era acolo, bineînțeles, dar părea deocamdată distant față de Chaim.

– Mă leg acum în fața ta așa cum m-am legat mai demult în fața lui Tsion: nu voi lua semnul lui Nicolae Carpathia, îi făgădui Chaim. Dacă va fi să mor de foame din cauza acestei decizii, tot nu voi accepta să fiu forțat să port un semn, astfel încît să pot trăi în societate ca un om liber.

„Iată un prim pas", se gîndi Buck. Dar nu era de ajuns. În camera de oaspeți, Buck adormise plîngînd și rugîndu-se pentru Chaim. La nouă dimineața era încă epuizat. Sperase să poată să se mai ducă o dată să îi vadă pe martori, însă îi promisese lui Chloe că se va ține de program și că îl va vizita pe Lukas Miklos în Grecia la întoarcere. Noul lor prieten, căruia îi spuneau Laslos, urma să fie persoana de contact a Cooperativei în acea parte a lumii.

La ora șapte dimineața, în Le Havre, Rayford și familia Tuttle își croiau drum prin vamă sub numele de Thomas Agee, Ian și Elva Hill. Trudy trebuia să închirieze o mașină și să ia două camere pe care le rezervaseră la Le Petit Hotel, în partea de sud a orașului. Era un loc scump și izolat, unde era puțin probabil să trebuiască să se ascundă de ochii curioșilor.

Dwayne urma să se folosească de o altă mașină închiriată pentru a-l lăsa pe Rayford la cîteva străzi mai încolo de adresa de pe Rue Marguerite, unde Bo Hanson spusese că fratele lui și cu Hattie se ascundeau sub nume false. Planul lui Rayford era să apară pur și simplu la ușa lor și să îi convingă să deschidă spunîndu-le că forțele Comunității Globale erau pe urmele lor și că trebuiau să plece de acolo. Rayford bănuia că Hattie va deduce că Bo îl îndrumase acolo și că, în consecință, povestea cu cei de la Comunitatea Globală trebuie să fie adevărată. Rayford urma să se ofere să îi ducă el cu mașina și să îi lase la un hotel obscur, cu condiția să fie dispuși să plece imediat.

Cei trei urmau să se întîlnească apoi cu Dwayne şi să improvizeze. Fie în momentul intrării în maşină, fie printr-o altă modalitate pe parcursul călătoriei, Rayford şi Dwayne aveau să-l păcălească pe Samuel Hanson, lăsîndu-l să se apere singur. Doar el era acela care avea un avion. Puteau să-şi rezolve disputele la întoarcerea în State.

Rayford voia să îi surprindă pe Hattie şi pe Samuel cît mai devreme posibil, aşa că, împreună cu Dwayne, închiriară prima maşină disponibilă. Luîndu-şi în grabă rămas-bun de la Trudy, care trebuia să le încarce toate bagajele în maşina ei, o porniră din loc. Dwayne mustea de idei despre cum să-l păcălească pe Samuel.

– Eşti sigur că vrei să te implici atît de mult într-o operaţiune a Armatei Pătimirilor? se interesă Rayford.

– Glumeşti? Mor să particip la o acţiune din ziua în care am fost mîntuit. Ascultă, putem să scăpăm de băiatul ăsta de îndată ce ne urcăm în maşină. I-ai putea cere să coboare o clipă cu tine, ştii, ca şi cum ai avea să îi spui ceva în particular. De exemplu, un mesaj de la fratele său. Ieşi cu el şi îl duci în spatele maşinii, după care îi spui că ai uitat biletul în maşină. Sari înapoi, eu demarez şi gata!

– Ar putea să meargă, observă Rayford.

– Sau stai aşa, că mi-a mai venit o idee, făcu Dwayne, urmînd indicaţiile lui Rayford în timp ce gonea prin oraş. Cînd îi aduci prima oară la maşină, eu ies foarte politicos şi convenţional şi facem prezentările. Îi deschid uşa doamnei şi o invit să intre. Apoi îi dau acestui Hanson un mare pumn de Oklahoma. El o să se rostogolească la cîţiva metri, dar n-o să păţească nimic. Pînă să-şi vină în fire, noi o să fim duşi demult.

Rayford studie o hartă a oraşului şi biletul de la Bo.

– Se folosesc de numele James Dykes şi Mae Willie. Uneori stai şi te întrebi...

– Şi mai am o idee, izbucni Dwayne, dar Rayford îl întrerupse:

– Nu te supăra, Dwayne, dar nu prea îmi pasă cum o facem cît vreme reuşim să o facem.

– Dar trebuie să avem un plan.

– Avem destule. Dacă simt că n-ar fi bine să îl invit să iasă din maşină, ştii ce să faci.

– E perfect, partenere!

David era deja cuprins de disperare. Dimineaţa era spre sfîrşite în Noul Babilon, iar el şi cu Mac erau adunaţi în biroul lui Mac. David îşi programase telefonul securizat să formeze din minut în minut numărul lui Rayford şi să lase un mesaj digital care nu spunea decît ABANDONAŢI MISIUNEA, alături de numărul lui David.

– Dacă aş fi ştiut că o să fie aşa, rosti Mac, m-aş fi putut duce în Franţa să-l recuperez.

David, simţindu-se neajutorat, verifică pe computerul său convorbirile telefonice dintre Leon şi şeful serviciilor speciale, Walter Moon, din ziua anunţului morţii lui Hattie, cu o zi înainte şi cu una după acest anunţ. Cînd găsi în sfîrşit ceea ce căuta şi care i-ar fi putut fi de folos lui Rayford, se simţi încă şi mai rău.

– Ia ascultă aici, Mac, zise el. Leon şi Moon.

– Care e planul tău în privinţa afacerii Durham, Wally?

– Totul e rezolvat, comandante. Ea însăşi ne-a uşurat munca. De cîtă vreme o tot căutăm pe această...

– De prea mult timp. Ce s-a rezolvat? Ce aţi făcut?

– Aşa cum am spus, am scăpat de pilot. Se folosea de numele Dykes, dar noi am descoperit că avionul era al lui Samuel Hanson din Louisiana.

– Cum adică aţi scăpat...

– Vreţi sau nu vreţi să ştiţi? Să spunem doar că Sam şi-a mîncat deja ultima cină. Am băgat-o pe fată în închisoarea din Bruxelles. Circula sub numele de Mae Willie, aşa că am înregistrat-o acolo sub acelaşi nume, astfel încît să rămînă incognito chiar şi acolo. Ştiu că şeful cel mare, scuzaţi-mă, Excelenţa, ăăă, Excelenţa Sa nu vrea să se facă prea mare vîlvă pe tema asta.

– În regulă şi, oricum, cine o să creadă că e vorba de Hattie Durham? I-a fost anunţat decesul.

– Şi chiar ea a fost cea care a răspîndit această ştire. O putem lăsa în Belgia pentru totdeauna.

– Şi ce avantaje avem din asta?

– Am adus la cunoştinţa singurei rude în viaţă a pilotului, adică fratelui său, printr-un bilet care să pară că a fost scris de Sam, că Sam o să fie o vreme blocat în Franţa cu diverse treburi, aşa că să nu se aştepte să aibă prea curînd veşti de la el. Bănuim că acest frate va deveni la un moment dat suspicios sau îşi va pierde răbdarea şi va veni să îl caute. Sperăm doar ca prietenii ei, discipoli ai lui Ben-Judah, să dea de ea prin intermediul fratelui, pentru că le-am pregătit o surpriză.

– Te ascult!

– Am plantat în apartament o sosie a lui Dykes. Face pe timidul, dar promite să îşi bage nasul peste tot în ceea ce o priveşte pe Hattie. Aşa că ei o să sfîrşească într-o ambuscadă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Excelent, Wally!

Mac clătină din cap.

– L-ai informat pe Tsion? Rayford s-a vîrît chiar în bîrlogul fiarei, iar oamenii de acolo, în special fiica sa, trebuie să fie pregătiţi, în caz că nu se mai întoarce.

David încuviinţă din cap şi îşi caută telefonul, însă acesta suna. Se uită la identitatea celui care apela.

– El e!

Mac se aplecă pentru a putea auzi şi el, iar David apăsă pe buton.

– Căpitane Steele, unde eşti, omule? Tot încerc să te sun de...

– Scuzaţi-mă, domnule, doamna Dwayne Tuttle la telefon. Puteţi să îmi spuneţi Trudy. Soţul meu şi căpitanul Steele m-au lăsat să mă ocup de camerele de hotel şi de bagaje. Am văzut telefonul ăsta în geanta căpitanului şi, îmi cer scuze, l-am deschis din curiozitate. Ei bine, s-au derulat zeci şi zeci de mesaje cu întreruperea misiunii şi cu numărul dumneavoastră, şi m-am gîndit că ar trebui să vă sun.

– Vă mulţumesc, doamnă. Unde este Rayf... unde se află căpitanul Steele în acest moment?

– Împreună cu soţul meu, s-a dus să o caute pe domnişoara Durham.

– Soţul dumneavoastră are telefon?

– Nu, domnule, nu are.

– Există vreo modalitate prin care să îi puteţi contacta?

– Am adresa la care se duc, dacă vreţi să o sunaţi pe domnişoara.

Mac luă telefonul.

– Doamnă, Mac McCullum la telefon. Ne-am întîlnit în Africa, vă amintiţi?

– Da, domnule, cum vă mai simţ...?

– Trudy, ascultă-mă şi fă exact ce îţi spun. E o chestiune de viaţă şi de moarte. Cunoşti oraşul?

– Doar de la aeroport şi pînă aici.

– Ia-ţi o hartă şi întreabă care este drumul cel mai scurt pînă la adresa lui Hattie. Du-te cît mai repede acolo. În cazul în care cineva încearcă să te oprească, nu te conforma şi explică-le mai tîrziu. Cu orice preţ, trebuie să îi spui căpitanului Steele să abandoneze misiunea. După aceea, se va ocupa el.

– Să abandoneze, da, domnule.

– Ai întrebări?

– Nu, domnule.

– Atunci fă-o acum, Trudy! Şi sună-ne să ne spui care e situaţia.

Dwayne trecu de adresa de pe Rue Marguerite şi opri cam la două străzi distanţă.

– Ce magherniţă, nu? făcu el.

– Serios, e perfect aici, răspunse Rayford. Sînt impresionat. S-ar putea să fi fost cea mai bună alegere a lor în toată această harababură. Să stăm un pic să ne uităm dacă nu cumva intră sau iese.

Rayford se plictisi după zece minute. Numai doi oameni ieşiseră din clădire şi nici unul din ei nu era Hattie.

– Dacă nu mă întorc în cinci minute, vii după mine.

– Sînt înarmaţi?

– Mă îndoiesc. Dacă Sam e la fel de deştept ca fratele său, nici nu ştie pe ce lume se află. Iar lui Hattie i-ar fi mai frică să nu îşi rupă o unghie.

Cu toate acestea, Rayford îşi dori să fi avut la el arma descrisă de Albie. N-ar fi putut în nici un caz să o ucidă pe Hattie şi n-ar fi riscat pentru un personaj mărunt cum era fratele lui Bo Hanson. Pînă la urmă, n-ar trebui să fie atît de riscant, hotărî el. Hattie îi va da drumul la uşă. Dacă nu, avea în cap o poveste pentru Sam Hanson.

Clădirea avea trei rînduri de cutii poştale, fixate în peretele culoarului, care nu era deloc securizat. Rayford se mira că nu aleseseră măcar o clădire cu interfon. Îl găsi pe „Dykes, J." la cutia cu numărul 323 şi urcă scările.

La fiecare etaj se ajungea urcînd o serie de patru grupuri de trepte dispuse în pătrat. Cînd ajunse la ultimul etaj, pe Rayford îl durea deja genunchiul şi sufla din greu. Apartamentul 323

era situat în aripa frontală a clădirii, pe partea stîngă. Ar fi putut să îl urmărească din momentul în care intrase pe proprietatea respectivă. Sam şi Hattie ar fi putut să vadă chiar şi maşina patrulînd prin zonă.

Rayford îşi adună puterile şi găsi butonul soneriei într-o cutie de metal din mijlocul uşii. Ţiuitul răsunător ar fi putut fi auzit în fiecare apartament de pe etaj. Lui Rayford i se păru că aude mişcare, dar nu răspunse nimeni. Voind să apese din nou pe buton, auzi pe cineva. Bănui că se îmbrăcau.

– Nu vă grăbiţi, aveţi tot timpul, făcu el.

Îşi imagină cum cineva vine în vîrful picioarelor pînă la uşă şi ascultă. Nu exista vizor. Rayford speră că acel cineva care asculta va face măcar o remarcă. Apăsă repede pe buton, producînd agitaţie.

Se auzi o voce de bărbat:

– Cine-i acolo?

– Tom Agee.

– Cine?

– Thomas Agee.

– Nu cunosc numele ăsta!

– Sînt un prieten al femeii care locuieşte aici.

– Nu e nici o femeie aici. Doar eu.

– Mae Willie nu locuieşte aici?

Linişte.

– Aş putea să vorbesc cu Mae, vă rog? Spuneţi-i că e un prieten.

Rayford auzi sunetul de neconfundat al armării unui pistol semiautomat. Se gîndi să o ia la fugă pe scări, însă uşa se deschise dintr-odată şi în spatele ei apăru un tînăr musculos, care îşi ţinea o mînă la spate. Era desculţ şi cu pieptul gol, îmbrăcat doar în blugi.

Rayford se hotărî să îl ia tare.

– Pot să intru?

– Cu cine spuneaţi că vreţi să vorbiţi?

– M-aţi auzit deja, altfel n-aţi mai fi deschis uşa. Deci, ea unde e?

– V-am spus deja că nu mai e nimeni aici în afară de mine. Ce vreţi cu ea?

– Cu cine? Cu cea care nu locuieşte aici?

– Spune de ce ai venit sau cară-te!

– Sînteţi Samuel Hanson?

Omul făcu ochii mari.

– Numele meu este Jimmy Dykes.

– Atunci *sînteţi* Samuel Hanson. Unde se află Hattie Durham?

Omul dădu să închidă uşa.

– Amice, te-ai pierdut. Nu e nimeni aici în afară de...

Rayford făcu un pas înainte şi puse piciorul în uşă.

– Dacă n-am ajuns unde trebuie, atunci cum se face că ştiu numele voastre adevărate, al tău şi al lui Hattie? Acum trebuie să stau de vorbă cu ea.

„Dykes" părea să stea pe gînduri.

– Nu cumva eşti de la Comunitatea Globală?

– Sînt un prieten de-al lui Hattie, răspunse Rayford, suficient de tare astfel încît Hattie să-l poată auzi.

– Nici tu nu eşti de fapt Tommy Agee, nu-i aşa?

– Toţi trebuie să avem grijă, Samuel. Numele meu este Rayford Steele şi îţi transmit salutări din partea fratelui tău, Bo.

Samuel tot nu se mişcase din loc.

– Păi, atunci, salut din nou! Hattie nu e aici, dar te pot duce la ea. Intră, pînă mă îmbrac.

Samuel împinse uşa şi Rayford intră. În timp ce uşa se închidea, Rayford auzi paşi urcînd în viteză pe scări. Samuel o luă înainte spre altă camera şi, cînd se întoarse cu spatele spre el, Rayford îl văzu manevrînd o armă de mînă.

Samuel puse arma pe masă, ascunzînd-o în continuare de privirea lui Rayford cu trupul. Apucă o cămaşă şi îşi vîrî o mînă în ea cînd bătăile în uşă şi soneria îi făcură pe ambii bărbaţi să tresară.

Rayford spera că era Hattie. Nu luă în seamă privirea lui Samuel şi deschise uşa. „Trudy"!? Întreaga viaţă îi trecu cu încetinitorul prin faţa ochilor în timp ce încerca să îşi amintească numele ei de împrumut. Se întoarse spre Samuel, care îşi rupse cămaşa încercînd să pună mîna pe armă.

Trudy urlă:

– Abandonaţi misiunea! şi făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să îl tragă pe Rayford afară din încăpere, dar el ştia că nici unul din ei n-ar fi putut să fugă din faţa acelei arme. Simpla apariţie neaşteptată a lui Trudy cu mesajul de a abandona misiunea îi spunea că, indiferent cine era acel om, îi va ucide.

Trudy o luă la goană pe scări şi Rayford îşi imagină luînd un glonţ de calibru .45 în spate şi altul în cap. Trudy urma să fie ucisă înainte să apuce să ajungă la primul etaj. Rayford nu putea pur şi simplu să îi permită acestui om să-l urmărească nestingherit afară din încăpere.

Se întoarse din faţa uşii, care se închidea lent, şi se aruncă asupra bărbatului, care tocmai reuşise să scape de cămaşă şi pusese mîna pe armă. La un pas de el şi în viteză, Rayford îl văzu ridicînd arma deja încărcată şi punîndu-şi degetul arătător pe trăgaci.

Rayford nu voia să riste să se lupte cu un om înarmat. Putea să îi imobilizeze braţul cu ambele mîini, dar şansele de reuşită nu îi surîdeau. În loc de asta, îşi adună toate forţele şi se aruncă asupra pieptului omului cu arma, cu pumnii strînşi ca un jucător de fotbal american care îşi ia în primire adversarul.

Omul nu căzu, dar se dezechilibă. Rayford îl prinsese de gît cu unul din braţe, împingîndu-i corpul în spate pe cînd capul i se duse înainte. În timp ce forţa gravitaţiei îl trăgea înapoi,

picioarele goale ale omului îi atinseră podeaua şi se lovi cu genunchii de o măsuţă.

Picioarele îi zburară prin aer, se izbi cu ceafa de fereastră şi rămase acolo buimăcit, cu arma în mînă, cu degetul pe trăgaci, în timp ce Rayford se precipita spre uşă. Picioarele i se mişcau atît de repede încît de-abia atingea podeaua. Se simţea ca într-un coşmar în care era urmărit de un monstru şi fugea prin noroi.

Izbi uşa de perete şi aruncă o privire rapidă înapoi. Capul omului înarmat era încă lipit de geamul spart. Trunchiul îi ajunsese mai jos decît picioarele şi mişcările lui disperate nu făceau decît să îl împiedice să se ridice de jos.

Cu toate astea, trase două focuri asurzitoare, care răspîndiră aşchii de lemn în toate direcţiile şi făcură să cadă tencuiala de pe pereţi.

Rayford se aruncă pe scări, coborînd cîte trei sau patru o dată, aproape depăşind-o pe Trudy, care alerga cît de repede putea, coborînd însă numai cîte o treaptă. Cînd Rayford ajunse la etajul doi, apucă balustrada şi, în ciuda durerii de la genunchi, sări în mijlocul casei scărilor. Ajunse jos exact în momentul cînd Trudy cobora ultima treaptă.

Gemea în timp ce alerga, ca şi cum ar fi fost sigură că dintr-o clipă în alta urma să fie împuşcată. Rayford simţea fiori pe şira spinării, de parcă şi el aştepta să fie străpuns de vreun glonţ.

Trudy lăsase motorul maşinii pornit şi portiera deschisă, exact în faţa clădirii. Dwayne observase maşina şi rămase înmărmurit în spatele ei. Se uită la Rayford şi la soţia sa care se apropiau în fugă de el şi strigă:

– Ce nai...?

– Dă-i drumul! îi făcu semn Rayford. Te prindem din urmă!

Rayford se aruncă pe locul şoferului, iar Trudy deschise cealaltă uşă din faţă, în timp ce răsunau împuşcături la etajul

trei. De îndată ce Rayford o auzi trîntind uşa, călcă pedala de accelerație, împroşcînd cu praf şi cu pietre în timp ce maşina şerpuia pe stradă.

Instinctele lui îi salvaseră, ştia asta, însă, în timp ce inima îi bătea mai tare ca niciodată, Rayford fu incapabil să se simtă recunoscător pentru prezența de spirit pe care o avusese. Ştia că Dumnezeu fusese alături de el, îl protejase. Însă nu putea să simtă decît cum se aprinde în el furia care îl chinuise timp de luni de zile.

Totul începea şi se termina cu Nicolae Carpathia. Voia să îl ucidă pe acest om şi decise să o facă, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar făcut pe acest pămînt. Şi nu îi păsa. Era gata să plătească oricît pentru arma de la Albie şi, cu orice chip, era hotărît să fie acolo unde trebuia să fie, la momentul oportun.

Cu respirația întretăiată, Trudy se chinuia să îşi aranjeze centura. În timp ce Rayford se ținea după Dwayne pe străzile înguste, ea se aplecă şi culese de pe jos telefonul lui.

– E... e tas... vreo tastă rapidă pentru numărul lui Mac McCul...?

– Tasta doi.

Ea apăsă şi Rayford auzi telefonul sunînd, apoi vocea lui Mac.

– Doamna Tuttle?

– Mi... mi... misiune îndeplinită! îngăimă Trudy şi, izbucnind în lacrimi, îi întinse telefonul lui Rayford.

17

David era extenuat.

El şi cu Mac ascultaseră raportul lui Rayford pe cînd cele două maşini traversau Le Havre, întorcîndu-se la hotel. Toţi căzură de acord asupra faptului că, dacă nu fuseseră urmăriţi, o vreme urmau să fie în siguranţă la hotel, dar, cu toate astea, trebuiau să părăsească ţara cît mai repede posibil. Cu „Samuel", Rayford îşi folosise atît numele real, cît şi cel de împrumut, iar „Samuel" era, fără doar şi poate, omul Comunităţii Globale. Dacă nu murise din cauza rănilor, probabil că deja lansase vestea că Rayford se afla în Franţa.

Aşadar, pesemne că Rayford n-avea să mai iasă din aeroport pe la vamă. Din fericire, se despărţise de „familia Hill" în momentul trecerii pe la vamă şi nu apărea în baza de date ca fiind însoţitorul ei.

– Nu te putem ajuta de aici, îi zise David.

– Ţinem legătura, răspunse Rayford. Dar n-am să mă duc direct acasă.

Buck părăsi Israelul fără să se mai ducă la Zidul Plîngerii. De asemenea, nu îi relatase lui Tsion detaliile întîlnirii pe care o avusese cu Chaim Rosenzweig. Voia să facă asta cînd avea să se afle faţă în faţă cu Tsion, ştiind că acesta urma să fie la fel de trist cum fusese şi el. Cît de mult îl iubeau pe Chaim! Nu era suficient să spui că nu poţi lua o decizie pentru o altă

persoană. Credincioşii care îl iubeau pe Chaim chiar asta voiau să facă.

Buck avu parte de o întîlnire călduroasă cu Lukas Miklos şi cu soţia acestuia. În engleza ei stricată, doamna Miklos îi mărturisi lui Buck cu încîntare:

– Lui Laslos îi place intriga. Îmi spune zi şi noapte, toată săptămîna: ţine minte că prietenul nostru Greg North este şi nu ştii-tu-cine.

Laslos îşi făcuse conştiincios temele. Afacerea lui cu lignit devenise atît de profitabilă, încît îşi stoca profiturile şi plănuia să vîndă afacerea Comunităţii Globale exact înainte ca restricţiile comerciale să intre în vigoare.

Laslos îi arătă lui Buck o locaţie vastă unde urma să depoziteze camioane şi echipament de încărcare pentru transportul proviziilor în diferitele puncte de distribuţie ale Cooperativei. Noua sa firmă urma să pară o afacere de transport agreată de către Comunitatea Globală, dar avea să fie de zece ori mai extinsă decît părea, reprezentînd punctul nodal al activităţii Cooperaţiei din acea parte a lumii.

Buck vizită şi biserica clandestină a lui Miklos. Era vorba despre un grup masiv de credincioşi, condus de un evreu convertit a cărui principală dilemă era cît de mult crescuse numărul membrilor. Buck se întoarse în Statele Unite încurajat de ceea ce văzuse în Grecia, dar trist din cauza inerţiei spirituale a lui Chaim Rosenzweig.

Acasă, îi găsi pe Tsion şi pe Chloe îngrijoraţi din pricina unei decizii la care ajunseseră în privinţa lui Leah. Buck consideră că e o idee foarte bună, însă ei se întrebau dacă să treacă la fapte fără să îl consulte pe Rayford. Din cauza recentului eveniment în care fusese implicat Rayford şi a complexităţii comunicaţiilor dintre membrii Armatei Pătimirilor din întreaga lume, Tsion sugeră ca o persoană să fie însărcinată cu centralizarea informaţiilor. Leah se oferi imediat voluntară,

spunînd că e îngrozitor pentru ea să nu aibă ce să facă între două reprize de gătit. Chloe petrecuse ore în şir alături de ea, învăţînd-o să lucreze pe computer, iar Leah spunea că nu se simţise niciodată mai împlinită.

Cei patru se adunară în jurul computerului, iar Leah le arătă că găsise un program care o ajuta să pună la punct tot ce intra şi ieşea din locuinţa de refugiu. Cu puţin efort mental şi cîteva comenzi, ea transmitea tuturor ce anume comunicaseră ceilalţi.

– În felul ăsta, n-o să mai stăm să ne întrebăm cine e la curent şi cine nu cu ceea ce se întîmplă. Dacă Mac sau David ne informează despre un incident despre care ar trebui să ştim cu toţii, eu voi avea grijă ca toţi să afle despre asta.

Pe măsură ce se apropiau de jumătatea Pătimirilor, Buck simţea că erau cu toţii cît se poate de pregătiţi.

Rayford fu nevoit să îi recunoască meritele lui Dwayne. Deşi era un palavragiu, născocise cel mai bun plan pentru a-l scoate pe Rayford din Le Havre.

– N-am mai apucat să punem în aplicare ideile mele despre cum să-l tragem pe sfoară pe amicul lui Hattie, aşa că mi se pare cinstit.

Era limpede că Trudy era mîndră de ceea ce reuşise să facă în acea dimineaţă, însă tremura încă şi nu mai voia să-şi asume responsabilitatea pentru nici o păţanie de genul ăsta pînă ieşeau din ţară.

Ea şi cu soţul ei ajunseră la aeroport cu un sfert de oră înaintea lui Rayford, ca să predea maşina închiriată şi să pregătească avionul de decolare. Rayford urma să vină după ei, să predea şi el maşina, apoi să se ducă în partea din spate a parcării, unde se afla o barieră care separa terminalul de maşini. Dwayne observase că zona din spatele barierei ocolea terminalul şi apoi dădea direct pe pistă.

– Ori sari peste barieră şi fugi spre avion, de îndată ce auzi motorul şi ştii că sîntem gata să o luăm din loc, ori vin eu cu avionul mai aproape de barieră, ca să-ţi fie mai uşor.

– Cum e mai bine? se interesă Rayford.

– S-ar putea să ai destul de alergat pînă la avion, şi mai eşti şi rănit la genunchi. Pe de altă parte, dacă vin cu Super J pînă la barieră, o să fie bătător la ochi şi s-ar putea chiar să apară nişte funcţionari imbecili care să nu mă lase să pătrund acolo.

În cele din urmă, hotărîră ca Dwayne să pregătească avionul de decolare şi apoi să ceară permisiunea să-l deplaseze spre barieră ca să verifice ceva sub el. În felul ăsta, avea să fie mai aproape de locul unde Rayford urma să sară peste barieră.

– O să le spun că am auzit un zgomot ciudat la o roată şi o să văd dacă pot să îi fac să vină cu mine dedesubt pentru verificări cît timp te strecori tu la bord.

Totul merse bine pînă în momentul în care Rayford ajunse în zona unde se închiriau maşini. Super J era pe pistă, cu motoarele pornite. Funcţionarul de la ghişeul de închirieri îl întrebă ceva în franceză, apoi traduse în engleză:

– V-o trec pe factură?

Rayford încuviinţă din cap în timp ce tînărul scotea factura şi îşi tot plimba ochii de la imprimantă la ochii lui Rayford.

– Scuzaţi-mă, spuse el, întorcîndu-i spatele lui Rayford şi vorbind în staţie. Rayford nu prea înţelegea franceza, însă era sigur că omul îi cerea unui coleg detalii despre „Agee, Thomas".

Factura ieşi în timp ce omul vorbea, dar cînd o scoase din imprimantă nu i-o întinse lui Rayford.

– Nu mers, îl anunţă el.

– Ce vreţi să spuneţi? se miră Rayford. O văd acolo.

– Vă rog, trebuie aşteptaţi şi eu încerc din nou.

– Sînt în întîrziere, zise Rayford, făcînd cîţiva paşi în spate şi dîndu-şi seama de mişcarea de pe aeroport. Trimiteţi-mi o chitanţă.

– Nu, trebuie aşteptaţi. E nevoie de o legitimaţie nouă.

– Trimiteţi-mi o chitanţă, îi ceru Rayford, uitîndu-se peste umăr spre avionul Super J, care se îndrepta încet în direcţia lui. Trei bărbaţi alergau de la terminal înspre zona de închirieri. Rayford o luă la fugă spre barieră, iar funcţionarul striga după ajutor.

Rayford aprecie că bariera avea cam un metru şi jumătate înălţime, iar Super J se afla cam la o sută de metri distanţă, în mişcare lentă. Dacă Dwayne reuşise, probabil că un inspector urma să iasă să întîmpine avionul. Oamenii care alergau se aflau la treizeci de metri în spatele lui Rayford. Toţi păreau tineri şi atletici.

Rayford încercă să sară peste barieră, dar îşi prinse călcîiul. Asta îl făcu să încetinească şi să cadă la mijlocul barierei. Se agăţă de vîrf ca să nu se izbească de pămînt, dar pînă reuşi să îşi extragă călcîiul atîrnă cu capul în jos timp de cîteva secunde. Se eliberă şi căzu cu toată greutatea pe umăr, sări în picioare şi se repezi spre avion.

Aruncînd o scurtă privire în spate, observă că urmăritorii lui săreau cu uşurinţă peste barieră. Dacă Dwayne nu mărea viteza, Rayford n-ar fi putut să îi depăşească. Rayford auzi accelerarea motoarelor şi văzu un bărbat cu o mapă făcîndu-i semn lui Dwayne să încetinească. Din fericire, acesta nu se conformă, iar Trudy coborî scara în timp ce Rayford se îndrepta spre uşă.

Oamenii din spate strigară la el să stea pe loc, iar în timp ce Trudy se aplecă în afară după el, Rayford le auzi paşii. Exact în momentul în care se ridică de la pămînt şi păşi pe scară, cel mai iute dintre urmăritori plonjă şi izbi piciorul de sprijin al lui Rayford. Acesta îşi pierdu echilibrul şi aproape se prăbuşi de pe scări, însă Trudy se dovedi a fi mai puternică decît părea. Rayford o prinse de încheietura mîinii, temîndu-se că o va face să se prăbuşească odată cu el, dar, în timp ce

greutatea lui o trăgea în jos, ea se întoarse, cu umerii de o parte a deschizăturii şi cu genunchii de cealaltă. Rayford sări peste ea, Dwayne imprimă avionului o mişcare bruscă în sus, iar Rayford o ajută pe Trudy să închidă uşa.

– E a doua oară pe ziua de azi cînd îmi salvezi pielea, observă Rayford.

Ea zîmbi, tremurînd în timp ce se prăbuşea în scaun.

– Să ştii că e şi ultima oară, de altfel. Tocmai am ieşit la pensie.

Dwayne scotea tot felul de chiuituri, ca un călăreţ de rodeo, în timp ce Super J străbătea cerul.

– Oho! Nu-i aşa că-i grozavă?

– O maşină adevărată! încuviinţă Rayford, gîndindu-se cu spaimă la cum urma să se simtă a doua zi dimineaţă.

Dwayne îi aruncă o privire nedumerită.

– Nu vorbeam despre Super J, camarade. Ci despre femeiuşca asta.

Trudy se aplecă în faţă şi îşi încolăci ambele braţe în jurul gîtului bărbatului său.

– Mă gîndesc că poate n-ai să-mi mai spui aşa de acum încolo.

– Iubirea mea, răspunse el, o să te strig după pofta inimioarei tale mici. Oho!

– Te îndrepţi spre vest? întrebă Rayford pe neaşteptate.

– Pot să o iau în ce direcţie vrei, Rafe. Doar să-mi spui.

– Spre est.

– Atunci est să fie şi o să stau o vreme sub altitudinea de intercepţie radar, ca să renunţe să ne mai urmărească. Pune-ţi centura de siguranţă şi ţine-te bine!

Nu glumea. Dwayne schimbă atît de repede direcţia avionului J încît Rayford se trezi lipit cu capul de scaun.

– Ca un montagne-russe, nu-i aşa? Ce-mi place!

Rayford bombăni ceva doar pentru el.

– Ce-ai spus, căpitane? se interesă Dwayne.

– Am spus că ar mai trebui să-ţi exersezi entuziasmul.

Dwayne rîse pînă la lacrimi.

Mai tîrziu în aceeaşi zi, David primi un e-mail privat de la Annie, care îl anunţa că şeful departamentului ei şi încă vreo doi mahări avuseseră o întîlnire fulger în biroul lui Fortunato. David îi răspunse: „Şi dacă n-ai fi cea mai eficientă «cîrtiţă» din departament, tot te-aş iubi din toată inima".

În timp ce scormonea prin baza de date încercînd să găsească fişierul audio care conţinea înregistrarea întîlnirii cu pricina, computerul îl anunţă că mai avea un mesaj. Şi tot de la Annie: „Nu m-am gîndit că voi primi vreodată un compliment atît de rafinat de la dragostea vieţii mele. Din toată inimioara mea de cîrtiţă, îţi mulţumesc. Te iubesc şi te sărut, AC".

În momentul cînd găsi înregistrarea, David recunoscu vocea omologului său, şeful departamentului unde lucra Annie. Acesta emise linguşelile de rigoare în astfel de circumstanţe, apoi dădu cuvîntul şefului Departamentului de informaţii. Jim Hickman era un individ inteligent, dar egolatru şi fără îndoială că îi plăcea să se audă vorbind.

– Aceşti sectanţi, începu Hickman, sînt ceea ce mie îmi place să numesc *literalişti*. Cred în vechile scrieri, în special în Tora evreiască şi în Noul Testament creştin şi nu fac nici o diferenţă între adevărurile istorice pe care aceste cărţi le conţin în bună măsură şi exprimările figurative, simbolice, ale aşa-ziselor pasaje profetice. De exemplu, oricine, inclusiv eu, chiar şi cu o cunoaştere superficială a civilizaţiilor antice, ştie cît de multe dintre cărţile aşa-zis profetice ale Bibliei nu sînt deloc profetice. Bineînţeles, în urma producerii unui fenomen natural neobişnuit, se poate face o descriere plastică şi plină de imaginaţie a evenimentului, astfel încît acesta să poată fi exprimat în toată amploarea lui. De exemplu, lucrurile prin care

trecem acum, valurile ucigaşe de foc, de fum şi de sulf – despre care ştim sigur că sînt parte a unui atac chimic, probabil chiar din partea acestui grup – sînt prezentate drept împlinirea a ceea ce ei cred că este o profeţie care cuprinde cai mostruoşi cu capete de lei, călăriţi de 200 de milioane de oameni.

– Unde vrei să ajungi, Jim? întrebă Fortunato. Excelenţa Sa vrea lucruri concrete.

– Dar bineînţeles, comandante! Ceea ce vreau să spun este: de vreme ce aceşti oameni iau scrierile respective în sensul lor literal, ei le atribuie acestor doi predicatori nebuni...

– Potentatul îi numeşte „Cuplul de la Ierusalim"! îl întrerupse Fortunato.

– Da! strigă Hickman. Îmi place! Oricum, adoratorii lui Ben-Judah cred că aceşti guguştiuci sînt aşa-zişii martori din capitolul al unsprezecelea al Apocalipsei. În traducerea agreată de ei, versetul cu pricina sună în felul următor: „Voi da celor doi martori ai mei să proorocească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şase zeci de zile".

– Deci de aceea se îmbracă în sacii ăia de iută, replică Fortunato. Încearcă să ne facă să credem că ei sînt respectivii – cum ai spus? – martori.

Hickman plescăi cu bunăvoinţă.

– Exact, comandante. Iar Ben-Judah a susţinut întotdeauna că această perioadă a început în ziua în care guvernul mondial a semnat tratatul de pace cu Israelul. Număraţi de atunci exact o mie două sute şaizeci de zile şi veţi avea ceea ce predicatorii numesc „vremea sorocită".

Fortunato îi rugă pe ceilalţi să îl lase o clipă singur cu Hickman. David auzi scaunele date la o parte, uşa deschizîndu-se şi închizîndu-se şi pe oameni ieşind. Apoi:

– Jim, trebuie să-ţi mărturisesc ceva ce mă nelinişteşte. Eşti băiat deştept şi...

– Mulţumesc, domnule.

– Şi ştim amîndoi că în acele scrieri vechi există lucruri greu de simulat şi de falsificat.

– Dar nu sînt de acord, domnule. Apa preschimbată în sînge este tot opera celor care ne ucid prin atacuri bacteriologice. Nu e decît un truc, ceva implantat în sursele de apă.

– Dar la Kollek Stadium se pare că s-a întîmplat asta şi cu apa din sticle.

– Am văzut scamatori care fac acelaşi lucru. Ceva din mixtura respectivă reacţionează la anumite condiţii meteorologice. Posibil atunci cînd temperatura scade la un moment dat seara. Dacă ştii cu precizie cînd vine acel moment, poţi să faci să pară că tu eşti cel care a cauzat fenomenul.

– Atunci cum se face că nu mai plouă deloc de atîta timp?

– Coincidenţă! Israelul a mai cunoscut perioade de luni întregi fără o picătură de ploaie. Ce e nou în asta? E uşor să pretinzi că împiedici ploaia să vină acolo unde nu plouă de obicei. Ce o să mai spună atunci cînd o să vină ploaia, că s-au hotărît să fie mărinimoşi cu noi?

– Oamenii care încearcă să-i ucidă sînt cuprinşi instantaneu de flăcări.

– Cineva a spus că aceştia doi ascund un aruncător de flăcări pe care îl folosesc atunci cînd lumea nu e atentă. Serios, comandante, doar nu vreţi să sugeraţi că ăştia doi scuipă flăcări.

Fortunato nu zicea nimic. Apoi:

– Ei bine, dacă nu sînt cine pretind că sînt, cum ştim că se vor dovedi vulnerabili la momentul prescris?

– Nu ştim. Însă, ori se vor dovedi vulnerabili, ori se va arăta că nu sînt cine pretind că sînt. În ambele cazuri, noi cîştigăm, iar ei pierd.

David vru să-i transmită informaţia lui Tsion, dar mai întîi avea de gînd să tragă cu urechea la raportul pe care Fortunato urma să i-l dea lui Carpathia. Verifică microfoanele lui Fortunato şi ale lui Margaret. Nimic. În biroul lui Fortunato

era liniște. Trecu la biroul lui Charpathia. Fortunato nu făcuse decît să îi rezume lui Carpathia conversația pe care o purtase cu Hickman.

– O mie două sute șaizeci de zile de la tratat, repetă Carpathia. Ne-am decis deja cum o să înscenăm lucrurile. Vei avea sarcini precise, Leon. Trebuie să îi faci pe potentații regionali să se întoarcă împotriva lui Peter II – nu că n-ar fi deja împotriva lui –, dar asta trebuie să aibă drept rezultat dispariția lui. Las asta în seama ta. Lasă-i, în schimb, în seama mea pe așa-zișii martori. Lumea, și Israelul în special, așteaptă de multă vreme să scape de ei. Timp de luni de zile am considerat că ar fi sub demnitatea mea să mă ocup personal de înlăturarea lor. M-am gîndit la consecințele de imagine ale acestui gest și m-am gîndit să le ordon trupelor Comunității Globale să o facă. Însă pînă atunci vor fi mers atît de departe, atît ei, cît și discipolii lor, încît faptul că o voi face eu însumi va fi privit drept cea mai mare realizare a mea de pînă acum.

– Dacă sînteți sigur de asta.

– Nu ești de acord?

– Ar fi atît de ușor, Excelență. Putem să o facem fără ca dumneavoastră să fiți implicat. Ați putea chiar să deplîngeți public asasinatul, întărind faptul că sprijiniți și încurajați libertatea de gîndire și libertatea cuvîntului.

– Însă nu libertatea de a tortura lumea cu urgii și cu judecăți, Leon!

– Dar oare asta nu înseamnă că acești oameni chiar sînt cine pretind că sînt?

– Nu contează asta, nu vezi? Vreau responsabilitate, încredere și argumente pentru a mă opune acestor doi impostori.

– Bineînțeles, Excelență, ca întotdeauna, dumneavoastră știți mai bine.

*

Super J se afla la capătul pistei de la Al Basrah. În momentul sosirii, mai mulţi lucrători ai aeroportului alergaseră cu picioarele goale spre avion, zgîindu-se la liniile sale strălucitoare şi la steagul britanic. Acolo unde „Dart", alter-ego-ul australian al lui Dwayne, inscripţionase „Fair Dinkum", se putea citi acum „Black Angus".

Rayford era impresionat de cît de mult influenţa accentul britanic atitudinea şi comportamentul lui Dwayne, şi chiar şi sunetul vocii sale.

– Foarte bine atunci, băieţi, zise el. Ian Hill, proprietar, şi soţia sa, Elva. Vă mulţumesc pentru realimentare.

Rayford se prezentă drept Jesse Gonder, iar unul dintre lucrători îi înmînă un plic cu chei şi un bilet. „Ţii minte camionul. Du-l la adresa asta şi vin şi eu. Al B."

Rayford găsi vechea maşină a lui Albie, care îi hurducă pînă în oraş, unde dădură peste o piaţă aglomerată. Împreună cu Dwayne şi cu Trudy, se aşezară să-l aştepte pe Albie într-o cafenea aglomerată de piatră, sub un acoperiş de pînză.

Se părea că Dwayne avea grijă să nu vorbească prea tare în public, mai ales cînd îşi pierdea accentul britanic. Cei trei sorbeau din nişte băuturi calde în timp ce povesteau cu precauţie despre Armata Pătimirilor. Lui Trudy îi cădea din cînd în cînd capul de oboseală.

– Îmi pare rău, bîigui ea. Prea multă acţiune pentru o singură zi.

– E un soldat adevărat, şopti Dwayne, fixîndu-i cu privirea pe clienţii localului, aflaţi la o masă alăturată, care, oricum, nu păreau să înţeleagă ceva. Dar nu cred că a mai fost vreodată atît de speriată.

Trudy clătină din cap, apoi încuviinţă, iar capul îi căzu din nou.

– Fata aia a dumitale e deşteaptă foc, trebuie s-o recunosc, Rafe. Ştiu că toţi trebuie să veniţi cu idei şi aşa mai departe, dar ea a organizat Cooperativa aia şi a făcut-o să meargă de minune. Ştii că sînt genul dur cînd vine vorba de convingerile mele.

– Am auzit.

– Va trebui să nu mai fiu aşa de îndată ce va fi nevoie să ai semnul ca să cumperi şi să vinzi. Va fi suficient de limpede de partea cui sînt şi, din cîte înţeleg, cel puţin din mesajele pastorului Ben-Judah, aş putea chiar să o mierlesc. Ca noi toţi, de altfel.

Rayford schiţă un zîmbet obosit. Gîndul îi zburase la Hattie şi la cît de prosteşte se lăsase prinsă. Însă nu auzise niciodată pînă acum să i se spună lui Tsion „Pastorul Ben-Judah" şi îi plăcea. El nu era doar pastorul Armatei Pătimirilor. Era pastorul oricui îi accesa mesajele zilnice.

În timp ce Dwayne vorbea în continuare despre cît de onorant era pentru el şi pentru Trudy să fie responsabilii Cooperativei pentru zona de sud-vest, Rayford se gîndi la sugestia lui Leah. Avea dreptate; era liberă de orice obligaţii familiale. Poate că ar fi putut să se mişte cu rapiditate. În comparaţie cu restul oamenilor din locuinţa de refugiu, era fugară de puţină vreme. Figura ei nu spunea nimănui nimic, poate doar celor de la sediul local al Comunităţii Globale. Cu ajutorul machiajului, al lentilelor de contact şi al vopselei de păr, ar putea să călătorească oriunde.

Chiar şi la Bruxelles.

S-ar putea da drept o rudă a lui Hattie. Cineva trebuia să ducă veştile proaste despre sora lui Hattie. Rayford spera ca forţele Comunităţii Globale să o lase în viaţă pe Hattie pînă devenea credincioasă, însă nu îl deranja ca ei să o ţină încarcerată pînă imediat după jumătatea Pătimirilor. Dacă ar fi liberă, ar încerca să-l ucidă pe Nicolae. Rayford fu nevoit să recunoască în sinea lui că îşi dorea cu disperare acel rol. Deşi ştia că era ceva ce ţinea de megalomanie, faptul că el ar comite

asasinatul nu era cu nimic mai catastrofal decît dacă l-ar comite Hattie. Oricine ar fi făcut-o, n-ar fi scăpat pur şi simplu. Se rugă în tăcere: „Doamne, cercetează-mi inima. Vreau ceea ce vrei Tu. Vreau ca Hattie să scape înainte să poată săvîrşi ceva şi să fie ucisă".

– Mi-ar plăcea să îl întîlnesc pe grecul acela despre care mi-ai vorbit, spunea Dwayne. Să străbaţi oceanul pînă la Strîmtoarea Bering, să transporţi grîu din sud-vest şi pe urmă să faci troc în Grecia, nu-i de colo, Rafe, şi nu e decît o parte din ceea ce a realizat doamna Williams.

Un camion care scîrţîia mai rău decît rabla pe care le-o împrumutase Albie se opri pe strada cea îngustă, iar Albie sări afară. Bătu cu palma în portieră şi camionul porni cu un muget. Rayford se ridică să îl întîmpine, însă Albie, care ducea o pungă maro de hîrtie, îi făcu semn să rămînă pe loc. Albie se aplecă spre Trudy, dar aceasta dormea, cu bărbia în palmă.

– Unul dintre oamenii mei mi-a raportat că se află străini în zonă, şopti el, trăgîndu-şi un scaun.

– Poţi avea încredere în noi, domnule Albie, răspunse Dwayne.

– Nu acord încredere decît pe bază de recomandare, domnule, i-o întoarse Albie. Sînteţi împreună cu el. În el am încredere, deci şi în voi am încredere.

– Străini unde? se interesă Rayford, deloc nerăbdător să aibă din nou de a face cu cei de la Comunitatea Globală. Aici?

– Nu-i vezi niciodată pe aici, replică Albie. Asta nu înseamnă că nu sînt pe aici. Au învăţat să se piardă în mulţime.

– Unde, atunci?

– La aeroport.

– Trebuie să avem acces la acel avion, Albie.

– Stai liniştit. Am pus pe cineva să lipească un avertisment din acela al Comunităţii Globale pe uşă, cum că la bord ar fi emisii de vapori sulfuroşi. Nimeni n-o să îndrăznească să se

ducă acolo. Şi din cîte ştiu, pînă acum nu e nici o echipă a Comunităţii Globale pe pista de aterizare. Dacă reuşiţi să vă ridicaţi de la sol şi să vă feriţi o vreme de radar, puteţi să scăpaţi.

– Dar ne caută?

Albie ridică din umeri.

– Sînt om de afaceri, nu spion. Ştiţi voi mai bine ca mine. Haideţi să-mi arătaţi marfa voastră. Vreţi să o vadă şi prietenii voştri?

– N-am nimic împotrivă.

– Ne vom duce departe ca să o testăm.

– Eu o să rămîn aici, cu Trudy, zise Dwayne.

Trudy părea să doarmă adînc, cu capul pe masă, culcat pe braţe.

– Să nu uitaţi de noi aici, bine?

– Ai mare grijă, îi şopti Rayford în timp ce se ridica.

– Nu-ţi face probleme pentru mine, camarade. N-ai să mă vezi pe mine dormind. Nu m-am mai distrat atît de bine de pe vremea cînd dormeam cu porcii în cocină.

Rayford îl fixă pe Dwayne cu privirea.

– Fac băşcălie, Rafe. E o expresie de la ţară.

– E adevărat? întrebă Leon.

– Domnule? făcu David, care stătea jos în biroul lui Fortunato.

– N-ai văzut rezultatele auditului intern din cadrul departamentului tău?

David se strădui să-şi păstreze calmul.

– Ştiam că se face un raport, dar nu mi s-a părut că s-ar fi aflat acolo suficient timp ca să completeze un dosar.

– Ei bine, chiar au ajuns la nişte concluzii, iar aceste concluzii nu-mi plac cîtuşi de puţin.

– Mie nu mi-au spus nimic.

– De cînd stau de vorbă cei de la auditul intern cu cineva? Ar trebui să o facă, dar nu o fac niciodată. În orice caz, n-o să-ţi placă deloc ce au găsit, însă tot îţi voi cere să răspunzi pentru asta.

David ştia că inima îi bate cu putere şi încerca să-şi controleze ritmul respiraţiei.

– Aş dori să studiez ceea ce au găsit şi să ofer răspunsuri cît mai complete.

– Ţie ţi-au dat calificative mari. Şi au spus că tu n-ai nici o vină.

– Vină?

– Pentru fiasco, pentru dezastru. Ei spun că nu se datorează felului dumitale de a conduce, pe care l-au calificat drept strălucitor.

– La ce se referă cînd spun dezastru?

– Cu siguranţă, nu este vorba despre moralul trupelor tale. Sau despre etica dumitale de lucru. Se pare că lucrezi mai mult decît oricine, cu excepţia Potentatului şi a mea.

– Despre asta nu ştiu...

– Una peste alta, Hassid, recomandarea lor este oprirea proiectului de detectare a transmisiilor cyber.

– Ah, nu! Aş vrea să mai încerc.

– Ştiu că era jucăria ta şi că ai pus suflet în asta. Adevărul este că nu e eficient.

– Dar n-ar merita oare să mai continuăm puţin, dacă am reuşi într-adevăr să obţinem ceva?

– N-o să reuşeşti nimic acum, David. Fii cinstit! Auditul Intern spune că te afli în acelaşi punct ca şi în ziua în care au fost instalate echipamentele şi, date fiind resursele umane şi financiare cheltuite, nu mai are nici un sens să continui.

David îşi compuse cea mai dezamăgită mină posibilă.

– Deci, te întreb din nou, reveni Leon. E adevărat? Creează mai multe probleme decît rezultate? Ar trebui oprit?

– Ce va spune Potentatul?

– Asta mă priveşte pe mine. Voi susţine că nu e neapărat nevoie să localizăm sursa transmisiilor şi că discipolii lui Ben-Judah nu fac decît să îşi bată joc de noi în felul ăsta. Va fi de acord. Tu însă ce ai de spus?

– Cine sînt eu ca să îmi permit să mă opun Potentatului şi Comandantului Suprem?

– Aşa te vreau!

– Ca să nu mai vorbesc de Auditul Intern.

– Bravo! Acum, am o idee despre cum să folosim computerele şi resursele umane alocate pentru acest proiect.

– Foarte bine. Mi-ar fi părut rău să se irosească.

– Acum că personalul navigant s-a întors la lucru, iar Phoenix 216 e gata, Excelenţa Sa mi-a dat o misiune mai degrabă ambiţioasă: să fac un tur al celor zece regiuni în următoarele cîteva săptămîni. În vederea pregătirii unei ceremonii de gală care va celebra jumătatea celor şapte ani ai tratatului de protecţie cu Israelul, ar dori să se întîlnească personal cu fiecare dintre potentaţii regionali, inclusiv cu noul lider african. Aş vrea ca oamenii tăi, cei care vor fi liberi ca urmare a renunţării la celălalt proiect...

– Îmi cer scuze, comandante, dar vreau să pun o întrebare tîmpită...

– Singurele întrebări tîmpite sînt cele care rămîn nerostite.

„Asta n-am mai auzit-o pînă acum!", se gîndi David.

– Din nou, trebuie să spun că nu e din aria mea de responsabilităţi.

– Dă-i drumul!

– N-ar fi mai eficient, din punct de vedere al costurilor, să vină cei zece potentaţi aici sau să se întîlnească undeva în altă parte cu dumneavoastră?

– Gîndeşti bine, dar există motive pentru a face lucrurile în felul ăsta.

Leon trecuse la stilul său didactic. Îşi răşchirase degetele şi acum le studia.

– Excelenţa Sa, Nicolae Carpathia, are, pe lîngă o sumedenie de alte calităţi strălucite, un talent diplomatic de neegalat. Conduce cu ajutorul exemplelor. Conduce slujind. Conduce ascultînd. Conduce împuternicindu-i pe alţii, de unde misiunea mea. Potentatul ştie că fiecare dintre cei zece subpotentaţi ai săi are nevoie de prezenţa sa. Pentru a le întreţine loialitatea, energia şi inspiraţia, preferă să le asigure acestora propria sferă de autoritate şi de autonomie. Trimiţîndu-mă pe mine ca emisar în, cum să spunem, cuibul lor, le face o mare onoare. Asta le dă posibilitatea să aştearnă covorul roşu şi să le arate supuşilor lor că li se acordă onoarea unei vizite de la palat. În fiecare capitală internaţională îl voi invita oficial pe Potentatul regional la Gala Comunităţii Globale din septembrie. Supuşii vor fi şi ei invitaţi şi vor fi sfătuiţi să combine călătoria la Ierusalim cu un pelerinaj suplimentar la Noul Babilon.

– Interesant, observă David.

– M-am gîndit că o să spui asta. Iar aici interveniţi tu, oamenii tăi şi acele computere. Excelenţa Sa a reprezentat întotdeauna pentru mine un model de neegalat ca orator. Ai auzit fără îndoială despre competenţa sa în materie de limbi străine. Nu pot spera să ajung la nivelul său, deşi mi-ar plăcea să înţeleg o frază sau două din cadrul fiecărui grup lingvistic major căruia mă voi adresa. De asemenea, Potentatul, nu ştiu dacă ai observat, nu foloseşte absolut niciodată vreo prescurtare, nici măcar în cadrul conversaţiilor neoficiale.

– Dat fiind că am avut de atît de puţine ori şansa unui contact personal...

– Firește. Însă lasă-mă să-ţi vorbesc despre cea mai impresionantă calitate oratorică a sa, pe lîngă inegalabila sa capacitate de a memora pagini întregi de materiale şi de a face pînă şi un discurs lung să pară direct şi spontan. Iată: Potentatul

Carpathia cunoaşte în detaliu istoria celor cărora li se adresează, la fel de bine cum şi-o cunosc ei înşişi. Ai văzut vreodată înregistrările primului său discurs adresat Naţiunilor Unite, de acum trei ani?

– Ca toată lumea, cred.

– Ei bine, David, acel simplu discurs a pecetluit, practic, viitorul său ca secretar general şi ca eventual lider al noii ordini mondiale. S-a suit la tribună doar ca invitat, preşedintele unei mici ţări din blocul european răsăritean. Poziţia pe care o viza nu era nici măcar vacantă atunci cînd a vorbit pentru prima dată. Şi totuşi, cu geniu, cu charismă, cu curaj şi cu competenţă, plus cunoaşterea fiecărei limbi a Naţiunilor Unite şi o incredibilă stăpînire a istoriei acestei instituţii, a făcut în aşa fel încît lumea întreagă a început să îi ciugulească din palmă. Cred că, dacă n-am fi avut parte de acele dispariţii în masă, care ne-au aruncat pe toţi într-o stare de teroare şi de suferinţă, publicul acela nu s-ar fi ridicat la valoarea discursului. Însă aşa, a fost ca şi cum Dumnezeu Însuşi l-ar fi ales, iar Excelenţa Sa s-a dovedit a fi omul providenţial al acelui moment.

Ochii lui Fortunato străluceau precum cei ai unui nebun.

– Ah, a fost ceva magic, continuă el. Am ştiut în adîncul sufletului meu că, dacă aş avea vreodată privilegiul de a contribui, fie şi într-o foarte mică măsură, la îndeplinirea idealurilor şi a obiectivelor acestui om, mă voi dărui lui. Ai simţit vreodată asta în privinţa cuiva, David?

– Cred că pot înţelege această devoţiune, domnule.

Asta păru să-l trezească pe Leon din reverie.

– Serios? făcu el. Îmi dai voie să te întreb despre cine e vorba?

– Cine? Adică vreţi să spuneţi pe cine idolatrizez într-atît încît să îmi închin viaţa lui? Da. E vorba despre tatăl meu.

– E frumos, David. Probabil că este un om minunat.

– Oh, fără îndoială! Pentru mine, e ca Dumnezeu.

– Serios? Cu ce se ocupă?

– E foarte creativ, munceşte cu mîinile sale.

– Dar e vorba de caracterul lui, asta este ceea ce te inspiră.

– Mai mult decît vă închipuiţi. Mai mult decît pot spune eu în cuvinte.

– Trebuie să fie într-adevăr vorba de cineva special. Mi-ar plăcea să-l întîlnesc.

– Dar îl veţi întîlni, domnule, răspunse. Sînt sigur că într-o zi vă veţi găsi faţă în faţă cu el.

– De-abia aştept. Însă mi-am pierdut complet şirul gîndurilor. Lasă-mă să termin ce am început şi după aceea poţi pleca. Iartă-mă că te-am ţinut atît, dar îmi face plăcere să petrec timp cu un tînăr devotat care promite atît de mult.

– Nu vă faceţi probleme.

– În orice caz, vreau ca oamenii tăi să folosească acele computere pentru a strînge date importante despre fiecare om cu care mă voi întîlni, regiunea, istoria sa. Îi voi face să se simtă onoraţi ştiind atîtea despre ei şi într-un mod atît de detaliat. Poţi să faci asta pentru mine, David? Asta îmi va crea o imagine bună, în consecinţă Excelenţa Sa va avea o imagine bună, ceea ce este bine pentru Comunitatea Globală.

– O iau ca pe o provocare personală, domnule.

18

Stelele împînzeau un cer care părea de cerneală cînd Albie opri în cele din urmă în mijlocul unei întinderi pustii. Lăsă luminile vechiului camion aprinse, luminînd un bolovan de lîngă un copac bătrîn aflat cam la o sută de metri distanţă. Albie se urcă pe banchetă şi scormoni în partea de sus a cabinei. Aruncă o privire în spatele lui.

– Stai puţin să mi se obişnuiască ochii cu întunericul, spuse el, şi să mă asigur că nu mai e nimeni prin preajmă. Satisfăcut, coborî pe unde urcase. Înainte eram în stare să sar direct de sus pînă pe pămînt. Dar glezna... îţi aduci aminte?

– Cutremurul, răspunse Rayford.

– Una peste alta, nu e o urgenţă medicală.

Îi făcu semn lui Rayford să vină după el în faţă, acolo unde, la lumina unui far, scotoci în punga de hîrtie. Scoase o bucată dreptunghiulară de metal negru care arăta ca o cutie. Era lungă de vreo douăzeci de centimetri, lată de vreo cinci şi adîncă de vreo patru.

– Căpitane Steele, iată ceva ingenios. E scumpă, dar ştiu că ţi-o vei dori. Fii atent cît de uşor e construită. Dar dacă nu ştii şmecheria, n-o poţi desface. Mai înainte, vezi cum se simte la mînă.

Rayford luă cutia şi fu impresionat de greutatea şi de densitatea ei. Nu se simţeau bucăţile, iar blocul părea solid.

– Deschide-o, zise Albie.

Rayford o răsuci în lumină, căutînd un loc de care să o apuce, dar nu văzu nimic.

– Încearcă, stărui Albie.

Rayford prinse cutia cu ambele mîini şi trase. Apoi împinse ca să vadă dacă laturile cedaseră vreun pic. O răsuci şi o agită, presînd marginile.

– M-am convins, conchise el, întinzîndu-i-o înapoi lui Albie.

– De ce îţi aminteşte?

– Balast. Poate de un anume gen de greutate. Ce e, bateria unui computer de tip vechi?

– Ce i-ai spune unui agent vamal care ar veni furios la tine?

– Una din variantele de mai sus, probabil. Că e pentru computerul pe care îl am acasă.

– O să funcţioneze, pentru că, oricum, n-o să fie în stare să-l deschidă.

Ţinînd cutia în poziţie orizontală în faţa sa, Albie îşi puse degetul mare de la mîna stîngă în colţul din stînga sus, iar degetul din mijloc de la mîna stîngă în colţul din stînga jos, pe partea cealaltă. Făcu exact invers cu degetele de la mîna dreaptă.

– Împing încet cu degetele mari, ceea ce obligă degetele mele să opună rezistenţă. În momentul în care simt o minusculă desprindere, alunec cu degetele mari de-a lungul fundului cutiei, pun degetele arătătoare peste partea de sus, apuc strîns şi trag. Uite cît de uşor se deschide.

Rayford se simţi de parcă era martorul unui moment de magie desfăşurat sub nasul lui, dar despre care habar n-avea cum fusese realizat. Albie făcu o deschizătură de doar doi centimetri, apoi închise repede cutia la loc.

– Bucăţile par să dispară pentru că acest obiect a fost făcut dintr-un bloc de oţel solid. Încearcă-l, căpitane!

Rayford îşi aşeză degetele cum făcuse şi Albie înainte. Atunci cînd apăsă încet cu degetele mari, simţi un minuscul semn de cedare. Îşi aminti de jucăriile din copilărie, cînd trebuia

să facă o bilă să intre într-o gaură legănînd-o într-o parte şi-n alta. Reuşeai atunci cînd legănai nici prea tare, nici prea încet.

Apucă de capetele cutiei, care se desfăcu uşor. În mîna sa stîngă se afla oţel masiv în forma unei piese de puzzle care se potrivea perfect cu arma grea pe care o avea în mîna dreaptă. Uimitor.

– E încărcat?

– Am învăţat că nu există arme neîncărcate. Mulţi oameni au fost ucişi de arme pe care le credeau descărcate.

– Corect. Dar dacă ţintesc şi trag...

– Dacă va ieşi un glonţ? Da.

– Poţi să pui ceva de care nu ai nevoie pe bolovanul ăla?

– Ocheşte bolovanul deocamdată. Ai nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti cu chestia asta.

– Cu ani în urmă, în armată, eram un trăgător de temut.

– Doar ani? Nu decenii?

– Ce drăguţ! Sînt jignit chiar de către furnizorul meu.

– Familiarizează-te cu arma ta.

Rayford puse cutia jos şi răsuci de mai multe ori arma în mînă. La cît de grea era, avea un echilibru excelent şi se potrivea uşor în palmă. Îşi făcu griji că i-ar putea fi dificil să o ţină dreaptă, din cauza greutăţii.

– Acest tip de mecanism, explică Albie, n-o să-l mai întîlneşti la nici un alt pistol. Doar la puştile de mare calibru. Nu are recul. E semiautomat. Trebuie să apeşi de fiecare dată pe trăgaci cînd vrei să tragi un foc, dar va arunca încărcătura în funcţie de cît de repede poţi apăsa pe trăgaci, şi nu trebuie deloc să aştepţi între focuri. Este, probabil, cel mai greu pistol care se fabrică şi îţi recomand să porţi ceva în urechi atunci cînd tragi cu el. Deocamdată, astupă-ţi urechea cu cealaltă mînă.

– Nu văd nici o piedică.

– Nici nu există. Pur şi simplu ocheşti şi tragi. Principiul acestui obiect este că nu desprinzi părţile decît atunci cînd ai

intenţia să tragi. De asemenea, nu tragi decît atunci cînd vrei să distrugi ceea ce ţinteşti. Dacă tragi în bolovan îndeajuns de mult, îl vei distruge. Dacă nimereşti pe cineva într-un punct letal de la şaizeci de metri, îl vei ucide. Dacă îl nimereşti într-un punct neutru de la aceeaşi distanţă, încărcătura va distruge piele, carne, grăsime, tendoane, ligamente, muşchi şi oase şi va trece prin corp lăsînd două găuri. Dacă te afli la cel puţin trei metri distanţă, încărcătura se va disemina din cauza exploziei şi a forţei centrifuge generate de rotaţie.

– Glonţul se diseminează într-un disc care se roteşte?

– Exact. Şi cum ţi-am spus la telefon, un om pe care *îl ratezi* cu cîţiva centimetri de la o distanţă de zece metri va fi rănit doar de la presiunea aerului. Dacă loveşti pe cineva de la o distanţă între trei şi şaizeci de metri, glonţul va face la ieşire o gaură de aproape treisprezece centimetri în diametru, în funcţie de locul în care pătrunde în corp. Glonţul trece prin orice întîlneşte în cale, se umple de ceea ce a distrus cum se umple treierătoarea de iarbă şi se transformă într-un obiect de distrugere şi mai puternic. În timpul testărilor la această armă, un tehnician a fost rănit accidental de la aproximativ şase metri. Piciorul i-a fost efectiv amputat.

Rayford clătină din cap şi se uită la monstruozitatea din mîna sa. Oare ce era în capul lui? Că ar fi îndrăznit vreodată să poarte cu el aşa ceva, lăsînd la o parte ideea de a o folosi efectiv? I-ar fi fost greu să susţină că era vorba de o armă defensivă.

– Prin ceea ce îmi spui, încerci să mă convingi să o iau sau dimpotrivă?

Albie ridică din umeri.

– Vreau doar să fii mulţumit. Nu vreau plîngeri şi reclamaţii. Ţi-am spus că ai putea ieşi şi mai ieftin. Mi-ai spus că vrei calitate şi eficienţă. Ce faci cu el e treaba ta şi nu aş vrea deloc să devină a mea. Dar îţi garantez, căpitane, dacă va trebui

vreodată să o folosești asupra cuiva, nu va fi nevoie să o folosești de două ori.

– Nu știu, răspunse Rayford, pe care îl dureau șalele de la cît se aplecase. Își mută greutatea pe celălalt picior, apucă jumătatea cealaltă a cutiei și o ținu față în față cu pistolul ca să vadă cum se potrivesc între ele.

– Încearcă măcar, îl îndemnă Albie. E o experiență.

– Nu mă îndoiesc că este.

Rayford desprinse încă o dată bucățile cutiei, se îndreptă de spate, desfăcu picioarele, țintì bolovanul și își ținu încheietura mîinii cu care trăgea cu cealaltă mînă.

Albie își astupă ambele urechi, apoi interveni.

– Neapărat pune-ți ceva în urechea dreaptă.

Rayford se căută în buzunare și găsi biletul pe care îl scrisese Albie. Rupse o bucată din el, o umezi cu limba și o transformă într-o mică bilă. Și-o îndesă în ureche și își reluă poziția de tragere.

– Aș fi vrut să trebuiască să îl armez, zise el. Acum mă simt ca și cum pistolul e gata, iar eu nu.

– Nu te aud, făcu Albie, aproape strigînd. Mă tem ca nu cumva să tragi exact cînd îmi iau mîinile de pe urechi.

Pistolul era ușor mai aproape de urechea protejată a lui Rayford. Cînd apăsă pe trăgaci, reculul îl împinse înapoi, lipindu-l de camion. Se tîrî pînă la bara de protecție, de care se izbise, dar nu avea loc să se țină și căzu în praf. Explozia fusese precum aceea a unei bombe, urmată de o liniște deplină; sunetul îl asurzise preț de o clipă și nu auzise nici măcar ecoul. Rayford era bucuros că nu trăsese decît o dată.

Albie îl privi curios.

– Ai dreptate, încuviință Rayford, cu urechile țiuindu-i. O adevărată experiență.

– Ia uite, făcu Albie, arătînd cu degetul la distanță.

Rayford își mijì ochii. Bolovanul părea neatins.

– L-am nimerit?

– Ai nimerit copacul!

Lui Rayford nu îi venea să creadă. Glonțul lovise trunchiul copacului la aproximativ doi metri și jumătate de sol, exact sub crengi.

– Trebuie să văd asta, spuse el, grăbindu-se să se ridice de jos.

Albie îl urmă și văzură amîndoi că o bucată mare fusese smulsă din copac. Mai puțin de jumătate din trunchi rămăsese intactă. Greutatea crengilor apăsa puternic, iar vîrful copacului se prăbuși, izbindu-se de bolovan.

– Am auzit de chirurgi de copaci, începu Albie. Dar...

– Cîte încărcături are?

– Nouă. Vrei să mai încerci o dată să vezi dacă poți să nimerești și ceea ce țintești?

– Va trebui să compensez. Trage în sus și în dreapta.

– Ba nu.

– Ai văzut ce am nimerit. Și țînteam în mijlocul bolovanului.

– Iartă-mă, căpitane, dar problema nu e pistolul, ci trăgătorul.

– Ce?

– În meseria dumitale, asta se cheamă eroare de pilotaj.

– Dar ce am făcut?

– Te-ai dat înapoi.

– Nu e adevărat.

– Ba da! Așteptai explozia și ai mișcat țeava în sus și la dreapta. Acum, concentrează-te nu doar să nu mai faci asta, ci și să-ți pui piciorul de sprijin în spate, astfel încît să primești reculul în picioare.

– La multe trebuie să mă mai gîndesc.

– Încearcă, totuși. Altfel, vei cădea din nou, iar copacului i se va curma suferința.

Rayford își astupă ambele urechi de data asta, se asigură că piciorul drept este plasat în spatele celui stîng, cu genunchiul

puţin îndoit. Observă că într-adevăr trebuia să se lupte cu tendinţa de a se da înapoi în momentul în care punea degetul pe trăgaci. De data asta, cînd sunetul nu-i mai distrase atenţia, se concentră asupra bolovanului şi o bucată mare din vîrful acestuia fu smulsă. Rayford culese de jos o bucată de cel puţin douăzeci şi cinci de centimetri în diametru şi groasă de opt centimetri.

– Cine produce drăciile astea, pînă la urmă?

– Cei care trebuie să ştie, ştiu.

– Nu e nimic scris pe ele, observă Rayford. Cum li se spune?

– Cei care cunosc arma au poreclit-o Paloşul.

– De ce?

Albie ridică din umeri.

– Probabil pentru că piesa cealaltă ar putea fi considerată o teacă. Atunci cînd sînt laolaltă, e ca un paloş într-o teacă.

Albie îi arătă cum să asambleze blocul, îl puse la loc în sacoşă şi porniră înapoi spre piaţă.

– Nu mai e nevoie să spun că nu umblu la mine cu atîţia bani, zise Rayford.

– Nici o problemă. Mi-i poţi aduce în două săptămîni?

– Mac o să ţi-i aducă.

– Merge... Ah!

Rayford ridică privirea. Drumul care ducea spre aglomeratul centru comercial era blocat de către trupele de menţinere a păcii ale Comunităţii Globale, care făceau semne cu lanternele. Albie o luă pe o stradă lăturalnică. În timp ce se apropia de cafenea, se opri brusc şi oftă. Rayford se aplecă în faţă, cu capul lipit de parasolar. Mulţimea era în stradă, iar cafeneaua era goală, cu excepţia mesei unde Rayford şi Albie îi lăsaseră pe cei doi Tuttle.

Trudy stătea în aceeaşi poziţie în care o lăsaseră cînd plecaseră, cu capul sprijinit pe braţe, pe masă. Numai că îi lipsea

o bucată mare din ceafă, iar braţele îi erau pline de sînge, care încă picura de pe masă.

Lîngă ea, cu faţa la Rayford, stătea marele blond pistruiat Dwayne. Capul îi căzuse pe spate, iar braţele îi atîrnau de o parte şi de alta a trupului, cu palmele în sus şi cu degetele mari în afară. Avea o gaură mare în frunte, iar în jurul scaunului său se întindea o baltă mare de sînge.

Rayford puse mîna pe clanţa uşii, dar degetele lui Albie i se înfipseră în braţ ca nişte gheare.

– Nu poţi să mai faci nimic pentru ei, prietene. Nu te da de gol în faţa duşmanilor tăi. Dă-mi telefonul tău.

Ameţit, Rayford i-l întinse, apoi lovi tare cu pumnul în bordul maşinii, în timp ce Albie se îndepărta de zonă. Vorbi repede, în limba sa natală, apoi închise telefonul şi îl aşeză pe scaun, lîngă Rayford.

Rayford lovea întruna cu pumnul. Capul îi zvîcnea, iar palmele îl dureau. Scrîşnea din dinţi, iar creierul îi era în ceaţă. Simţea că urmează din clipă în clipă să explodeze. Instinctul îi spunea să se roage, dar nu putea. Puterile îl părăseau de parcă ar fi lăsat un robinet deschis, iar ele s-ar fi scurs în întregime. Se lăsă moale în scaun.

– Ascultă-mă cu atenţie, începu Albie. Ştii bine că oricine a făcut asta te viza de fapt pe tine. Te vor aştepta la aeroport şi probabil că şi în aer vor fi vreo două avioane. Poţi zbura?

– Da.

– I-am spus omului meu de acolo să anunţe că, din cauza curenţilor şi a îngrădirii traficului din zonele învecinate, urmează să închidă aeroportul. Le va da zece minute oamenilor să plece înainte să stingă luminile de pe pistă. Îmi spune că nu e nimeni lîngă avionul tău, dar că aeroportul e mai aglomerat decît de obicei. Locul va fi întunecat şi, să sperăm, gol, în momentul în care vom ajunge acolo. Totuşi, pentru siguranţă, te vei da jos înainte să intru eu în turn. Rămîi în întune-

ric pînă ajungi la avion. Cînd îţi aud motoarele, voi aprinde luminile de pe pistă.

Rayford nu putea vorbi, nici măcar ca să-i mulţumească lui Albie. Avea de a face cu un om care nici măcar nu era credincios. Dar era un duşman al lui Carpathia şi era gata de orice pentru a-l distruge. Nu cunoştea situaţia lui Rayford şi îi tot repeta că nici nu vrea să o cunoască. Însă, cu toate acestea, îşi risca viaţa încercînd să-l ducă pe Rayford la avion, iar Rayford n-avea să uite asta niciodată.

Aeroportul tocmai începuse să se vadă cînd luminile se stinseră şi un şir scurt de maşini şerpui afară din parcare. Albie opri şi îi făcu semn din cap lui Rayford să plece, indicîndu-i zona din dreapta, acolo unde nu era decît o mare de întuneric. Rayford îşi luă geanta şi dădu să plece, dar Albie îl opri şi scoase blocul de metal. Deschise arma şi îi întinse lui Rayford ambele bucăţi. Puse muniţie suplimentară în buzunarul lui Rayford.

– Pentru orice eventualitate, adăugă el, înghesuind geanta sub scaun.

Rayford se simţi din nou gîtuit de furie şi nu izbuti să scoată nici un sunet. Vîrî pistolul într-unul dintre buzunare şi bucata de metal în celălalt, îşi luă telefonul şi îi întinse mîna lui Albie. Şi le strînseră cu putere, iar Albie zise:

– Ştiu. Acum du-te!

Rayford păşi pe nisip prin întuneric, ascultîndu-şi propria respiraţie. Cînd în cele din urmă corzile sale vocale îşi dădură drumul, suspina cu fiecare respiraţie. Apoi scoase cu gura închisă un mîrîit atît de puternic şi de ascuţit încît îl ameţi şi aproape se prăbuşi la pămînt. Era la aproximativ treizeci de metri de avion cînd auzi zgomote de paşi în jurul lui şi un strigăt.

– Rayford Steele! Stai pe loc! Forţele de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale!

Rayford scoase un „Nu!" gutural şi continuă să meargă, căutînd pistolul în buzunar.

– Eşti arestat!

El îşi continuă drumul.

– Stai pe loc sau trag!

Rayford simţi furnicături pe şira spinării. Oare chiar în acea dimineaţă mai scăpase de un alt trăgător al Comunităţii Globale? Se răsuci, cu arma ridicată.

Lumina slabă care venea de pe şosea contura silueta celui de la Comunitatea Globală, care se apropia de el, cu arma la ochi.

Rayford se opri.

– Nu mă obliga să te împuşc! strigă el, dar bărbatul continua să vină spre el. Rayford trase la picioarele lui, nimerind pămîntul la un metru în faţa acestuia.

Un imens nor de praf se ridică, iar bărbatul se clătină, aterizînd pe burtă cu un icnet. Arma îi căzu din mînă. Rayford porni spre avion, uitîndu-se din cînd în cînd peste umăr, la bărbatul care zăcea nemişcat.

– Doamne, nu-l lăsa să moară! şopti el, smucind uşa şi trîntindu-se în scaun. Închise uşa, dîndu-şi seama că e lac de sudoare. Nu vreau să ucid un om!

Rayford sări peste spătar în locul pilotului şi porni motoarele. Cadranele îi indicau că rezervorul e plin şi că totul e în regulă, iar luminile pistei se aprinseră. Apucă staţia.

– Totul e în regulă? întrebă el, atent să nu pronunţe numele lui Albie.

– Doi nenorociţi la zece kilometri spre nord, veni răspunsul.

Puteau să-l ajungă în cîteva secunde, dar se aşteptau ca el să o ia spre vest şi să ia rapid înălţime.

Rayford se uită în depărtare în stînga sa exact înainte de a atinge viteza de decolare. Cel de la Comunitatea Globală se ridicase în picioare şi se clătina încercînd să îşi recapete suflul şi

să își găsească arma. Super J se ridică ușor în aer, iar Rayford o luă spre sud, rămînînd sub nivelul radarului pînă ce se convinse că nu e urmărit. Apoi dădu motoarele la maximum, iar forța de propulsie îl lipi de scaun. Tot ce voia era să atingă viteza maximă de croazieră la altitudinea optimă și să ajungă întreg acasă, la tovarășii săi.

Imediat după prînz, în Illinois, Tsion Ben-Judah stătea în picioare în fața ferestrei de la etaj a locuinței de refugiu. Vara era aproape. Tocmai luase o gustare ușoară alături de Buck, de Chloe, de copilul lor și de Leah. Ce femeie ciudată, minunată și caldă se dovedise ea pînă la urmă! Nu știa ce îl nemulțumea atîta pe Rayford în privința ei. Tsion o găsea extrem de plăcută.

Aproape că își terminase de scris mesajul zilnic către credincioși și urma să înceapă să îl corecteze pentru a-l transmite în cîteva minute. În mesaj, avertiza că, pe măsură se apropia luna septembrie, cea de-a patruzeci și doua lună a Pătimirilor, cu atît era mai probabil ca numărul celor uciși de către cei 200 de milioane de călăreți să ajungă la o treime din populația globului. Gravitatea mesajului apăsa pe umerii lui și simți dintr-odată nevoia de a se ruga pentru vechiul său mentor și compatriot, Chaim Rosenzweig.

– Tată, începu el, nici măcar nu mai știu cum să mă rog pentru prietenul meu. Tsion cită: „Tot așa Duhul ne îmbărbătează în slăbiciunea noastră. Căci noi nu știm pentru ce ar trebui să ne rugăm, ci Duhul Însuși mijlocește pentru noi prin suspine de neauzit. Cel Care cercetează inimile știe lucrarea Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu". Mulțumesc, Doamne, șopti el.

Iar cînd deschise ochii, crezu mai întîi că visează. În fața lui se întindea o armată de călăreți pe armăsarii lor. Sute și sute de mii, călărind, călărind. Capetele cailor erau precum capete de lei, iar din gurile lor țîșnea foc și fum.

Tsion scrisese despre asta, auzise poveştile altora şi sperase în secret să apuce şi el să vadă. Dar acum, în timp ce se holba literalmente, fără să clipească, voind să îi cheme şi pe ceilalţi, şi în special pe Buck, care nici el nu îi văzuse niciodată, rămăsese fără glas.

În miezul zilei, sub soarele crud de primăvară tîrzie, uriaşii călăreţi păreau furioşi şi neînduplecaţi. Platoşele lor străluceau, iar imensele animale de sub ei mugeau în galop. Se părea că le sosise ceasul. Invaziile de dinainte fuseseră doar o repetiţie pentru ceea ce se întîmpla acum. Sinistra cavalerie, căreia doar Dumnezeu îi putea pune stavilă, se năpustea asupra Pămîntului în ceea ce părea să fie atacul ei final.

– Tsion! strigă Buck de jos. Uită-te pe geam! Repede!

Rayford dusese avionul la viteză şi altitudine maximă şi comutase pe pilot automat. Îl cuprinsese oboseala, dar nu îndrăznea să aţipească, în pofida tehnologiei pe care o avea la dispoziţie. Luă telefonul cu intenţia de a suna acasă, cînd observă ceva sub el, la kilometri distanţă. Foc şi fum, valuri negre şi galbene se ridicau dinspre o mulţime nesfîrşită de milioane de cai şi de călăreţi în goană deasupra oceanului, îndreptîndu-se spre uscat.

19

TREI LUNI MAI TÎRZIU

Luna august veni caldă şi umedă în Mount Prospect, iar Rayford era aproape la fel de nemişcat ca şi aerul. Locuinţa de refugiu nu era dotată cu aer condiţionat şi, dată fiind moartea a jumătate din populaţia lumii începînd cu momentul Înălţării la Cer, nimic nu mai era ca înainte.

Un soi de presimţire rea plutea peste toată casa. Nervii erau întinşi la maximum şi nimeni nu mai era în stare să-şi ţină firea. Copilul mergea de acum şi chiar şi vorbea puţin, fiind singura fiinţă capabilă să mai descreţească frunţile locatarilor. Dar nici Kenny nu era în apele lui din cauza căldurii, şi pînă şi Tsion pleca din încăpere atunci cînd se simţea prea nervos, iar Chloe nu era suficient de promptă în a-l calma.

Dacă Înălţarea la Cer produsese o jale colectivă în jurul pierderii persoanelor iubite şi a tuturor copiilor, iar marea Mînie a Mielului modificase din temelii zonele unde locuiau oamenii şi îi obligase pe mulţi la strămutare, urgiile care se abătuseră de atunci asupra Pămîntului avuseseră efecte încă şi mai devastatoare. Întunecarea parţială a soarelui, a lunii şi a stelelor, pîrjolirea unei treimi din Pămînt, otrăvirea unei treimi din ape, iar acum moartea a peste un miliard de oameni... ei bine, se gîndi Rayford, era de mirare că mai rămăsese cineva întreg la cap.

Sau poate că nu. Poate că înnebuniseră cu toţii. Rayford se complăcea în gînduri despre care ştia foarte bine că sînt ridicole. Urma oare să se trezească din nou lîngă mult iubita, dar neglijata şi insuficient preţuita sa soţie, Irene, cu Raymie în hol, în vîrstă de doar doisprezece ani, iar el încă avînd timp să devină soţul şi tatăl care trebuia să fie? Fuseseră toate astea doar un vis urît menit să îi sugereze cum ar putea fi viaţa dacă nu se schimbă?

Ar fi putut oare să se trezească un cu totul alt om, gata să-şi închine viaţa lui Dumnezeu şi să fie un adevărat exemplu pentru fiica, pentru soţia şi pentru fiul său?

Era posibil, nu-i aşa? Era posibil ca tot ce se întîmpla să nu fie decît cel mai groaznic dintre coşmare? Rayford ştia că resursele limitate ale creierului său nu fuseseră programate să asimileze tot prin ceea ce trecuse. Nu mai voia să recapituleze tot ceea ce văzuse şi tot ceea ce pierduse. Fusese mai mult decît putea îndura un muritor, şi totuşi era în viaţă.

Întreaga lume fusese invitată la Gala Comunităţii Globale care urma să aibă loc peste o lună la Ierusalim. Cum de îndrăznea Carpathia să pună la cale aşa ceva? Cum îndrăznea să-şi închipuie că poţi sărbători în condiţiile în care la ultima judecată fuseseră ucişi mai mulţi oameni decît fuseseră înălţaţi la cer cu trei ani şi jumătate în urmă?

Tsion îi avertiza pe cei care îl citeau să nu se ducă, să nu fie ispitiţi de profeţiile care vorbeau despre această dată ca despre momentul prăbuşirii Religiei Unice, momentul sorocit pentru cei doi martori şi moartea lui Carpathia însuşi. Deşi trăia în aceeaşi casă cu el, ca şi toţi ceilalţi, Rayford citea şi el zilnic misivele lui Tsion. În privinţa abominabilului proiect al Galei, Tsion scrisese:

> Ciudat, am fost invitat la acest eveniment în calitate de „om de stat". Totul a fost iertat, disidenţii au fost amnistiaţi, iar securitatea noastră este garantată. Ei bine, dragi prieteni,

fraţi şi surori întru Hristos, nu am de gînd să particip la acest eveniment. A fost prorocit un cutremur, care urmează să distrugă o zecime din oraş. Nu mă tem pentru viaţa mea, căci viitorul meu este în siguranţă, ca şi al vostru, dacă vă puneţi nădejdea în Hristos pentru mîntuire şi pentru viaţă veşnică.

Nu am de gînd să fiu martor nici măcar la aceste evenimente unice, istorice, căci este limpede că Satana însuşi îşi va face simţită prezenţa. Familia mea a fost măcelărită ca răzbunare pentru „păcatul" meu, acela de a-mi face cunoscută credinţa în faptul că Isus este mult-aşteptatul Mesia. În timpul zborului din ţara mea natală şi pînă acolo unde mă aflu şi acum în exil, am fost chinuit de înfiorătoarea prezenţă a celui rău.

Luna viitoare, moartea va stăpîni Ierusalimul, prieteni, indiferent de felul în care evenimentul va fi împachetat mediatic şi servit lumii. Este revoltător faptul că o sărbătoare constituie pretextul pentru a aduce toate aceste facţiuni laolaltă. Pe de o parte, aşa-numitul Potentat al lumii decretează că ofrandele şi sacrificiile din templu au luat sfîrşit, întrucît violau principiile de toleranţă susţinute de către Religia Unică Enigma Babilon. Pe de altă parte, scopul său este celebrarea pactului încheiat între Comunitatea Globală şi Israel. Cum se pot împăca aceste două lucruri? Este adevărat că a reuşit să îi intimideze pe cei puternici şi să împiedice potenţialii duşmani ai Israelului să atace, însă în acelaşi timp trădează tradiţia milenară a locului, moştenirea lui culturală şi autonomia sa religioasă.

La fel ca restul lumii, voi urmări manifestările pe internet sau la televizor. Dar nu, dragii mei, nu voi accepta invitaţia de a participa la acest eveniment. Acest eveniment prefigurează cea de-a doua jumătate a Pătimirilor, numită Marea Pătimire, care va face ca aceste îngrozitoare zile pe care le trăim acum să ni se pară plăcute.

Nici măcar mass-media, aflată sub controlul Comunităţii Globale, nu mai poate ascunde ceea ce ştim că este adevărat. Nelegiuirile au scăpat de sub orice control. Există o penurie gravă în ceea ce priveşte necesităţile de bază ale

vieţii, din cauza lipsei forţei de muncă şi a modalităţilor de fabricare şi de distribuire a produselor de bază. Cu toate acestea, nu există nici un cartier care să nu aibă un bordel, o ghicitoare şi un templu în care să fie veneraţi idolii păgîni. Viaţa nu mai valorează doi bani, iar concetăţenii noştri mor în fiecare zi în timp ce hoţii le distrug casele, afacerile şi vieţile. Nu mai sînt destule trupe de menţinere a păcii care să asigure ordinea, iar cei care mai sînt, fie sînt depăşiţi de sarcini, fie sînt corupţi.

Ţinînd cont de cîţi oameni au dispărut pur şi simplu, din toate clasele sociale, este uimitor cîte lucruri se mai întîmplă încă. Nu mai apar filme noi şi programe de televiziune, însă pornografia şi perversiunea continuă să domnească neobosit pe sutele de canale de televiziune accesibile oricui are un televizor.

Nu ne mirăm că traversăm aceste zile întunecate, fraţi şi surori, şi mă rog pentru voi să aveţi puterea să rezistaţi şi să continuaţi să vă împărtăşiţi din adevărul lui Isus Hristos, pînă în ziua Venirii Sale. Supravieţuirea va fi principala voastră ocupaţie în aceste zile. Dar vă implor să fiţi pregătiţi, să aveţi un plan despre ce veţi face şi cum vă veţi descurca în acea inevitabilă zi cînd nu va fi doar ilegal să accesaţi acest site web sau să vă declaraţi public credinţa. Fiţi pregătiţi pentru ziua în care nimeni nu va mai putea să vîndă sau să cumpere ceva fără să aibă semnul Fiarei pe frunte.

Şi, mai presus de toate, nu cumva să comiteţi fatala greşeală de a vă gîndi că aţi putea căpăta acel semn în scopuri strict utilitare şi să continuaţi să credeţi în Hristos în inima voastră. Isus a spus limpede că se va lepăda în faţa lui Dumnezeu de cei care s-au lepădat de El în faţa oamenilor. Iar în misivele care vor urma vă voi explica de ce semnul Fiarei este irevocabil.

Dacă v-aţi pus deja nădejdea în Hristos pentru mîntuirea voastră, atunci aveţi semnul pecetei lui Dumnezeu pe frunte, vizibil doar pentru ceilalţi credincioşi. Acest semn este de asemenea irevocabil, aşa că nu trebuie să vă temeţi că îl veţi pierde vreodată. Întrucît cine ar putea să ne ţină departe de

iubirea lui Hristos? Pătimirea, foametea, sabia, persecuţia? Vom birui toate acestea prin iubirea Sa. Ca şi apostolul Pavel, sînt convins că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici legiuirile, nici puterile, nici cele ce sînt, nici cele ce vor veni, nici extazul, nici agonia şi nici o creatură nu va putea să ne ţină departe de dragostea lui Dumnezeu, pe care o găsim în Domnul nostru Isus Hristos.

În pofida pătimirilor prin care trecem, să continuăm să îi mulţumim lui Dumnezeu, care ne va dărui biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos. Şi, după cum spun Scripturile: „De aceea, fraţilor, fiţi de neclintit şi neobosiţi întru lucrarea Domnului, căci ştiţi că lucrarea voastră nu va fi în zadar în faţa Domnului".

De neclintit în iubirea lui pentru voi toţi, al vostru prieten, Tsion Ben-Judah.

Hattie era în închisoare şi, în plus, nu ştia nimic despre moartea surorii ei, iar Rayford se simţea răspunzător pentru ea.

Uciderea lui Dwayne şi a lui Trudy Tuttle îi frînsese inima.

Reacţia lui Bo Hanson la aflarea veştii despre moartea fratelui său nu făcuse decît să-i adîncească disperarea. Rayford şi T se puseseră de acord ca T să fie cel care urma să îi dea tragica veste lui Bo. T se purtase întotdeauna ca un prieten faţă de el, în pofida neînţelegerilor dintre ei, în timp ce Rayford se îndepărtase de el. Rayford spera ca T să reuşească să îi înmoaie inima lui Bo, fiind alături de el. Apoi, Rayford spera să aibă posibilitatea să îşi ceară iertare pentru comportamentul său şi să ajute la readucerea lui Bo pe calea lui Hristos.

T se întorsese plin de speranţă de la întîlnirea pe care o avusese cu Bo. Îl sunase, se dusese la apartamentul lui şi îi povestise ce se întîmplase. Spunea că Bo întrebase, printre lacrimi: „Ce e cu biletul pe care l-am primit de la Sam?"

– I-am spus că a fost o făcătură a Comunităţii Globale, Ray, zise T. Părea că o să-şi revină. A plîns mult, s-a căit. A spus că şi-a vîndut fratele doar pentru bani. Dar nu l-a vîndut.

A făcut doar greşeala de a-şi implica fratele într-un plan stupid. Era la pămînt cînd am plecat, dar m-a lăsat să mă rog cu el. M-am gîndit că e un mare pas înainte.

– Sînt sigur că aşa e, răspunse Rayford, dar nu mi-ai cerut să ne întîlnim doar ca să-mi dai veşti bune. Deci, ce s-a întîmplat?

T se aşează şi oftă.

– Bo s-a sinucis azi-noapte, Ray. S-a îmbătat cumplit într-un bar, a scos pistolul, l-a blestemat pe Carpathia şi lumea întreagă şi s-a împuşcat.

Rayford fusese de neconsolat timp de zile întregi.

– La fel de bine aş fi putut şi eu să apăs pe trăgaci, zisese el.

Ceilalţi din Armata Pătimirilor încercaseră să-l convingă de faptul că nu era vina lui şi, în cele din urmă, sfîrşise prin a le da dreptate. Vina aparţinea celui care adunase asupra lui toate păcatele posibile: Nicolae Carpathia.

Rayford se cufundă în versetele profetice care vorbeau despre moartea Antihristului, fără să îi ceară ajutorul lui Tsion privind interpretarea lor. În starea de surescitare în care se afla, interpretă Scriptura aşa cum voia, văzîndu-se pe sine drept trimis al Domnului, cu misiunea de a-l asasina pe Carpathia. Cînd citi că „acela care scoate sabia, de sabie va pieri", ştiind că pînă şi Tsion credea că pasajul se referă la Antihrist, Rayford începu să tremure. Oare era un mesaj doar pentru el? Unul dintre versetele următoare se referea la „fiara care a fost ucisă de sabie şi a trăit". Probabil că era o referire la unul dintre capetele fiarei, „ca şi cum ar fi fost rănită de moarte şi rana de moarte i-a fost vindecată".

Nu înţelegea. Cine ar fi putut înţelege? Însă fără analiza lui Tsion, Rayford credea că reuşise să desluşească aceste versete. Carpathia urma să fie rănit mortal la cap de către o sabie, iar apoi urma să revină la viaţă. O sabie? Oare cum numise Albie acea maşinărie de ucis pe care Rayford o ascunsese printre cărămizi în subsol? Paloşul.

Oare ar putea... să o facă? Era datoria lui? Scuturâ din cap. Ce era în mintea lui?

Lui Mac îi era dor de Rayford. Fusese pentru el vocea raţiunii, un mentor, un model spiritual. Lui Mac îi plăcea să se afle în tovărăşia lui David şi a lui Annie. Nişte copii minunaţi. Însă îi era greu să se identifice cu ei. Abdullah era un bun secund şi un pilot excelent, dar puteau să treacă zile întregi fără să scoată un cuvînt, altfel decît ca răspuns la ceva spus de Mac.

Viaţa era interesantă, dar cu siguranţă nu mai era distractivă. Să faci turul marilor capitale ale lumii trăgînd cu urechea la felul în care Fortunato îi vrăjea pe cei zece regi era greţos în măsura în care era şi fascinant. În spatele unei tribune de pe pista aeroportului din Nairobi, Leon îl salută cu grandoare pe „Mult stimatul Potentat regional al Excelenţei Sale Nicolae Carpathia, onorabilul domn Enoch Litwala. Faptul că acest mare lider şi binecunoscut pacifist a fost scăpat din vedere atunci cînd s-a pus problema instaurării unui nou Potentat al Statelor Unite ale Africii va sta la loc de cinste în istoria momentelor ruşinoase ale Comunităţii Globale. Poate că am ajuns mai tîrziu la el, dar, în cele din urmă, l-am găsit, nu-i aşa?"

Mulţimea îl aplauda pe cel mai iubit fiu al ei. Leon continuă:

– Excelenţa Sa trimite Africii salutul său din inimă şi cele mai frumoase complimente pentru îndeplinirea obiectivelor pe plan internaţional. Şi este de asemenea plăcerea mea ca, în numele său, să îl invit personal pe Potentatul dumneavoastră în septembrie la Ierusalim, la Gala Comunităţii Globale!

După ce aşteptă ca mulţimea să se potolească, Leon vorbi mai departe, pe un ton grav:

– Am trecut printr-o perioadă cumplită şi am suferit multe pierderi de vieţi omeneşti. Însă Excelenţa Sa nu are de gînd să precupeţească nici un efort pentru a organiza un festival internaţional aşa cum nu s-a mai văzut pînă acum. În afară de

sărbătorirea jumătății intervalului de acord cu Israelul, și sînt atît de fericit că mi-a dat permisiunea de a face publice aceste lucruri, Excelența Sa garantează – da, ați auzit bine – garantează faptul că nenorocirile vor lua sfîrșit. Vă întrebați probabil cum poate să facă asta. Potentatul a declarat în mod oficial că, dacă acei așa-ziși martori de la Zidul Plîngerii nu încetează să amenințe și să chinuie Israelul și restul lumii, se va ocupa personal de ei.

Acest mesaj a fost transmis în fiecare capitală și a avut parte de o primire entuziastă. Mac credea că oamenii sînt atît de obosiți de moarte și de distrugere și atît de legați de propriile lor păcate, încît așteptau mai degrabă o revenire la viața normală înainte ca profeții judecății să dezlănțuie mînia cerurilor. Oare era posibil ca Nicolae Carpathia să îi ucidă la propriu pe cei doi? Își bătuseră joc de el. Însă acum el oferea o garanție. Și se angaja de asemenea să îi sprijine pe oameni să ajungă la Gală în pofida pierderilor imense suferite de serviciile publice din cauza scăderii dramatice a numărului populației.

– Sîntem pe cale să asistăm la o spectaculoasă întoarcere la scopurile și la idealurile noastre de construire a unei societăți utopice, îl cită Fortunato pe Carpathia, iar Gala va însemna primul pas pe acest drum.

„Ce bizar, se gîndi Mac, să ai de a face cu Antihristul în persoană într-un coșmar publicitar, încercînd să-și salveze imaginea."

Vorbind apăsat, Leon continuă să le promită potentaților regionali, din partea Comunității Globale, îmbunătățirea serviciilor publice.

– Vom lucra cu mai multă inteligență și determinare, spunea el, pentru a veni în întîmpinarea nevoilor voastre. Într-un interval de un deceniu, singura amintire despre decimarea populației va fi în tristețea cu care îi vom evoca pe cei dragi pe care i-am pierdut. Toate inconvenientele pe care le trăim acum

vor fi de domeniul trecutului, căci eforturile noastre reunite, laolaltă cu cele mai noi cuceriri ale tehnologiei de vîrf, ne vor duce la un nivel calitativ al serviciilor publice pe care nici măcar nu l-am visat vreodată.

Presa aservită lui Carpathia se grăbea să imortalizeze momentul, publicînd fotografii în care Fortunato apărea studiind cu gravitate zonele subdezvoltate din cauza numărului imens de victime. Apoi lua copii în braţe, îi săruta, îi ţinea triumfal deasupra capului, proclamîndu-i „viitorul Comunităţii Globale". În cele din urmă, odată ce oamenii din regiune se simţeau încurajaţi şi inspiraţi, îl invita pe Potentatul local înapoi cu opulentul Phoenix 216, pentru „o rundă confidenţială de convorbiri în timpul cărora liderul vostru va avea ocazia să prezinte cît mai bine nevoile regiunii".

Fortunato îi asculta pe potentaţi, bineînţeles, şi făcea promisiuni pe care nici o mie de Carpathia la un loc nu le-ar fi putut respecta. Însă fiecare convorbire privată ajungea pînă la urmă la „delicata chestiune Enigma Babilon". După cum îşi dădea seama Mac trăgînd cu urechea, cei mai mulţi dintre potentaţi ştiau exact despre ce vrea să vorbească Leon de îndată ce chestiunea era pusă pe tapet. Cîţiva voiau să afle „Despre ce e vorba?", însă oricum, în momentul în care Leon se pregătea să se îndrepte către noua sa destinaţie, se ştia deja exact pe care dintre potentaţi se putea conta. De necrezut pentru Mac era faptul că toţi se declarau în mod oficial a fi împotriva arogantului Peter II.

Acest fapt era atît de uimitor încît Mac îl sună pe Tsion, în ciuda diferenţei de fus orar. Vorbi mai întîi cu Leah, căci ea prelua acum toate convorbirile din locuinţa de refugiu, şi îi spuse că înţelege perfect dacă Tsion nu are timp pentru asta acum. După o zi însă, cei doi purtau o convorbire telefonică securizată.

– Căpitane McCullum, prietene, îţi sînt atît de recunoscător pentru toate informaţiile din interior pe care mi le-ai trimis.

Asta mă face să lucrez cu mai multă uşurinţă. Cu ce îţi pot fi de folos?

– Ei bine, domnule, am doar o mică întrebare. Ştiu că David i-a informat pe toţi, prin intermediul lui Leah, despre planul de a îi întoarce pe cei zece regi împotriva lui Peter II. Ştim că nici măcar Carpathia nu se bucură de loialitatea tuturor celor zece, însă toţi sînt de acord cu planurile lui împotriva lui Peter. Aş vrea să ştiu, nu fac decît să îi arunce lui Fortunato praf în ochi sau sînt cu adevărat hotărîţi să facă orice ca să-l înlăture pe Peter II?

– Excelentă întrebare, căpitane, şi singurul motiv pentru care nu am tratat acest subiect în intervenţiile mele pe net este acela că m-am gîndit că aş spune prea multe şi, în felul ăsta, m-aş amesteca şi aş influenţa această poveste, aflată în plină desfăşurare. Ar fi un precedent periculos şi trebuie să ne ferim de ispita de a vrea să îl ajutăm pe Dumnezeu să îşi ţină promisiunile. Dacă El spune că aşa va fi, atunci aşa va fi. Cît despre cei zece regi şi despre dorinţa lor de a conspira împotriva lui Peter II, ce să spun? Totul e în Biblie. Dumnezeu îşi duce la bun sfîrşit planul său etern. Aşa cum în Vechiul Testament s-a folosit de armate de păgîni pentru a-şi pedepsi propriul popor, iar astăzi trimite hoarde de demoni pentru a le atrage atenţia necredincioşilor, tot aşa se foloseşte şi de regi. Apocalipsa 17 spune: „Cele zece coarne pe care le-ai văzut" (ăştia sînt cei zece regi, Mac) „şi fiara vor urî pe curvă" (care este falsa religie, reprezentată acum de Peter II), „o vor pustii şi o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mînca şi o vor arde cu foc". Acum fii atent, căpitane. Versetul următor răspunde la întrebarea dumitale. Motivul pentru care s-au pus cu toţii de acord asupra acestei chestiuni cînd, de fapt, sînt cu toţii egolatri şi nu prea sînt în stare să se pună de acord unul cu celălalt, nici măcar în ceea ce-l priveşte pe Carpathia, este următorul. Ascultă-mă, căci îţi citesc: „Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la

împlinire planul Lui: să se învoiască pe deplin şi să dea fiarei stăpînirea lor împărătească, pînă se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu".

– Nu-mi vine să cred!

– Nu-i aşa că e extraordinar? Este ceva uimitor să asişti la împlinirea profeţiei.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Aceşti regi se vor pune de acord pentru că asta este voia lui Dumnezeu. Şi ştii că asta înseamnă înlăturarea lui Peter, nu-i aşa?

– Mi-am dat seama.

– Întrebarea este cînd şi unde se va întîmpla asta.

– Am o idee, zise Mac.

– Chiar aşa? făcu Tsion.

Mac îi povesti despre conversaţia privată dintre Leon şi cel mai nou dintre regi, kenyanul Enoch Litwala. Fortunato ascultase sugestiile şi cererile lui Litwala, luase notiţe, repetîndu-i ceea ce el credea că acesta spusese, apoi trecuse la chestiunea cu Peter II:

– Excelenţa Sa m-a rugat să abordez cu dumneavoastră o problemă extrem de delicată. Vă admiră enorm înţelepciunea şi capacitatea de a vă adapta circumstanţelor, dar este vorba de un aspect pe care s-ar putea să nu-l cunoaşteţi foarte bine. Sînteţi la curent cu, să spunem, anumite ezitări din partea celorlalţi potentaţi regionali cu privire la, cum să spun, vizibilitatea lui Peter II?

Litwala răspunsese atît de repede încît Mac fusese nevoit să se ridice în picioare în cabină şi să îşi lipească urechea de difuzorul instalaţiei de ascultare.

– Nu ştiu şi nici nu îmi pasă ce gîndesc omologii mei, rostise Litwala, dar eu vă voi spune ce am în suflet. Îl disprețuiesc pe acest om. Este egolatru, obsedat de legi şi de sine. A pus mîna pe sume uriaşe de bani pentru a sa Enigma Babilon, bani

care ar fi trebuit să fie utilizaţi pentru binele celor din ţara mea. Consider că nu îi este loial Excelenţei Sale Potentatul şi...

– Într-adevăr?

– De îndată ce a auzit că numele meu este luat în consideraţie pentru ocuparea acestui post, a venit să mă vadă, a călătorit cu avionul pînă aici, chiar cu acest avion, cred. N-a fost al lui înainte?

– Ba da!

– A încercat să obţină sprijinul meu pentru creşterea rolului său în guvernarea lumii, dincolo de religie. N-am spus nimic. Cred că are prea multă influenţă acum. De ce mi-aş dori eu să aibă şi mai multă? I-am spus că voi studia propunerile lui şi, în condiţiile în care aş avea onoarea de a primi această funcţie, mă voi consulta cu alţi potentaţi regionali mai experimentaţi, pentru a afla şi opiniile lor. Răspunsul meu a părut să-l mulţumească. A încercat să mă forţeze să exprim în faţa lui orice gînd negativ în privinţa Excelenţei Sale, dar nu am făcut decît să ascult. Nu l-am provocat şi nici nu l-am contrazis, dar nici nu mi-am exprimat vreo poziţie limpede în acea problemă. O atitudine despre care cred că s-ar putea dovedi utilă mai tîrziu.

– E bine, Potentat Litwala. El crede că se bucură de sprijinul celorlalţi şi presupune că şi dumneata te vei alătura acestui curent de opinie. Eşti de acord că acest om constituie o potenţială ameninţare la adresa guvernării armonioase a Comunităţii Globale?

– Nu potenţială, ci actuală.

– Ce anume consideri că ar fi de făcut în aceste condiţii? Este o întrebare personală a Excelenţei Sale.

– Nu cred că va aprecia sinceritatea mea.

– S-ar putea să fii surprins.

– Dacă Potentatul ar aprecia faptul că eu consider că Peter ar trebui eliminat, da, aş fi surprins.

– Spunînd eliminat, te referi la îndepărtarea sa diplomatică din...

– Cînd spun eliminat, comandante suprem, vreau să spun eliminat.

Urmă un moment de tăcere. Litwala vorbi primul.

– Problema mea este că am încredere în puţini oameni. După tot ce am păţit cu Rehoboth şi cu alţii...

– Îţi spun că toţi ceilalţi potentaţi sînt de acord asupra acestui punct, interveni Leon.

– Şi ei ar vrea să-l vadă eliminat?

– Da.

Încă o pauză.

– Dar cine ar urma să o facă?

– Va fi nevoie să discuţi cu ei.

– Trebuie să existe o cale prin care să ne asigurăm că sîntem cu toţii de aceeaşi parte a baricadei, eliminînd posibilitatea trădării. Trebuie să fim cu toţii vinovaţi în egală măsură.

– La fel cum toţi contribuiţi la remunerarea...

– Nu, replică Litwala. Trebuie să avem cu toţii responsabilităţi şi obligaţii egale.

După ce Litwala părăsi avionul, Mac îl auzi pe Fortunato vorbind la telefon cu Nicolae Carpathia.

– Ai reuşit cu noul Potentat al Africii! Serios?... Doar nu vorbeşti serios... Vorbeşti serios!... Uimitor! Ai făcut şi cu mine asta vreodată?... I-ai inoculat idei?... Spune-mi ce le va sugera... Toţi zece? În acelaşi timp? Ca nimeni să nu-i poată arăta pe ceilalţi cu degetul. Genial!

Mac îl sună pe David.

– Asculţi telefonul lui Carpathia?

– Întotdeauna.

– Ia verifică-ţi înregistrările. Îţi aduci aminte ce ne povestea Buck Williams despre cum le spune Nicolae Carpathia oamenilor ce au văzut şi ce să îşi amintească? Am impresia că

Nicolae tocmai i-a mărturisit lui Leon că a făcut din nou ceva de genul ăsta.

– Stau de vorbă acum?

– Chiar acum.

– Păi, atunci o să-i ascult pe viu, Mac. Drum bun!

În momentul în care David conectă instalaţia de ascultare la telefonul lui Carpathia, Nicolae şi Leon tocmai îşi terminau conversaţia.

– În felul ăsta m-aş elibera cu totul, spunea Carpathia. N-o să fie nimeni care să vorbească, nici o armă, nici un cadavru. O să rămînă destul ADN în cenuşă pentru a identifica apoi cadavrul dacă o să fie nevoie, dar, de vreme ce Peter n-o să se întoarcă niciodată, nu-mi imaginez că va exista vreo îndoială în privinţa asta.

– Şi cine o să confirme boala? Ar îndrăzni să mai implice pe cineva?

– Leon! Gîndeşte-te! Od Gustav.

– A, da! *Doctorul* Gustav. Păi, atunci ce nevoie ar mai fi de cineva din afară, cînd unul dintre cei zece poate semna certificatul de deces? V-am mai spus că sînteţi genial, Excelenţă?

– Probabil că da, dar chiar şi celui care are încredere în sine îi prinde bine să audă asta de mai multe ori.

– Ei bine, e o idee strălucită, serios vorbind. Nu există alt cuvînt.

– Îţi mulţumesc, comandante. Drum bun!

David zîmbi amar auzind din nou expresia cu care se despărţise mai înainte de Mac. Doi prieteni luîndu-şi rămas-bun. Dave şi Mac; Nick şi Lee. Ambele părţi luîndu-se la întrecere, păcălindu-şi adversarii. Oftă. Diferenţa dintre cele două cupluri de prieteni urma să fie vizibilă doar în eternitate.

David comută instalaţia de pe ascultare live pe înregistrare, pentru a-l auzi pe Fortunato spunînd la începutul conversaţiei:

– Aţi reuşit cu noul Potentat al Africii!

– Mie îmi spui? răspunse Carpathia. L-am ochit din ziua în care am fost pentru prima oară la Naţiunile Unite. Am ştiut că va trebui să aştept pînă rezolvăm fie cu Ngumo, fie cu Rehoboth. Foarte influenţabil.

– Chiar aşa?

– De la bun început. Odată l-am hipnotizat la telefon. I-am spus că îmi va arăta loialitate absolută, că duşmanii mei vor fi duşmanii lui şi că prietenii mei vor fi şi ai lui.

– Nu, nu vorbiţi serios.

– Vrei să-ţi dovedesc? Vrea să îl elimine pe Peter şi cînd spune eliminat chiar asta înţelege, la modul propriu.

– Deci chiar vorbiţi serios!

– Dar vrea să fie toţi implicaţi, toţi zece. Cum să fac?

– Uimitor. Aţi făcut vreodată şi cu mine asta?

– Ce anume?

– Să-mi inoculaţi idei.

– Dar nu am nevoie să fac asta, Leon. Eşti cel mai devotat şi mai de încredere prieten şi consilier pe care îl am. Lui Enoch i-am inoculat în minte un întreg plan de acţiune. Se va gîndi la el, iar cînd se va întoarce, va sugera ceva ce există deja în capul lui.

– Spuneţi-mi ce va sugera, îl rugă Leon.

– O întîlnire la Ierusalim în dimineaţa de dinaintea Galei. Îl va invita pe Peter şi îi va spune că trebuie discutată problema succesiunii lui la poziţia mea, în condiţiile în care un anumit plan al lor ar fi dus la îndeplinire. Va fi o întîlnire la care vor participa doar Peter şi potentaţii.

– Toţi zece?

– Da. Şi totul va avea loc la noul Grand Hotel al Comunităţii Globale, unde sculpturile în gheaţă au ajuns atît de la modă. În vederea întîlnirii, vor comanda sculptura în mărime naturală a lui Peter însuşi, cea în care este înfăţişat ca un înger

atotputernic, cu aripi uriaşe şi cu pene cu ţurţuri. În timp ce toţi zece vor admira sculptura, fiecare dintre ei va rupe cîte unul dintre acei ţurţuri de gheaţă ascuţiţi, iar în timp ce Peter se va întreba ce se întîmplă, fiecare dintre ei îl va înjunghia în cîte un loc diferit, gît, ochi, frunte, inimă.

– În acelaşi timp, nu? observă Leon. Astfel încît nici unul să nu poată da vina pe ceilalţi. Genial!

– Armele se vor topi, iar cadavrul va fi transportat la un crematoriu într-o geantă adusă de către Potentatul scandinav Gustav. Cadavrul va fi incinerat pentru a se evita răspîndirea bolii letale care te face să sîngerezi de moarte prin membranele mucoase.

– Ceea ce va explica prezenţa sîngelui în sala de conferinţe.

– Exact! În felul ăsta, nimeni nu va putea să facă nici cea mai mică legătură între ceea ce se va întîmpla şi persoana mea. Nimeni care să vorbească, nici o armă, nici un cadavru. O să rămînă destul ADN în cenuşă...

Lui Buck îi treceau fiori reci pe şira spinării.

Trecuse mult timp de cînd el şi cu Chloe nu se mai certaseră.

– Ştiu că au mai rămas doar trei ani şi jumătate, zise ea, dar chiar crezi că vreau să cresc copilul de una singură?

– N-o să se întîmple nimic, răspunse el, încercînd să o ia în braţe.

Ea se răsuci.

– Te duci, rosti ea. E clar, ţi-e scris în frunte. Ţin la Chaim, dar n-a fost cinstit din partea lui să-ţi ceară asta.

– Dacă nu mă duc eu, o să se ducă Tsion şi nu vrem asta.

Chaim Rosenzweig fusese invitat la Gala Comunităţii Globale drept oaspete de onoare al Excelenţei Sale, Potentatul. Chaim îl pusese pe Jacov să îi informeze pe cei din Armata Pătimirilor despre asta, afişînd un mesaj cifrat pe site-ul lui Tsion. Leah îl găsise aproape din întîmplare.

– Ce-i cu asta? îl întrebă ea pe Rayford într-o seară, în timp ce amîndoi lucrau la computer în bucătărie. Iniţialele astea nu sînt o simplă coincidenţă, nu-i aşa?

Leah îşi răsuci laptopul spre Rayford. Mesajul era unul dintre miile postate pe site, dintre care cele mai multe îl încurajau pe doctorul Ben-Judah, altele puneau întrebări, iar altele ameninţau sau criticau. O parte din munca lui Leah consta în monitorizarea lor şi selectarea celor care necesitau un răspuns personalizat. Cele mai multe dintre ele nu impuneau aşa ceva.

Postarea cu pricina sărea în ochi prin dimensiunile ei infime şi prin iniţialele pe care le conţinea: „C(B) W cheamă pe J şeful. Semnat, H".

– Nu ştiu cine e *J* sau ce înseamnă *H*, spuse ea, dar cîţi oameni ştiu că îl pot găsi pe Cameron (Buck) Williams prin site-ul ăsta? Sau inventez eu lucruri?

Rayford studie mesajul şi îl convocă pe Buck. Cei trei se înghesuiră în faţa monitorului lui Leah şi se uitară. Buck se ridică dintr-odată.

– Jacov, exclamă el. Destul de subtil. E soţul lui Hannelore şi vrea să vorbească despre Chaim.

Buck se uită la ceas şi dădu telefon. În Israel era şapte dimineaţa. Jacov se trezise devreme.

– A fost invitat la Gală, spuse Jacov repede. Toţi de aici sîntem de părere că nu ar trebui să se ducă. Nu s-a simţit prea bine, are insomnii. Arată îngrozitor. Spuneţi-i să nu se ducă.

Vocea lui Chaim suna îngrijorător. Încerca să pară jovial ca de obicei, dar accentul lui israelian pronunţat suna ostenit şi uneori ininteligibil.

– N-o să mă convingeţi, Buck, dar am insistat să mi se permită să vin cu valetul meu şi cu încă doi invitaţi personali. Mi s-au dat asigurări că pot să aduc pe cine vreau. Stefan e absolut înspăimîntat de Carpathia şi tot spune că mai degrabă iese din echipa mea decît să meargă. Jacov a fost de acord să îmi fie şi valet, şi şofer.

– Doctore Rosenzweig, vă spun eu că nu vreţi să faceţi asta. Aţi citit avertismentele lui Tsion şi...

– Avertismentul lui Tsion se adresează celor pe care Comunitatea Globală îi numeşte discipolii lui Ben-Judah. Îl iubesc pe Tsion şi îl consider seamănul meu, dar nu sînt *acel* gen de discipol al lui Ben-Judah. Aşa că mă duc, dar vreau ca tu şi cu Tsion să veniţi cu mine.

Buck îşi dădu ochii peste cap.

– Iertați-mă, doctore, dar dați dovadă de naivitate. Amîndoi sîntem *persona non-grata* pentru Comunitatea Globală și nu dăm doi bani pe garanțiile lui Carpathia.

– Mi s-a spus că pot să aduc pe cine vreau.

– Nu știau la cine o să vă gîndiți.

– Cameron, noi doi am devenit destul de apropiați, nu?

– Bineînțeles!

– Mai mult decît un jurnalist și un intervievat, am dreptate?

– Absolut, dar...

– Ești o persoană cosmopolită. Ar trebui să știi că în cultura mea este extrem de jignitor să refuzi o invitație oficială. Vă invit oficial pe tine și pe Tsion să mergeți cu mine la Gală și voi considera un eventual refuz ca pe o insultă personală.

– Doctore, am familie. Doctorul Ben-Judah are milioane de oameni care se bazează...

– Veți fi amîndoi alături de mine! Regimul Carpathia a comis anumite gesturi abominabile, dar să amenințe siguranța cuiva atît de cunoscut cum e Tsion în prezența unui invitat de onoare...

– O să vă spun chiar acum, domnule, că Tsion n-o să vină. Nici măcar nu sînt sigur că o să-i transmit invitația. Sînt convins că ar răspunde pozitiv cererii dumneavoastră datorită iubirii pe care v-o poartă, dar ar fi un gest necugetat din partea mea să...

– Deci tu nu mă iubești, Cameron?

– Ba da, îndeajuns cît să vă spun că...

– Îmi voi retrage invitația către Tsion dacă voi ști că vei fi acolo.

Buck ezită.

– Oricum, n-aș putea să vin sub numele meu adevărat. Și, deși mă pot deghiza suficient de bine ca să trec de vamă, n-aș putea să apar alături de dumneavoastră dacă veți fi însoțit de înalți funcționari ai Comunității Globale. M-ar recunoaște imediat.

Chaim rămase tăcut o clipă. Apoi continuă:

– Sînt nespus de trist să văd că doi dintre cei mai dragi prieteni ai mei, prieteni care susţin că sînt cu totul de partea mea...

– Nu faceţi asta, domnule. Nu asta se întîmplă. Vreţi să vin doar pentru că m-aţi făcut să mă simt vinovat? E cinstit? La mine, la soţia şi la copilul meu v-aţi gîndit?

Rosenzweig, cu totul schimbat faţă de cel care era, ignoră această menţiune a lui Buck.

– Oare ce-ar spune Tsion dacă l-ai anunţa că s-ar putea să fiu pe punctul de a deveni un adorator al lui?

Buck oftă.

– În primul rînd, urăşte din tot sufletul acest termen. Dintre toţi, dumneavoastră ar trebui să ştiţi cel mai bine că nu-i stă în fire să-şi atragă discipoli cu orice preţ. Şi să lăsaţi o decizie în privinţa nemuririi sufletului dumneavoastră să atîrne de un tîrg...

– Cameron, am cerut eu vreodată ceva? Ani de zile am considerat că eşti un tînăr a cărui admiraţie pentru mine este sinceră. Nu cred că am profitat vreodată de asta.

– Nu, aşa e, şi tocmai de aceea...

– Eşti ziarist! Cum să nu-ţi doreşti să fii aici pentru acest eveniment?

Buck nu avea nici un răspuns. De fapt, voise să meargă din clipa în care auzise de Gală. Nu îi venea să creadă că însuşi Carpathia organiza acest eveniment, în cadrul căruia atîtea profeţii urmau să se adeverească. Dar nu se gîndise niciodată în mod serios să se ducă. Se simţise încurajat văzînd cît de uşor îi fusese să călătorească spre şi dinspre Israel. Dar mai era şi Chloe. Mai era şi Kenny. Poziţia lui Tsion privind această problemă. Buck îşi scosese din minte ideea de a merge.

Acum, Chaim pusese degetul pe rană. Păgîn sau credincios, burlac sau însurat, cu copii sau fără, fusese dintotdeauna ziarist. Fusese un copil curios, chiar enervant în privinţa asta, cu mult înainte de a găsi o cale prin care să-şi publice descoperirile. Ca jurnalist se făcuse cunoscut prin reportajele sale

incisive făcute la faţa locului şi nu se simţea niciodată mai fericit decît atunci cînd urmărea firul unei poveşti. Nu ca acum, cînd stătea ascuns într-o casă conspirativă şi nu putea decît să comenteze materiale deja publicate.

Ezitarea lui păru să îi dea apă la moară lui Rosenzweig, ca şi cum acesta ar fi ştiut că atinsese un punct sensibil şi că nu mai trebuia decît să insiste puţin ca să obţină ceea ce îşi dorea.

– Nu e vorba că nu aş vrea să merg acolo, explică Buck pe un ton neconvingător, urînd tremurul care se simţea în vocea sa.

– Deci, vii? Ar însemna atît de mult pentru...

– Nu este o decizie pe care să pot să o iau de unul singur, îl întrerupse Buck, dîndu-şi seama că a marcat un punct important. Trecuse de la un refuz categoric la prezentarea unei situaţii complexe, în cadrul căreia decizia depindea de mai mulţi.

– Iată încă o deosebire între culturile noastre, observă Chaim. Un om din Orientul Mijlociu este o persoană autonomă, care ia decizii de unul singur şi nu depinde de...

– Nu se poate să fiu văzut alături de dumneavoastră, interveni Buck.

– Simpla ta prezenţă mă va întări, Cameron, şi sînt sigur că vom avea ocazia să discutăm şi în particular, într-o oarecare măsură. Îmi voi retrage invitaţia oficială faţă de Tsion şi nu voi mai amîna discuţiile noastre spirituale.

– Nu trebuie să mă aşteptaţi pe mine pentru asta, doctore. De fapt, e de o mie de ori mai important decît să participaţi la Gala aceea, unde...

– Vreau să discutăm aceste lucruri faţă în faţă, Cameron. Începi să înţelegi.

Buck nu înţelegea, dar se temea că dacă mai stă mult la telefon, urma să facă şi mai multe concesii. Era sigur că restul membrilor Armatei Pătimirilor se vor înfuria, aşa că negocie o condiţie.

– Trebuie să insist asupra unui aspect, vorbi el.

– Cameron, doar n-o să-ţi încalci cuvîntul dat, nu-i aşa?

– Nu pot accepta prezenţa dumneavoastră acolo în a doua zi a ceremoniilor.

Chaim tăcea, dar Buck auzea sunetul hîrtiilor răsfoite în fundal.

– Evenimentul ţine cinci zile, spuse Rosenzweig. Săptămîna viitoare, de luni pînă vineri. Luni e aniversarea tratatului. Nicolae mă vrea la tribună pentru această celebrare. Marţi e o petrecere la Muntele Templului, care mă tem că va degenera într-o confruntare între el şi prietenii tăi predicatori. Asta vrei să evit?

– Exact!

– S-a făcut!

– Vă mulţumesc, domnule.

– Mi se solicită prezenţa atît la deschiderea, cît şi la închiderea ceremoniilor. Adică luni noapte şi vineri noapte.

– Aş prefera să nu vă duceţi deloc.

– Parcă ai spus că o să vii.

Annie şi David deveniseră încă şi mai apropiaţi. David se simţi prost atunci cînd Annie îi spuse că simţea că el o apreciază mai mult ca tovarăş de luptă decît ca pe iubita lui. După ce se uită în jur să se asigure că erau singuri, la capătul unui coridor, el îi luă faţa în mîini şi îşi atinse nasul de al ei.

– Te iubesc, şopti el. În orice altă situaţie, te-aş lua de soţie.

– E o cerere în căsătorie?

– Aş vrea eu. Îţi imaginezi tensiunea şi stresul. Şi tu treci prin aceleaşi lucruri. Singurii credincioşi pe care i-am văzut pe aici, în afară de noi, de Mac şi de Abdullah, cele două femei de la contabilitate, au fost descoperite noaptea trecută.

– O, nu! Nici măcar n-am apucat să intrăm în contact cu ele. Probabil se gîndeau că sînt singure.

– Au fost duse la Bruxelles azi-dimineaţă.

– O, David!

– Nici noi nu cred că o să mai facem mulţi purici pe aici. Nu ştiu exact cînd o să înceapă să ceară semnul Fiarei, dar trebuie să o ştergem înainte ca asta să se întîmple.

– Vreau să fiu soţia ta, chiar dacă numai pentru cîţiva ani.

– Şi eu vreau acelaşi lucru, dar nu ne putem permite să facem nimic în sensul ăsta pînă nu ne asigurăm că putem pleca de aici împreună. Dacă unul din noi scapă şi celălalt nu, asta nu se poate numi viaţă.

– Ştiu, replică ea. Probabil că o să fim primii care vor afla cînd Carpathia o să înceapă să ceară un semn de loialitate. Şi ştii că o să înceapă chiar aici, la palat.

– Probabil.

– În acelaşi timp, David, ar trebui să le spui celor din Armata Pătimirilor că, dacă au nevoie să călătorească, acum e momentul cel mai prielnic. Am văzut un document care urmează să fie transmis Trupelor de Menţinere a Păcii din întreaga lume. E vorba de un moratoriu asupra reţinerilor şi arestărilor pînă după Gală, inclusiv pentru duşmanii Comunităţii Globale.

Dorinţa lui Rosenzweig ajunse, în mod inevitabil, şi la urechile lui Tsion, iar de atunci Tsion fusese neobişnuit de melancolic.

– N-am să-ţi spun ce să faci, Buck, spuse el de faţă cu Rayford, dar aş vrea ca socrul tău să fie alături de tine.

– Sincer să fiu, mărturisi Rayford la următoarea întrunire a celor din casă, aş merge şi eu cu Buck.

– Deci îl laşi să plece, observă Chloe, ţinînd copilul în braţe.

Kenny se întoarse spre ea şi îşi puse mînuţele peste ochii ei în timp ce ea vorbea. Ea îşi răsuci într-o parte capul pentru a putea vedea.

– Nu-mi vine să cred! Păi de ce nu te duci şi tu, tată? De ce nu ne ducem toţi? Nu e destul de rău că n-o să supravieţuim cu toţii pînă la sfîrşitul Pătimirilor. Ce să ne mai încurcăm cu

atîtea precauţii? Mai bine le aruncăm pe geam! De ce să nu fie Kenny un orfan care nu are nici măcar un bunic?

– Kenny! rosti copilul. Bunicu'!

Rayford deschise braţele, iar Kenny sări din poala lui Chloe şi alergă spre el. Rayford îl ridică deasupra capului, făcîndu-l să chicotească, apoi îl aşeză în poală.

– Adevărul e că eu aş avea un alt drum de făcut.

– Ha, minunat, izbucni Chloe. Mai supunem ceva la vot sau facem toţi ca Hattie şi o apucăm fiecare încotro vedem cu ochii?

– Asta nu e chiar o democraţie, observă Rayford şi, după privirea pe care i-o aruncă Tsion, îşi dădu seama că se află pe un teren nesigur. Copilul se dădu jos din poala lui şi se legănă pînă în camera cealaltă.

– Eu şi Leah am discutat şi...

– Pleacă şi Leah? îl întrerupse Chloe. Ajutorul ei îmi este de nepreţuit.

– N-o să fiu plecată mult timp, răspunse Leah.

– Deci să înţeleg că sîntem puşi în faţa unui fapt împlinit?

– E mai mult un anunţ decît o discuţie, preciză Rayford.

– Sigur. Păi, să auzim atunci.

Rayford începu prudent, temîndu-se de propria sa motivaţie. În adîncul inimii, voia să se ducă la Ierusalim cu Paloşul său.

– Trebuie să luăm legătura cu Hattie. Mă simt responsabil pentru ea şi vreau să ştiu dacă e bine şi să îi spun că toţi sîntem de partea ei. Dar în primul rînd, vreau să mă asigur că nu ne trădează.

Nici măcar Chloe nu avu nimic de obiectat.

– Merită, de asemenea, să afle ce s-a întîmplat cu sora ei, adăugă ea. Dar cei de la Comunitatea Globală te vor urmări, tată.

– Vor suspecta mai puţin o femeie. Leah va fi mătuşa lui Hattie din partea mamei. O să aibă o nouă înfăţişare şi, bineînţeles, o nouă identitate. Va susţine că a auzit un zvon cum că

Hattie se află acolo. Dacă nu fac legătura între Leah şi noi, de ce n-ar permite întîlnirea?

– Dar acum, tată? Cînd pleacă şi Buck?

– David ne-a spus că acum e momentul cel mai prielnic pentru a călători. Curînd, va fi imposibil.

– Asta aşa e, încuviinţă Tsion.

Rayford îl privi cu uimire şi observă că şi ceilalţi erau miraţi.

– Nu sprijin acest plan, continuă Tsion. Dar dacă biata copilă moare în închisoare departe de Dumnezeu, după ce am găzduit-o sub acoperişul nostru atîta timp...

Vocea începu să îi tremure şi Tsion se opri.

– N-aş putea să spun de ce Dumnezeu m-a făcut să ţin atît de mult la femeia aceea.

Chloe se aşeză clătinînd din cap, iar Rayford ştia că nu e mulţumită, dar că nu va mai încerca să se opună.

– Părerea lui T este că ar fi cam prea riscant să mă afişez în Super J, aşa că o să-mi pregătească avionul Gulfstream.

– Nu m-aş mira să fie deja gata, observă Chloe. Rayford simţi în glasul ei o undă de admiraţie resemnată, ca şi cum s-ar fi împăcat cu ideea că, odată ce îi intra lui ceva în cap, mergea pînă la capăt.

– Buck poate zbura cu noi pînă la Bruxelles, în felul ăsta facem şi economie la bani. De acolo, va lua o cursă comercială pînă la Tel-Aviv. Voi circula incognito în Belgia şi mă voi reîntîlni cu Leah numai după ce îşi va termina treaba.

– Poate se întoarce şi Buck cu voi, sugeră Chloe. Depinde cît de mult sînteţi dispuşi să îl aşteptaţi la Bruxelles.

– Poate, spuse Rayford. Ai prefera?

– Dacă aş prefera să vină acasă cu tatăl meu în loc să rişte cu zborurile comerciale, care nu mai sînt nici jumătate din ce erau? Da, aş prefera. Bineînţeles, aş prefera să nu se ducă, dar, lăsînd asta la o parte, treacă de la mine.

*

La bordul lui Phoenix 216 atmosfera era festivă sîmbătă dimineaţa, cînd Mac şi Abdullah decolară spre Israel, cu rezervoarele pline. Se părea că întreaga echipă administrativă a lui Carpathia se află la bord, iar Nicolae era în culmea gloriei. Mac ascultă cum Leon bate din palme pentru a solicita atenţia tuturor, cerîndu-le să se adune.

– Bun venit tuturor, începu el. Iar pentru invitatul nostru de onoare, care, cu atîta generozitate, a pus la dispoziţia Excelenţei Sale acest avion într-un moment de maximă necesitate, un salut special, domnule.

Urmară aplauze politicoase, iar Mac îşi dori să fi putut vedea expresia de pe chipul lui Peter Mathews.

– Aţi dori să spuneţi cîteva cuvinte înainte de discursul Excelenţei Sale, Pontife?

– O, dar, vai, mulţumesc, comandante! Eu, adică noi, Enigma Babilon, avem mari aşteptări de la această Gală. După cum ştiţi, Israelul este una dintre ultimele zone care nu s-a alăturat încă idealurilor noastre. Cred că vom avea oportunitatea să arătăm strălucirea religiei unice şi că, începînd cu această săptămînă, vom începe să avem din ce în ce mai mulţi noi credincioşi. De asemenea, salut oportunitatea de a ne confrunta cu dizidenţii şi cu cei doi predicatori, precum şi cu întreaga istorie a discipolilor lui Ben-Judah, căci aici este locul cel mai potrivit pentru a face asta. Îmi pare bine că sînt alături de voi.

– Vă mulţumim, Supreme Pontif, rosti Leon. Acum, Excelenţa Voastră...

Carpathia vorbea pe un ton extatic.

– Vă felicit din tot sufletul şi vă urez tuturor bun venit, începu el. Am convingerea că într-o bună zi vă veţi aminti de săptămîna ce stă să vină ca de începutul epocii noastre de glorie. Ştiu că am suferit la fel ca toată lumea din pricina calamităţilor şi a dezastrelor care au semănat moarte pe întreg pămîntul.

Dar viitorul ni se arată limpede. Ştim ce avem de făcut şi vom face ceea ce trebuie să facem. Bucuraţi-vă! E o sărbătoare, o petrecere. Libertatea personală, individuală, nu a fost nicicînd mai celebrată. Şi daţi-mi voie să o spun, în Ierusalim există mai multe locuri decît oriunde pentru a vă satisface dorinţele. Savuraţi plăcerile epicuriene care vă îmbie la tot pasul. Arătaţi-le şi celorlalţi membri ai Comunităţii Globale că au dreptul să se răsfeţe chiar şi în asemenea vremuri de restrişte. Să întîmpinăm zorii unei noi lumi cu o sărbătoare cum nu s-a mai văzut pînă acum. Mulţi dintre voi v-aţi ocupat de organizarea diverselor manifestări dedicate distracţiei şi bunei dispoziţii şi vă sînt recunoscător pentru asta. Eu însumi de-abia aştept să particip la spectacol.

Mac şi Abdullah ocupau camere învecinate în luxosul King David Hotel, unde Carpathia rezervase două etaje întregi. Restul camarilei locuia nu departe, avînd parte de locuri de cazare la fel de luxoase. Cei zece potentaţi regionali urmau să fie găzduiţi la Grand Hotel, aflat la aproximativ patru sute de metri distanţă.

În timpul celor două zile de dinaintea deschiderii oficiale a Galei, echipajul avea sarcina de a efectua curse cu Phoenix 216 la Tel-Aviv. Luni dimineaţa, devreme, se ocupaseră cu transportarea potenţialilor şi a numeroşilor lor însoţitori de la aeroportul Ben Gurion pînă la Ierusalim. Mac lucra alături de ofiţerii de securitate ai Comunităţii Globale la descărcarea detectoarelor de metale de care se ocupase David, iar acestea erau montate de o parte şi de alta a giganticei platforme în aer liber care fusese ridicată la nici opt sute de metri de Muntele Templului şi de Zidul Plîngerii. Toţi cei care urmau să se afle pe platformă, de la artişti la VIP-uri, urmau să treacă printr-un detector de metale situat fie pe una, fie pe cealaltă dintre laturile platformei.

Scena era înaltă de trei metri şi jumătate şi lată de treizeci de metri. O masivă copertină verde, din material rezistent la apă, fusese instalat ca să apere de soare, iar turnuri masive

susţineau sistemul de sonorizare care urma să transmită discursuri şi muzică pentru un număr estimativ de două milioane de participanţi. De-a lungul întregii părţi din spate a scenei, pe o cortină volantă care urma să se coordoneze cu acoperişul, erau scrise mesaje în cele mai importante limbi ale planetei. Acestea urau bun venit delegaţilor, anunţau evenimentele celor cinci zile de Gală şi afişau sigla strălucitoare a Comunităţii Globale.

Cel mai mare mesaj de acest fel spunea, după cum observă Mac: „O lume, un adevăr: libertate individuală pentru toţi". În toată piaţa, pe fiecare stîlp, pe fiecare gard sau pe fiecare zid, era scris sloganul: „Astăzi este prima zi din restul utopiei".

În timp ce Mac şi Abdullah ajutau la amplasarea detectoarelor de metale, mai multe formaţii şi trupe de dans făceau repetiţii, iar inginerii de sunet roiau prin jur. Mac îl trase pe Abdullah într-o parte şi îi şopti:

– Cred că am vedenii. Cu cine ţi se pare că seamănă fata aia, a doua din stînga?

– Încercam să nu mă uit, răspunse Abdullah. Dar dacă insişti, bine. Oh, dar bineînţeles, am remarcat asemănarea! Însă e imposibil, nu-i aşa?

Mac clătină din cap. Hattie se afla la Bruxelles. Ei ştiau asta. Femeia respectivă se distingea de restul dansatoarelor prin aceea că era puţin mai în vîrstă. Celelalte de-abia dacă ieşiseră din adolescenţă.

Şeful echipei de securitate le reaminti muzicienilor şi dansatorilor că nimănui nu i se va mai permite accesul pe scenă la începerea ceremoniei de deschidere de luni seara fără strictă identificare şi fără să fi trecut printr-un detector de metale.

– Dacă aveţi nasturi de metal sau cercei sau bijuterii, fiţi pregătiţi să vi le scoateţi pentru a fi verificate înainte de a putea să treceţi mai departe.

La o şedinţă a echipei de securitate, Mac îl auzi pe şef instruind echipele de gardieni în civil care urmau să lucreze în schimburi în faţa scenei:

– Mai ales atunci cînd Potentatul se află la microfon, preciza el, rămîneţi pe poziţii. Lăsaţi publicul să se mişte în caz că staţi în faţa lor şi le blocaţi cîmpul vizual. Staţi în semicercuri de opt oameni, la un metru şi jumătate distanţă, cu mîinile la centură. Privirea înainte, nu vorbiţi între voi, nu zîmbiţi, nu gesticulaţi. Dacă vi se comunică vreun mesaj prin cască, nu răspundeţi. Faceţi doar ceea ce vi se spune să faceţi.

Mac se simţi cuprins de o adîncă tristeţe în timp ce se îndrepta spre o dubă care urma să îi ducă înapoi pe el şi pe Abdullah la King David Hotel. Se uită înapoi la scenă. Pe o muzică asurzitoare, trupa de dans executa mişcări lascive.

– Aceasta este lumea cea nouă, Abdullah. Aceasta este libertatea individuală, legitimată de către guvernul internaţional.

– Celebrată chiar, completă Abdullah. Deodată, se opri şi se sprijini de o barieră. Căpitane, în astfel de momente tînjesc către cer. Nu vreau să mor, mai ales în felul în care am văzut că au murit alţii. Dar nu va fi uşor de supravieţuit pînă la Venirea în Slavă.

Mac încuviinţă din cap.

– A fost îngrozitor ce s-a întîmplat cu familia Tuttle, zise el. Dar probabil că nici n-au ştiut ce i-a lovit. S-au trezit în cer.

Abdullah îşi întoarse faţa spre soare şi spre cerul fără de nori.

– Să mă ierte Dumnezeu, dar asta e ceea ce vreau. Repede şi fără dureri.

Mac îi putea auzi pe Ilie şi pe Moise predicînd la o depărtare de aproximativ opt sute de metri, dar nu le putea desluşi cuvintele.

– Am auzit atîtea despre ei, rosti el. Bănuiesc că nu ar trebui să riscăm să fim văzuţi acolo.

– Mi-ar plăcea să îi văd, mărturisi Abdullah. Ce ar fi să mergem pe jos pînă la hotel şi măcar să trecem pe acolo? Nu trebuie să ne amestecăm în mulţime, vedem şi noi ce putem.

– Nu trebuie să îmi spui de două ori, Smitty, făcu Mac.

Tot drumul, Mac şi Abdullah trecură pe lîngă baruri, cluburi de striptease, saloane de masaj, bordeluri, sanctuare păgîne şi case de ghicitoare. Într-un oraş a cărui istorie religioasă data de milenii şi unde, ca şi în restul lumii, jumătate din populaţie dispăruse odată cu Înălţarea la Cer, aceste lucruri se petreceau în plină lumină. Nu erau ascunse şi nici nu se limitau la a funcţiona într-un singur sector, binecunoscut, al oraşului. De asemenea, nu se găseau în locuri întunecoase, astfel încît „bunătăţile" pe care le adăposteau să fie accesibile doar celor care le căutau în mod intenţionat.

Dimpotrivă, spre deosebire de restul Oraşului Sfînt, care părea lăsat în paragină şi pradă nepăsării omeneşti, aici puteai vedea faţade impunătoare, construcţii de calitate şi, vizibile pentru toată lumea, exhibiţii ale tuturor perversiunilor carnale cunoscute de om.

Mac iuţi pasul în pofida mersului impiedicat al lui Abdullah şi amîndoi se grăbiră spre Muntele Templului şi către cei doi martori ca spre un izvor.

21

Buck nu-şi putea închipui relaţia dintre socrul său şi Leah Rose, şi era sigur că la fel stau lucrurile şi cu ceilalţi din casă. Ea părea să fie o pacoste pentru Rayford şi totuşi el era nevoit să aprecieze ceea ce Leah făcuse pentru Armata Pătimirilor, în afara averii pe care o adusese cu ea.

Rayford se ciondănea în continuare cu ea, iar Leah se ţinea şi ea tare pe poziţii. Cu toate acestea, păreau să petreacă din ce în ce mai mult timp împreună, pe măsură ce se apropia jumătatea Pătimirilor. Anunţul planului lui Rayford de a o duce cu avionul la Bruxelles risipi, pentru Buck, o parte din misterul care înconjura relaţia celor doi. Aparent, Rayford avea nevoie de ea pentru o treabă anume, iar ea era nerăbdătoare să o îndeplinească. Poate că nici nu era vorba de mai mult.

Zeke Jr., pe scurt Z cel tatuat, plăsmuise nişte documente absolut minunate pentru Leah. Cu păr blond decolorat, cu lentile negre de contact şi cu un mic implant dentar care îi asigura o gură deloc lipsită de atractivitate, ea fusese complet transformată. Leah era acum Donna Clendenon din California, care fusese măritată cu unul dintre fraţii mamei lui Hattie Durham. Ea avea veşti despre moartea surorii lui Hattie, Nancy, ceea ce era, din păcate, adevărat. Acest lucru, presupunea Rayford, i-ar fi conferit un statut privilegiat, facilitîndu-i intrarea în penitenciarul Comunităţii Globale din Bruxelles care, după tipic, fusese rebotezat Instituţia belgiană de Reabilitare a Femeilor.

Cei familiarizaţi cu subiectul ştiau că e vorba de o închisoare de maximă securitate. Femeile disidente intrau acolo, dar rareori mai şi ieşeau. Dacă ieşeau, se putea spune despre ele că erau oricum, dar nu reabilitate.

Buck spera – asemenea lui Rayford, credea el – că forţele Comunităţii Globale aveau să o considere pe Hattie ca fiind o persoană suficient de preţioasă astfel încît să nu o suprime pur şi simplu. Carpathia văzuse în ea, probabil, un gaj important pentru un eventual şantaj faţă de Rayford, faţă de Buck sau chiar faţă de Tsion Ben-Judah. Cei din casă sperau ca aceia de la Comunitatea Globală să nu-şi fi pierdut răbdarea cu Hattie din cauza frustrării de a fi avut de două ori posibilitatea de a pune mîna pe Rayford.

Buck aprecie faptul că despărţirea nu fusese atît de grea, aşa cum ar fi putut să fie dacă Chloe ar fi vrut din nou să facă mult caz de sentimentele ei. Îi spusese în particular, ca şi la întîlnire, că ea considera interesul lui faţă de Gală doar o obsesie absurdă.

– Nu e vorba că aş vrea să te lipsesc de participarea la unul dintre cele mai importante evenimente istorice care au avut loc vreodată, dar tu vrei de fapt să intri în epicentrul cutremurului, iar riscurile pentru tine sînt acum mai mari ca niciodată. Ţii mai mult la promisiunea făcută lui Chaim decît la siguranţa familiei noastre.

Dar în ziua în care îi văzu pe ceilalţi trei plecînd, Chloe păru convinsă că nu mai e nevoie să îşi reafirme punctul de vedere. Buck presupuse că s-a resemnat cu faptul că el pleacă. Îi acordă ocazia de a petrece mult timp cu Kenny, apoi îl îmbrăţişă şi îi promise rugăciunile ei şi dragostea ei nestinsă.

– Ar fi bine ca şi a ta să fie nestinsă, spuse ea.

– Dragostea mea nu va muri, chiar dacă eu mor, răspunse el.

– Nu e chiar ceea ce voiam să aud.

El îi mulţumi pentru că îi dă voie să plece. Chloe îl plesni peste braţ.

– Ca şi cum am avut de ales. Nu ţi-am făcut oare viaţa destul de grea? Probabil că din cauza asta pleci.

Ea părea să îşi menţină buna dispoziţie, deşi îi dădură lacrimile în momentul în care Buck, Rayford şi Leah plecară din faţa casei, cu binecuvîntarea lui Tsion.

– Îţi vine să crezi? îl întrebă Mac pe Abdullah în timp ce se uitau ca prostiţi la reflectoarele, cablurile şi la sateliţii de televiziune care se ridicaseră lîngă Zidul Plîngerii. Păreau să fie mai multe camere de luat vederi decît la locul festivalului.

Abdullah, laconic ca de obicei, de-abia dacă scutură din cap.

Mac simţi un fior văzîndu-i pe Ilie şi pe Moise, chiar şi aşa, de la distanţă. Predicau cu glas puternic, precum evangheliştii, iar mulţimea părea cuprinsă de nebunie. Mac auzise că publicul predicatorilor era de obicei tăcut, fie din respect, fie din teamă. Se ţineau la distanţă de ciudata pereche, despre care se ştia că îi incinerează pe atacatori. Nimeni nu voia să fie confundat cu o potenţială ameninţare.

Mulţimea de faţă, mai mare decît de obicei şi turbulentă, părea să fie formată din cei care veniseră mai devreme pentru Gală. Unii dintre ei răspundeau la fiecare frază a predicatorilor, aplaudînd, strigînd, fluierînd, bătînd din palme, rostind „Amin". Alţii huiduiau şi suduiau. Mac izbuti doar să se holbeze la cîţiva aflaţi chiar în faţă, care dansau şi alergau spre barieră, manifestîndu-şi astfel bravura. Era limpede că predicatorii puteau face diferenţa între posibilii asasini şi teribiliştii naivi, care credeau că asta face parte din spiritul carnavalesc al Galei.

Cel mai ciudat era un grup de aproximativ treizeci de inşi care păreau mişcaţi de predică. Îngenunchează la aproximativ trei metri de barieră şi păreau să plîngă. Ilie şi Moise spuneau mulţimii să se întoarcă la Hristos înainte să fie prea tîrziu.

În mod evident cei treizeci făceau chiar asta.

– Iată un motiv de mulţumire, spuse Mac, în mijlocul acestui dezmăţ.

Cei doi martori erau de o gravitate neobişnuită. Pentru Mac, timpul nu era pierdut. Era un ucenic al lui Tsion la fel ca toţi ceilalţi şi ştia că „timpul sorocit" pe care predicatorii îl menţionaseră atît de des coincidea cu ziua deschiderii Galei, care urma să aibă loc la un kilometru distanţă.

Buck află mai multe detalii despre relaţia – sau despre lipsa unei relaţii – dintre Leah şi Rayford pe drumul spre Palwaukee. Leah vorbea despre Tsion. „Tsion?"

– Pare atît de singur, observă ea.

– Chiar este, zise Rayford. În afară de Chloe şi de Buck, toţi sîntem oameni singuri.

– Parcă n-aş şti, replică ea.

Se interesă despre viaţa lui Tsion de dinainte ca el să se fi alăturat Armatei Pătimirilor, iar Buck o puse la curent.

La Palwaukee, T alimentase avionul Gulfstream şi adusese hărţi la bord. Umpluse pînă şi frigiderul.

– Asta e prea de tot, T, făcu Rayford.

– Hai, lasă! Mica noastră congregaţie se roagă pentru voi toţi, deşi, evident, nu le-am dat nici un fel de detalii despre călătoria voastră.

Din Israel, Mac îl sună pe David în Noul Babilon duminică noaptea, tîrziu.

– Parcă e un oraş-fantomă aici, spuse David. Deţin controlul total, dar n-am pe cine să spionez. Eu şi Annie avem acum timp să stăm împreună, dar ni-l petrecem făcînd planuri să fugim de aici şi gîndindu-ne unde să ne ducem.

– Nu plecaţi înainte de a fi nevoiţi să o faceţi, îi avertiză Mac. Avem nevoie de voi exact acolo unde sînteţi.

Ceasul arată cu două ore mai puţin, ora belgiană, cînd Rayford ateriză la Bruxelles. Era la fel de nervos ca şi atunci cînd se apropiase de uşa apartamentului lui Hattie din Le Havre. Trebuia să îşi ascundă sentimentele. Din cîte ştiau ginerele său şi Leah, singura sa misiune era aceea de şofer. Cum ar fi interpretat un acces absolut nemotivat de nervozitate?

„Donna" urma să se cazeze la un hotel situat nu departe de infamul penitenciar pentru femei, Buffer, şi îşi planificase să facă o vizită acolo a doua zi. Buck, sub noul său, nume, Russell Staub, urma să îşi continue drumul pînă la Tel Aviv cu o cursă comercială.

– Ai ţinut minte numărul telefonului meu securizat? o întrebă Rayford pe Leah în timp ce se apropiau de terminal.

– Şi pe al tău, şi pe al lui Buck.

– Nu pot să fac mare lucru pentru tine dacă nu poţi să dai de Ray, o informă Buck.

– Dacă nu pot să dau de Ray, zise ea, adunîndu-şi lucrurile, voi avea nevoie de cineva căruia să îi spun adio. Uraţi-mi noroc!

– Noi nu ne bazăm pe noroc, replică Buck. Îţi aduci aminte?

– A, da, făcu ea. Rugaţi-vă pentru mine atunci.

Rayford ştia că ar fi trebuit să răspundă, dar era preocupat. Iar Leah plecase.

– Unde o să fii, Ray? îl întrebă Buck.

Rayford îi aruncă o privire.

– Cu cît ştii mai puţin, cu atît ţi se vor putea pune mai puţine întrebări.

Buck ridică mîinile.

– Ray! Voiam să spun la modul general. Ai unde să stai, lucruri de făcut, drumuri pe care să o apuci?

– Sînt acoperit din toate punctele de vedere, răspunse Rayford.

– Iar Leah ştie tot ceea ce vrem să îi comunicăm lui Hattie?

– N-aş fi adus-o pînă aici ca să o las să se ducă acolo nepregătită.

Se părea că îl enervează pe Buck. Care era problema cu el?

– Nu fac decît să îmi fixez totul bine în cap, pentru liniştea mea, Ray. Mă implic într-o situaţie complicată şi vreau să îmi fac griji pentru cît mai puţine lucruri.

– Ar fi timpul să te duci, îl sfătui Rayford, uitîndu-se la ceas. Dacă găseşti o modalitate de a-ţi face griji pentru cît mai puţine lucruri, comunică-mi-o şi mie. Trimitem o începătoare într-o închisoare şi, deşteaptă cum e şi cu tupeu, cine ştie ce o să facă sau o să spună, sub presiune.

– Iată ceva care într-adevăr mă linişteşte.

– E timpul să creşti, Buck.

– E timpul să te linişteşti, tată.

– Ai grijă, auzi? strigă Rayford.

Rayford se simţi foarte singur după ce Buck părăsi avionul. Era nehotărît în privinţa planului său şi ştia ce ar fi crezut ceilalţi despre asta. Dacă Dumnezeu hotărîse să îl folosească pentru a-l ucide pe Carpathia, nu-şi putea imagina că ar scăpa cu viaţă din asta. Se temu că îi văzuse pe cei dragi pentru ultima oară. Şi spera să nu fi aruncat o prea mare povară pe umerii lui Buck, care trebuia cumva să o aducă pe Leah înapoi în State.

La zece minute după ce Buck dispăru în interiorul terminalului, Rayford facu plinul şi ceru turnului de control permisiunea de decolare. Se gîndise să caute orice altă pistă în afară de Ben Gurion sau de Ierusalim, însă decise că varianta cea mai bună pentru a se strecura acolo sub noul său nume, Marv Berry, era aceea de a se duce acolo unde era traficul cel mai mare, adică pe Ben Gurion.

Era tot ceea ce putea să facă David, chiar şi cu ajutorul lui Annie, pentru a şti exact cine era cine, acum că trei membri de vază ai Armatei Pătimirilor se foloseau de nume de împrumut.

Îşi făcuse un cartonaş pe care trecuse iniţialele reale, în ordine inversă, alături de numele de împrumut. Astfel: „RL Donna Clendedon; SR Marvin Berry; WC Russell Staub". Ca să fie totul în ordine, o trecu şi pe Hattie: „DH Mae Willie".

Buck zbură direct la Ierusalim şi se cază la o pensiune, sub numele său de împrumut. La miezul nopţii, luă un taxi pînă la Zidul Plîngerii şi se trezi în spatele unei mulţimi atît de mari încît nu reuşi deloc să îi vadă pe Moise şi pe Ilie. Se folosi de ocazie ca să îl sune pe David, apoi pe Chloe şi, în cele din urmă, pe Mac. La sfîrşit formă numărul lui Chaim, iar Jacov răspunse.

– O, Buck! exclamă el. Am sperat atît de mult că o să suni! E oribil, îngrozitor!

– Ce?

– Doctorul Rosenzweig nu s-a putut ridică din pat azi-dimineaţă şi i-a fost imposibil să comunice cu noi. Părea paralizat de spaimă. Avea spume la gură şi suspina, mîna stîngă îi era curbată, iar braţul înţepenit. Gura îi cădea. Am chemat o ambulanţă, dar a durat atît de mult încît ne-am temut că va muri.

– Un atac cerebral?

– Acesta este diagnosticul. În cele din urmă, l-au dus la spital şi acum îi fac analize. Pînă mîine n-o să aflăm rezultatele, dar, în orice caz, previziunile nu sînt deloc bune.

– Unde se află?

– Aş putea să-ţi spun, Buck, dar n-o să-ţi dea voie să intri. Nici măcar nouă nu ne-au dat voie. E la terapie intensivă şi ni s-a spus că, pentru moment, semnele lui vitale arată bine, ţinînd seama de toate. Dar sîntem îngrijoraţi. Ne-am rugat tot timpul pîna a venit ambulanţa şi l-am implorat să treacă de partea credinţei. Pentru că nu putea să vorbească, m-am tot uitat la fruntea lui ca să văd dacă s-a rugat. Dar n-am văzut nimic. Părea furios şi înspăimîntat şi mă tot gonea cu mîna cea bună.

– Îmi pare atît de rău, Jacov. Ţine-mă la curent cu cea mai măruntă schimbare.

– Nu îndrăznim să sunăm de aici la numărul tău. Telefonul tău e securizat, dar al nostru nu e.

– Bine gîndit. O să sun eu de fiecare dată cînd o să pot. Şi mă voi ruga.

Rayford, sub numele de Marv Berry, fu reţinut la vamă doar pentru scurt timp, fiindcă un vameş îl crezu cînd îi spuse că acea cutie grea de metal din geanta sa era o baterie de computer. Rayford închirie o maşină mică şi se cazã la un hotel izolat din partea de vest a Ierusalimului. Sună la hotelul din Bruxelles unde stătea Leah. Acolo era trecut bine de miezul nopţii, dar el speră ca, datorită schimbării de fus orar, să o mai găsească trează.

Centralista de la hotel nu voia să sune la camera doamnei Clendenon, dar „domnul Berry" insistă spunînd că e vorba de o urgenţă. Leah răspunse cu o voce sfîrşită la al şaselea ţîrîit, iar Rayford fu impresionat că îşi păstrase prezenţa de spirit.

– Donna la telefon, zise ea.

– Marv la telefon. Te-am trezit?

– Da. Ce s-a întîmplat?

– Totul e în regulă. Ascultă, n-o să pot să vin să te iau pînă vineri.

– Ce?

– Nu pot intra în detalii. Fii gata pentru vineri.

– Ah, ei bine, Marv, ar trebui să fiu gata pentru marţi.

– Nu încerca să mă suni înainte de vineri, bine?

– Bine, dar...

– Bine, Donna?

– Bine! Nu poţi să-mi spui nimic mai precis?

– Dacă aş putea, aş face-o.

*

Luni, Buck se trezi devreme şi se grăbi să ajungă la Zidul Plîngerii. Cu o seară înainte nu reuşise să se apropie de Ilie şi de Moise, deşi rămăsese înmărmurit să vadă oameni ieşind din mulţime şi îngenunchind lîngă barieră pentru a-l primi pe Hristos.

Martorii vorbiseră întotdeauna cu multă putere şi cu multă gravitate, însă acum Buck observa că ştiau şi ei, ca şi oricine altcineva, că începeau să intre în criză de timp. Populaţia lumii fusese decimată de atacul celor 200 de milioane de cavaleri, iar cei care supravieţuiseră păreau mai hotărîţi ca niciodată să continue pe calea păcatului. Martorii îşi adunau acum puterile pentru un ultim efort concertat de a salva sufletele de Cel Rău.

Luni, mulţimile de oameni de la Muntele Templului erau încă şi mai mari pentru că Gala nu începea decît seara, iar sutele de mii de delegaţi erau curioşi în privinţa predicatorilor despre care doar auziseră pînă atunci. Sofisticatele fabrici ale păcatului din centrul Ierusalimului erau şi ele aglomerate, însă majoritatea turiştilor se holbau la cei doi oameni ciudaţi care predicau din spatele barierei.

Era cea de-a o mie două sute şaizecea şi ultima zi de predică şi de profeţie înainte de vremea sorocită. Buck se simţea incredibil de privilegiat că se afla acolo. Încercă să-şi croiască drum prin mulţime pînă ce ajunse în primul rînd şi dădu peste noii convertiţi care stăteau în genunchi în faţa barierei. Buck stătea atît de aproape încît ar fi putut să atingă bariera, fiind mai aproape de Moise şi de Ilie decît oricine altcineva. Cîţiva oameni din mulţime îl avertizară, amintindu-i că unii muriseră din cauza acestei îndrăzneli. Îngenunche, cu ochii la cei doi, şi se pregăti să asculte.

Ilie predica, iar Moise stătea în spatele lui, cu spatele sprijinit de zidul unei mici construcţii de piatră.

– Ia uitaţi-vă la ăla! strigă cineva. Ascunde aruncătorul de flăcări!

Mulţi rîseră, dar şi mai mulţi le făcură semn să tacă. Buck fu copleşit de emoţia din vocea lui Ilie. Ilie strigă tare, aproape să plîngă, suficient de tare să fie auzit la patru străzi distanţă, deşi era adesea difuzat şi de către reţeaua globală a CNN. Reporterii de televiziune din întregul Ierusalim transmiteau reportaje despre entuziasmul stîrnit de deschiderea Galei care urma să aibă loc în acea seară, în vreme ce toată lumea părea să fi trecut pe aici, pe la Zidul Plîngerii.

Ilie strigă:

– Cît de mult s-a întristat Mesia cînd şi-a coborît privirea asupra acestui oraş! Dumnezeu Tatăl a promis să binecuvînteze Ierusalimul dacă oamenii din Ierusalim se vor supune poruncilor Sale şi nu se vor închina altor zei. Am venit în numele Tatălui, iar voi nu ne primiţi. Isus însuşi a spus: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimeşi la tine! De cîte ori am vrut să strîng pe copiii tăi cum îşi strînge găina puii subt aripi, şi n-aţi vrut! Iată că vi se lasă casa pustie; căci vă spun că deacum încolo nu Mă veţi mai vedea pînă cînd veţi zice: «Binecuvîntat este Cel ce vine în Numele Domnului!»".

Mulţimea amuţise. Ilie continuă:

– Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, pe Mesia cel promis, care a împlinit mai mult de o sută de profeţii străvechi şi pe aceea de a fi fost crucificat în acest oraş. Iubirea lui Hristos ne face să vă spunem că El a murit pentru noi toţi, pentru ca aceia care trăiesc să nu mai trăiască doar pentru ei înşişi, ci pentru El, care a murit pentru ei şi a înviat din morţi. Noi sîntem trimişii lui Hristos, căci Dumnezeu vă imploră prin glasul nostru; ne rugăm de voi şi pentru voi în Numele lui Hristos, pocăiţi-vă şi întoarceţi-vă la Dumnezeu. Căci El a luat asupra Sa păcatul nostru, El, Care nu a cunoscut păcatul, pentru ca noi să ne

putem împărtăşi din dreptatea lui Dumnezeu prin El. Luaţi aminte, a sosit timpul; luaţi aminte, acum este ziua Mîntuirii. Nu există altă cale de mîntuire; căci nu există vreun alt nume sub cer prin care să ne putem mîntui. Deşi această lume şi falşii ei conducători vă promit că toate religiile duc la Dumnezeu, asta este o minciună. Isus este singura cale spre Dumnezeu, după cum a spus El Însuşi: „Eu sînt Calea, Adevărul şi Viaţa; nimeni nu poate veni la Tatăl decît numai prin Mine".

Ilie păru epuizat şi se trase înapoi în spatele barierei. Moise se ridică şi strigă:

– Această lume e pe sfîrşite, dar voi nu L-aţi văzut încă pe Isus Hristos! După cum au profeţit prorocii, El va veni din nou cu putere şi slavă mare pentru a-şi aduce Împărăţia pe pămînt. Domnul vine cu mii şi mii de sfinţi să îi judece pe toţi şi să le arunce în faţă tuturor nelegiuiţilor nelegiuirile ce le-au făptuit şi toate cuvintele pe care le-au vorbit împotriva Domnului. Domnia Sa nu va avea sfîrşit, Împărăţia Sa nu va trece şi nu va fi risipită. Veniţi la el astăzi, acum! Căci Domnul nu vrea ca să pieriţi, ci ca toţi să vă pocăiţi. Aşa a grăit Domnul.

Ilie se ridică şi i se alătură lui Moise şi strigară într-un glas:

– L-am slujit pe Domnul Dumnezeul nostru, Făcătorul Cerului şi al Pămîntului, şi pe Isus Hristos, Fiul Său, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Doamne, ne-am împlinit menirea şi ne-am sfîrşit lucrul înainte de vremea sorocită. O, Ierusalim, Ierusalim...

Cei doi se ridicară în picioare în faţa barierei, nemişcaţi, fără să clipească, cu părul, cu bărbile şi cu robele fluturîndu-le uşor în vînt. Mulţimea devenea din ce în ce mai neliniştită. Unii le cerură să mai predice; alţii îi huiduiau. Buck se ridică încet şi se retrase cu spatele, ştiind că, de acum, cei doi şi-au terminat propovăduirea. Multora li se părea că Nicolae

Carpathia ieşise învingător din toată povestea asta. Îşi adusese Gala la Ierusalim şi le închisese gura predicatorilor.

Lui Rayford îi era la fel de teamă să nu dea peste Buck pe cît îi era să nu îi întîlnească pe cei de la Comunitatea Globală. În mod intenţionat nu se mai bărbierise din ziua zborului. Luni se duse la Ierusalim, parcă în centru şi merse prin oraş. Purta un turban galben-verzui peste o perucă grizonată, precum şi ochelari care păreau a fi de soare, dar îi permiteau să vadă perfect, ascunzîndu-i, totodată, ochii.

Purta o robă uşoară, foarte întîlnită în zonă. În fundul unuia dintre buzunare ţinea Paloşul. Roba era suficient de largă încît îşi putea vîrî mîinile înăuntru şi putea desface arma în două fără să fie observat. Deşi băgă de seamă că existau detectoare de metale de fiecare parte a scenei mari, mii şi mii de spectatori erau lăsaţi să intre în acea zonă fără să fie controlaţi. Simţi un fior străbătîndu-i trupul la gîndul că purta o armă de mare calibru, care putea ucide de la două sute de metri distanţă. După ce fusese atît de nerăbdător, acum se ruga lui Dumnezeu să îl scutească de sarcina asta. Oare ar fi fost gata să meargă pînă la capăt şi să îl ucidă pe Carpathia dacă Dumnezeu i-ar fi transmis limpede acest lucru?

Mulţimea se adunase devreme. Trupa latino care cînta înaintea deschiderii Galei se auzea tare, iar ritmul era molipsitor. Jumătate din mulţime dansa şi cînta şi se adunau din ce în ce mai mulţi oameni pe măsură ce după-amiaza se apropia. Muzica şi dansul, întrerupte de anunţuri entuziaste despre iminentă sosire a Potentatului însuşi, aruncau mulţimea în delir.

Pe măsură ce bolta cerului se întuneca progresiv, Rayford continua să meargă, vînturîndu-se de colo pînă colo, ca să se asigure că trece neobservat. La un moment dat, aproape că se opri şi îşi ridică ochelarii. Ar fi putut să jure că Hattie tocmai

trecuse pe lîngă el. Cu inima bătîndu-i nebunește, se întoarse și o urmări cum se îndepărtează. Aceeași statură, aceeași figură, același mers. Nu, era imposibil. Pur și simplu era imposibil.

Mac și Abdullah intrară în piața Galei, plină acum cu delegați.

– Vrei să stăm împreună sau să ne despărțim săptămîna asta? se interesă Mac.

Abdullah ridică din umeri.

– Dacă vrei să te las singur, nici o problemă.

– Nu e vorba de asta, îi explică Mac. Vreau doar să te simți liber să fii tu însuți oricînd vrei.

Abdullah ridică din nou din umeri. Adevărul era că pe Mac nu l-ar fi deranjat să rămînă singur. Singur în mulțimea imensă. Singur cu gîndurile sale despre cum se schimbase lumea, dar și viața sa. Ajunsese la o decizie. Dacă Nicolae Carpathia supraviețuia cumva acestui eveniment, dacă, din cine știe ce motive bizare, pînă și Tsion Ben-Judah se înșelase în interpretarea profețiilor, Mac avea un plan. Rayford avusese dreptate. Unul dintre ei ar fi trebuit demult să intre cu avionul într-un munte, cu Nicolae la bord, sacrificîndu-se pentru binele celorlalți. Mac nu era atît de egoist încît să îl implice și pe Abdullah. Cumva, trebuia să însceneze o situație excepțională, astfel încît să poată să piloteze de unul singur avionul Potentatului. Nici măcar n-avea nevoie de un munte. Nu trebuia decît să oprească motoarele și să lase gravitația să își facă treaba.

Putea oare să facă asta? Ar fi făcut-o? Se uită la Abdullah și cercetă apoi mulțimea. Așa nu se putea trăi.

În cele din urmă, apărură elicopterele. Rayford privi în sus, în timp ce mulțimile aclamau. Elicopterele aterizară de o parte și de alta a scenei, iar demnitarii ieșiră într-o mare de aplauze. Toți cei zece potentați regionali, comandantul suprem și o

femeie purtînd straie strălucitoare Enigma Babilon coborîră scările. De sub scenă apăru echipa de securitate, care formă un semicerc în jurul tribunei.

Numai după ce toţi ceilalţi se instalară la locurile lor, Carpathia ajunse şi el, de unul singur, cu un alt elicopter. După uralele asurzitoare cu care fu întîmpinat la scenă de către VIP-urile care stăteau în picioare, toţi păreau nerăbdători să îi strîngă mîna. Fortunato fu ultimul care îl întîmpină şi îl conduse spre un scaun care, după dimensiuni şi după ornamente, arăta ca un tron.

Ceilalţi îl lăsară pe el să se aşeze primul, însă aplauzele, care păreau să nu se mai sfîrşească niciodată, îl obligară pe Carpathia să se ridice iarăşi şi iarăşi, pentru a face timid, modest, cu mîna. De fiecare dată cînd se ridica, toţi cei de pe scenă făceau la fel. Rayford se afla la o distanţă de aproximativ şaptezeci de metri de el şi de două ori îşi vîrîse mîna în robă pentru a simţi Paloşul, deschizîndu-l puţin, apoi închizîndu-l la loc. Nu-şi putea fixa o ţintă precisă cu atîţia oameni în faţa lui. Dacă urma să facă asta, Dumnezeu trebuia să pună lucrurile la punct. Rayford decise să mai aştepte să vadă dacă nu cumva Dumnezeu îi deschide calea. Dacă vreun om din acea mulţime ar fi tras în Carpathia, nimeni nu l-ar fi observat decît după primul foc, atît erau de vrăjiţi de Potentatul lor.

Părăsind fără tragere de inimă Zidul Plîngerii, Buck ajunse tîrziu şi rămase în spatele mulţimii de aproape două milioane de oameni. Privi cum mulţimea se desfăşura, dar nu fu în stare să aplaude. Era îngrijorat pentru Tsion, încercă să-l sune pe Jacov, dar descoperi că oricum n-ar fi putut să audă nimic la telefon.

Cînd, în cele din urmă, se făcu suficientă linişte, astfel încît Leon să îşi poată ocupa locul la tribună, acesta se întoarse pentru a se asigura că Nicolae Carpathia se aşezase definitiv, apoi se duse la tribună.

– Bine aţi venit, dragi concetăţeni ai lumii noi, rosti el şi la început fu întrerupt de aplauze din două în două minute.

Fiecare frază stîrnea entuziasm, făcîndu-l pe Buck să se întrebe de pe ce planetă venea acea mulţime. Oare nimeni nu îşi dădea seama că aceşti conducători erau responsabili pentru tot ceea ce se întîmplase, pentru moartea a milioane şi milioane de oameni? Populaţia se redusese la jumătate în trei ani şi jumătate, iar aceşti oameni sărbătoreau?

– Numele meu este Leonardo Fortunato şi am privilegiul de a fi în slujba voastră şi a Excelenţei Sale în funcţia de Comandant Suprem al Comunităţii Globale. Aş vrea să vi-i prezint pe potentaţii noştri regionali şi sînt convins că îi veţi primi cu entuziasmul pe care îl merită. Dar mai întîi să cerem binecuvîntarea marelui zeu al naturii şi, pentru asta, vreau să v-o prezint pe asistenta supremului pontif al Religiei Unice Enigma Babilon, care are şi ea de făcut un anunţ. Doamnelor şi domnilor, vicepontiful Francesca d'Angelo.

Buck fu uimit de faptul că adjunctul nu fu primit la început cu aplauze şi cu urale. Dintr-odată, fu străbătut de un fior care îi făcu pielea de găină. În timp ce doamna d'Angelo se îndrepta spre tribună, Carpathia se ridică, iar mulţimea, în loc să-şi manifeste entuziasmul, păstră o tăcere de moarte. Buck simţi că e singurul din mulţime capabil să se uite şi în altă parte decît la Carpathia. Potentaţii se uitau la el, fiecare de la locul lui, iar Fortunato se întoarse şi el spre Nicolae.

Carpathia luă cuvîntul şi vorbi cu acea voce hipnotică, obsedantă, pe care Buck o mai auzise o singură dată. Cu trei ani şi jumătate în urmă, Nicolae comisese o dublă crimă după ce le spusese tuturor care se aflau în încăpere ce anume să-şi amintească şi ce nu. Buck, credincios novice la acea dată, fusese singurul care fusese protejat de această formă de manipulare mentală. Mai tîrziu, nimeni nu şi-a amintit de prezenţa lui Buck în acea încăpere.

Acum, Potentatul vorbea, deşi vocea nu îi era amplificată de difuzoare. Buck, care era mai departe de scenă decît oricine altcineva, îl auzea perfect, de parcă ar fi stat în imediata lui apropiere.

– Nu vă veţi aminti că am intervenit în discuţie, spuse Nicolae.

„O, Doamne, se rugă Buck în tăcere, apără-mă! Nu îl lăsa să îmi ia minţile."

– Sînteţi pe cale să aflaţi cu surprindere despre moartea cuiva, continuă Carpathia şi nimeni nu făcu nici o mişcare. O veţi lua ca pe o ştire veche. Nu vă va surprinde cu nimic, nu vă va păsa de ea.

. Carpathia se aşeză, iar zumzetul mulţimii reîncepu de-acolo de unde se oprise. Doamna d'Angelo luă cuvîntul:

– Înainte de a înălţa rugăciunea mea către marele zeu unic întru care sălăşluim toţi şi care sălăşluieşte întru fiecare din noi, am de făcut un anunţ. Supremul Pontif Peter II a murit subit, astăzi de dimineaţă. Moartea sa s-a datorat unui virus extrem de contagios, fapt care a necesitat incinerarea sa. Condoleanţele noastre familiei şi tuturor celor care l-au iubit. Mîine-dimineaţă, aici, va avea loc o ceremonie funerară. Şi acum, să ne rugăm.

„Mîine-dimineaţă?" se gîndi Buck. Programul Gălei cuprindea o „dezbatere" între Carpathia şi „Cuplul de la Ierusalim", marţi la orele zece, urmată de o „petrecere hedonistă de la prînz pînă seara", în sectorul hedonist. Buck privi chipurile delegaţilor din jurul lui. Aplaudau la prezentarea fiecărui Potentat şi mai ales la a celui mai nou, domnul Litwala din Africa. Delegaţii păreau să fie la fel de impresionaţi de fiecare dintre discursurile de recepţie ale potentaţilor, care îl preamăreau pe Carpathia la fiecare două fraze. În cele din urmă, veni şi momentul omului zilei.

– Iar acum, începu Fortunato, iar rumoarea care se auzi dinspre mulţime acoperi restul prezentării, numai că Buck

stătea sub unul dintre stîlpii cu boxe. Omul ales de Dumnezeu să conducă lumea de la război şi distrugere la o comunitate unică şi utopică a armoniei, supremul vostru Potentat şi al meu, Excelenţa Sa, Nicolae Carpathia!

Restul VIP-urilor, cu excepţia lui Fortunato, părăsiră cu sfială platforma, lăsîndu-l pe Carpathia să zîmbească şi să salute cu ambele mîini, în spatele agenţilor de securitate. Leon, care conducea corul ovaţiilor, stătea în spatele lui Nicolae, în faţa unui scaun aflat la dreapta tronului.

Buck constată că darul oratoric pe care Nicolae Carpathia îl demonstrase pentru prima dată la Naţiunile Unite, cu trei ani şi jumătate în urmă, se dezvoltase între timp. Atunci se folosise de prodigioasa sa memorie, de cunoştinţele sale incredibile de istorie şi de geopolitică, de poliglotismul său, şi îi cucerise pînă şi pe reprezentanţii presei. Cînd se mai întîmplase oare ca întrega presă să ridice în slăvi un orator practic necunoscut pînă la acea dată?

Bineînţeles, primul discurs la nivel internaţional avusese loc la cîteva zile de la dispariţia de pe pămînt a milioane de oameni, a tuturor bebeluşilor şi a celor mai mulţi dintre copii. Carpathia apăruse ca fiind omul potrivit la momentul potrivit şi toată lumea, speriată de moarte, inclusiv Buck la acea vreme, îi salutase apariţia. Lumea părea unanimă în a-l considera pe Carpathia o voce a păcii, a armoniei şi a raţiunii. Era tînăr, frumos, dinamic, charismatic, concludent, inteligent, hotărît şi, paradoxal, modest. Părea că acceptă puterea în pofida voinţei sale.

Nicolae reinventase lumea, împărţind-o în zece regiuni, fiecare dintre acestea condusă de cîte un Potentat. În mijlocul discordiei care măcina pămîntul mai rău chiar decît pierderea a milioane de oameni în urma Înălţării la Cer, Carpathia reprezenta vocea paternă a mîngîierii şi a încurajării. Cel de-al Treilea Război Mondial, foametea, marele cutremur al Mîniei

Mielului, meteoriții, dezastrele maritime, contaminarea surselor de apă, răcirea globală și scăderea puterii soarelui, atacurile lăcustelor-scorpion și, cel mai recent, focul, fumul și sulful mai uciseseră încă o treime din populație; și totuși Carpathia deținea încă controlul.

Existau zvonuri în privința unor tentative de insurecție din partea a cel puțin trei subpotentați, dar nu se întîmplase nimic. Oamenii disperați cîrteau adesea despre faptul că lumea cea nouă era mai rea decît cea veche și nu făcea decît să se înrăutățească în continuu, dar Nicolae reușea de fiecare dată să îi liniștească prin promisiuni, prin solidaritate și prin îndemnuri la efort susținut.

Ei îl credeau, în special aceia pentru care libertatea personală era mai prețioasă decît orice. Pe cînd Comunitatea Globală reconstruia orașe, aeroporturi, șosele și sisteme de comunicații, crimele, furturile, vrăjitoria, idolatria și dezmățul erau în creștere. Ultimele trei erau în fapt încurajate de Carpathia și de către toți cei pentru care binele era rău și răul – bine.

Singura fisură din angrenajul lui Carpathia consta în aceea că părea neputincios în fața celor doi martori de la Ierusalim. Faptul că își programase Gala Globală menită să reprezinte „prima zi din restul Utopiei" în orașul în care cei doi îi ținuseră piept atîta timp părea să fie culmea tupeului. Dacă Nicolae era din nou umilit de neputința sa de a îi controla, dacă nu puteau fi opriți să transforme apa în sînge și să provoace seceta, reputația sa de conducător ar fi început să se deterioreze.

Și totuși era acolo, în fața camerelor care îi transmiteau imaginea pe toate canalele de televiziune ale lumii și pe internet. În vîrstă de treizeci și șase de ani, încrezător și fermecător ca întotdeauna, se plimba de colo pînă colo de-a lungul și de-a latul scenei, în spatele agenților de securitate. Nemulțumindu-se să stea la tribună, continua să meargă, astfel încît

salutul şi zîmbetul său să ajungă în toate sectoarele publicului, care părea să nu se mai sature de el.

În cele din urmă, ridică mîinile şi se bucură de o atenţie totală. Fără notiţe, fără pauză şi fără măcar un tremur în voce, Carpathia vorbi timp de patruzeci şi cinci de minute. Era întrerupt de aplauze entuziaste aproape după fiecare frază şi, deşi începuse plin de elan, la sfîrşitul discursului părea a fi încă şi mai plin de energie decît la început.

Era conştient de greutăţi, de suferinţa şi de tristeţea cauzată de pierderile fiecăruia, precum şi de munca ce trebuia încă făcută. Îşi permise să îşi înăbuşe o lacrimă în voce vorbind despre numeroşii „dragi compatrioţi, care aţi suferit atît de cumplit".

În timp ce se îndrepta progresiv spre un final de un dramatism apoteotic, vorbea din ce în ce mai tare, mai direct, chiar şi mai intim. Lui Buck i se părea că mulţimea era gata să explodeze de atîta iubire. Aveau încredere în el, credeau în el, îl venerau şi se bazau pe sprijinul lui.

Nicolae făcu un interludiu dramatic în care se retrase puţin în spatele pupitrului, se sprijini de el cu o mînă, îşi încrucişă picioarele, punîndu-şi cealaltă mînă pe coapsă. Privirea sa, reflectată de toate ecranele din piaţă, era arogantă şi plină de promisiuni.

Carpathia lăsă tensiunea să crească, apoi trecu intenţionat în spatele tribunei şi o apucă strîns cu ambele mîini.

– Mîine-dimineaţă, spuse el, după cum puteţi vedea scris în programul Galei, ne vom aduna din nou, de data asta lîngă Muntele Templului. Acolo, vom instaura autoritatea Comunităţii Globale asupra f-i-e-c-ă-r-e-i locaţii geografice.

Aplauze şi iar aplauze.

– Indiferent de avertismentele unora sau de proclamaţiile altora, indiferent de cine îşi asumă atacurile asupra acestui oraş, asupra acestei zone, asupra acestui stat... Voi pune personal capăt terorismului religios al celor doi impostori criminali. Eu, unul, m-am săturat de opresiunea superstiţiei, m-am săturat de

secetă, m-am săturat de apa care se transformă în sînge. M-am săturat de aşa-zise profeţii pompoase, de blesteme şi de pedepse şi de tot acest bla-bla-bla! Dacă acest Cuplu din Ierusalim nu încetează şi nu se predă mîine, nu voi mai avea linişte pînă ce nu mă voi răfui personal cu ei! Şi, odată ce vom fi rezolvat asta, vom dansa în plină stradă!

Mulţimea se aplecă spre scenă, aplaudînd şi cîntînd în delir:

– Nicolae, Nicolae, Nicolae!

Nicolae strigă în întuneric:

– Distraţi-vă în noaptea asta! Nu vă refuzaţi nici o plăcere! Dar dormiţi bine după aceea, căci mîine-dimineaţă va începe petrecerea fără de sfîrşit!

În timp ce elicopterele îşi făcură din nou apariţia, iar oamenii erau îndepărtaţi din zona de aterizare, Carpathia zîmbi şi făcu cu mîna, îndreptîndu-se spre scări. Leon se duse repede după el şi îngenunche, dînd din mîini şi făcînd semne de supunere. Spre uimirea lui Buck, cei mai mulţi dintre oamenii din mulţime îi urmară exemplul. Zeci de mii căzură în genunchi şi îl preaslăviră pe Carpathia ca pe un atlet, ca pe un artist... sau ca pe un zeu.

Rayford nu mai era el însuşi. Pentru a nu părea suspect din cauza refuzului de a îngenunchea, continuă să meargă. Cu fiecare pas, se apropia mai mult şi, pe sub robă, desfăcu Paloşul. Greu, solid, letal, atingerea acestuia îl revigoră pe Rayford, înspăimîntîndu-l în acelaşi timp. I se părea că visează şi se priveşte pe sine însuşi din afară. Ajunsese oare pînă aici? Ajunsese oare atît de nebun, îşi pierduse tot pragmatismul şi toată luciditatea? Pînă ce nu era sigur că acesta era planul lui Dumnezeu, nu îndrăznea să se dea drept parte din istorie. Oricine ar fi asasinul, acesta nu va mai fi niciodată liber, de asta era convins. Urma să fie identificat după o înregistrare video şi n-ar fi reuşit să ajungă prea departe.

Rayford se afla la aproximativ cincisprezece metri de scenă în momentul cînd Carpathia făcu un ultim salut cu mîna, se aplecă şi dispăru la bordul elicopterului. Elicopterul decolă exact pe deasupra capului lui Rayford, care ar fi putut să tragă asupra acestuia. Strînse din dinţi şi vîrî la loc Paloşul în suportul său. Îl vîrî în buzunarul mare din interior şi îşi scoase mîinile afară. Scrîşnetul dinţilor îi făcu tîmplele să palpite.

În timp ce mulţimea se risipea în căutarea distracţiei, Rayford făcu imediat cale întoarsă la maşină, strîngînd încă din dinţi şi ascunzîndu-şi mîinile în mînecile largi. Era hotărît să nu facă nimic necugetat, dacă Dumnezeu nu îi dădea nici un semn.

Lui Buck îi era dor de familie. Spectacolul Galei îl umpluse de tristeţe. Mergea ca un somnambul pe străzi, lăsîndu-se purtat de mulţime, dar avînd grijă să păstreze direcţia spre pensiune. Telefonă acasă şi vorbi cu Chloe, cu Kenny şi cu Tsion. Telefonă la Noul Babilon, unde vorbi cu David şi făcu apoi „cunoştinţă" cu Annie. Nu îi plăcea să fie nevoit să întrerupă convorbirea, dat fiind că vorbea pentru prima oară cu ea, dar un ţîrîit îi semnală că mai avea un apel şi văzu că era de la Leah.

– Îmi pare rău că te deranjez, Buck, zise ea, dar am avut o zi agitată la Buffer şi voiam să spun cuiva.

– Nici o problemă, dar nu trebuia să îl informezi pe Rayford?

– N-am voie nici măcar să-l sun pînă vineri.

– Ce?

Ea îi povesti despre instrucţiunile lăsate de Rayford.

– Păi, şi dacă apar probleme?

– Bănuiesc că în cazul ăsta trebuie să te sun pe tine.

– Şi eu ce să fac? Să închiriez o maşină şi să vin în Franţa?

– Nu, ştiu că nu ai ce să faci.

– Ai văzut-o pe Hattie?

– Analizează cererea mea şi îmi vor da un răspuns.

– Nu sună prea bine.

– Treaba e încurcată, Buck. Nici nu ştiu dacă să mă arunc sau să rămîn în expectativă.

– Stai să îl sun pe Rayford şi să aflu despre ce e vorba.

– Faci tu asta?

Buck se opri sub un felinar, la cîteva străzi de Zidul Plîngerii şi formă numărul personal al lui Rayford. Astfel, acesta putea să vadă cine îl sună. Rayford răspunse.

– Sper să fie important, Buck.

– Aş spune că a lăsa în aer pe cineva dintre ai noştri e ceva important. Cum ai putut să o laşi aşa?

Rayford părea plictisit.

– Care e problema ei? A dat de belea?

Buck îl puse la curent cu situaţia.

– Spune-i să se ţină de planul stabilit şi să nu sune nici la mine, nici la tine, pînă vineri.

– Ce ai pus la cale, Ray?

– Buck, ascultă-mă! Cînd i-am spus lui Leah că nu vreau să mă sune pînă vineri, nu m-am aşteptat să dea fuga la tine. Trebuie să ai încredere în mine.

Buck oftă şi se dădu bătut, în pofida voinţei sale. Decise să nu îi spună lui Chloe că avusese o controversă cu tatăl ei. Nu ştia care era de fapt problema.

Se urcă într-un copac ca să poată vedea Zidul Plîngerii, iar acolo se aflau Ilie şi Moise. Stăteau drepţi, umăr la umăr, nemişcaţi, fără să clipească, în exact aceeaşi poziţie în care îi lăsase şi ultima oară. Mulţimile huiduiau.

Îl sună pe Jacov pentru a afla veşti despre Chaim.

– Am veşti şi bune şi proaste, răspunse Jacov. Testele au ieşit bine.

– Ce poate fi rău atunci?

– Doctorul nu poate determina cauza paraliziei şi a imposibilităţii de a vorbi. Par să fie efectele unui atac, dar nu există semne că ar fi avut loc vreunul.

În dimineaţa următoare, Rayford se trezi şi se duse devreme la Zidul Plîngerii. Drumul era umed pe alocuri şi nu doar de la rouă. Fu uimit să vadă că se adunase deja o mulţime imensă, cu două ore înainte de mult-aşteptata confruntare. Umblau zvonuri că funeraliile Supremului Pontif Peter II fuseseră amînate din cauza lipsei de interes şi că domnişoara D'Angelo fusese deja demisă. Se părea că Enigma Babilon mùrea odată cu fondatorul ei. În jurul lui Carpathia nu era loc nici măcar pentru religia păgînă.

Cu Paloşul în interiorul robei, Rayford îşi făcu drum cu coatele pînă în mijlocul mulţimii surescitate. Nu dormise bine, se rugase aproape toată noaptea şi acum ar fi vrut să stea jos. Dar îndură. Martorii stăteau drepţi ca nişte statui, de ore întregi, după cum se spunea. Cu siguranţă că urmau să se anime în momentul sosirii lui Carpathia.

La o stradă distanţă, trupe zgomotoase repetau pentru petrecerea de douăzeci şi patru de ore.

Buck încercă să se cţere în acelaşi copac în care se urcase cu o noapte înainte, dar agenţii Comunităţii Globale îl goniră de acolo. Găsi un loc, pe un dîmb pietros, de unde avea o perspectivă clară asupra mulţimii. Se întristă văzînd tăcerea martorilor, dorindu-şi ca în momentul sosirii lui Carpathia aceştia să se dezlănţuie. Dar vremea sorocită îi ajunsese; era cea de-a o mie două sute şaizeci şi una zi. Biblia spunea că vor fi copleşiţi.

Cerul se umplu de zgomote de elicopter. Ca şi în piaţa Galei, potentaţii veneau în trei elicoptere: Fortunato, unul în care acum nu se afla nici un reprezentant al Enigma Babilon şi, în ultimul, Carpathia. Era pentru prima dată cînd Buck îl vedea

fără cravată. Purta pantofi scumpi, pantaloni, o cămaşă cu gulerul descheiat şi un hanorac de caşmir care părea să aibă o Biblie într-unul dintre buzunare.

Potentaţii şi Fortunato păşiră în spatele unei bariere care îi separa de mulţime. Se aprinseră luminile, se poziţionară camerele de luat vederi, iar Carpathia porni cu hotărîre spre barieră. Avea montată o lavalieră la cămaşă şi se opri pentru a fi dat cu cremă de către un stilist. Zîmbi către mulţimea zgomotoasă, care stătea nemişcată, doar piepturile săltînd în ritmul respiraţiei.

Precum un magician, Carpathia îşi scoase hanoracul şi îl atîrnă de un cui fixat în barieră. Haina îi atîrna într-o parte din cauza obiectului pe care îl avea în buzunar. Cînd Nicolae îşi suflecă mînecile ca şi cum ar fi fost gata de bătaie, mulţimea înnebuni pur şi simplu.

– Domnii mei, ce aveţi de spus în această dimineaţă? începu el, uitîndu-se mai întîi la martori şi apoi la mulţime.

Buck se rugă pentru ei să fie convingători, bătăioşi, puternici.

În Illinois era dimineaţa devreme, iar Tsion stătea în faţa televizorului în pijama, în halat şi în papuci. Chloe stătea pe un scaun.

– Copilul doarme? se interesă Tsion.

Chloe încuviinţă din cap.

– Mă rog să doarmă cu toată chestia asta.

În momentul în care Carpathia începu confruntarea cu primele întrebări, Chloe spuse încet:

– Hai, Ilie. Pe ei, Moise.

Dar ei nu răspunseră.

– O, Doamne, se rugă Tsion. O, Doamne, o, Doamne! Sînt asupriţi şi în durere şi totuşi nu deschid gura; sînt duşi precum mieii la tăiere şi nu-şi deschid gura.

Pentru o clipă, Buck îşi dori să fi avut la el o armă. Avea o vedere perfectă asupra lui Carpathia. Ce aroganţă! Ce tupeu! Cît de mult i-ar fi plăcut să îl ţintească pe Nicolae între ochi, chiar şi cu o praştie. Scutură din cap. Era jurnalist, adică observator. Nu avea pretenţii de obiectivitate. Inima lui era alături de martori. Dar nici participant activ nu era.

Rayford de-abia putea să se ţină pe picioare. Îşi muşcă limba, ca să se abţină să urle la Carpathia. Îşi strecură braţele sub robă şi prinse cutia de metal cu ambele mîini. Dacă Nicolae avea de gînd să îşi bată joc de martori, poate că tocmai el va fi cel batjocorit, zăcînd în propriul lui sînge.

Carpathia era la apogeu.

– V-aţi înghiţit limbile? făcu el, păşind spre sfinţii care păstrau tăcerea şi trăgînd cu ochiul la mulţime pentru încurajări. Apa din Ierusalim este astăzi rece şi proaspătă! Ce, aţi rămas fără otravă? V-au dezertat acoliţii? Nu mai aveţi acces la rezerva de apă?

Oamenii aplaudară şi rîseră.

– Aruncaţi-i de aici! strigă cineva.

– Arestaţi-i!

– Închideţi-i!

– Omorîţi-i!

Rayford voia să strige: „Gura!", dar oricum, ar fi fost copleşit de mulţimea însetată de sînge. Iar Carpathia îi avea sub control.

– Oare ceea ce am văzut de dimineaţă pe fereastră să fi fost ploaie? Ce s-a întîmplat cu seceta? Spuneţi, vede cineva lăcuste? Călăreţi? Fum? Domnilor! Sînteţi neputincioşi!

Mulţimea primi aceste cuvinte cu încîntare. Rayford fierbea.

– Acum doi ani am declarat această zonă ca fiind interzisă pentru voi! strigă Carpathia, cu spatele la mulţime, dar fiind auzit pretutindeni datorită microfonului, inclusiv la televizor.

De ce vă aflaţi încă aici? Plecaţi sau veţi fi arestaţi! De fapt, n-am spus oare că dacă veţi fi văzuţi oriunde în public după întîlnirea devoţilor veţi fi executaţi?

Carpathia se întoarse spre mulţime.

– Aşa am spus, nu?

– Da! Da! Executaţi-i!

– Am fost indulgent! Nu mi-am adus la îndeplinire datoriile! Cum mă pot eu prezenta în faţa cetăţenilor care mi-au acordat prerogativele funcţiei mele, cînd eu am lăsat această faptă nepedepsită? Nu vreau să mă acopăr de ruşine în faţa poporului meu! Nu vreau să le stric petrecerea! Haideţi! Ieşiţi de după acea barieră şi înfruntaţi-mă! Răspundeţi-mi! Săriţi, zburaţi, teleportaţi-vă, dacă puteţi! Nu mă faceţi să deschid poarta!

Carpathia se întoarse din nou spre mulţime.

– Ar trebui să mă tem de răsuflarea lor? Oare aceşti dragoni mă vor incinera pînă şi pe mine?

Mulţimea nu mai era acum la fel de zgomotoasă, fiind cuprinsă de un rîs nervos. Martorii nu schiţară nici o mişcare.

– Am ajuns la capătul răbdării! strigă Nicolae.

Conducătorul Forţelor de Menţinere a Păcii ale Comunităţii Globale scoase o cheie din buzunar şi i-o înmînă lui Nicolae. Acesta descuie poarta, iar mulţimea se trase înapoi. Cîţiva oftară. Apoi se lăsă tăcerea.

Carpathia deschise poarta cu un gest ostentativ şi îi goni pe martori.

– Afară! strigă el, dar cei doi nu îl băgară nici acum în seamă.

Îl împinse pe Ilie în Moise, făcîndu-i pe amîndoi să se poticnească spre poartă.

Mulţimea se trase şi mai în spate. Carpathia îi apucă pe Moise şi pe Ilie de robe şi îi lovi de barieră, apoi le întoarse spatele şi zîmbi mulţimii.

– Aceştia sînt cei care v-au chinuit! rosti el. Judecătorii voştri! *Profeţii* voştri! Şi ce mai au de spus în apărarea lor acum? Nimic! Nu mai rămîne decît să se facă dreptate, am dat sentinţa şi o voi executa!

Se întoarse spre cei doi, trăgîndu-i de robe pînă ce ajunseră la doi metri de gratii.

– Mai aveţi ceva de spus?

Ilie şi Moise se uitară unul la altul şi îşi înălţară capetele spre cer.

Carpathia se îndreptă spre haina sa şi scoase obiectul negru pe care îl avea în buzunar. Rayford rămase uluit recunoscîndu-l. Nicolae ascunse cutia de ochii mulţimii, cu spatele la ei şi separă o armă de tip Paloş de suportul ei. Se trase cam trei metri în spate şi întinse arma spre Ilie. Neaşteptata detunătură îi făcu pe toţi să tresară şi să îşi acopere urechile. Glonţul pătrunse în gîtul lui Ilie, iar forţa exploziei îl doborî la pămînt, izbindu-l cu capul de barieră.

Moise îngenunche şi îşi acoperi ochii, ca şi cum s-ar fi rugat. Carpathia îl împuşcă în cap, făcîndu-l să cadă peste barieră şi să aterizeze în bărbie.

Gura lui Rayford era uscată, respiraţia grea, iar pulsul îi reverbera în degete. De jur împrejurul lui, oamenii se ţineau de urechi şi se holbau la cadavre. Carpathia încastră arma la loc în suportul ei, o strecură în buzunarul hainei şi făcu o plecăciune în faţa mulţimii, cu un zîmbet îngheţat pe figură.

Rayford fu cuprins de un impuls atît de irezistibil de a îl împuşca pe Carpathia încît intră cu umărul în omul din faţa sa, care scoase un ţipăt de groază exact în momentul în care mulţimea îl aclama pe Carpathia. Săriră, aplaudară, rîseră şi dansară. Rayford continua să înainteze cu forţa, încercînd să ajungă la Carpathia şi, în acelaşi timp, străduindu-se să îşi desfacă propriul Paloş.

Mulţimea se agita dintr-o parte în alta, căzînd, luptîndu-se, distrîndu-se. Rayford căzu în mijlocul mulţimii, cu mîinile în interiorul hainei, incapabil să se ridice. Îşi scoase cu greu o mînă din mînecă, ca să poată să se sprijine de pămînt pentru a se ridica, dar fu doborît la loc. Mişcă din coate pentru a-şi croi drum, dar, făcînd asta, cutia Paloşului căzu pe pămînt.

Pipăi în jur după el, printre valurile de oameni în delir. Reuşi să îşi scoată ambele mîini din haină, dar cineva îl trînti la loc şi se izbi cu capul de beton. Se rostogoli şi sări în picioare, simţind cum îi creşte un cucui în ceafă. Unde era Paloşul? Oare rămăsese întreg? Era încărcat, iar pericolul de a se declanşa era iminent.

Buck stătea în picioare pe dîmbul pietros, sleit de puteri. Privea mulţimea care dansa ameţită de băutură, elicopterele care îi duceau pe Carpathia şi pe cei din camarila sa la petrecere. Buck ura priveliştea înfiorătoare a trupurilor iubiţilor predicatori. Oare cum ajunsese să le cinstească pielea vînătă, aspră, picioarele groase şi murdare, veşmintele de pînză groasă pline de praf? Fuseseră atît de maiestuoşi, de imperiali, de patriarhali. Mîinile şi umerii lor osoşi, feţele şi gîturile noduroase, părul şi bărbile lungi, fumurii, nu făceau decît să adîncească misterul lor nepămîntesc.

Trupurile le fuseseră distruse. Odată invincibili, fuseseră ţintuiţi de gardul de fier, în poziţii groteşti. Buck se simţea stingherit în faţa acestui spectacol al morţii. Robele le atîrnau, mîinile le erau încolăcite, ochii deschişi, gura căscată. Sîngele care curgea din trupurile lor era negru, întrucît arma care îi ucisese era atît de performantă, încît a o numi pistol ar fi fost ridicol.

Buck ştia cine urma la rînd. Nu era nevoie să participe la sărbătoarea care fusese programată să ţină de la prînz şi pînă la miezul nopţii, dar care, fără îndoială, urma să ţină mai mult de trei zile. Privi cu adîncă tristeţe păcatul ajuns în pîrg, răul

personificat în oameni care avuseseră toate şansele să se mîntuiască, căci fuseseră avertizaţi în toate felurile.

Tsion lăsă capul în jos.

– Nu mi-aş fi putut imagina cît de groaznic...

Chloe nu era în stare să îşi ia ochii de la ecran.

– Buck trebuie să fie acolo.

Tsion se ridică.

– Chloe, am intrat într-o etapă teribilă. Acesta e doar începutul. Curînd, Carpathia nici măcar nu va mai cere supunere. Cei mai mulţi vor fi incapabili să îi reziste.

Rayford se întorcea şi se învîrtea în toate părţile, disperat să găsească Paloşul. Călcă pe el, se întinsese să apuce şi fu trîntit înapoi de către dansatorii în delir. Căzu în genunchi şi îl prinse cu ambele mîini, strîngîndu-l la piept, în timp ce oamenii treceau peste el. În cele din urmă, îl îndesă la loc în haină şi se luptă să iasă din mulţime. Carpathia trebuia acum să fie departe.

Buck se îndreptă spre pensiune, întîlnind la fiecare pas grupuri de oameni care sărbătoreau, adunaţi în jurul ecranelor de televizor. O sună pe Leah. Nu-i răspunse nimeni.

Următoarele trei zile ale Galei urmau să fie dedicate petrecerilor. Muzica urla la maximum, iar discursurile batjocoreau Cuplul din Ierusalim şi îl preaslăveau pe Nicolae. Fortunato îndemna pe toată lumea să îl privească pe Carpathia ca pe o zeitate, „poate chiar Zeul, Dumnezeul creator şi mîntuitorul întregii omeniri". Iar oamenii aplaudau.

Singura menţiune a morţii lui Peter II veni chiar de la Carpathia, care spuse:

– Nu numai că eram sătul pînă în gît de acei predicatori pseudoreligioşi şi de fundamentalismul lor legalist, dar eram

sătul şi de această Religia Unică Enigma Babilon, atît de insidioasă. Ea nu va fi reinstituţionalizată. Sufletele oamenilor pot găsi în ele însele zeitatea care să le conducă viaţa aşa cum îşi doresc. Pentru mine, libertatea individuală înseamnă mai mult decît religia organizată.

Rayford începu să se învîrtă pe lîngă marea scenă a Galei, unde vineri noaptea urma să se ţină ceremonia de închidere. Calcula unghiuri, perspective, cînd să ajungă, unde să stea, încotro să se îndrepte, cum să se poziţioneze mai bine în caz că Dumnezeu hotăra să se folosească de el. Ceremonia urma să se încheie după lăsarea întunericului, cu un discurs al lui Carpathia. Poate că acela va fi momentul.

Peste tot în Ierusalim, oamenii sărbătoreau. Lui Buck i se făcea scîrbă văzînd cum la fiecare emisiune de ştiri erau arătate cadavrele în putrefacţie ale lui Ilie şi Moise, zăcînd în soare. Zi şi noapte mulţimile dansau în jurul lor, ţinîndu-se de nas şi uneori apropiindu-se pentru a-i lovi cu piciorul. În jurul lor, se forma o masă vîscoasă de sînge şi de ţesut.

Din întreaga lume soseau mesaje de celebrare, iar oamenii îşi făceau cadouri de parcă ar fi fost Crăciunul. Comentatorul TV de la faţa locului sugera că ar fi fost timpul „ca aceşti oameni să fie îngropaţi cum se cuvine şi să mergem mai departe". Dar cei care sărbătoreau nici nu voiau să audă de aşa ceva, iar sondajele globale de opinie indicau faptul că o imensă majoritate refuza ideea îngropării lor.

Miercuri seara, lui Buck i se permise în sfîrşit să îl vadă pe Chaim la spital. Deşi căpătase culoare în obraji, iar vorbirea i se îmbunătăţise, faţa îi căzuse. Partea din stînga era inertă. Mîna dreaptă îi era răsucită. Doctorul lui Chaim era încă nedumerit de rezultatele testelor, dar nu fu de acord cu solicitarea lui Chaim de a „merge acasă şi de a muri în pace".

Chaim îl imploră pe Buck, bîlbîindu-se:

– Scoate-mă de aici, atît te rog! Te rog! Vreau să merg acasă!

Vineri dimineaţa, Buck nu reuşise încă să dea de Leah sau de Rayford. Totuşi, primi un telefon surprinzător de la Jacov.

– Nu ştiu cum a reuşit, dar Chaim a ieşit din spital. S-a făcut suficient de bine ca să vină acasă, iar doctorul crede acum că s-ar putea să fi suferit un atac minor, care să dea impresia unuia mai mare. Din punctul meu de vedere, nu arată deloc mai bine, dar măcar se poate face înţeles. Şi mi-a pus în vedere să îl duc la ceremonia de închidere din seara asta.

Vineri dimineaţa, în timp ce făcea duş, Buck îşi dădu seama că ar face orice ca să se afle la Zidul Plîngerii în ziua aceea, în afară de a-şi trăda identitatea. Credea în Tsion, în Biblie şi în profeţii. Nu-şi putea imagina nimic mai satisfăcător decît să îi vadă pe cei care îşi băteau joc de Ilie şi de Moise primindu-şi răsplata cuvenită.

Buck promisese să îl sprijine pe Jacov în a-l convinge pe Chaim să stea acasă în seara aceea, dat fiind că era îndeajuns de norocos să se afle în interiorul celor 90 de procente din Ierusalim care urmau să fie cruţate de cutremurul prorocit.

Rayford dormi cea mai mare parte a dimineţii, ignorînd soneria telefonului, dar observînd totuşi că, de fiecare dată, cea care îl suna era Leah. Ce ar fi putut să îi spună? Ştii, n-am cum să te iau în seara asta şi să te duc înapoi în State, dar s-ar putea să fiu mort sau la puşcărie?

Avu grijă să fie bine odihnit şi hrănit. Voia să fie pregătit şi cu toate simţurile ascuţite, indiferent ce urma să se întîmple în ziua aceea. Rayford avu grijă de asemenea să se roage ca Dumnezeu să îi comunice dacă avea mînă liberă sau nu. Voia să ajungă în piaţă cu cel puţin trei ore înainte de apusul soarelui, să stea în mijlocul mulţimii şi să se asigure că se află exact în locul pe care şi-l calculase. Mai departe, Dumnezeu urma să fie cel care trebuia să apese pe trăgaci.

Rayford aruncă un ochi la telefon şi remarcă mesajul de la Leah: „Pasărea noastră a zburat din colivie. Ce urmează acum?"

Deci Hattie nu se afla la închisoare? Chiar aşa, ce urma acum? O sună. Dar acum Leah fu aceea care nu îi răspunse.

Buck era furios pe sine însuşi pentru că nu se dusese încă şi mai devreme la Zidul Plîngerii. Locul lui de pe dîmbul pietros era acum ocupat. Gardienii Comunităţii Globale nu permiteau nimănui să se urce în copaci. Zona era plină de petrecăreţi beţi, despre care Buck ar fi putut jura că se aflau acolo de zile întregi. Cît de mult mai putea dura acest zaiafet? Dans, dezmăţ public, ţipete, cîntat, băut, oameni care se clătinau încoace şi încolo...

Mii de oameni cîntau în toate limbile şi doar cei mai curajoşi se mai apropiau de cadavrele deja negre, care putrezeau sub lumina dogoritoare a soarelui. Buck simţi mirosul de putrefacţie de la zeci de metri. Totuşi, era hotărît să se apropie şi mai mult. Merse hotărît de-a lungul laturii stîngi a Zidului şi se trezi într-un pîlc de copaci şi de arbuşti înalţi. Buck nu putea risca să fie recunoscut, însă manevra merita riscul. Dacă ajungea, aşa cum spera, la acelaşi tufiş prin spatele căruia reuşise mai demult să se apropie de Ilie şi de Moise fără să atragă atenţia gardienilor, putea să fie martor la unul dintre cele mai mari miracole din istorie.

Tsion şi Chloe, care se treziseră înaintea zorilor şi se uitau iar la televizor, îi distrăgeau pe rînd atenţia lui Kenny cînd camerele de filmat arătau rămăşiţele sinistre ale lui Ilie şi ale lui Moise.

– Ţinînd seama cît de îngrozitoare au fost morţile, observă Tsion, ceea ce vine va fi de neimaginat.

Stătea legănîndu-se pe canapea, şi nu se putea linişti. Ori de cîte ori prindea privirea lui Chloe, îşi aducea aminte de fiica lui cînd era mică, în dimineaţa aniversării ei.

Buck se strecură prin tufiş prin spatele a două posturi de gardă, ocoli partea opusă şi ajunse cît de aproape putea de gardul de fier fără să fie văzut. Nu îi venea să creadă ce norocos era. Nu ar fi putut fi descoperit decît din greşeală. Îşi aminti ce îi spusese lui Leah. „Noi nu ne bazăm pe noroc."

– Mulţumesc, Doamne, şopti el.

Buck de-abia putea suporta privelişte a ceea ce mai rămăsese din cei doi bărbaţi pe care ajunsese să îi iubească. Cu excepţia şuturilor ocazionale pe care le mai primeau de la cei mai obraznici dintre petrecăreţi, cadavrele nu se mişcaseră din loc de trei zile şi jumătate. Animalele muşcau din ei, păsările ciuguleau, iar viermii se tîrau. Buck decise că nu îşi va lăsa duşmanul de moarte să putrezească în soare.

Zona fu invadată de o gaşcă zgomotoasă, iar petrecăreţii se înfierbîntară şi mai tare. Cei mai curajoşi dansau unii lîngă alţii, cu mîinile încolăcite pe umeri, cuprinzîndu-şi trupurile. Buck se temu că va pierde miracolul, din cauza acestor beţivi nebuni care îi blocau perspectiva. Cercul lor neregulat se clătina în timp ce şerpuia între corpuri şi barieră.

Dansau din ce în ce mai repede, pînă cînd cineva schimbă direcţia. Întregul şir se opri şi o luă în sens invers, dar, curînd, mai mulţi începură să se mişte de capul lor şi tot grupul se dezintegră. Dansatorii se ciocneau unii de alţii, rîdeau, urlau şi hohoteau pînă la lacrimi. O femeie între două vîrste, cu un pantof lipsă, se aplecă să vomite şi fu răsturnată de cei care credeau că grupul încă se învîrtea în cerc.

Mai mulţi căzură la pămînt, lăsîndu-i lui Buck cîmp liber pentru a-i vedea pe Ilie şi pe Moise, din care nu mai rămăseseră decît bucăţi putrede, respingătoare, de cadavre descompuse. Un suspin de milă ieşi din pieptul lui Buck.

Deodată, fără veste, morţii începură să se mişte. Buck îşi ţinu respiraţia. Unul cîte unul, petrecăreţii ţipau, se dădeau în spate şi atrăgeau atenţia celorlaţi din mulţime. Se răspîndi

vorba că leşurile se mişcă, iar cercul de oameni care dansau se trase în dezordine înapoi, în timp ce aceia din spate care auziseră zvonul înaintară.

Muzica se opri, iar cîntecele se transformară în ţipete şi în vaiete. Mulţi îşi acoperiră ochii sau îşi ascunseră feţele. Mii de oameni o luară la fugă. Şi mai multe mii se apropiau în goană.

Ilie şi Moise se ridicară în genunchi, cu încetinitorul, cadavre putrede, cu piepturile grele. Cu mîinile lor noduroase şi cu degete lungi pe genunchi, clipiră din ochi şi se întoarseră ca să privească. Se sprijinira amîndoi în acelaşi timp cu mîinile de pavaj şi se ridicară încet, stîrnind urlete în rîndurile celor care priveau.

În timp ce se ridicau, iazurile secate din jurul lor se umplură deodată de apă. Rănile li se vindecară ca prin farmec, iar oamenii redevenira întregi.

Buck auzea fiecare geamăt al mulţimii, dar nu-şi putea lua ochii de la Ilie şi de la Moise. Îşi prinseră în mîini poalele hainelor. Erau din nou înalţi şi puternici, victorioşi, demni şi maiestuoşi.

Ilie şi Moise se uitară la mulţime cu regret şi jale, după cum i se păru lui Buck, apoi îşi întoarseră feţele către cer. Păreau să aştepte ceva cu atîta convingere încît mulţi oameni începură să se uite şi ei la cer.

Pe cerul albastru-purpuriu treceau nori albi şi pufoşi. Soarele se ascunse, apoi reapăru pe cer, superb, în culori mişcătoare şi în vapori albi.

O voce de sus, atît de puternică încît oamenii îşi astupară urechile şi se traseră înapoi, strigă:

– VENIŢI!

Cu feţele încă îndreptate în sus, Ilie şi Moise se ridicară. Un geamăt colectiv traversă Muntele Templului, iar oamenii căzură în genunchi, unii cu faţa în pămînt, plîngînd, urlînd, rugîndu-se şi jelindu-se. Martorii dispărură într-un nor care se

ridică atît de repede încît deveni curînd doar un punct, înainte să dispară de tot.

Lui Buck îi tremurau genunchii şi căzu pe pămîntul moale, cu lacrimi în ochi.

– Lăudat fie Domnul, îngăimă el. Îţi mulţumesc, Doamne!

De jur împrejur, mii de oameni zăceau prosternaţi, lamentîndu-se şi rugîndu-se lui Dumnezeu.

Buck începu să se ridice, dar înainte ca picioarele lui să apuce să se îndrepte, pămîntul se surpă sub el. Zbură în spate într-un copac, lovindu-şi gîtul şi spatele în cădere. Sări în picioare şi văzu sute de oameni căzînd după ce fuseseră aruncaţi încă şi mai sus.

Cerul se întunecă şi o ploaie rece începu să cadă. De departe se auzea îngrozitorul sunet al prăbuşirii clădirilor, copacilor, zgomot de metal şi de sticlă zdrobită.

– Cutremur! strigară oamenii, fugind. Buck se strecură afară din ascunzătoare, mirat de cît de scurt şi de intens fusese cutremurul. Soarele era traversat de nori repezi, iar aerul era verde. Buck o apucă într-un suflet în direcţia casei lui Chaim.

Rayford văzuse totul la televizor în camera sa de hotel. Din cauza cutremurului, se produsese o pană de curent şi toate obiectele din cameră fuseseră aruncate pe jos, inclusiv el. Aproape imediat, camioanele Comunităţii Globale începură să circule pe străzi.

– Atenţie, cetăţeni! E nevoie de voluntari în partea de est a oraşului. Ceremonia de închidere va avea loc în această seară, conform programului. Habotnicii au făcut o înscenare cu acele cadavre ale predicatorilor. Nu credeţi în poveştile despre dispariţia lor sau că ar avea ceva de a face cu acest fenomen natural. Repet: Ceremonia de închidere va avea loc în această seară, conform programului.

Mac dormi pînă tîrziu, apoi dădu drumul la televizor să se uite la ştiri. Plînse văzîndu-i pe Ilie şi pe Moise înviind şi ridicîndu-se la ceruri. Cum ar putea Comunitatea Globală să nege ceea ce o lume întreagă văzuse la televizor? David Hassid raportase că văzuse întreruperea suspectă a transmisiei lui Carpathia de luni noaptea, dar incidentul nu apărea pe nici una dintre înregistrările evenimentului. Iar acum, la ştiri nu se mai transmitea în reluare momentul învierii martorilor.

„Cîtă putere", se gîndi Mac. Control absolut, pînă şi asupra tehnologiei. Dacă prin nu ştiu ce şiretenie Carpathia părăsea Israelul în viaţă, Mac nu avea de gînd să îl lase să aterizeze viu. Nu cu el ca pilot. Dar oare să aştepte atît de mult? Căută în compartimentul din fund al genţii sale de zbor şi dădu peste pistolul de contrabandă, similar celui pe care îl avea şi Abdullah. Trebuia să fie atent la detectoarele de metale, dacă avea de gînd să umble cu el în noaptea aceea.

Cartierul lui Chaim fusese lovit din plin. Căzuseră cărămizi, iar o parte a garajului se prăbuşise, dar, spre deosebire de clădirile făcute una cu pămîntul din jurul ei, casa lui Chaim nu suferise foarte multe pagube.

Pana de curent fu rezolvată repede în acea zonă, iar Buck se uită la ştiri alături de Chaim şi de restul familiei sale. La început, numărul victimelor fu estimat la sute, dar ajunse repede la nivelul miilor.

Cele mai mari pagube se înregistrau într-adevăr în partea de est a Ierusalimului, acolo unde clădirile cădeau, blocurile se prăbuşeau, şoselele deveneau movile de asfalt şi de noroi, iar mii de oameni piereau. Spre seară, deveni limpede că o zecime din Cetatea Sfîntă fusese distrusă şi că numărul morţilor avea să atingă şapte mii spre dimineaţă.

La fiecare buletin de ştiri se repeta cu insistenţă din partea Comunităţii Globale că delegaţii trebuiau să fie prezenţi la ceremonia finală.

– Ceremonia va fi scurtată, intona, cu glas potrivit de posomorît, Leon Fortunato. Potentatul se implică personal în operaţiunile de salvare şi m-a rugat să transmit din partea sa condoleanţele sale sincere faţă de toţi cei care au suferit pierderi. Iată cuvintele sale: „Reconstrucţia începe imediat. Nu ne vom lăsa înfrînţi. Caracterul unui popor iese la iveală în momente de restrişte. Ne vom ridica din nou pentru că noi sîntem Comunitatea Globală.

Există o imensă lecţie morală în faptul de a ne aduna laolaltă, aşa cum am plănuit. Nu vom cînta şi nu vom dansa, căci nu se cuvine, dar vom sta împreună, ne vom îmbărbăta unii pe ceilalţi şi ne vom reînnoi angajamentul faţă de idealurile la care ţinem." Daţi-mi voie să adaug cîteva cuvinte din partea mea, continuă Fortunato. Ar fi extraordinar de încurajator pentru Potentatul Carpathia să veniţi într-un număr impresionant. Vom comemora moartea şi eroismul celor implicaţi în demersul de salvare, iar procesul de vindecare va începe.

Pe Buck nu îl interesa o reiterare siropoasă a nopţii de deschidere a Galei, cu potentaţii preaslăvindu-şi liderul neînfricat, iar el fermecînd mulţimea cu pioşenie.

– Ai promis că mergem acolo, mîrîi Chaim.

– Dar, domnule, drumurile vor fi îngrozitoare, s-ar putea ca rampele pentru scaune cu rotile să fi fost distruse. Puteţi vedea totul la...

– Jacov poate conduce pe orice drum şi mă poate duce oriunde.

Jacov ridică din umeri. Buck nu înţelegea de ce Jacov nu îl susţinea.

– E în regulă, zise Jacov. Du-l în maşină, cu scaun cu tot, iar eu îl voi duce acolo.

– Nu pot risca să fiu recunoscut, îi explică Buck lui Chaim.

– Vreau doar să ştiu că vei fi acolo, în mulţime, sprijinindu-mă.

Soarele se strecură afară de după o pătură de nori şi încălzi Ierusalimul. Lumina portocalie de deasupra vechiului oraş îl ului pe Rayford cu frumuseţea ei, dar la fel de uluit fu Rayford văzînd distrugerile. Rayford nu înţelegea de ce era Carpathia atît de hotărît să se ţină pînă la capăt de program. Însă Potentatul nu făcea altceva decît să intre în jocul lui Dumnezeu.

Rayford stătea în spatele diferitelor grupuri, intrînd în cele din urmă într-un grup de oameni, lîngă unul dintre turnurile cu difuzoare, situat în stînga lui Carpathia, care avea să se afle cu faţa la public. Rayford aprecie că se găsea cam la 40-50 de metri de tribună.

– Eu nu merg, anunţă Abdullah. O să mă uit la televizor.

– Cum ţi-e mai bine, răspunse Mac. Probabil că şi eu am să regret că mă duc.

Mac rămase în dubă mai bine de douăzeci de minute înainte de a porni la drum. Aruncă o privire în spate şi îl văzu pe Abdullah strecurîndu-se afară din hotel, cu mîinile în buzunarele unei haine uşoare.

Buck ajunse în piaţă înaintea lui Chaim şi a lui Jacov şi aşteptă lîngă intrare, încurajat de faptul că nimeni nu îl băga în seamă. Noua sa înfăţişare funcţiona de minune şi, oricum, se părea că toţi lucrătorii Comunităţii Globale erau ocupaţi cu pregătirile pentru un oaspete de seamă. Şi iată-l.

Cineva parcă maşina lui Chaim în timp ce Jacov îl duse pe acesta, în scaun, la detectorul de metale de la scena din dreapta.

– Numele dumneavoastră, domnule, întrebă un paznic.

– Jac...

– El e cu mine, tinere.

Chaim scuipă.

– Lasă-l în pace!

– Îmi pare rău, domnule, spuse paznicul. Sîntem în alertă de securitate maximă, după cum vă puteţi da seama.

– Am spus că e cu mine!

– E în regulă, domnule, dar după ce vă ajută să urcaţi platforma, va trebui să îşi găsească un loc sau să stea în altă parte.

– Prostii! pufni Chaim. Acum...

– Şefu', spuse Jacov repede, oricum n-am chef să mă duc acolo sus. Vă rog.

Buck îl văzu pe Chaim închizînd ochii şi fluturînd din mînă.

– Du-mă acolo sus.

– Trebuie să treceţi pe la detectorul de metale, repetă paznicul. Nu se fac excepţii.

– Bine! Să mergem odată!

– Ia-o tu înainte, fiule.

Cheile lui Jacov declanşară alarma. Reuşi dintr-a doua încercare să treacă de detector.

– Va trebui să vă daţi jos din scaun, doctor Rosenzweig, îi ceru paznicul. Oamenii mei vă pot transporta.

– Ba nu, nu pot! se răsti Chaim.

– Domnule, începu Jacov, a suferit un atac...

– Ştiu.

– Chiar vreţi să insultaţi un om de stat israelian, ba chiar mondial?

Paznicul păru să rămînă fără replică.

– Totuşi, trebuie măcar să îl controlez.

– Bine, mormăi Chaim, dar fă-o repede!

Gardianul pipăi mîinile şi picioarele lui Chaim.

– Oricum, aţi fi ajuns destul de greu acolo, observă el.

Jacov, împreună cu trei paznici, ridicară scaunul pe scenă şi îl duseră pe Chaim spre capătul din stînga al rîndului de scaune. Gardianul îi făcu semn lui Jacov să se întoarcă.

– Şi acum trebuie să îl las singur aici?

– Îmi pare rău, se scuză paznicul.

Jacov ridică din umeri. Chaim îl îndemnă:

– Hai, du-te, mă descurc!

Jacov coborî şi i se alătură lui Buck în partea din faţă. Îl priviră pe Chaim cum se amuză plimbîndu-se încoace şi încolo cu scaunul motorizat pe vasta scenă pustie, spre deliciul mulţimii.

Cerul era întunecat, dar imensul sistem de iluminare înconjura piaţa. Lui Rayford i se păru că sînt mai mulţi oameni decît la ceremonia de deschidere, dar îşi alungă acest gînd.

Întrucît elicopterele lor fusese distruse la cutremur, VIP-urile fură transportate cu un car motorizat. Nici un fel de muzică, de dans sau de rugăciune de deschidere. Potentaţii urcară treptele, îşi strînseră mîinile între ei, îl salutară pe Chaim şi aşteptară în faţa scaunelor lor. Leon îl conduse pe Nicolae, înconjurat de trupe de securitate. Adunarea izbucni în aplauze călduroase, susţinute, fără ţipete şi fără fluieraturi.

Leon îi prezentă rapid pe potentaţi, apoi adăugă:

– Mai avem încă un invitat extrem de special şi ne bucurăm să îl avem în mijlocul nostru, iar Excelenţa Sa a solicitat privilegiul de a îl întîmpina personal. Aşa că, mulţumindu-vă din suflet pentru sprijinul vostru în această perioadă, vi-l prezint din nou pe Excelenţa Sa, Nicolae Carpathia.

Rayford scotoci în interiorul hainei cu ambele mîini, găsi Paloşul şi îi spuse fără cuvinte lui Dumnezeu că era pregătit.

Carpathia făcu semn să se oprească aplauzele.

– Daţi-mi voie să adaug mulţumirile mele celor ale comandantului nostru suprem şi să îmi exprim compasiunea

pentru cei care au avut de suferit. Nu vă voi reține mult, pentru că știu că mulți dintre voi trebuie să se întoarcă în patria lor și își fac griji în privința transportului. Ambele aeroporturi sînt funcționale, deși, bineînțeles, există întîrzieri.

Acum, înainte de cele ce am să vă spun, dați-mi voie să vi-l prezint pe oaspetele nostru de onoare. Trebuia să fie alături de mine luni, dar a fost victima unui atac cerebral neașteptat. Îmi face o imensă plăcere să vă anunț miraculoasa recuperare a acestui mare om, astfel încît poate să fie alături de noi în scaunul său cu rotile, în speranța unei vindecări totale. Doamnelor și domnilor, membri ai Comunității Globale, omul de stat, omul de știință, cetățeanul loial și scumpul meu prieten, distinsul doctor Chaim Rosenzweig!

Mulțimea explodă în momentul în care Carpathia îl arătă pe Chaim, iar Rayford își zise că acum e momentul. Oamenii din fața sa înălțară brațele pentru a aplauda, iar el ridică repede arma și își fixă ținta. Dar Chaim îi întinse brațul sănătos lui Carpathia, iar Nicolae se aplecă spre scaunul cu rotile pentru a-l îmbrățișa pe bătrîn.

Rayford nu putea în nici un caz să țintească atît de aproape de Chaim. Lăsă arma în jos, ascunsă sub faldurile mînecii, și privi grotesca îmbrățișare. Nicolae ridică brațul sănătos al lui Chaim, iar mulțimea aclamă din nou. Carpathia se întoarse la tribună; momentul fusese ratat.

Mac McCullum știa că Buck Williams se afla undeva în mulțime. Poate că va încerca să ia legătura cu el la sfîrșit. Oare Abdullah se afla și el acolo? Și oare de ce îi spusese că n-o să vină?

Rayford tremura, cuprins de repulsie față de Carpathia.

– Dragi cetățeni, începu Nicolae pe un ton sumbru, în foarte tînăra istorie a guvernului nostru mondial, am trecut împreună prin mari și cumplite încercări și așa se întîmplă și în

seara asta. Plănuisem să ţin un discurs prin care să vă îndemn să mergeţi la casele voastre cu un simţ reînnoit al idealurilor Comunităţii Globale. Tragedia a făcut inutil acest discurs. Am dovedit încă o dată că sîntem oameni ai acţiunii şi ai idealurilor, ai dăruirii de sine şi ai faptelor bune.

În spatele lui Carpathia, trei potentaţi se ridicară. Asta păru să îi oblige pe ceilalţi şapte, care se ridicară şi ei, încet şi fără chef. Carpathia observă că atenţia mulţimii e îndreptată în spatele lui, văzînd mai întîi cum trei, apoi toţi cei zece potentaţi, se ridică şi bat din palme. Mulţimea se alătură acestor aplauze, iar lui Rayford i se păru că Fortunato şi Carpathia fac schimb de priviri.

Se pregătea oare ceva? Oare să fi fost cei trei aceia despre care Mac spusese că nu îi sînt chiar atît de loiali pe cît credea Nicolae?

Potentaţii se aşezară la loc şi, pentru prima oară de la întîlnirile de pe Kollek Stadium, Carpathia păru să rămînă fără cuvinte. Începu din nou, se opri, repetă ceea ce spusese mai înainte, apoi se întoarse spre potentaţi şi făcu o glumă:

– Nu îmi faceţi asta.

Mulţimea aplaudă din nou, iar Nicolae speculă situaţia, provocînd noi hohote de rîs. Disimulîndu-şi în mod vizibil îngrijorarea, începu să vorbească, se uită repede în spate, apoi se întoarse din nou, provocînd chicoteli în public.

Deodată, cei trei potentaţi se ridicară din nou şi aplaudară, ca şi cum ar fi încercat să îi atragă atenţia lui Nicolae, deşi Rayford observă că unul dintre ei îşi vîrîse mîna în buzunar în timp ce se ridica. Fără îndoială, mulţimea credea că aplauzele potentaţilor erau spontane. În momentul în care Chaim îşi declanşă scaunul şi se îndreptă spre Carpathia, mulţimea exultă şi izbucni din nou în hohote de rîs.

Rayford observă ceva în partea stîngă. Hattie? Era imposibil. Încercă să nu o piardă din ochi, dar oamenii din faţa lui

ridicară mîinile, strigînd, aplaudînd şi sărind. Ridică arma printre ei, ţinti printre doi paznici spre Nicolae şi încercă să apese pe trăgaci. Nu reuşi! Braţul îi era paralizat, mîna îi tremura, iar privirea i se înceţoşa. Să fie oare un semn că Dumnezeu nu îngăduia asta? Oare mersese prea departe de capul lui? Se simţi laş şi neputincios, în pofida armei pe care o ţinea în mînă. Tremura tot, văzîndu-l pe Carpathia în faţa sa. În timp ce mulţimea aclama, Rayford fu împins încoace şi încolo, iar arma se descărcă. În momentul exploziei, marea de oameni cuprinşi de panică fugiră care încotro. Rayford se alătură unui grup şi o luă şi el la fugă, aruncînd arma şi lăsînd să îi cadă şi cealaltă jumătate a cutiei. Oamenii ţipau şi se călcau în picioare.

În timp ce Rayford îşi croia drum printr-o aglomerare de trupuri, aruncă o privire spre scenă. Carpathia nu se vedea. Potentaţii fugeau care încotro şi se aruncau la pămînt, iar unul dintre ei azvîrli ceva din mînă în timp ce se rostogolea de pe platformă. La început, Rayford nu îl văzu nici pe Fortunato. Tribuna fusese distrusă şi toată imensa cortină din spate se prăbuşise. Rayford se gîndi că glonţul a trecut prin Nicolae şi după aceea a nimerit cortina.

Oare Dumnezeu se folosise de el în pofida laşităţii sale? Oare împlinise profeţia? Împuşcătura fusese o greşeală! Nu intenţionase să tragă!

Buck se ghemuise sub nişte schele auzind zgomot de armă. Un imens val de oameni se scurse prin spatele lui, iar el observă bucurie pe unele feţe. Să fi fost convertiţii de la Zidul Plîngerii care îl văzuseră pe Carpathia ucigîndu-le eroii?

În momentul în care Buck se uită la scenă, potentaţii îşi luau tălpăşiţa, cortina zbura deoparte, iar Chaim părea catatonic, ţinîndu-şi capul nemişcat.

Carpathia zăcea pe platformă, cu sîngele curgîndu-i din ochi, din nas şi din gură şi, după cum i se păru lui Buck, din creştetul capului. Buck se afla chiar sub unul dintre turnurile cu difuzoare şi îl auzi pe Nicolae murmurînd gutural:

– Dar am crezut... crezut... am făcut tot ce mi-ai cerut.

Fortunato îşi cocoţă trupul îndesat pe pieptul lui Carpathia, îl luă în braţe şi îl legănă, jelind.

– Nu muri, Excelenţă! urlă Fortunato. Avem nevoie de tine! Lumea are nevoie de tine! Eu am nevoie de tine!

Forţele de securitate îl înconjurară, agitîndu-şi puştile Uzi. Buck trecuse prin destule pentru o singură zi. Rămase nemişcat, cu ochii la ceafa însîngerată a lui Carpathia.

Rana era fără îndoială letală. Şi, din poziţia în care se afla Buck, era clar ce anume o cauzase.

– Nu mă aşteptam la un foc de armă, spuse Tsion, uitîndu-se la televizor la forţele de securitate ale Comunităţii Globale care curăţau scena şi îl scoteau pe Carpathia de acolo.

Două ore mai tîrziu, CNN confirma moartea lui Carpathia şi repeta la nesfîrşit cuvintele de doliu ale lui Fortunato:

– Vom duce mai departe spiritul brav al părintelui nostru spiritual, Potentatul Nicolae Carpathia. Cauza morţii va rămîne confidenţială pînă la finalizarea investigaţiilor. Dar vă garantăm că toţi cei vinovaţi vor fi aduşi în faţa justiţiei.

Canalele de ştiri anunţau că trupul neînsufleţit al Potentatului ucis urma să fie depus în palatul din Noul Babilon, pînă la înmormîntarea care urma să aibă loc tot acolo, duminică.

– Nu pleca din faţa televizorului, Chloe, porunci Tsion. Trebuie să te gîndeşti că învierea va fi surprinsă în direct.

Dar veni ziua de sîmbătă şi era deja seară şi tot nu se întîmpla nimic şi pînă şi Tsion începu să îşi pună întrebări. Scripturile nu profeţiseră moartea prin glonţ. Antihristul trebuia să

moară de la o anume rană la cap şi apoi să revină la viaţă. Trupul lui Carpathia încă expus.

Duminică dimineaţă, în timp ce Tsion îi privea pe cei care jeleau purtînd sicriul de sticlă în curtea palatului Comunităţii Globale, începuse să se îndoiască de sine însuşi.

Oare se înşelase în tot acest timp?

Cu două ore înainte de înmormîntare, David Hassid fu chemat în biroul lui Fortunato. Leon, alături de şefii de la Spionaj şi de la Securitate, se strînseseră în faţa unui ecran de televizor. Figura lui Leon exprima o suferinţă abjectă şi dorinţă de răzbunare.

– De îndată ce Excelenţa Sa va fi aşezat în mormînt, anunţă el, cu voce groasă, lumea se poate apropia de sfîrşit. Urmărirea asasinului ne va fi de mare folos. Uită-te şi tu, David. Unghiurile principale au fost blocate, dar uită-te la această perspectivă colaterală. Spune-mi dacă vezi şi tu ce vedem şi noi.

David privi.

„O, nu! se gîndi el. Nu se poate!"

– Ei bine? spuse Leon, privindu-l cu ochii micşoraţi. Există vreo îndoială?

David se bîlbîi, dar asta nu făcu decît să atragă privirile celorlalţi doi asupra sa.

– Camera nu minte, conchise Leon. Am găsit asasinul, nu-i aşa?

Oricît de mult îşi dorea să vină cu o altă explicaţie pentru ceea ce era mai mult decît evident, David şi-ar fi compromis poziţia dacă se dovedea ilogic. Încuviinţă din cap.

– Fără nici o îndoială.

EPILOG

„Al doilea «vai» a trecut; al treilea «vai», iată, vine degrabă."

Apocalipsa, 11:14

În seria

SUPRAVIEŢUITORII

au apărut

SUPRAVIEŢUITORII

ARMATA PĂTIMIRILOR

NICOLAE

PECETLUIREA SFINŢILOR

APOLLYON

În curînd

Posedaţii

Mijlocul perioadei Pătimirilor găseşte omenirea în doliu. Liderul mondial, Nicolae Carpathia, spre care se îndreptaseră speranţele de pace şi de bunăstare, este mort şi un lucru este sigur: creştinii, şi în special Armata Pătimirilor, sînt blamaţi pentru această moarte. Ca fugari din faţa unei vînători umane nemaiîntâlnite, membrii Armatei se confruntă, printre altele, cu mai multe întrebări: locuinţa de refugiu mai este sigură? Este unul dintre ei responsabil de crimă? Pe care dintre ei îl aşteaptă moartea? Şi, mai ales, cine îi va ajuta în continuare?

În lupta permanentă pentru supraviețuire dusă de membrii Armatei Pătimirilor în perioada ce a urmat Înălțării la Cer, evenimentele se precipită: Rayford Steele și Buck Williams pun la cale un plan prin care să-l detroneze pe Nicolae Carpathia și să-l demaște ca fiind Antihristul. În același timp, o hoardă supranaturală de 200 de călăreți demonici măcelărește o treime din populația Pământului; Rayford și cel mai nou membru al Armatei sînt atacați de forțele Comunității Globale în America, Mac și noul lui copilot sînt surprinși de un asalt asupra Condorului în Africa, Hattie este prizonieră în Belgia... iar omenirea se îndreaptă rapid spre deznodământ.

ISBN (10) 973-103-097-2
ISBN (13) 978-973-103-097-5

9 789731 030975

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao international publishing company